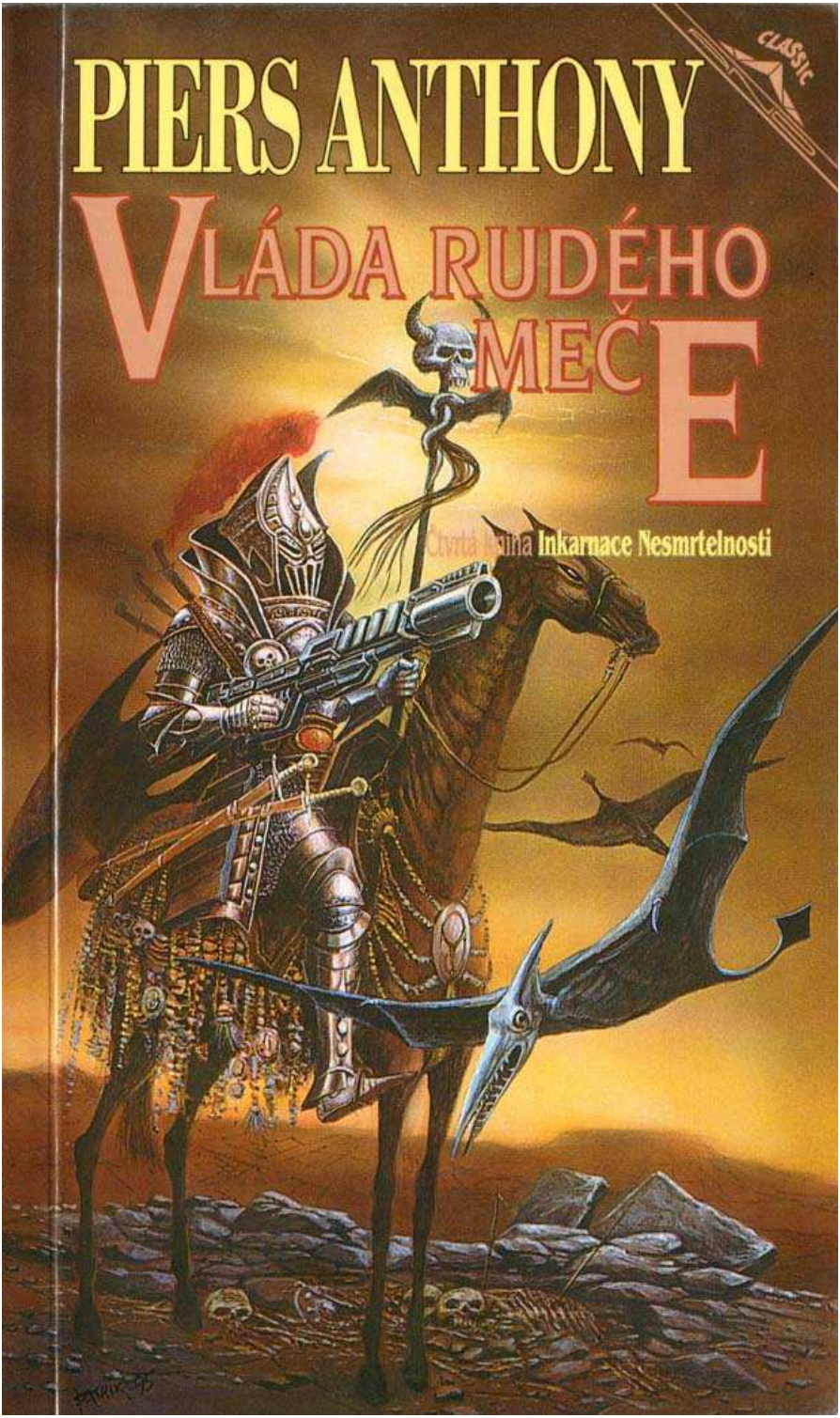

CLASSIC
PIERS ANTHONY
VLÁDA RUDÉHO MEČE
Čtvrtá kniha Inkarnace Nesmrtelnosti

WIELDING A RED SWORD
Book Four of Incarnations of Immortality

Copyright © 1986 by Piers Anthony Jacob

All rights reserved, which includes to reproduce this book or portions any form whatsoever.

AND CLASSIC, 1995

Translation © Eva Klvaňová, 1995
Cover Art by Jan Patrik Krásný
ISBN 80-85782-26-X

Distribuce — IA spol. s r. o., Žateckých, Praha4 140 00
tel.: (02)423 523
Z dodané sazby vytiskly Tiskárny Vimperk spol. s r.o.

-1-
PANTOMIMA

Byla to kočovná společnost, ten druh, který se potuluje od vesnice k vesnici a hraje jen za hozené rupie. Měli draka, chrlícího kouř a sem tam na majitelovo znamení i oheň, měli v kleci zavřenou harpii, třepoucí křídly a prskající kletby na publikum, a taky tam byla mořská panna, ponořená v kádi, která za určitý poplatek vynořila hlavu a políbila diváka. Pro děti dobrá atrakce, jinak ne moc působivá, okoukaná věc. Drak byl starý a flegmatický, harpie byla ošklivá a mořská panna, ačkoliv přitažlivá, zjevně nemluvila žádnou místní řečí. Nicméně představení bylo levné a na příhodném místě a dav se chtěl bavit.

Muž sledující vystoupení byl nevýrazný. Byl nepříliš vysoký, oděn ve vybledlý šedý pruh látky a s ovázanými ústy. Zdálo se, že utrpěl ve tváři nějaký úraz, a měl ji z toho důvodu překrytou špinavým obvazem. Vidět bylo jen nos, oči a rty. Označen byl jako příslušník kasty šúdra, ačkoliv podle znaků rasy vypadal na ariána.Od té doby, co se dvakrát rození mohli volně mísit s prostými obchodníky a dělníky, dal se původ bezpečně určit jen z výrazu obličeje.

Ovšemže byla kasta oficiálně povolena ve většině království Indie, ale to ještě neznamená, že tomu tak bylo doopravdy. Aby člověk rozuměl tomu, kdo byl párii chybně umístěn, musel sledovat jeho reakce.

Zrovna začala hlavní část vystoupení. Kouzelník vytvářel různé masky, které, zahaleny kouřem, předváděly tváře démonů, z klobouku vylétala hejna ptáků. Jeden z nich střemhlav zaútočil na hlavu hlasitě lamentujícího diváka, když tu kouzelník máchl rukou a proměnil ptáka v blyštící se zlatou minci, která se po dopadu na zem

otáčela na hraně kolem své osy. Divák se pro ni sklonil — a mince se přeměnila v syčícího a útočícího jedovatého hada. Ostatní diváci se smáli. Výborný kousek!

Další číslo programu byla exotická tanečnice, která se spolu s obrovským pythonem vlnila v rytmu. Její vystoupení bylo zčásti artistické, ale převážně erotické a počet mužů v davu diváků se zvýšil. Potom python otevřel svou tlamu a vtáhnul do ní levou ruku dívky. Tanec pokračoval a plaz spolkl její paži, pak i hlavu a nakonec celý zbytek těla. Když její houpající se nohy zmizely v hadově břiše a ten se ztěžka odplazil do své klece, zakryté závěsem, zazněl silný potlesk.

Na pódiu se nyní objevila překvapivě krásná dívka. Její pleť byla tak čistá, že se zdála být úplně bílá, a její vlasy měly medovou barvu. Držíc v ruce malou harfu, posadila se a začala hrát a zpívat. Píseň měla text psaný v běžném anglickém jazyce, ale v této oblasti mu nikdo nerozuměl. Zpívající dívka byla něco nového, proto ji diváci uvítali tiše.

Píseň a hudba se šířila a fascinovala posluchače. Měla zvláštní sílu je zaujmout, dokonce i ty, kteří nerozuměli slovům. Měli dojem, jakoby hrál mocný orchestr a zpíval sbor božských bytostí — a přitom to byla jen jedna žena se svým nástrojem. To, co předvedla, bylo nadpřirozené a všichni přihlížející byli u vytržení.

Když píseň skončila, rozhostilo se naprosté ticho. Pak začaly létat rupie, dopadaly k ženiným nohám, děsivě zářící kovovým leskem. To vše znamenalo jen prosbu o další zpěv.

Žena se usmála a hrála znovu. Znělo to jako předtím. Všichni beze zbytku byli uneseni, dokonce i staří se dostali do extáze. Teď už i ženatí muži a obchodníci z kasty vajšja vstoupili, nemysle na majetek, do davu a poslouchali. Když druhá píseň skončila, sprcha peněz posluchačů z vyšší třídy předčila předchozí výdělek.Velký potlesk. Muž z kasty šúdra stál bez hnutí i potom, co žena pozvedla svou harfu a zmizela ve voze. Pak ho to přestalo bavit, mačkat se mezi lidmi, obvaz mu téměř sklouzl z tváře, chtěl odejít. Evidentně jej trápil nějaký problém, s nímž si nevěděl rady.

Prodral se davem ke zdi, která nabízela trochu klidu a soukromí, a sklonil se. Z jedné vnitřní kapsy vytáhl prsten ve tvaru stočeného

hada, nasadil si jej na malíček a pomalu si dal ruku těsně před svůj ovázaný obličej. „Je to ona?“ zašeptal anglicky. Prsten se zachvěl a jednou stiskl mužův prst. Muž prsten stáhl, vrátil ho do kapsy a zamyslel se. Jakým způsobem by se mohl k oné nádherné a talentované ženě dostat? A bude u ní vůbec vítán? Prsten by mu řekl a poradil víc, ale ovázaný se rozhodl obejít se bez této pomoci, protože prsten byl do očí bijícím znakem jeho původu.

Počkal do setmění, až se dav rozešel a na pódiu už nikdo nestál. Potom se přiblížil k zastrčené maringotce, do níž viděl vstupovat ženu s harfou. Šel k ní co nejblíž a zatleskal tak potichu, že to mohla slyšet jen ona.

Žena vyhlédla ven. „Prosím?“ zeptala se. Přesto, že měla teď vlasy přikryté šátkem a byla oděna jen v obyčejnou sukni a svetřík, byla stále krásná.

Muž otevřel ústa, ale nepromluvil, jen bezmocně pohnul rty.

„Promiňte, vidím, že jste zraněn,“ omluvila se, „já ale nemluvím místním nářečím. Umíte anglicky?“

Muž to zkusil znovu. Pohnul pusou a konečně vydal zvuk.

„A—a—a—ano,“ řekl.

Naklonila hlavu a moudře na něj pohlédla. „Jsi smutný?“ zeptala se. „Není třeba. Co si přeješ?“

Muž se znovu snažil něco říct. „N—n—nejsem s—s—mutný,“ vyšlo z něj, „k—k—koktám.“

Nesmála se ani trochu. „Pojď dovnitř,“ pozvala ho. Vstoupil za ní do vozu. Prostor uvnitř byl těsný, ale dobře vyřešený. Místa na to, aby si dva sedli tváří v tvář, tam měli dost, a také to udělali.

„Neznám tě,“ začala hovor žena, „nikdy jsem přímo nemluvila s osobou, která má podobný problém. Odpusť, jsem bezmocná, opravdu nevím, jak ti mám pomoci.“

Muž zase zkusil promluvit. Dlouho mu trvalo, než ze sebe vydal slova, ale žena byla trpělivá a nepokoušela se ho doplnit nebo vůbec přerušit. Co řekl, by normálně znělo: „Potřebuji pomoci s opuštěním království.“

„Jestli jsi spáchal nějaký zločin nebo jsi stíhán soudem, nepomohu ti,“ odpověděla žena.

Omluvil se, že není kriminálník, potřeboval se prostě dostat pryč

anonymně.

„Ještě jednou mi odpusť," reagovala, „ale musím tě požádat, aby ses dotkl mé harfy. Ona mi poví, jestli je pravda to, co říkáš."

Dotkl se tedy harfy, avšak nic se nestalo.

Usmála se. „Děkuji, nyní se představme. Jsem Orb Kaftan z Irska a zpívám tady za večeři. Moje harfa je dar Krále hor, vůbec nestrpí dotek nečestného člověka. Je mi líto, že jsem ti předtím nevěřila."

„N—n—nesmím vám říct, kdo jsem," zdráhal se muž. „Ovázal jsem se, abych zakryl svou tvář."

„Aha — politický uprchlík?"

„Téměř přesně." I když mu tato slova způsobila problémy, řeč se mu zlepšila, protože pomohla její vřelá pozornost.

„Mohu vidět tvoji tvář?"

Odmotal obvaz. Měl čistou a krásnou tvář, téměř šlechtickou. „Nesmím ji však ukazovat veřejně."

„Myslím, že bychom vám mohli pomoci, ale nevím, jestli se vám bude líbit způsob," uvážila Orb. „Vždycky potřebujeme někoho na lacinou práci — starat se o zvířata, čistit klece, běžné domácí práce. Myslím, že jste původně výš než sluha."

„Jsem. Budu dělat tu práci."

„Asi bychom vám měli něčím zakrýt tvář," řekla, „dovolte, abych vám donesla masku."

Podala mu masku klauna a ujistila ho, že nebude ničím nápadný, pokud se bude zdržovat s ostatními od divadla, protože stejně většina členů má více než jeden úkol. Působí jako baviči i jako dělníci.

A tak se připojil ke kočovníkům a odhazoval lopatou dračí výkaly, čistil harpiinu klec, dával ryby mořské panně. Za to dostal jídlo, místo ve voze a právo být neznámý.

Společnost se pomalu posouvala mezi vesnicemi v maringotkách, tažených půjčenými slony, a předváděla svá vystoupení na každé zastávce.

Po několika dnech se muž znovu dostal k Orb. „Myslím, že bych mohl vystupovat," vyslovil pomalu. „Ale klaunům se každý směje!" protestovala. „Smějí se s klauny," upřesnil. „Mohu třeba dělat různé věci, při kterých nemusím mluvit. Mohu být mim, žonglér, akrobat."

„Ty věci nejsou tak jednoduché, jak se mohou zdát,“ opáčila.

„Ale já jsem zčásti nadán přirozenými schopnostmi a mám trochu tréninku,“ nedal se. „Mám třeba postižená ústa, ale tělo je v pořádku.“

„Dobře, zavedu vás za principálem,“ řekla nejistě, „je ale hodně přísný.“

„Doveď mě za ním.“

Udělala to. Principál byl rozložitý a tlustý, a když nevystupoval před lidmi, nevraživě se mračil. „Ukaž mi své číslo, nebo neotravuj,“ přivítal muže naštvaně.

Klaun udělal přemet ve vzduchu, dopadl na ruce, a pak se přehoupl zpět na nohy.

„Tak, tak,“ principál se zatvářil, „umíš to udělat ve velké výšce?“

Klaun přikývl. Nebylo tu jiné příhodné místo, a tak se lehce vyšvihl na strom a postavil se na vodorovné větvi. Zopakoval svůj přemet a stojku, pak se zhoupl dolů a kolem větve zpět na strom.

Majitele cirkusu to začalo zajímat. „Žádný strach z výšek, že? Co ještě umíš?“

„Říká, že umí žonglovat,“ objasnila Orb.

„Žongléři jsou laciné číslo, musí umět něco speciálního.“

Klaun přešel k sadě nožů, občas užívané vrhačem. Pak s dovolením pět vzal, prostě je vyhodil do vzduchu a žongloval s nimi. Ve vzduchu se otáčející čepele se blýskaly, ale žádný z nožů nespadl na zem.

„Co ještě?“ ptal se principál zcela zaujat.

Na to byl klaun jasně připraven. Začal s pantomimou, chytře napodoboval válečníka, jehož neviditelný meč držel cvičeným způsobem. Neměl žádný kostým, ale vypadalo to přesvědčivě a jasně. V okamžiku, kdy představoval, že si usekl vlastní nohu, se majitel cirkusu zasmál. A když se snažil zastrčit rázně meč do pochvy, a trefil se místo toho do rozkroku, principál se přímo rozřehtal.

„Dostaneš to, mime. Propracuj celé číslo, a budu ti platit. Říkat bychom ti mohli…“ tlusťoch vystrčil bradu, „Mim. Ne, Mym. Mym mim. Máš talent, chlapče. Škoda, že jsem tě nepoznal už dřív.“

Stal se tedy jedním z placených herců a drakův hnůj nechal za sebou. „Vůbec by mě to nenapadlo!“ jásala Orb vřele. „Máš obrovský talent, Myme.“

Vysvětlil jí, že je to jen čistá koordinace a trénink, gestikuloval stejně jako mluvil, aby je oba pořád neuváděl do rozpaků neustálým koktáním. Orb měla sice pochopení, ale on cítil koktání stále jako indispozici. Poslední věc, kterou si přál, bylo neustále zraňovat tak tělesně i duševně půvabnou ženu, jakou byla Orb.

Zajímala se o něj už dříve a jeho postup na post herce ji k němu ještě přiblížil. V kočovné společnosti nerozlišovali kasty, což je prakticky řadilo mezi párije, měli svoje vlastní rozvrstvení s šéfem na vrcholu, následovali herci a nejníže stáli dělníci. Orb měla jako hlavní vystupující výsadní postavení hned za principálem. Protože však Mym piloval svůj program a proud rupií rostl, srovnávala se jeho pozice s ostatními. Zpočátku se k němu kvůli jeho vadě řeči a nezkušenosti chovali povýšeně a odtažitě, ale nikdo se mu nevysmíval, neboť tady byli všichni svým způsobem vyvrženci — muž, který vedl hlavního slona, měl dřevěnou nohu, krotitel draka byl alkoholik — drak měl rád pach alkoholu — a kuchař přetékal tukem tak, že časem očekával zařazení své osoby mezi rarity. Každý z nich se stejně jako koktání mohl vysmívat kterékoliv z těchto věcí. Mym zjistil, že společnost je ve skutečnosti něco jako rodina, a on se stal časem její součástí. To zjistil, když se připravovali na představení ve vesnici nedaleko na jih od Ahmadábádu, obrovského hlavního města Gudžarátu. Pomáhal exotické tanečnici Pythii s přípravou na její číslo. Musela se celá potřít zvláštní ochrannou mastí, rozetřít ji pečlivě po celém těle, aby jedovaté kyseliny pythonova žaludku nepoškodily její kůži.

Měla taky kouzelnou tabletu, kterou si brala těsně před tím, než python spolkl její hlavu a zabránil jí tak dýchat na dobu kolem dvaceti minut. Tabletu i balzám však mohla užít jen jednou za den. Obyčejně jí s přípravou pomáhala dívka, která ji také po představení vytahovala za nohy z pythonovy otevřené hlavy, ale nedávno utekla a nebyla ještě nikým nahrazena. A tak tanečnici s přípravou a závěrem pomáhal Mym, který vystupoval hned po ní.

Když roztíral mast po jejím těle a ujišťoval se, že nevynechal

jediné místo, obklíčila je skupina úředníků Gudžarátského bezpečnostního úřadu. „Zůstaň, kde jsi, maskovaný muži!“ poručil jeden Mymovi s taseným mečem. „Kdo jsi!?“

Mym, mimo jiné proto, že koktal, nemohl samozřejmě odpovědět. Našli ho? Myslel si, že je volný.

Tanečnice věděla o jeho problému, a proto se obrátila k vojákům. Její prsa se mastně leskla a sotva se nadechla, začala mluvit. „Toto je soukromá šatna!“ protestovala v místním nářečí.

Hlavní úředník její úmysl prohlédl. „Toto je záležitost Království, madam,“ řekl příkře. „Pronásledujeme bandu najatých vrahů, kteří možná unikají takovýmto způsobem — navíc je tento muž maskovaný.“

„Tento muž je můj asistent!“ vykřikla a zhluboka přitom dýchala. „Není žádný gangster! Je se mnou od rána!“ Zatřásla se a všichni tři úředníci se snažili na ni nezírat. „Dal si masku, aby mu výdechy pythona nepoškodily tvář.“ Luskla prsty a obrovský stočený had se vzbudil, zvedl hlavu a zasyčel.

Muž ustoupil. „Jen pro jistotu,“ řekl velitel. „Jestliže se za něj přimlouváte —“

„Ovšem, že se za něj přimlouvám!“ přerušila ho. „Nemohla bych bez něj vystupovat.“

Odjeli a Mym si oddychl. Pokračoval v roztírání balzámu. „Za tebe jsem se přimluvila úplně samozřejmě,“ řekla Pythie. „Ani jsem nemusela lhát, ale lhala bych bez rozpaků. Vím, že nejsi vrah, a to, že se skrýváš, není moje věc. Tady každý něco tají.“

Dál pracoval, nesnažil se mluvit.

„Děláš to dobře,“ dodala zamyšleně, „máš šikovné ruce. Namazal jsi mne mnohem rychleji a lépe, než bych to udělala sama, a to i na lehce dosažitelných místech. Ta holka, co tady byla před tím, svou práci odbývala, natřela mne tu a tam, mezi tím nechávala mezery.“

To znamená, že jí hrozilo nebezpečí poleptání kůže kyselinou pythonova žaludku. S tím spokojená být nemohla, to Mym věděl.

„Víš, proč jsem požádala o pomoc tebe?“ pokračovala Pythie.“ Nebylo to proto, že jsi dobrý, ale proto, že jsem si sice mohla sehnat mladého muže na práci, avšak jejich ruce by se začaly potit a jejich

oči by se rozzářily. Nemám ráda muže, kteří to dělají — od té doby, co se jeden neovládl, a pokusil se mě znásilnit.“ Zamyšleně se zasmála. „Jediný důvod, proč se mu to nepodařilo, byl, že jsem jako mastná hodně klouzala, takže mne nechytil. Ve skutečnosti bych mu dala, kdyby si řekl, mohu si muže vzít a hned ho opustit. Co je to mít tu maličkost na chvíli v sobě, oproti tomu, kam musím já během vystoupení. Ale nemám ráda, když mě někdo k něčemu nutí. Tak jsem řekla principálovi, ať ho vyhodí. Byla jsem tehdy hlavní číslo, chápeš. Abys rozuměl, nežárlím na Orb. Jsem tady kvůli penězům a ona nám vydělává třikrát víc, než jsme měli předtím. Principál je vlídný, když jsou dobré příjmy. A ty taky — ty k tomu hodně přispíváš, což je dobře. Ale co jsem chtěla říct, když jsi s námi, staráme se o tebe, a ty se staráš o nás. Šéf tě přijal na přímluvu Orb — a teď by také pro tebe udělal, o co bys jej požádal, protože jsi velký přínos pro náš program. Myme, jsi opravdu dobrý. A já sem tě požádala o pomoc, protože vím, že se mnou budeš zacházet bez postranních úmyslů.“ Myslela tím zacházení fyzické — jeho ruce rozetřely mast po celém jejím těle, i na těch nejintimnějších místech.

Dodělal to, a její vystoupení tak bylo téměř připravené. Protože se potřebovala dostat do svého kostýmku, otočila se tak, že mluvila tváří k němu. „Vím, že bys to těžce nesl, kdybys mi ublížil. Každý muž, který se jako muž cítí, by to udělal, a jestli ne, věděla bych, že můj čas vypršel. Ty se ale nikdy nepokusíš mně znásilnit, protože jsi ten nejdisciplinovanější člověk, jakého jsem kdy potkala. Ano, jsi, i když se snažíš to zatajit, protože kdybys nebyl, a miloval bys Orb, nedotkl by ses žádné jiné ženy. I jen kvůli pomyšlení, že se snad budeš jednou moci dotknout Orb, neboť víš, že je to žena pro jednoho muže a očekává od něj to samé. A tak jsem s tebou v bezpečí, Myme. To je ten důvod.“ Mym zůstal stát jako omráčený. To je to tak vidět?

Odpověděla, ani nepotřebovala slyšet otázku. „Ne, skrýváš to dobře. Jde o Orb — na to, co já dovedu s muži ukazováním svého těla, jí stačí jen pouhá její existence. Jsem vysušená ryba, ona je pardál. Proto jsem věděla, koho mám chtít.“

Už s pythonem omotaným kolem těla kráčela k jevišti, ale ještě jednou se zastavila. „A víš dobře, že zrovna ty bys mohl,“ mrkla na

něj a odešla.

Když mu tak dobře rozuměla Pythia, pravděpodobně mu také bude rozumět Orb. Jestli si myslí, že má šanci…

V omámení sledoval tanec i polykání, ale nakonec se probral, protože se python i se svou kořistí připlazil zpátky. Pythie musela být vytažena dřív, než se udusí. Vycvičený had otevřel tlamu, Mym do ní sáhl a chytil tanečnici za nohy. Potáhl a mastné tělo vyklouzlo ven. Její suchý oděv už zmizel a nic nebránilo pohybu. Samozřejmě, že s normálním pythonem a suchou či navlečenou by představení bývalo nemyslitelné, ale nevadí, je to vcelku zvláštní podívaná, a navíc se v každém místě předvádí jen jednou, takže hrůzný dojem zůstává.

Hladce ji vytáhnul, začal ji oplachovat a smývat kyseliny. Balzám sice s kyselinou reagoval a neutralizoval ji, ale pokud zůstávala uvnitř hada, tvořily se další kyseliny, takže bylo nezbytné jí pomoci ven, aby nebyla rozleptaná. Po omytí ji postavil, na obličej přiložil čistou látku, vyčistil jí pečlivě zavřené oči a ústa, a na závěr udělal to samé i s jejím pohlavím. Pak, aby ji probral z transu, luskl jí prsty u ucha.

Chvilku se dusila, ale nakonec popadla dech. Otevřela oči. „Odvedl jsi velmi dobrou práci," řekla, „u tebe mě nikdy nic nepálí, nemám žádné bolavé skvrny. Jsem úplně čistá." Naklonila se a políbila ho. Omotala mu paže kolem krku, tvář zabořila do jeho ramene a začala vzlykat. „Děkuji ti, jsem zpátky z propasti. Tohle je s tebou taky hodně rychlé."

Mym přikývl. Vystoupení si ve své jedinečnosti vybíralo svou daň. Pythia riskovala život — stav, v němž se jí zastavil dech, byl na půl cestě ke smrti. Ačkoliv byla uspána už mnohokrát, vždycky si pomyslela, že to může být naposled, a každé úspěšné probuzení byla obrovská úleva. Většina lidí, dokonce i u společnosti, si neuvědomovala plnou podstatu jejích prožitků.

„Kdykoliv mě budeš potřebovat, nikdy se nemusíš ptát," řekla, „jsi ten nejlepší člověk, Myme."

Jeho srdce ještě nebylo nikdy ničím takovým doposud zasaženo, až teď. To, že ho bere na vědomí Pythie, znamená že ho uznává celá skupina. Nikdy se necítil lépe.

Nastalo období monzunových větrů a vítr i déšť den ode dne

sílily. Principál se snažil ochránit pódium před deštěm během představení, ale na zbytek nebyly peníze. Drak, přestože neměl rád vodu, byl na přikrytí příliš velký, a tak moknul víc a víc. Mym, který měl ke zvířatům dobrý vztah, zůstal venku a snažil se ho chránit, takže byl nakonec promočený sám.

Jindy při přesunu zapadlo do bláta jedno z kol vozu mořské panny, ale všechny ruce byly zaměstnány něčím jiným, a tak se toho ujal Mym. Aby ho vytáhl, použil jako páku tyč. Během práce se povoz skrz na skrz zablátil, a než jej očistil, byli ostatní už dávno vpředu. Mořská panna vynořila hlavu z nádrže. Déšť jí přirozeně nevadil. „Pojď, pojeď se mnou, Myme," zavolala.

Polekaně se na ni podíval. Neuměl si představit, že by uměla anglicky. Normálně nemluvila vůbec, protože s plícemi plnými vody to jde těžce. Nicméně je, když chtěla, mohla pomocí žaber vysušit a dýchat vzduch. Byla totiž obojživelná.

Poklepala na okraj kádě. „Sem," řekla s úsměvem. „Určitě jsi unavený, odpočiň si."

Byl unavený, stejně tak byl promočený a špinavý. Vyšplhal se na vůz a zachytil se okraje kádě. Panna švihla bičem a slon se pohnul. Vůz začal dohánět ostatní.

Mym měl plné ruce práce s tím, aby se udržel, ale mořská víla je měla volné. Vzala ho za hlavu a otočila si ji, jak jí to vyhovovalo. Pak ho políbila. „Díky za tvou službu, mistře," řekla, „a kdybys někdy potřeboval něco zvláštního —"

Zčervenal a ona se začala smát. „Možná, že tě jen škádlím. Ale jsi dobrý člověk."

Vůz se konečně připojil k ostatním, tak seskočil, neboť jeho pomoc byla potřebná kdekoliv. Měl však zamotanou hlavu. Už podruhé mu atraktivní žena v poslední době učinila nabídku. Proti obojživelníkům vcelku nic neměl, to panna věděla. Kdyby byl v jiné situaci, určitě by se o ni zajímal. Jeho největší zmatky však pramenily ze zjištění, že je pro ženy neuvěřitelně přitažlivý. Poznal už mnoho žen — více než by dovedl spočítat — ale nikdy pro ně nebyl zajímavý v tomto ohledu. Ty předtím se mu poddaly kvůli jeho postavení. Došel k závěru, že by se mu samy od sebe tolik nenabízely. Ale tady, mezi herci, ho ženy chtěly z vlastní vůle.

Pravda, prokázal jim určitou službu, ale nic nedělal proto, aby za to něco dostal. Jejich zájem byl skutečný, což mu opravdu lichotilo. Třeba jeho koktání není zase taková překážka, jak si myslel. I kdyby, tento spolek mu už poskytl mnohem víc, než jen útočiště.

Dorazili do Ahmadábádu, velkého města s více než milionem obyvatel. Tady očekávali velké a skvělé publikum, protože obyvatelé města jsou na rozdíl od vesničanů světaznalí a více se zajímají o zvláštní podívané. Jejich první představení mělo vskutku obrovský úspěch a principál byl natolik potěšen, že dal hercům zvláštní prémie.

Orb přirozeně, to je pro ženy typické, chtěla jít na nákupy. Principál jí to nemohl zakázat, ale trval na tom, že musí mít nějaký doprovod. „Ve městě je hodně zlodějů," zdůrazňoval.

„Může se mnou jít Mym," souhlasila Orb bez odporu. Mistr se zarazil, ale měl ještě v živé paměti, jak Mym žongloval s noži. „A vyhýbejte se problémům," připomínal, „nerad riskuji dvě hvězdy najednou."

Mym šel tedy s Orb nakupovat, vděčný za každou možnost být s ní, ať to byla jakkoli nepatrná příležitost.

Oblékl si sako neurčité barvy a nalepil si falešnou bradku, a jeho vzhled se tak úplně změnil. Stále to pro něj sice bylo v tomto městě riskantní, ale pravděpodobně ne více než hraní pantomimy.

Orb byla nad nabídkou oblečení na trhu u vytržení. Pobíhala od stánku ke stánku a jásala nad zářivými vlněnými materiály, pěknými přehozy a zkoušela si ten a pak zase ten.

Ale Mym byl nervózní. Ucítil ve své vnitřní kapse pohyb. Nenápadně vsunul ruku dovnitř, našel hadí prsten a prostrčil jím prst. „P—p—problémy?" zamumlal jakoby sám pro sebe.

Prsten se jednou stáhl.

To bylo vše, co potřeboval vědět. Pokusil se odvést Orb stranou a varovat ji, ale byla zabraná do nakupování. Jeho úsilí promluvit bylo navíc znemožněno koktáním, takže se mu to nepovedlo.

Pro sebe si povzdychl. Ruku měl stále v kapse, nikdo si jí nevšímal. *Nehoda?* pomyslel si k prstenu, ale ten ho zmáčkl dvakrát. *Nepřátelství?* Následovalo jedno stisknutí. *Krádež?* Tři stisknutí.

Vražda? Jeden stisk. *Chuligáni?* Prsten se stáhnul jednou.

Pokusil se tedy Orb varovat znovu. Chytil ji za paži a stiskl ji víc, než je zvykem. Zastavila se, pohlédla na něj a zpozorovala, že něco není v pořádku. Pohnul hlavou směrem k ulici, po které přišli.

„Je čas jít domů?“ zeptala se a on horlivě přikývl.

„Dobře,“ řekla, „Jen mi dovol najít ještě jednu věc.“

Pokusil se naznačit, že to nejde, ale nerozuměla mu. Než by působil zbytečný rozruch, raději počkal, i když prsten varovně pulsoval.

Orb zabalila svůj nákup a vydali se na zpáteční cestu. Mym ji vedl po jiné cestě, než šli předtím, a doufal, že tak rváčům uniknou, ale už za malou chvíli zpozoroval malou skupinku, která je pronásledovala. Sledoval je, přibližovali se — tři, čtyři, pět z nich. Byli to ty typy, co chtějí peníze, které utrácející žena zjevně musí mít, a ženino tělo a nenechávají po sobě žádné svědky. Království se usilovalo zločineckou vrstvu odstranit. Nebyli to teď už trénovaní zabijáci a nepatřili k cechu vrahů, říkalo se jim prostě chuligáni a patřili mezi ně obyčejní násilníci, kteří vždycky vyhledávají snadnou kořist a pohromadě bývají nebezpeční.

Mym nevědomky vycenil zuby. Ze srdce chuligány nenáviděl. Z nejrůznějších důvodů, které se teď zdály malicherné, nenosil zbraň, navíc cílem byla tentokrát Orb, což situaci ještě zhoršovalo. Sám by jim unikl, ale neznal žádný způsob, jak by to mohla udělat ona.

Kudy teď? naléhal na prsten v kapse. Pak v duchu prošel několik nabízených možností, počínající nejjednodušším útěkem a končící maiamem. Prsten se stáhnul při maiam.

Kde? pomyslel si hned po tom.

Prsten naznačil, aby šli vysušenou alejí. Tady se bude moci nejlépe utkat s chuligány.

Mym věřil prstenu a dál se na nic neptal. Uchopil Orb za loket a vedl ji určeným směrem.

Banda byla tímto zvratem nadšená. Nastalo přesně to, co si přáli — kořist se izolovala a špinavá práce mohla být provedena beze svědků. Vražda proběhne rychle, ale znásilnění živé ženy by trvalo déle — kdyby byla mrtvá, nebyla by to žádná zábava — protože se museli vystřídat. Tady v aleji nechají dva z bandy kdyby náhodou —

Přibližovali se, jeden blokoval vzdálený východ, ostatní hrozili zezadu.

Mym zatáhl Orb do mezery mezi domy, kde byla hromada polorozpadlých krabic. „Schovej se!“ přikázal a na koktání si v nebezpečí ani nevzpomněl. Podívala se na hrozivě vypadající muže a bez odporu poslechla.

Mym se postavil před krabice čelem k násilníkům. V ruce držel desku s vyčnívajícími hřebíky.

Pětice se přiblížila. Smáli se mu, že je sám, a měli poznámky k jeho nedokonalé zbrani. Sami byli ozbrojeni nejrůznějšími noži a jejich velitel měl krátký meč.

Mym se úmyslně kousl do jazyka. Ve chvilce ucítil krev. Oči se mu zakalily, dech se mu zrychlil a jeho tmavá pleť zesvětlala.

„Hej, on krvácí!“ vykřikl jeden z nich místním jazykem.

„Pokouší se napodobit berserka,“ řekl jiný násilník.

Krev z Mymových úst tekla dál. Začal se třást po celém těle a sípavě dýchal přes sevřené rty.

„Dobře, já mu předvedu berserka!“ nadhodil velitel a vydal se mu naproti s taseným mečem. „Má naděláno v kalhotách!“

V Mymových ústech se objevila hustá rudá pěna.

„Ty, já nevím —“ začal starostlivě další z bandy.

Pak se Mym pohnul. Prkno sklouzlo na zem.

Předtím, než mu byl násilím ze sevření vytrhnut meč, neviděl velitel nic než rudou skvrnu. Meč pak démonicky zavíril a sekl násilníka vpravo. Na krku pod levým uchem se mu objevila rýha a on upadl. Meč vyletěl do výše nad hlavu útočníka zleva a rozštěpil mu ji od čela k nosu.

Odzbrojený velitel zíral. „*On je* —“ začal.

Vtom meč zasvištěl vodorovně takovou silou, že mu jeho hlava na krku nadskočila a skutálela se dolů na zem pod padající tělo.

Dva zbývající lupiči se pokusili otočit a utéct, ale jeden byl zastaven probodnutím útrob a druhý utrpěl v běhu bodnutí mečem do lebky zezadu. Tou dírou bylo vidět skrz, když padal.

Mym se vydal zpět k bednám, kde byla Orb stále schovaná. Na chvilku zaváhal a pak vytál prsten ještě jednou. *Může o tom něco vědět?*

Prsten zapulsoval dvakrát.

Mám ji přes to provést? Prošel přes pár poznámek v mysli a zastavil se, když prsten jednou stiskl. Měl plán.

Vytáhl hedvábný kapesník, který normálně používal pro svou pantomimu. Přešel k ženě. Měla schoulenou hlavu a celá se třásla, určitě se bála násilí, měla strach z toho, co by se mohlo stát jemu i jí.

„Z—z—zahal se," vytáhl ji nahoru a podal jí kapesník. Vzhlédla. „Myslíš — zakrýt si tvář? To nemůže zloděje ošidit!"

Nevěděla, že jsou mrtví. „R—r—rychle," řekl. „O—o— oči taky." Zmatená a vystrašená si ovázala kapesníkem tvář i oči. Mym ji pak přenesl přes krabice a vedl ji ven z aleje.

Když byli odtamtud daleko, sundal jí závoj. „Ale jak to, že nás nepronásledují?" zeptala se překvapeně.

Pokrčil rameny, aby jí dal najevo, že věc je příliš složitá na koktavé vysvětlování. Pospíchali zpět do tábora cirkusu.

Mym měl v ústech nepříjemnou chuť nepocházející od zranění, které si sám způsobil. Přestože neměl rád lži, oklamal Orb. Ale prstenu věřil, na pravdu připravená nebyla. Musel se spokojit s tím, že udělal vše, co bylo nutné, aby jí zachránil život.

-2-
PRINC

Zpátky se dostali bezpečně a Orb, aby se vzpamatovala z šoku a brzké záchrany, zmizela hned ve svém voze. Mym byl zaměstnán obvyklou prací, pomáhal s přípravou večerního představení.

Měli několik vystoupení na různých místech Ahmadábádu, protože v tomto rozlehlém městě stačí přejít pár ulic a ocitnete se v úplně jiném prostředí, kde vás znova rádi přivítají. Přijati byli výborně a věhlas Orbina zpěvu se rozšířil natolik, že principál obdržel pozvání na slavnostní představení pro šlechtu. Principál to ohromeně přijal.

Všichni kromě Myma byli potěšeni. Osobně šéfa navštívil. „Pane, nemohu hrát před šlechtou," řekl, ačkoliv ne tak hladce, jak je to napsáno.

Principál vzedmul své břicho a upřeně se zadíval na Myma. „Víš, měl jsem návštěvu od policie," začal řeč. „V tomto kraji řádila tlupa těch nejhorších chuligánů a nechávala za sebou krvavou stopu smrti. Někteří policajti dokonce kontrolovali před časem tuto společnost, ale my samozřejmě neskrýváme žádné zločince."

Mym přikývl a věděl, co přijde. Kolik si toho dal principál dohromady?

„Vypadá to, že se ta krásná žena s nimi na moment potkala, ale zachránila se," pokračoval mistr. „Policie podle popisu zjistila, že je z naší skupiny, a tak se přišli informovat. Byla to opravdu naše Orb a přiznala, že se s nimi střetla. S pěti brutálními muži, ozbrojenými mečem a noži. Vypadá to však, že jsi je dokázal odrazit a vyváznout bez poranění."

Mym opět přikývl, poprvé rád, že mu mluvení nejde lehce.

„Ta pětice byla nalezena rozsekaná v aleji. Stopy na jejich tělech

svědčí o tom, že je zanechal *berserk* válečník. To znáš — typ, co ochutná krev a zblázní se.“

Mym pokrčil rameny.

„Ale něco nesedí,“ dodal principál, „opravdový berserk by zabil i ženu, a pak by se vydal přes město a zabíjel by a zabíjel, dokud by nebyl zastaven silou dvaceti ozbrojených a trénovaných mužů. Toto se nestalo.“

Mym čekal.

„Orb vyprávěla, že jsi jí dal kapesník, aby si zakryla tvář, a pak jsi ji prý vyvedl z aleje. Neví, jak ses zbavil vrahů, že vás už nepronásledovali. Nebyl tam nikdo jiný — jen ty.“

Mym znovu pokrčil rameny.

„Doteď jsem nikdy neslyšel o tomto *berserkovi,*“ pokračoval principál. „Je jasné, že ty to nejsi, ale ani jsi nebyl zraněn. Pak musím předpokládat, že to buď udělal berserk — zničil zloděje, a pak sám padnul pod útokem, vedeným proti němu, což nedává žádný smysl, protože nebylo nalezeno žádné jiné tělo — nebo potom vysoce trénovaný válečník, který nesnáší to, co dělají chuligáni.“

Určitě ho už mají. Mymova ruka vklouzla do vnitřní kapsy a jeho prst našel prsten. *Ztracen?* pomyslel si.

Prsten ho dvakrát stisknul.

„Jsi velice zručný v zacházení s noži,“ řekl mistr, „ale nikdy jsem tě neviděl žonglovat s ničím jiným než se zbraněmi. To znamená, že jsi nikdy před tím nepracoval jako bavič. Spíš ses učil držet zbraně s neobvyklou lehkostí. Na mysl mi přichází jen jedna třída lidí, která dokáže takto trénovat — šlechta.“

Mym stále čekal.

„A teď jsi mi řekl, že nemůžeš vystupovat před šlechtou. Protože by tě poznali?“

Mym přikývl.

„Dobrá, dovol mi říct něco o utajení,“ rozpovídal se principál živě. „Nejlepší utajení je to, o kterém by pozorovatel nepochyboval. To je tajemství skrývaní, které procvičuju. Poslední místo, kde by kdokoliv z šlechty očekával, že se bude někdo z jeho třídy skrývat, může být na pódiu před ostatní šlechtou. Chci, abys předvedl své číslo, zaručuju se, že tam budeš v bezpečí před objevením.“

Mym zavrtěl hlavou na znamení nesouhlasu.

„Aha, je tu koktání," řekl principál, jako by si to teď připomněl. „Teďka mi to došlo, že by to opravdu mohlo být poznávací znamení. Nikoho ze zdejší šlechty lépe neznám, na to, abych mohl udržovat styky, moc cestuju. Neslyšel jsem o žádném koktajícím šlechtici, ale to může být má nepozornost. Možná bychom měli k tvému představení připojit pár slov. Pod tvou maskou a make-upem nemůže nikdo sledovat pohyb úst. Kdyby v určitých chvílích nějaký hlas za jevištěm něco řekl, vypadalo by to, jako bys to řekl ty…?"

Mymovi se velice ulevilo, natáhl se a stiskl mistrovu ruku.

„Ačkoli není třeba, abych věděl víc detailů, do nichž mi stejně nic není," uvažoval principál, „je tady někdo, komu se musí poradit. Nejvíc ze všeho na celém světě bych nesnesl, aby se jí ublížilo, a noblesa bývá notorickou příčinou milostných dobrodružství. Myslím, že než věci pokročí dál —"

Mym souhlasně přikývl. Opravdu nastal čas.

Povídali si, když karavana přečkávala jeden z monzunových lijáků severně od Ahmadábádu. Jak déšť hlasitě bubnoval, bylo v Orbině voze příjemně, protože v jeho střeše a stěnách nebyla žádná cesta, kterou by déšť pronikl dovnitř jako u ostatních vozů. Nejdřív mu vypověděla svůj příběh, protože chtěla, aby o ní věděl všechno. Narodila se v Irsku před dvaceti lety a vyrostla v podivném vztahu s dívkou, které říkali Luna. Mymovi nebyl tento vztah zcela jasný, ale vypadalo to, že Orbini rodiče byli zároveň prarodiče Luny, a že si dívky byly podobné jako dvojčata. Luna malovala kouzelným štětcem, který získala od Krále hor, a Orb se při zpěvu doprovázela na harfu stejného původu. Harfa byla zlatá a rozšiřovala její moc, kterou prožívalo obecenstvo. Její otec měl podobný talent, ale jeho kouzlo fungovalo, jen když se toho, komu zpíval, dotýkal.

Ale co dělá tady v Indii, chtěl vědět Mym. Je jasné, že může získat posluchače kdekoliv na světě a nemá žádnou potřebu putovat po takových končinách bez civilizace.

Je to tak, že hledá píseň, jak vysvětlovala. Jmenuje se Llavo a je to ta nejskvělejší píseň, jaká kdy byla na zemi zpívána, i když bylo těžké ji pochytit. To kvůli jedné věci — protože bylo velmi náročné

ji zpívat a v každé generaci to zvládlo úspěšně jen pár lidí. Orb si myslela, že by ji mohla zpívat docela dobře, a proto to chtěla zkusit. Říkalo se, že to je zcela určitě ta nejnádhernější píseň, jakou je lidský hlas schopen zazpívat, což ji moc přitahovalo. Ale hlavně věřila, že v této písni leží celý její osud, protože kdokoliv v minulosti vystopoval její pramen, objevil cestu k celkovému novému naplnění.

„Slyšel jsem o tom," řekl Mym překvapeně. A vysvětloval, jak se o předvedení Llava říkalo, že způsobuje zázračné věci. Kdysi milovala mladá žena skvělého bojovníka, ale protože patřila mezi obyčejné lidi, bojovník si jí nevšímal. A tak mu jednoho dne přezpívala část Llava, muž byl zcela unesen a od té chvíle ji miloval.

Orb se té historce divila. „Ve skutečném světě se to nemohlo stát," řekla lítostivě.

„Mohlo by se to stát," ujišťoval ji.

Pohlédla na něj a porozuměla. „Já — ale ty vůbec nemusíš být princ." Pokusila se zmírnit krutost situace. „Ne, že by na tom záleželo. Sama jsem vyrůstala podobně jako ty. Dokonce —"

Přerušil ji dřív, než stačila říct cokoliv, čeho by později mohla litovat. „J—J—j—já —" koktání ho úplně přemohlo, nemohl ze sebe vypravit slovo.

Orb položila svou ruku na jeho. „To nevadí. Myme."

Zavrtěl hlavou. To *vadí*! Ale nemohl to říct.

Pak se rozzářila. „Slyšela jsem, že někdy — Myme, umíš zpívat?"

„Z—z—zpívat?" zeptal se netečně.

„Jak jsem tomu rozuměla, vychází to z jiné části mozku. Proto někteří z těch, co koktají, mohou čistě zpívat, i když s mluvením mají potíže. Pojď, zkusíme to, zpívej se mnou." A spustila jednu ze svých irských písní: „O, Danny, chlapče, píšťaly, píšťaly volají, od údolí k údolí a dolů po úpatí."

Přidal se k s pochybami: „A ze stromů listí, listí padá, jen ty, jen ty musíš jít a já bych měla zůstat."

Oba se ohromeni zarazili: nejen, že dokázal zpívat bez koktání, ale navíc zpíval čistě a zvučně.

„Můžeš mluvit zpěvem!" zvolala.

„M—m—můžu!" souhlasil

„Ne — zazpívej to," přikázala mu. „Nepotřebuješ píseň, jen se drž melodie, jakékoliv melodie."

„Můžu!" zazpíval v jedné notě.

„Teď můžeš říct, cokoli chceš!" zvolala. „Ach, Myme, jsem tak ráda!" Vrhla se mu kolem krku a políbila ho.

Nebránil se tomu, ale mlčel. Nejdřív ji musel seznámit se svou minulostí a nebyl si jistý, jestli ji potěší.

„Nejsem to, na co vypadám," zazpíval v jednoduché melodii nadšený touto novou schopností, a zároveň se děsil toho, co musí říci. „Já jsem princ."

Orb se vzpamatovala rychle. „Pokračuj," řekla překvapivě odměřeně.

Ve zpěvu vyprávěl dále. Je druhý syn rádži z Gudžarátu a vyrůstal v paláci, kde měl vše, na co si vzpomněl. Jeho starší bratr se má stát nástupcem rádži, až tento umře. Mymovo pravé jméno je jediné slovo, které ve volném překladu znamená „Pýcha Království". Vysvětlil, že mu jméno samozřejmě dali dřív, než se přišlo na vadu jeho řeči. Žádná pýcha určitě nebyl, a protože jeho jméno začalo mít ironický nádech, nikdy ho neužíval. Styděl se za něj dokonce i otec, tak ho zavřeli před veřejností v paláci, kde mu zajistili všechny potřeby.

Přesto však princ zůstal princem a bylo o něj postaráno se vším všudy, dostal veškeré vzdělání, které měl jako takový dostat, neboť kdyby se jeho bratrovi přihodilo cokoliv před tím, než by měl potomky, Mym by k ohromení všech, co o jeho chybě věděli, nastoupil na trůn. O tom, co by pak nastalo, když ani není schopen vydat příkaz, se raději nikdo ani neodvážil uvažovat. Hlavní tedy bylo, aby se jeho bratr brzy oženil, protože se tak snížila pravděpodobnost neštěstí.

Bratr tedy učinil, co se po něm žádalo, ale jeho manželka i konkubína se ukázaly jako neplodné. Trapnost situace se tím jen prohloubila. Museli obstarat plodnou ženu, což bývá poněkud složité. Mezitím Mym — a království — zůstávali v nebezpečí.

Nakonec toho měl Mym dost. Už nechtěl zdědit trůn, i kdyby si to přál jeho otec. Toužil jen po jednom — normálně mluvit. Ale ani magie, ani věda si s tím neuměly poradit, problém koktání nikdo

podrobně nestudoval. Tak musel utéci.

Nejspíš to byl výraz stupně rodinné zainteresovanosti, zpíval ironicky, že byl jeho útěk připraven tak brzo. Pravda je, že ovládal rodinné umění rádžů proplížit se nepozorovaně kolem stráže, jako by byl skoro neviditelný — učili se tomu pro případ hrozící vzpoury — ale pak by bylo dílem okamžiku, než by jej našli. Jeho rodina však zastávala názor, že to bez něj bude snadnější. Starší bratr může s trochou štěstí navázat linii rodu, a koktající pak může být zcela vymazán.

Tak měl proklouznout a obezřetně utrácet své peníze, naučit se splynout s davem a být sám bez možnosti mluvit. Na čas ho úkol přežít zaměstnal, ale pak se začal nudit. Potulování se po ulicích Ahmadábádu mu nedalo o moc víc než vyčkávání v pozici prince. Neodvažoval se dávat najevo své šlechtické schopnosti, a už vůbec ne svůj původ, ale nekrálovské nadání neměl. Poflakoval se po městě, nevěda sám, co hledá. Doprovázel jej jen kouzelný šarm a chránil jej před nebezpečím.

Tak to šlo až do doby, kdy uviděl a uslyšel hrát a zpívat Orb. Pak se náhle všechno kolem rozplynulo, nebylo to podstatné, protože náhle objevil tvář a podobu svého ideálu. Šel tedy bez okolků za ní, podělil se s ní o svůj problém v ústraní, aby nebyl podveden, a přijal práci se skupinou.

Orb, zprvu ohromená, se pomalu vzpamatovávala z toho, jak se jeho vyprávění vyvíjí. „Takže ty jsi princ," řekla. „Ne z vlastní vůle," zpíval. „Nepřeji si víc, než zůstat tady a být s tebou."

„Ale já nejsem normální součást této společnosti," protestovala. „Připojila jsem se v Kalkatě a odejdu v Karáčí, v Siudu, kde bude loď, která mě odveze bůhvíkam do světa. Já hledám píseň, Llavo."

„Pak půjdu s tebou a budu tvůj ochránce," pěl.

Co jí zbylo. „Tamti chuligáni —jako princ je musíš nesnášet."

„Jsou zhoubou našeho království," souhlasil. „Všude, kde je vidíš, je to havěť k vyhlazení. Hlavně, když ubližují ženě, jako jsi ty."

„Ty — máš zkušenosti se zbraněmi. Umíš ve vzduchu žonglovat pěti noži, aniž by sis ublížil. Určitě pak víš —"

To byla další věc, kterou se bál jí sdělit. „Vím, jak je zabít,"

souhlasil. „A udělal jsem to — oslepil jsem tě, abys neviděla jejich těla.“

Zrudla v obličeji a odvrátila se. Vstal a vyšel ven. Věděl, že to, čeho se bál, muselo přijít. Orb je krásná a nevinná žena, nesnáší fyzické násilí.

Nebyla schopna pochopit, proč nebo jak by měl princ ovládat bojové umění *berserků,* schopnost zabíjet rychle bez ztráty svého duševního zdraví. Principál měl pravdu — měl jí o tom říct dřív, než jí vyjevil své city. Vůbec by nesnesl, kdyby se jí to nějak dotklo — a bylo by to nevyvratitelné, kdyby jí ublížil její zájem o něj.

Ale po několika dnech ho Orb oslovila. „Omlouvám se za své jednání,“ řekla, „pochopila jsem, že kdybys neudělal to, co jsi udělal, ti chuligáni by tě — a mě — zabili, a pokračovali by s tím dál a ubližovali by dalším nevinným lidem. Museli být odstraněni. Já — já mám prostě problém smířit se s — s tímto druhem věcí. Já vím, že nejsi násilník, Myme. Vím, že jsi udělal to, co bylo potřeba. Vzpomněla jsem si, že ses mě snažil odvést z nebezpečí dřív, když se zlí lidé objevili, a já jsem se zdržovala s dalším nákupem, takže je to taky moje vina. Odpustíš mi, že jsem neposlechla?“

„Odpuštěno!“ zazpíval s velkým ulehčením v jednom tónu.

Popošla blíž s jasným úmyslem ho políbit. Plaše ustoupil, protože byli venku. „Lidi se dívají!“ zapěl.

„Ať se dívají!“ zvolala a políbila ho co nejhlasitěji.

V naprostém opojení z toho zůstal na chvíli strnule stát, protože ona byla tím, po čem vždy toužil. Pak prolomil ticho. „Jsem princ,“ připomněl jí. Věděl, že to pro ni nic neznamená, království jí nic neříká.

„Myslím, že jsem tě milovala dřív, než jsem tě poznala,“ odpověděla, „bála jsem se, že jsi zločinec nebo buřič, tak jsem to v sobě dusila, ale ve skutečnosti jsem *věděla,* že nic takového nejsi. Jsi skvělý člověk, vysmívali se ti jen kvůli nepodstatné věci. A že ti teď rozumím lépe, chci s tebou zůstat. Klidně i tady v Indii, jestli budu muset —“

„Ne, ne!“ zpíval. „Musíš pokračovat v cestě za Llavem! Nemohu ti překazit tvůj sen!“

„Ale já si myslím, že jsem svůj sen našla v tobě," řekla.

„Jen jeho část, jen část," zaváhal. „A tu část můžeš mít bez obětování té druhé. Půjdu s tebou, kamkoliv si budeš přát."

Usmála se. „Opravdu ten nejbáječnější muž." Pak ho znovu políbila.

Novinky se přirozeně po celém spolku rozšířily dřív, než dokončili rozhovor. „Je mi líto, že tě ztrácím," řekla Pýthie, když ji připravoval na večerní představení.

„Ale já ti budu pomáhat dál!" protestoval písní ve svém novém projevu.

„Principál už nařídil přemístění," řekla, „tvoje věci jsou přestěhovány do Orbina vozu. Ode dneška už by ses mě neměl dotýkat."

„Ale já nejsem —"

„Ale ano, jsi," ujistila ho s úsměvem. „Mořská panna vztekle plácá ocasem o hladinu. Doufala, že si to s Orb vyjasníte až za dostatečně dlouho."

Musel se smát. „Poděkuj jí za mne," zpíval. „Ty i ona jste pro mě udělaly víc, než si dokážete představit."

„Ale dokážeme," řekla. Pak přišel čas jejího vystoupení.

Následující noc strávil v Orbině maringotce. Navzdory představám ostatních se spolu nemilovali. Měli si toho prostě moc co vyprávět, aby umožnili jeden druhému se dopodrobna poznat. Když nakonec usnuli, spali v objetí — to bylo všechno, ale bohatě jim to stačilo. To, že se jí dotýkal, způsobilo jeho úplné splynutí s melodií a velkou rozkoš mu učinilo poznání, že reaguje podobně jako on. Láska k ideální ženě zapříčinila poprvé ústup jeho nedostatku do pozadí. Pomohla mu dobrat se k tomu, nemohl si přát víc.

Další noc se milovali. Pro ni to bylo poprvé, byla opravdu neposkvrněná. S obavami, že ji vyplaší, jí vysvětlil součásti života prince, ale ona jen řekla: „Nikdy předtím jsi nemiloval." Měla pravdu, a v něm to zanechalo stejné pocity, jako když přestal koktat.

Ve skutečnosti mu jeho zkušenosti umožnily udělat pro ni víc, než by mohl jinak, a nedostali se tak do žádné trapné situace nebo nehody. „Všechny mé zážitky s jinými ženami při tom, co jsme teď dělali my, se nedají srovnat s jediným dotekem tvé ruky," řekl jí

zamilovaně.

„A co kdyby to byla nejkrásnější žena," namítla lstivě.

„Ty jsi nejkrásnější žena."

Zasmála se. „Jak to můžeš vědět?"

„Já to *vím.* Ta nejkrásnější konkubína, jakou by mi mohli v paláci nabídnout pro mé potěšení."

Neznepokojena si povzdechla. „Je mi jasné, že je to pravda. Je to určitě upřímný kompliment."

„Stejně tak mohly být ty předtím nešikovné," zazpíval.

„Takže jsem nejlepší ze všech nešikovných žen, které jsi poznal?"

„Byly to krásné ženy!" připomněl rychle a oba se začali smát.

Tak to šlo dál po dlouhé měsíce monzunového období, kdy kočovná společnost pomalu putovala se svými vystoupeními cestou na severozápad ke Suidu. Mymovi bylo jedno, kde se zrovna zeměpisně nacházejí, jeho radost byla všude tam, kde se zrovna nacházela Orb. Nezajímal ho ani její jedinečný talent na zpěv, nešlo mu o nadání, toužil po ní samé. Přes Indus se převezli pomalým trajektem a uváděli představení pro vesničany jiného jazyka. Nevadilo to, přitažlivost čísel byla universální.

Orb však stále nenacházela věc, kterou hledala — Llavo. Vůbec si to nepřipouštěla, s Mymem po svém boku mohla hledat třeba celý život.

Když dorazili na předměstí Karáčí, byla společnost obklíčena ozbrojenou skupinou horalů u močálu, přes nějž se nemohli dostat. Kočovníci se neměli jak bránit, navíc jezdci měli odznaky Gudžarátu a toto uzemí pod království spadalo.

Úředník se chvíli bavil s majitelem a pak zamířil rovnou k Orbinu vozu. „Princi, přišli jsme si pro tebe," zavolal.

Všichni okolo museli tedy vědět, kde ho najdou. Myma to vyděsilo, ale ve skutečnosti moc překvapený nebyl. Na stopu je asi přivedla ta nepříjemnost s chuligány, a pak jednoduše pokračovali za kočovnou společností. Ale proč to všechno dělají?

Neznal žádný způsob, jak jim uniknout. Stáli všude kolem a byli pohotoví. Patřili k jízdní špičce, znal je všechny osobně. Vyšel z

maringotky. „Co chcete?“ zvolal.

Úředník byl překvapen hned nadvakrát. Zjevně nebyl o některých detailech zpraven. Mym měl tvář pokrytou bílým líčidlem, které používal nejen pro svou pantomimu, a samozřejmě se očekávalo, že bude koktat.

Úředník se ale ve chvíli vzpamatoval. „Princi, váš bratr je mrtev,“ oznámil formálně. „Pýcho Království, jste nyní jmenovitým dědicem.“ Uklonil se podle předpisu. „Vrátíte se s touto čestnou gardou do hlavního města, kde vás očekává rádža.“

Neštěstí! Mym si nikdy se svým bratrem nijak zvlášť blízký nebyl, sotva ho znal, ale tato náhlá smrt byla šok pro celou rodinu, jeho nevyjímaje. Jmenování jmenovitým dědicem byl šok ještě větší. „J—j—jak z—z—zemřel?“ koktal, protože zapomněl mluvit písní.

„Zemřel čestně v bitvě proti Rádžastánu, pane.“

„Ale my přece nebojujeme s Rádžastánem!“ protestoval zpěvně Mym.

„Byl to obyčejný nájezd.“

Jen pohraniční přestřelka —jeho nebojácný bratr tam samozřejmě šel a jeho chybu teď odnesou všichni.

Ven vyšla Orb. „Musíš jít,“ řekla, „tvé království tě potřebuje.“

„K čertu s mým královstvím,“ zpíval.

„Půjdu s tebou, má lásko.“

„Ne,“ řekl úředník nesmlouvavě, „princ musí jít sám. Ožení se s princeznou, kterou mu vybere rádža.“

„Adekvátní připuštění!“ zvolala Orb posměšně.

„Tady to je,“ prohlásil úředník a předložil jí malý balíček.

Byli úplně vážní. Mym věděl, že nemá smysl se s nimi o to přít. Rádžova slova byla absolutní. Kousl se do jazyka.

Orb odevzdaně přijala balíček, ale ani na něj nepohlédla.

„Dáme vám několik minut, abyste se rozloučil se ženou,“ rozhodl úředník. „Nebudete potřebovat brát si žádné osobní věci, vhodný oblek vám zařídíme.“

Mymova ústa uvnitř krvácela, jeho pleť bledla. Na rtech se objevily maličké kapičky.

Úředník před ním poklekl a nabídl mu ostří svého meče. „Jestli vám to, princi, udělá radost, usekněte nejdříve hlavu mně a pak všem

ostatním, kterým se vám zlíbí. Proti našemu vůdci zbraň nepozdvihneme. Ale pak se vrátíte do království.“

„Myme!“ vykřikla Orb, když pochopila. „Dělají jen svou povinnost, musíš jít s nimi!“

Zastavil se. Měla pravdu — ale i kdyby se mýlila, nemůže to udělat před ní, není totiž stvořením maiamu.

Odvrátil hlavu a vyplivl krev. Pak vzal jezdcovu zbraň, otočil ji a podal zpátky. „Jen chvíli,“ řekl, tentokrát bez koktání.

„Jak si můj pán přeje,“ odpověděl úředník se zřetelnou úlevou. Meč zasunul do pochvy.

Mym se otočil k Orb. „Vrátím se k tobě,“ zpíval, „jen co přesvědčím otce, že nebudu žádný poskok. Do té doby ti dám toto.“ Vytáhl prsten, který byl vypracován do podoby tenkého hada.

„Co to je?“ ptala se s očima plnýma slz.

„Je to královský amulet. Nos jej a on ti odpoví na všechny otázky. Jedno stisknutí znamená ano, dvě znamenají ne a tři stisknutí znamenají, že na takto položenou otázku nemůže odpovědět. Když ho požádáš, může tě také chránit.“

„Chránit mě?“

Navlékl si prsten na prst. *Předveď to,* pomyslel si.

Hádek oživl. Odplazil se do jeho dlaně, a pak, když byl přesunut, preplazil se přes Orbinu ruku. V jedné chvíli se nadzvedl, slabě zasyčel, omotal se kolem jednoho z jejích prstů a stal se znovu kovovým.

„Myslíš tím — že kouše?“ zeptala se ohromeně. „Smrtelně,“ zazpíval. „Ale jen na příkaz. Vždycky mu můžeš věřit. Nos ho a budeš v bezpečí.“

„Než se vrátíš,“ řekla.

Přikývl. Pak ji těsně objal a dlouze a hluboce políbil. Trochu z jeho líčidla jí zůstalo na obličeji, ale nevadilo jí to. Byla vděčná za vůbec cokoliv, co jí po něm zůstalo, že se skvrnu ani nepokusila setřít.

Vykročil k úředníkovi. „Teď s tebou půjdu,“ zazpíval.

Přivedli pět koní a Mym se na jednoho vyhoupl. Postál, aby zamával Orb a ostatním, s nimiž se spřátelil. Pak odjel pryč.

-3-
PRINCEZNA

Rádža byl starší, než si ho Mym pamatoval. Mym si ovšem s otcem nebyl o nic bližší než s bratrem, to jsou královské způsoby. S tímto mužem se ve svém životě osobně setkal ne víc než tucetkrát, a z toho nejvíc během svého dětství ještě před tím, než matka provedla tu strašnou věc — porodila dceru. Matku s otcem rozvedli a vyloučili ji ze života v paláci. Pak už Mym nepoznal přínos rodinného života, který teď částečně viděl a zažil s Orb — opravdová láska a těsné souznění mezi dvěma osobami. O tom nepochyboval.

Pořád však zažíval při pohledu na svého otce něco jako šok. Ne snad jen proto, že ten muž byl starý, ale proto, že byl zároveň velkolepý i nemocný. Oblečen byl, jak jinak, elegantně, to u něj nebylo nic překvapujícího — měl zlaté výšivky a límec se zářivými rubíny — ale jeho chování a způsoby na oblečení nezávisely. Rádža mohl být nahý, a stále by vyzařoval autoritu. Nemoc se dala poznat jen podle jeho zažloutlé pleti a propadlých tváří. Kouzla sice udržovala jeho zdraví, ale i magie má omezenou moc a muž se vnějšímu vzhledu svého těla nijak nebránil. Nebylo proto žádným překvapením, že se zajímal o svého dědice.

„Pro dědice je důležité mít dědice," řekl, „a proto budeš oženěn s princeznou z královského rodu Mahárášťra, politicky vhodnou partií. Právě vyjednáváme věno."

„Já nebudu oženěn, pane," zazpíval Mym. Rádža se podíval na syna a přikývl. „Tak je to pravda. Nějaká dívčina tě prý naučila nový způsob řeči. Je to přínos, ačkoliv to pořád není ideální."

„Ta dívčina," procedil Mym zpěv skrze zuby,, je jediná, se kterou se ožením."

Rádža zapřemýšlel. „Splň svou povinnost s princeznou a svou

holku si můžeš přivést jako konkubínu.“ Mym otočil hlavu a odplivl si.

Dvořané sebou trhli a královská garda ustoupila z dosahu jeho meče, ale rádža nereagoval. Po chvíli naznačil rukou nepatrné gesto, čímž svého syna propustil.

Mym se poklonil a nepřítomně se coural pryč. Nebylo to nijak příznivé setkání.

Byl uvržen do domácího vězení v pěkném paláci na okraji Ahmadábádu. Mučen, věznĕn nebo držen násilím pomocí magie samozřejmě jako dědic nebyl. Ale neměl ani svou svobodu. Věděl, že by byl propuštěn, kdyby se uvolil spolupracovat, nemohl však na to dát slovo. Slovo panovníka je výrazem svobodné vůle a nikdy nemá být vynuceno nátlakem. Tak se tedy trápil, obklopen komfortem, vynikajícími jídly, nejskvělejší zábavou a odborníky na cokoliv, co si jen mohl přát.

Po dvou týdnech svého věznění se pokusil uniknout. Nepodařilo se to, a věděl to předem, ale aspoň se o něco pokusil. Rozdíl byl v tom, že v minulosti se rádža o Mymovy záležitosti vůbec nezajímal, kdežto teď to činil s velkým zápalem. Mym prchnout nemohl.

Po měsíci přijel rádžův vyslanec položit otázku: uvolí se teď k sňatku? Mym znova odvrátil hlavu a uplivl si. Vyslanec odešel.

Ale rádžova přání se nedala odmítnout jen tak. Dva dny na to se v paláci objevila krásná konkubína. Vlasy měla tmavé jako noc a drahokamy v nich zářily jako hvězdy. „Rádža mi přikázal, abych se ti oddala,“ řekla.

„Nikdy nebudeš moje,“ zazpíval Mym úsečně.

Její nádherná tvář ztuhla. Palácová garda ji odvedla pryč.

O hodinu později k němu dorazil velitel gardy. „Princi dědici, rádža vám přikazuje jít si prohlédnout, co jsme vykonali.“

Zvědavý Mym doprovodil muže k přední bráně do paláce. Tam byla naražena na vysoký bodec hlava té konkubíny. Drahokamy stále zářily v jejích vlasech.

O měsíc později přišla nová žena. Bylo to stvoření ze severních krajů se zářivýma modrýma očima a vlasy měla jako tepané stříbro protkané zlatými vlákny. „Rádža mi přikazuje, abych byla tvá.“

Mym přikývl. Pochopil, že toto je hra, v níž zásoby přesvědčovacích prostředků jeho otce snižují na směšné minimum jeho schopnost odmítat. Jeho zavrhování může vést nanejvýš k řadám hlav napíchaných na kůlech u přední brány. Přinejhorším by pak rádža tímto způsobem získal a přivedl samotnou Orb.

„Zůstaň," řekl vstřícně. „Až tě budu potřebovat, předvolám tě."

Pro tuto chvíli to stačilo. Když ale uplynul týden a on se ženy ani nedotkl, objevila se její hlava vedle té první na kůlu u brány.

Na počátku třetího měsíce dorazila další konkubína. Vlasy v barvě zářící mědi měla sepnuty přezkou zdobenou krásnými safíry a v safírovém odstínu se leskly i její oči.

Mym zavřel oči. *Odpusť mi Orb!* zapřísahal se. *Nemohu být vrahem této krásné ženy. Je ti tak moc podobná.*

Pak vzal konkubínu za ruku, dovedl ji do své ložnice a hodinu řádil jako šílený.

Tímto způsobem přiklonil rádža syna své vůli. Ale Mym stále odmítal souhlasit se sňatkem. Tělo mohlo pracovat, ale srdce bylo jen jeho a jinak patřilo Orb.

O dva roky později přišel do paláce rádža osobně. Příznaky jeho nemoci byly patrné víc, ale vůli měl nezměněnou. „Když už tě to nezajímá osobně," řekl rádža, „vezmi v úvahu své království. Do tří let odejdu a naši nepřátelé se proti nám spiknou, ale dědic nebude připraven. Tvoje aktivní účast a spojení s Mahárášrou může ochránit naše hranice proti vážnému ohrožení. Je to nutné pro blaho všech obyvatel Gudžarátu."

„Adoptujte hodnotnějšího dědice," zpíval Mym. „Nechte mě se znovu setkat se svou láskou."

„Princezna z Mahárášrty je překrásná a je přichystaná, opravdu nedocenitelná od každého muže. Přijmi svatbu a všechno bude tvoje."

„Čest je ctnost, dokonce i u prince," pokračoval rádža. „Strávíte s princeznou společně měsíc na Hradě líbánek.

Jestliže i potom budeš odmítat s ní zůstat, daruji ti tvou svobodu."

Tak nečekané vítězství! „Souhlasím," řekl Mym. Co je délka

jednoho měsíce proti přežitým dvěma letům.

Hrad líbánek ležel v dalekých horách. Bylo to neskutečně krásné místo se živými ploty jako sochami, zahradami s nekonečnými barvami, architekturou z představ, s jakýmkoliv myslitelným luxusem. Nepracovala tady žádná armáda zahradníků, všechno to bylo dlouhodobě udržováno dobrým slovem v perfektním stavu a ideálních podmínkách, které neměly s ničím existujícím nic společného. Nejvyšší šlechta tady trávila první týdny po svatbě a sám rádža se tady zotavoval, když potřeboval odpočinek. Mymovo sídlo to mělo být najeden celý měsíc.

Člověk se samozřejmě může začít nudit i v tom nejlepším prostředí, pokud mu chybí společnost. To byl důvod, proč tu byli vždy dva lidé — ale jen dva. Protože na Hradu líbánek bylo nejlepší a nejvýznamnější jeho kouzlo, které si pohrávalo s myslí těch, kdo přišli do tohoto ráje.

City, vědomí a myšlení každé osoby se tady rozšiřovalo, vystoupilo z těla a začalo jednoho druhému otevírat. Tady neexistovaly v pocitech žádné tajnosti. Z toho důvodu to místo bylo vyhrazeno pro ty, co jsou čerstvě zamilovaní — a ti, co nebudou milovat nikdy, tady neměli co dělat.

Mym byl však dopředu varován a připravil se. Nikdy ještě Hrad líbánek nenavštívil, přesto se obával, že by kouzlo mohlo narušit jeho lásku k Orb. A že by to mohla být z jakéhokoliv důvodu cynická a rozmazlená jižní princezna, to mohl, jak se domníval, vyloučit. V Orb viděl úroveň výlučnosti, které nemůže dosáhnout žádná jiná žena. Jak že se jmenuje? Už to úplně zapomněl!

Extáze Malachitu — to je ono, i když jak by mohl studený zelený kámen zářit. Určitě to bylo stejně ironické jméno jako to jeho, Pýcha Království. Ne, věděl, že z toho setkání vyjde jako vítěz, bude volný a vrátí se ke své jediné a pravé lásce.

Stál sám na rozlehlé plošině a očekával přílet princeznina koberce. Nebyli tam ovšem žádní sluhové, žádné jiné mysli neměly dovoleno nahlédnout do myšlenek a pocitů královských osob. Ti dva by v průběhu celé doby měli být opravdu sami, než se koberce vrátí a odnesou je pryč.

Všechno šlo podle programu. Nejprve se v dálce nad horami objevila malá skvrna, pak dostala tvar a zvětšila se.

Nakonec se stočila na přistání, široký koberec nesoucí vypolštářovanou krytou kabinu.

Jemně dosedl na dlaždice. Kabina se otevřela a princezna vystoupila ven.

Mym stál ve stínu brány a zíral na ni, na tuto Nemesis jeho lásky, kterou nikdy předtím neviděl.

Princezna Extáze Malachitu z Mahárášstry měla nádherné ženské tělo. Oblečena byla v opásané šaty, které těsně obepínaly postavu připomínající přesýpací hodiny, se šerpou ze zářící lehce zlaté síťoviny a s knoflíky — temně rudými rubíny. Její vlasy, to byla třpytivá tekoucí modročerná řeka, která se vlnila a vířila rozprostřená kolem jejích ramen a půvabně lemovala její obličej. Oči připomínaly oči skotu, co se chová v nížinách, velké, tmavé a vodnaté. Její malé uši vykukovaly po okraji vlasů jako duhově zářící lastury na břehu jezera. Ústa měla typicky ženský oblá, příliš jemná na cokoliv i jen blížící se hrubému slovu. Její ňadra pod šaty byla jak dvojice koloušků, přesně a perfektně zaoblená a jistě i hebká na dotek tak, jak si jen muž mohl přát. Její boky —

Otočila se k němu tváří. *Přestaň se svými lascívními myšlenkami, maniaku!* pomyslela k němu divoce. *Už jsi zapomněl, kde jsi?*

Opravdu na chvíli zapomněl! Její ohromující krása ho zasáhla nepřipraveného a rozmrzení z její přítomnosti u něj rozvrátila dřív, než vůbec stačilo vzniknout. Pocítil, že zčervenal, což způsobilo, že rudnul ještě víc.

Zasmála se spokojeně, že nad ním vede jedna — nula. Nechal svým představám volný průchod, jako by byl nějaký školák, zatímco ona si udržela svůj odstup.

Ale teď vystřízlivěla. „Vězte princi z Gudžarátu, že tento sňatek není o nic víc mé přání než vaše," řekla jasně a teď přešly její city na něj — kontrolovaná zlost. „Miluji jiného a budu ho milovat vždy. Nebýt vůle mého otce, byla bych s ním i v tuto chvíli a navždycky. Vy jste jen překážka na mé cestě a touto zkouškou můžeme nejlépe projít, když budete svou mysl i své tělo držet čisté a bokem od

myšlenek na mne.“

Mym tomu mohl uvěřit jen stěží. „Vy jste proti té svatbě?“ zazpíval. „To jsem nevěděl.“

„Je toho mnohem víc, co nevíte, princi obrny jazyka. A bylo by lepší, kdybyste toho většinu ani neseznal. Teď vyjděte ze stínu, ať vidím, jak vypadá můj protivník.“ Ztrapněn tím, co se dozvěděl, vyšel na světlo.

Ale on je to nádherný muž, pomyslela si překvapeně.

To není podstatné, odpověděl jí stejným způsobem jako ona předtím, a ona se začervenala. Nachytal ji úplně stejně. Je jedna věc, kterou je dobré si uvědomit, a to že jejich mysl je tady otevřena úplně každému, takže ten každý hned zná pravou skutečnost.

„Máš pravdu, Princi Království,“ reagovala, a to ho znovu usadilo. Na to, co bylo předtím, už zapomněl.

Vyber si, kterému křídlu zámku dáš přednost, pomyslel si rychle, aby tak zabránil volnému průchodu jiných myšlenek. *Já si zabírám část na protější straně.*

„Nikdo nepředpokládá, že se vyvarujeme vzájemných projevů našeho myšlení,“ řekla. „Rozumová disciplína plně postačí.“

To postačí, souhlasil ponuře.

A tak si odnesli zavazadla každý do svých komnat. Záhy však shledali, že to tímto způsobem nepůjde, protože v kufrech s sebou neměli žádné jídlo ani vodu. Museli uznat, že bez těchto věcí se neobejdou. Existovalo samozřejmě všemi možnými poživatinami zásobené oddělení kuchyně, ale bylo zařízeno tak, že k jeho obsluze nutně museli být dva. Jeden člověk třeba musel držet dveře špižírny, zatímco druhý bral potraviny. Jiným způsobem to nešlo. Mimo kouzelnou spíž by se potrava velice brzo zkazila, takže nešlo vzít všechno najednou, a kvůli každému čerstvému jídlu se museli oba dva sejít.

Voda se ukázala jako možná ještě větší problém. Brát se dala ze staromódni pumpy s dlouhým červeným držadlem. Jeden člověk musel pumpovat, zatímco druhý přidržoval nádobu. Nešlo to jinak. Jeden pomáhal druhému, aby se mohla nádoba naplnit. Ovšem i voda se začala okamžitě vypařovat, pokud ji někdo vynesl z jídelny. Kvůli jídlu na sebe byli navzájem odkázáni.

To však bylo to nejmenší. „Já se budu chtít mýt!“ vykřikla princezna rozzlobeně.

Mym přemýšlel. „Já budu pumpovat, zatímco ty se sehneš pod hubici,“ zazpíval.

Pohlédla na něj úkosem. „Nebo mohu pumpovat já a *ty* se budeš moci skloněný umýt.“

Uznal, že je to problém. „ *Věř mi, Extáze, nepociťuji žádný chtíč dotýkat se tvého ctěného těla,* myslel si. „Lžeš, Pýcho,“ oponovala.

Uznal, že má pravdu. Nemiloval ji sice a neměl to nejmenší přání si to s ní nějak pokazit, ale byl muž a miloval pohled na ladné ženské tělo, ať patřilo komukoliv — její navíc vypadalo natolik ladné, nakolik jen mohlo být. Bodlo ho u srdce.

„Ani já nemám to nejmenší přání ti to nějak pokazit,“ odsekla.

Lžeš, reagoval na to v mysli. Její předešlý vztek z vynuceného sňatku se v této situaci překryl potěšením z ohodnocení jejího těla. Je to pravá žena, předurčená k přizpůsobení nebo k zatraceni. Chce být naprosto neodolatelně přitažlivá pro všechny muže, zatímco je ochotná se poddat pouze jedinému, kterého si vybere podle svého rozmaru.

K čertu s tebou! pomyslela si a její náhlý vztek působil jako šlehnutí bičem. Trochu ostře se zasmál. *To je v tomto hradě přirozené,* připomněl jí, *držet nás násilím pohromadě, přinutit nás spolu žít. Přiměj mě, abych tě chtěl, a sebe, abys tuto skutečnost ocenila, dokud se oba neponoříme do vzájemného obdivování.*

„Ale my oba jsme z královské rodiny a ne zvířata,“ poznamenala. „Nemám žádný důvod tady tomu podlehnout.“

Rozhodl se změnit předmět řeči, protože se dostali do zrádných vod. *Oba jsou* disciplinované lidské bytosti, přičemž ona je určitě souzena své lásce stejně jako on — vlastnost, kterou na ní obdivoval —

„Hlídej své myšlenky!“ napomenula ho.

Aby se vyhnuli patrnému napětí, museli se kontrolovat. On se *nesměl* dívat na její tělo ani povolit uzdu svým hodnotícím soudům o něm, to, že je přitažlivá, nevadí —

Zvíře! Nebyl si jistý, jestli ho okřikla ona nebo on sám. Tahle věc je choulostivější, než by se dalo čekat.

„Pravda,“ souhlasila.

„Otočím se zády a budu pumpovat, zatímco ty se budeš umývat,“ zpíval ve velmi jasných notách. „Pak můžeš udělat to samé pro mě. Nepotřebujeme šmírovat tělo jeden druhému.“

Zaváhala. Nelíbilo se jí to — její pocity byly vyjádřeny stejnými myšlenkami — ale neviděla žádnou lepší možnost.

„Vyzkoušíme si to. Otoč se a pumpuj, já si umyji ruce.“

„S—s—souhlasím,“ zakoktal a v duchu se proklel, že zapomněl zpívat.

„Princi, pro to, abychom si jeden druhého zošklivili, si můžeme najít jiné věci,“ řekla soucitně. „Nepotřebujeme se zahanbovat tím, nad čím nemáme moc. Mluv si, jak chceš, to není naše společná záležitost.“

Ona mu odpustila koktání! Myma na chvíli zaplavila vlna obdivu. Takže obě pohlaví trochu trpěla kvůli pochopení —

Nech toho! pomyslela si pevně. *Odmítám tvé city!* Pokoušela se zabavit svými vlastními záležitostmi, což jí pomáhalo se s ním nesblížit. Pochopil to dobře a zkoušel dělat to samé. Ale její pochopení pro jeho handicap se protáhlo do jeho nejhlubšího povědomí. Své potěšení mohl zakrýt, avšak nikdy ne úplně vymazat.

„No tak pumpuj, pumpuj!“ křičela s pocitem marnosti a s nevalným úspěchem bojovala proti takovému ocenění.

Otočil se a zatápal rukou za sebou, pak velmi neohrabaně nahmátl rukojeť. Jeho pohled spočinul na protější stěně, k níž teď stál tváří.

Zeď byla zrcadlová.

Mym si povzdechl. Vypadá to, že stavitel Hradu líbánek myslel úplně na všechno. Dobře, může ještě jednoduše zavřít oči.

„Lepší to bude, když si ty oči zavážeš,“ řekla.

Zkusili to. Ovázal si šátek kolem hlavy a pumpoval, zatímco ona se věnovala svému.

„Au!“ vykřikla.

Bezpochyby studená voda! Pumpoval dál — ale teď se jeho mysl počala ubírat směrem spekulací o tom, jaké asi kůže se musí voda dotknout, aby vyvolala takovou reakci. Pokusil se myšlenky rozehnat, ale v tu chvíli nešlo myslet na věci, na něž by neměl.

Průzračná voda, třpytící se prsa —

„Ach, to je horší, než kdyby ses normálně díval!“ zvolala zklamaně. „Sundej si ten šátek!“

Ale já se snažím kontrolovat své —

Přešla k němu a strhla mu šátek. Mym zamrkal. Zrovna tady před ním se skvěla bezesporu ňadra stejně nádherná jako ta, která se snažil si nepředstavovat.

„Snadněji se přes to přeneseš, když se podíváš,“ zahudrala a z jejích slov vyzařoval vztek, jenž zcela překryl jejich význam. Pokračovala v započaté činnosti, zatímco ji otupený Mym sledoval a styděl se za svůj obdiv, který nebyl schopen potlačit. Sledoval opravdu dokonalou ženu.

Vláčnými pohyby dokončila mytí, osušila se a oblékla. „Teď je řada na Vás,“ řekla divoce.

Mym se stáhnul. Poctivost je poctivost — jeho svaly přirozeně reagovaly. Jestli se vysvlékne, vyjde všechno najevo.

Extáze zrudla. „Někdy příště,“ rozhodla a uprchla.

Jeho myšlenky byly samozřejmě stejně odhalené, jako by bylo jeho tělo. Zrudnul. Ani mu nepřišlo na mysl, vystavit ji něčemu takovému. Byla to milá a citlivá žena, která pravděpodobně nikdy neviděla muže —

Dost! objevila se její myšlenka překonávající vzdálenost mezi nimi.

Tomu se musel žalostně zasmát. Hrad z nich obou dělal blázny.

Extáze se vrátila. Snažila se udržet si svůj vztek, ale i ji nakazil podivný humor.

„Musíme z tohoto hradu utéct!“ vykřikla.

„A—a—ano!“ vřele souhlasil.

„A—a—ano!“ zopakovala, ale nemínila to jako posměch.

Ovšem ani jeden z nich neměl žádný nápad, jak to provést. Sídlo bylo obehnáno vysokou a širokou zdí, na niž se nedalo vyšplhat, a z druhé strany bylo jezero. Jako jediný možný způsob byl pomocí létajícího koberce, ale oni žádný neměli. Domluvili se, že budou přes noc přemýšlet a ráno si srovnají závěry.

Po vydatné a chutné večeři zavřela Extáze oči a začala pumpovat, zatímco se Mym umýval. Mohla nenápadně nahlížet a

vůbec by to nevadilo, ale neměla to zapotřebí, protože kdyby si nemohla pomoci, mohla si jeho fyzický stav přečíst v jeho mysli. Trochu se začervenala a pokračovala v pumpování. Mym bez ustání pozpátku odpočítával, aby potlačil všechno, co by mu v dané chvíli mohlo přijít na mysl. Nakonec byl rád, že už to má za sebou.

Rozešli se a každý odešel do svého křídla. Když Mym vcházel k sobě, projel mu mozkem její výkřik. Rozběhl se do jejích komnat, odhrnul záclonu — samozřejmě tam nikde nebyly žádné dveře — a našel ji, jak stojí, s malou dlaní na ústech.

„Něco tam bylo!“ ječela.

V její mysli objevil obraz — nějakou šedivou kostnatou démonickou postavu, která se k ní zezadu nenápadně plížila, ale když princezna otočila hlavu, stáhla se.

„Podle předpokladu tady žádné jiné bytosti nebo lidé být nemohou,“ připomněl jí Mym. „Cítili bychom jejich myšlenky.“

„Já jsem to *viděla,*“ ujišťovala ho a on věděl, že viděla — nebo věřil, že viděla.

Uvědomil si, že se tak objevila možnost pobývání ještě jiné osoby či stvoření na tomto místě. Straší v tomto hradě duchové?

„Duchové!“ vykřikla s hrůzou.

Ale proč by na hradě určeném zamilovaným existovali nějací duchové?

„Aby si mohli být jisti, že jsme spolu,“ řekla.

Určitě to tak bylo. Ten, kdo trval na tom spát odděleně, objevil přítomnost nepříjemného vetřelce. Extáze si jasně extrémně libovala v samotě, to pociťoval přes její myšlenky. Co mají dělat?

„Nebudu si toho všímat,“ řekla statečně. Ale i když se chtěla tvářit silácky, vyčetl její hluboký strach z démonů. Nebyla by schopna usnout.

Chránit ženu před každou hrozbou každým dostupným způsobem je záležitost mužů. Mym věděl, že jeho meč mu proti duchům nepomůže — to ovšem nebylo podstatné. *Budu stát na stráži,* myslel si.

„To po tobě nemohu chtít!“ protestovala. „Musíme spát odděleně!“ Přála si však, aby to pro ni udělal, protože byla nepředstavitelně vystrašená.

Budu spát u dveří, rozhodl a pak to doplnil. *Nebude to žádné utrpení.*

Její výraz říkal vše. „Přeji si, abych se ti mohla odvděčit, princi Pýcho," řekla.

Oba věděli, proč nemůže. „Mám raději jméno Mym," zazpíval.

„Mym — jméno, které ti dali u kočovné společnosti," řekla, dávajíc najevo znalost souvislostí. „Tam jsi potkal ženu, kterou miluješ."

A tam jsem byl šťastný, souhlasil.

Ulehla do své rozlehlé měkké postele, plné péřových podušek a barevných prošívaných přikrývek, a on se posadil ve veřejích a spal způsobem, jakým spí válečník, který dává pozor na sebemenší šelest. Nechali svítit světlo, takže nemohlo nic vejít nezpozorováno.

Najednou se s trhnutím probudil. Hrůzostrašný démon se v tichosti plížil k posteli. Extáze se otočila, uviděla ho a vykřikla.

Mym v mžiku vyskočil a ze své pochvy tasil meč — ale démon bez jakéhokoliv zvuku prostoupil zdí.

Otočil se zpátky k posteli, kde se Extáze třásla leknutím. Její pocity byly jediná změť zhnusení, strachu a hanby z toho, že Myma ovlivnila navzdory svému rozhodnutí nezpůsobit mu jakýkoliv problém.

Přešel za ní, posadil se na postel a objal ji. *U nevinnosti je přirozené, že se bojí zla,* pomyslel si konejšivě. Sám žádný strach nepociťoval, snad jen nechuť nad tím, že dovolil té bytosti proniknout. Byl přece na stráži, ne?

Vzlykala mu na rameni. Pak se díky tomu, že on strach neměl, zamračila. „Já — omlouvám se za svou slabost, která tě tak obtěžuje," řekla. „Nikdy jsem si nemyslela —"

Já vím. Hrad nepovoloval podvádění. Ona nikdy necvičila žádné umění vyhnout se strachu, naproti tomu on jej ovládal. Každý měl cvik v něčem jiném.

„Tohle je přesně to, co si hrad přeje udělat!" řekla. „Hodit nás násilím jednoho druhému do náruče —"

„Není v tom žádná láska," konstatoval. „Vystrašené dítě bych držel také tak."

Nemohla to popřít, což jí připadalo ještě trapnější. „Jestli musím

být dítě, ať jím tedy jsem," reagovala. „Moje slabost a pokoření jsou ti zde volně předloženy, zasloužím si tedy tvé opovržení."

Ty jsi také neprojevila opovržení, když jsem koktal, připomněl jí.

„Ale s tím nemůžeš nic dělat!"

„A ty zase nemůžeš nic dělat s tímhle!"

Na chvíli se zamyslela. „Neprojevila jsem opovržení, protože jsem žádné necítila," řekla pomalu. „Ale kdybych ho snad cítila, právě teď bych na něj zapomněla. Jsi zároveň statečný i laskavý člověk."

Jsem princ. Mám jen to, co ve mně vychovali. Statečnost mohli, pomyslela si v odpověď, *laskavost ne. Nejlepší vládcové tlumí spravedlnost milosrdenstvím,* v duchu zopakoval to, co mu vtloukli do hlavy. *Ale u tebe je soucit silnější, než by měl být.* Uvědomil si, že je to pravda. Psychické schopnosti vyžadované jeho funkcí měl pod kontrolou, ale ty citové neovládal. Měl vlastní svědomí, neměl by být ovlivněn osudem konkubín, které se snažil chránit, nebo podlézavostí velitele jízdní jednotky, který ho přiměl vrátit se zpět. Byl slabý — a jeho otec rádža pracoval s touto jeho slabostí rukou odborníka.

„Ach, Myme!" rozplakala se, když si přečetla jeho myšlenky. „To jsem nevěděla!"

To není tvoje chyba, že to nevíš. Na tebe podobným způsobem nenaléhali, když tě sem chtěli dostat?

„Tak moc ne. Můj otec mě sem jednoduše dopravil. Jinou možnost jsem neměla."

Jako žena, souhlasil, *princ musí souhlasit, princezna musí poslechnout.*

„Fyzicky," připustila, „srdce však zůstává moje."

Nebo toho, koho miluješ.

„Ano," přisvědčila. Ale k Mymovu sluchu teď dolehl podivný prízvuk zahanbení — neměla už žádnou jinou lásku. Muž, o kterého se zajímala, se Mymovi ani jinému princi nemohl vyrovnat, její představa o něm se v posledních několika hodinách úplně změnila. Odmítala sem jít prostě proto, že se s ní jedná jako s pěšákem, že je přidělena muži kvůli politické spolupráci. Není žádná konkubína!

Nikdy jsem o tobě jako o konkubíně nepřemýšlel!

„Ach, přeji si, abych mohla své úvahy o sobě skrýt!" povzdechla

si. „Všechna má tajemství ze mne prchají pryč.“

Tvoje tajemství tě utvářejí, odpověděl.

„Raději bych před tvýma očima ležela nahá!“

Nahá před ním stála, už když se umývala. Ale přesně věděl, co tím myslela. Žena je víc než muž stvořením s bohatým soukromím, které je velmi zranitelné a je nevhodné jej ukazovat.

„Děkuji ti,“ řekla.

Lež klidně. Spi. Zůstanu vzhůru.

„Démonovi dává drzost naše odloučení,“ připomněla. „Když mne obejmeš pažemi, démon nepřijde.“

To je určitě pravda. Tahle složitá,do vědomí vnikající síť hradu jej rozčilovala, neznal žádný způsob, jak ji protrhnout. Lehli si vedle sebe, ona v negližé, on v oblečení na den, opásaný mečem.

Zítra z tohoto místa uprchneme, pomyslel si rozhodně.

„Zítra,“ souhlasila. Pak pomalu začali usínat.

-4-
BOUŘE

Ráno vstali společně. Mym se otočil, když se Extáze převlékala do čistých šatů, a pak v jeho šatně se zase během jeho převlékání otočila ona. Ale na tom nezáleželo. Přirozené odkrytí jejich myslí učinilo fyzické skrývání nepodstatným.

Posnídali. Pak se šli projít kolem klidného jezera. Mym se postavil na břeh a sundal si oblečení. *Dvakrát dva jsou čtyři,* myslel si usilovně, *dvakrát čtyři je osm.* Dobře to vytěsňovalo všechno ostatní, na co by mohl myslet.

Extáze přihlížela zpovzdálí, pak přikývla. *Dvakrát tři je šest,* myslela si, když si svlékala šaty, *dvakrát šest je dvanáct.*

Jejich dva druhy počítání vedly k tomu, že se do toho jeden druhému pletli, a soustředění proto bylo těžké. Když někdo udělal chybu, začal jednoduše znova.

Nazí vstoupili do vody a plavali k protějšímu břehu. Mym se neodvážil zeptat se přímo, jestli umí Extáze plavat, protože by tím prozradil svůj zájem. Teď bylo poznat, že jí to jde dobře, a byla opravdu krásná, když vířila vodu vedle něj. Vzpomněl si na vodní pannu v nádrži, ale Extáze byla daleko hezčí než obojživelnice.

Dvakrát dvacet čtyři je čtyřicet osm! myslela si Extáze s důrazem, aby mu připomněla, že má své myšlenky držet u počítání. Začal napůl poctivě počítat.

Takto přeplavali poměrně rychle celé jezero. Ale když se protější strana přiblížila, ve vodě kolem nich se objevilo nějaké blýskání a pod hladinou se v malých hejnech najednou neslyšně pohybovaly malé pestrobarevné rybky.

Pak proti nim čtyři z rybek vystrčili svoje tlamičky a skandovaly: „Kdyby to věděl tvůj otec, upadl by do smrtelného

vzteku!“

Extáze si lokla vody a začala prskat. Chvíli sebou neladně mrskala, než znova nabyla rovnováhy. „Můj otec!“ vykřikla vzteky bez sebe.

Mym šlapal vodu a ujistil se, že je všechno v pořádku, než začal znovu plavat. Slyšet mluvit ryby byl bezpochyby šok, ale jinak zcela neškodné zjevení. Obrátil se zpátky — a uviděl obrovskou ploutev rozřezávající hladinu směrem k nim.

Teď pocítil děs, protože s sebou neměl žádnou zbraň a ve vodě se nebyl schopen bránit. Extáze byla samozřejmě zranitelnější ještě víc a začala křičet.

Ploutev je obkroužila, pak proplula mezi nimi a protějším břehem. Tam se zastavila a očekávala je.

Mym přemýšlel. Mluvící ryby ho ujistily, že jejich pokus utéci neprošel bez povšimnutí, a ploutev způsobila strach, že by to nebylo ani beztrestné.

Ohlédl se směrem k hradu. Plavali přímo zpět, jak měli plavat — a ploutev je nepronásledovala.

Zbytek dne strávili procházením se po nádherných zahradách a zákoutích, zůstávali stále blízko sebe a bylo to velmi příjemné. Pokud se nepokoušeli uniknout pryč ani jeden před druhým, hrad je neděsil. Jenže tato neustálá blízkost zapříčinila, že Mym musel neustále myslet na dobře patrné princezniny vnady, přičemž jí to nevadilo, ačkoliv se proti tomu snažila bojovat, a tyto pocity se přenášely zase na Myma a zpětně jej podporovaly v dalších a dalších úvahách.

Posadili se na pěkný plochý kámen a sdíleli se o své pocity zajatců. „Co budeme dělat, Myme?“ zeptala se Extáze. „Víš, kam toto vede.“

„Vím,“ zapěl. „Kdybychom se však třeba navzájem poznali lépe, nemuselo by to skončit tam, kam to spěje teď.“

„Neskončilo by?“ Byla v rozpacích.

„Každý máme své chyby. Moje vada řeči je dost zřejmá. Byla jsi vstřícná, ale myslím si, že bys toho měla brzo dost.“

„Tak přestaň zpívat a mluv!“ vykřikla hned, jak to pochopila.

„A—a—ano,“ zakoktal.

„A kdybys lépe pochopil moje chyby," řekla, „tak bys mě taky neshledával tak zajímavou."

„J—j—jaké ch—ch—ch—?" jeho myšlenka byla jasná dřív, než mohl slovo vyslovit.

Vypadala zamyšleně. „Doufala jsem, že to zatajím — ale to je určitě hloupost. Mám tři obrovské chyby a ta první je stejně zřetelná, jako ta tvoje."

Podíval se na ni zklamaně. „Není to vz—vz—vz—"

„Je to vzhled," řekla. „Pro svého otce jsem byla příšerným zklamáním, protože jsem se narodila jako —" Tady zaváhala, ale její myšlenka už byla venku.

Jako dívka! pomyslel si. *Ale to není chyba!*

„Ale je, když je zapotřebí mužský dědic," řekla zamračeně.

„N—n—nemohl b—b—bych —"

„Pak jsi mnohem laskavější než můj otec," usoudila.

Vždyť by jinak vůbec nebyla. Neuměl si představit tuto neobyčejně krásnou ženu jako muže. Jak smutný je na to pohled z pozice současných hodnot, když musí tato dívka považovat své pohlaví za chybu.

„Ty to neovlivníš, však víš," řekla.

V duchu se zasmál. *Tuto situaci nesnáším, ale nemohu nenávidět tebe, Extáze Malachitu. Zatím jsem v tobě neobjevil jedinou chybu kromě skutečnosti, že jsi tady kvůli tomu, abys odsunula jinou ženu, tu, kterou miluji.*

„Ani já žádnou v tobě, Myme," řekla.

Večer se znovu ukázal démon, aby strašil Extázi. Mym byl z toho zmatený. Ve dne byla sebevědomá žena, ve všech směrech schopná, zato v noci se stávala bezmocnou. „To je pravda," přiznala. „Jsem, jak jsem řekla, žena. Nemám žádnou sílu postavit se nepřátelství nebo ošklivosti. Od dětství se bojím duchů. Je mi moc líto, že toto břímě přenáším na tebe."

Nějaká chyba, jak usoudil, v existenci ženy je. Žádný muž, kterého znal, by nepřipustil, aby ho vyděsil nějaký duch. Ale muž je samozřejmě vychováván k boji. Ženy jsou vedeny k závislosti. Přesto to pořád nebyla opravdová chyba, spíš jen součást kulturního dědictví.

A když jsou ženy předurčeny ke zranitelnosti, pak jsou tady muži k tomu, aby je bránili. Ležel s ní na její posteli a jako minule ji obejmul a usnul.

Vždycky měl chaotické sny, ale tento byl víc než to. Zdálo se mu, že drží krásnou ženu a věděl, že sen je pravdivý. Zdálo se mu, že ji odmítnul, a viděl její hlavu nabodnutou na hrotu.

Probudil se křikem. Nad nimi se vznášel duch, lišácky je pozoroval, a pak se začal vzdalovat. Mym tasil meč — ale duch blednul, až zmizel docela.

Ten, kdo tak křičel, byla Extáze. Viděla jeho sen a ucítila hrot.

Musíme se odtud dostat! pomyslel si a ona souhlasila. Další den prohledávali zahradu a zámek mnohem pečlivěji — a v rohu jedné z málo používaných komnat objevili v zemi zasazený mosazný kruh. Mym za něj trhl a ukázalo se, že to je rukojeť železného poklopu, pod nímž zela hluboká díra. Dolů se svažovaly kamenné schody a zatáčely se z dohledu.

Extáze podala lampu a začali sestupovat. Schody končily před zdí, podél níž pokračoval dál čtvercový průchod. Byl to tajný tunel, možná záchrana!

Vzduch se ochladil a zdi byly vlhké. Extáze ustoupila, aby se jich nedotýkala, ale držela se stále blízko něho. Tentokrát se nezabývali čísly, protože bylo jasné, že objev příležitosti utéct nemohou utajit. Aspoň teď stáli na vlastních nohou a Mym měl svůj meč.

Došli do podzemní kobky, kde stálo několik kamenných oltářů a na každém z nich ležel nějaký předmět. Na prvním zářila zlatá rolnička, na druhém vyleštěná měděná lampa a na třetím tele, vymodelované ze zlata.

Extáze, kterou vždy přitahovaly šperky, se zastavila, aby si zkusila nasadit rolničku. Nasazovala ji najeden prst, pak na druhý, ale ani najeden nepadla, tak ji položila zpátky.

Mym vzal do ruky lampu, aby se podíval, jestli náhodou neslouží lépe než ta, co měli, ale tato neměla žádný knot. Byla to jen ozdoba bez jakéhokoliv praktického užitku. *Zajímalo by mě, jestli ji mám oprášit*, pomyslel si. „Nebo si něco přát od té rolničky," dodala Extáze.

Přemýšleli a dospěli k závěru, že tyhle věci jsou tady přichystány pro neopatrné. Co by mohli přivolat za hrůzu, kdyby se pokoušeli dovolat moci zvonu nebo lampy? Lepší je potichu je minout.

Když však míjeli zlaté tele, zvedlo hlavu a řeklo: „Kdyby to váš otec věděl, upadl by do smrtelného vzteku!“ Mym vyděšeně vyskočil. Taková slova k jeho vlastní slabosti, k jeho nenávisti ke zbytečnému vraždení.

Pak se z tunelu před nimi ozval nějaký zvuk, řada bouchnutí, která rozezněla tunel, jako by se proti nim valilo nějaké stvoření.

„To je drak!“ vykřikla Extáze. „Proti němu nemůžeš bojovat.“

Určitě ne. Oheň jeho dechu by je oba upálil dřív, než by ta bytost přišla na dosah.

Mym si zase vzdychl. „Musíme se vrátit,“ zazpíval a šel příkladem. Otočil se a vracel se zpátky cestou, kterou přišli. Extáze ho těsně následovala a starala se o jejich svítilnu. Drak je nepronásledoval.

Vrátili se do zámku a opět spolu rozmlouvali. Extáze při tom přiznala svou druhou velkou chybu. Kdysi v dětství jí zakázali, aby na sebe nechala sahat muže. Potom jednou objevila vlastní cestu a utekla pryč, i když zatím o světě moc nevěděla a nechápala ještě, že všechny děti nejsou princezny a že lidé jsou rozděleni do kast. Potkala jednoho dělníka, a aby vzbudila jeho pozornost, dotkla se jeho ruky. V tu chvíli ji spatřila chůva, která si o ni dělala starosti a vyšla j i hledat.

Muž byl Nedotknutelný — jeden z těch bez kasty. Kolem této události nastal velký rozruch. Musela podstoupit řadu preventivních očist a koupelí, aby se zbavila toho nečistého doteku. Dělník byl samozřejmě neprodleně popraven a jeho rodina ukamenována k smrti. Na co si však vzpomíná nejvíc, je věta vyřčená jejím krutým otcem: UŽ DVAKRÁT JSI MĚ PODVEDLA!

Mymovi se znovu zjevila představa krásné hlavy nabodnuté na hrot. *Ne!* pomyslel si. *Nevěděl jsi to! Nechtěl jsi ublížit!*

„Na tom vůbec nezáleží,“ řekla. „Nevšímavost není ta správná omluva.“ Ale i tak se city prodraly přes její ňadra díky jeho podpůrné myšlence, nicméně je potlačila zpět, protože to nebylo to, co

potřebovali.

Noc spolu strávili stejně jako tu předchozí. Tentokrát se Mymovi zdálo, že ji drží v objetí, jako to bylo doopravdy, ale sen pokračoval dál. Políbil ji a pak ji začal svlékat, její tělo bylo teplé a sametově hladké a viděl se, jak si ji přivlastňuje —

Najednou se probral. Skutečnost odrážela jeho sen, tělesné pocity byly opravdové.

Proč jsi mně nezastavila? ptal se naléhavě.

„Pokoušela jsem se — ale nešlo to," zašeptala.

Ještě nikdy ve svém životě jsem neznásilnil ženu!

„Nemohla jsem — se přinutit, abych se bránila," přiznala se.

Toto místo musíme opustit!

„Určitě," souhlasila.

Ale tentokrát uběhlo více dní, než objevili jinou cestu, která se jevila jako příležitost. Vysoko v hradu v malé věži posedávali nejrůznější ptáci kvůli dostatku vody, který se jim zde nabízel. Občas se zde ukázal také obrovský pták — noh.

„Tady ten pták nás může přenést přes zeď," zazpíval Mym.

„A nesežere nás?"

„Ne, když mu ukážeme svůj původ. Uloveni a zničeni bývají lidé, kteří jedí kameny, neškodnému člověku se nic nestane."

Vyšplhali se tedy přes bezpočet schodů do vysoké věže a přinesli si s sebou velkou tašku podobnou síti. Když noh přiletěl, Mym máchnul látkou, aby se zahákla za drápy. Polekaný pták s obrovským máváním vzlétl a pytel táhl s sebou nahoru. Pomalu, nejistě zavěšeni, letěli vzduchem.

Noh rychle stoupal nahoru k oblakům. Když se přiblížil až k okraji mraku, objevila se v něm obrovská tvář a z díry místo úst vycházel mrazivý dech. „Kdyby to zvěděli vaši otcové, každého z vás by obvinili," zahřímal mrak. Jejich království by šla do války, vzájemně by se zničila a oslabila tak, že by se stala snadnou kořistí pro nepřátelskou masu Mongolů, která by je smetla, obě zotročila, dívky by používala k uspokojení chtíče svých nejlepších býků a muže by předhazovala jako potravu psům. A co víc —

„Dost!" vykřikla Extáze v souladu s myšlenkami Myma. „Nohu,

snes nás dolů!“

Obrovský pták se ladně snesl dolů a přistál zpátky na věžičku, rozstrihli pytel a vylezli z něj. Opět byli poraženi.

„Tuto noc,“ řekla Extáze a tvářila se rozhodně, „a každou další musíme spát odděleně.“

„Ale démon —“ zazpíval.

„Démona se teď obávám méně než toho, co by se stalo, kdybychom byli spolu. Jsem slabá a ty jsi přítulný, ocitli jsme se tak na hranici své odolnosti.“

Měla pravdu. Démon jí určitě ublížit nemohl. Vyskytoval se tu jen proto, aby ji vystrašil, patřil k vybavení hradu.

Extáze šla spát sama, ale její strach se šířil celým hradem. Mym zůstal ve své vlastní ložnici a zakázal si jít za ní, i kdyby volala. Bylo to těžké.

Proti čemu vlastně bojují? ptal se sám sebe. Jejich psychický kontakt je tlačil k sexuálnímu naplnění — což není to samé, co láska. Miloval Orb, s konkubínami jen spal. Nebylo by lehčí zacházet s Extází jako s —

Ne, je to, jak už říkal, panna, žádná konkubína. Je to princezna. Neměla by sloužit k tomu, aby se po použití zase odložila.

Vzpomínal na Orb — ale teď byla tak vzdálená. Ovšemže miloval jen ji, ostří nože však už bylo poněkud otupělé. Co mohl dělat, když tento hrad působil na všechno svým hříšným kouzelným nátlakem.

Nedá se říci, že by Extáze neměla své přednosti. Objektivně se Orb vyrovnala. Oproti Orb byla princezna, zato Orb byla sebevědomá. Mohla zůstat sama ve dne v noci. Extáze stále zůstávala zranitelná. To byla její chyba. Který muž by toužil po naprosto závislé ženě?

Začal si uvědomovat něco dalšího. Zaměřil se na to a pochopil, že to je Extázina silná myšlenka. Pokoušel seji zahnat a bránil se tomu ji přečíst — to jen vzbudilo jeho zvědavost.

TŘIKRÁT JSI MNE ZKLAMALA!

Mym uviděl další hlavu na kůlu a nebylo pochyb o jejím původu. Patřila Extázi.

Vyskočil a utíkal do jejího pokoje. Byla tam sama, seděla na

posteli a u prsou si přidržovala nůž. Teď už mu byla zamlžená myšlenka jasná! Přemýšlela o tom, že se zabije.

„Ne!“ křičel. „To nesmíš!“ Přeběhl přes místnost a zachytil její ruku právě ve chvíli, kdy se ostrý hrot dotkl těla. Kvůli snaze dokončit čin se na hrudi objevila rýha.

Násilím jí zkroutil ruku, aby ji odklonil pryč, ale ona se v velkém zoufalství nože držela pevně. „Třikrát jsem zklamala!“ křičela.

Spadli na postel, jeho levačka proti její levé paži a bojovali o nůž. Zabořil svou tvář do jejích ňader a ucítil krev. Všechno se v něm vzedmulo, protože krev ho přivedla do stavu *berserka*, a připravila ho o vědomé ovládání. Stiskl její dlaň, až nůž odletěl pryč, pevně ji k sobě přitáhl, protože přišedší bouře je mrštila do chaotického násilí.

Šílenství se přeneslo i na její osobu, proto byli v tu chvíli spojeni pocity stejně jako těly. Svými perleťovými zuby se kousla do rtů a oči se jí stáhly do štěrbiny. Z jejího hrdla zaznělo něco jako zakňučení spoutaného zvířecího zabijáka. Roztáhla čelisti a silné zuby se zakously do jeho ramene. V tu chvíli ucítila vystřikující krev. V ústech jí bublala rudá pěna.

Bouře v jejich myslích sílila, když útočili svými těly jeden na druhého. Mym nebojoval nikdy v minulosti s jiným *berserkem.* Zápasil s její silou a rychlostí, její zuřivost se dala srovnat s jeho. Uragán se roztáčel, až rozcupoval atmosféru na kousky, děsivé větry řvaly jako ďáblové. Jeho vír se blížil k jejímu a pak se s ním i zlostně setkal, ty dva tančily kolem sebe, usilujíc o zničení.

Pak se dvě součásti bouře sloučily v jednu, zatímco si zuby navzájem snažili fyzicky ublížit. Jejich vzteklá ústa se spojila, a ačkoliv se s nimi snažili pohnout, nemohli. Semkla se k sobě, zuby proti zubům, a na chvíli znehybněly. Teď spolu zápasily jejich jazyky a vedly mezi sebou boj. Tak ty dva uragány splynuly, jejich větry se po částech sloučily v jeden celistvý model a jejich síla se zdvojila.

Vířící větry se rozestupovaly, utvářely širší vír a rozlehlejší oko, které přineslo nový druh řádu do chaosu bouře. Vzduch se začal zvolna utvářet v mohutný cirkulující model s ukrutnou silou. Jejich ústa, drtící se navzájem, plynule přešla do jiného druhu kontaktu.

Myšlenky, které byly nejzákladnějšími součástmi jejich pocitů a zážitků, byly svlečeny ze svého maskování a vypluly ven v celé své kráse dřív, než se se stačily skrýt. *Očekávala jsem tvrdou, bezcitnou a nesnesitelnou bestii, která uchvátí mě tělo, ale mě duše se nedotkne,* pomyslela si nedobrovolně.

A já jsem očekával chladnou a rezervovanou ženu, která by nikdy neriskovala své srdce, myslel si.

Jejich rty se ponořily do vznešeného hlubokého polibku.

Nebo nedůsledný ohleduplný typ, naprosto nepraktický, jenž je víc přitahován mladými chlapci než zralou ženou.

Nebo svůdkyni rozhodnutou ukořistit jakéhokoliv muže bez ohledu na cokoliv — děvka v podobě princezny.

Jejich polibek intenzívněl a těla se pomalu poddávala jedno druhému.

Ale našla jsem jemného a ohleduplného muže, který se pokoušel zacházet se mnou zdvořile, i když jeho láska byla jinde.

A já jsem našel ženu, jež je schopná a krásná přes den a zranitelná v noci.

Mohla jsem opovrhovat bestií nebo si nevšímat duchaplného.

Mohl jsem si nevšímat rezervované nebo využít svůdkyně.

Objevila v něm muže, kterého může opravdu respektovat, i když si nepřála ho kvůli tomu zneužít. Má jinou lásku. Nemůže se pokoušet bojovat s tím, že opovrhuje nařízeními svého otce. Její dobrý záměr však byl rozvrácen ženskou přirozeností. Když ji v noci chránil, začala ho obdivovat víc, než si přála. Neschopná bránit se rozvoji něčeho, čemu se snažila vyhnout, se nakonec rozhodla vyřešit problém jedinou možnou cestou.

To je důvod, proč musím umřít, pomyslela si nakonec. *To je jediná dobrá věc, kterou mohu udělat. Po tom, co jsem ho potřetí zklamala, nemohu svému otci přijít na oči, a taky si nemohu zakázat tě zkorumpovat.*

A on v ní našel ženu rovnou té, kterou miloval, a miloval by tuto, kdyby ji potkal jako první. Ale protože měl jinou lásku, neměl žádné právo si něco začínat s touto. Očekával, že mu jeho disciplína pomůže se vhodně zachovat, že zavrhne prostředky hradu. Když žádala o ochranu přes noc, udělal jen to, co se žádalo, nic víc.

Nemohu ti však dovolit zemřít, zakončoval svou úvahu, *to není žádná dobrá věc.*

Nad nimi se tak vzneslo dilema, protože oba věděli, že jestliže ona nezemře, určitě ho zkorumpuje. V prostředí hradu to bylo nevyhnutelné.

Ten termín „zkorumpovat“ se mu nelíbil.

Ale ani kdybys nemiloval jinou, nebyla bych tě hodna, myslela si. *Ta, kterou miluješ, je silná, já jsem slabá.*

Ona je silná, zatímco ty jsi slabá, souhlasil.

Proto musím být obětována, aby ses k ní mohl vrátit.

Došel k závěru, že Orb přežije i bez něj — je silná. Žena jako ona může mít takového muže, jakého si vybere. Požehnala mu svou láskou a udělala pro něj to, co žádná jiná žena předtím — ale jinak ho nepotřebovala. Zatímco Extáze by na tomto místě bez něj přežít nemohla.

Tak mě nech zemřít! prosila úpěnlivě.

Extáze ho milovala, to už se déle tajit nedalo. Rozhodla se tedy zemřít, čímž by vyřešila jeho i svůj problém. Nikdy se na nic nedívala z pohledu sobce, který by přinesl ocenění jeho krutého otce. Nikdy se jej nepokoušela dobýt vzdor svým citům a potřebám.

Přemýšlel o ní, zatímco jejich těla zůstávala semknutá polibku a jejich emoce vířily kolem nich v monstrózním modelu. Extáze by byla skvělá žena, nebýt její primitivní velké slabosti a závislosti na něm. Že vůbec našla odvahu učinit to, co se jí zdálo jako nezbytné — zničit svůj život a osvobodit jeho. V tom nebylo žádné předstírání, žádná hra o zalíbení se. Pro něco se rozhodla a hodlala to provést. Tím si byl jist, protože nepostřehl žádné falešné myšlenky. Odvahu, kterou sama o sobě postrádala, nabyla ve svém úsilí o jeho ochranu.

Už je příliš pozdě, pochopil.

Kdybys mě nezachránil, mohla jsem teď být mrtvá! Byl bys ochráněn před korupcí!

Zachránil jsem tě, protože už jsem zkorumpován byl. Pak se v duchu zasmál ironii toho termínu.

Když mě ještě teď necháš jednat, můžeš být volný!

Jak se mohu osvobodit tím, že tě nechám umřít — když tě miluji?

Její myšlenky a pocity, nemajíce se čeho zachytit, vířily jako poletující ptáci. *Jsem však slabá tam, kde je ona silná! Proto mne potřebuješ víc než ona. Předtím mě žádná žena opravdu nepotřebovala.*

Vždyť to nemá žádný smysl, protestovala. Nikdo si přece nevybírá osobu k milování podle slabosti!

To nemůže žádná žena, souhlasil. *Ale muž — ten si přeje závislou ženu.* Naopak to říci nemohl. Muž chce mít svou ženu celou pro sebe. Není to ani pěkné, ani ohleduplné, ale to je vše, co si opravdu přeje — když už si nedělá žádné iluze. Nádhernou, nadanou a úplně závislou ženu.

Během toho, co její zmatky kroužily kolem nich, nadzvedl své tělo a nenacházeje žádný odpor, vzal si ji způsobem, po kterém oba toužili. Bouře zesílila, zrušila všechno ostatní a unášela je oba do extáze svého vlastnictví, k fyzickému vyjádření jejich lásky.

Pak se vnořili do samotného centra bouře, jež bylo úplně klidné a velmi se tak podobalo nirváně. Vznášeli se tam tisíce let, pokojně sdíleli svou lásku. Nekonečná blaženost za vrcholem se stala tím největším potěšením z úplného fyzického, citového i rozumového proniknutí a ten druhý byl ještě mnohem zázračnější než ten předchozí. Pak bylo ráno.

Zbytek měsíce strávili jako při opravdových líbánkách, ve dne chodili ruku v ruce a v noci spolu sdíleli lůžko. Sdíleli své myšlenky a dozvídali se o sobě navzájem vše do nejmenších detailů. Domluvili se, že se vezmou hned, jak jen to bude možné, a do té doby že budou stále spolu. Poslat je bez svatby na Hrad líbánek byl zoufalý čin dvou rádžů, protože to zcela určitě zaručovalo, že nevěsta nebude panna — nicméně tohle je dvacáté století a národy se chovají podle těch pravidel, která jsou pro ně nejvýhodnější bez ohledů na letité zásady slušného chování. Od předmanželského otěhotnění ochrání Extázi antikoncepce, to stačí.

„Ale co Orb," zeptala se zamyšleně, „co s ní?"

„Dal jsem jí svůj zatočený kouzelný prsten," zpíval. „Vždycky svému vlastníku řekne, co je pravda, když se na to zeptá. Nemám pochyb, že o mé slabosti věděla dřív než já. Jí stačilo se jen zeptat

„vrátí se Mym?“ a stiskl by ji dvakrát. Uběhly už dva roky, mohla si už najít jiného muže. Je mi moc líto, že to musela prožít, ale ona ví, jak jsem ji miloval, když mě od ní vzali. Předpokládal jsem, že se k ní vrátím, ale bylo mi v tom zabráněno.“

„Jinou láskou,“ řekla Extáze vážně.

„To je to, čeho bych ji nejraději ušetřil — ovšem jestli chtěla, určitě o tom ví. Můj respekt a city k ní se v podstatě nezměnily, pouze byly překryty. Domnívám se nicméně, že nejlepší bude, když ji už nikdy neuvidím.“

„Možná bych měla já, abych vysvětlila —“

„Ne, ona ví — jestli vědět chce. Musíme ji nechat v jejím vlastním životě, který určitě bude bohatý! S prstenem se jí může podařit najít Llavo, píseň již hledá. To je všechno, co jsem pro ni nakonec mohl udělat.“

„Když jsi si jistý —“

„Bráníš ji, abys nenarušila mou lásku k ní,“ připomněl jí. „Přemýšlíš o sebevraždě. Ale nakonec se stane všechno, co se má stát, protože jsi to, co jsi, já jsem tím, kým jsem, a hrad je to, co je. Nastaly nové skutečnosti, které bych nezměnil, ani kdybych měl tu moc.“

„Stále se cítím vinna —“

„Taky se cítím provinile, když to cítíš ty. Ale myslím, že to přejde.“

Než uplynul měsíc, bylo to pryč.

-5-
MEČ

Dorazil jednoduchý, ale dostatečně prostorný koberec, aby je oba odnesl. Nastoupili a během cesty do jednoho nebo druhého království se znova milovali.

Nakonec se ukázalo, že letí do Gudžarátu, kde už je očekával rádža. Mym vystoupil a podal Extázi ruku. Měla by si trochu pospíšit, chovala se však jako omráčená.

„Pane, přijímám tuto ženu, princeznu Extázi Malachitu, jako svou snoubenku," zazpíval Mym formálně. „Ožením se jedině s ní."

Rádža s velkým uspokojením přikývl. „Dám vše připravit."

Přípravy se rozběhly. Mezitím byla Extáze v rádžově paláci v Ahmadábádu váženým hostem. Měla by spát odděleně, ovšem ve skutečnosti se připojila k Mymovi. V paláci se o tom samozřejmě vědělo, a proto to tak rádža zařídil. Téměř na tom nezáleželo, zvláště když jednali v souladu s rádžovým přáním. Obě království byla plně zaměstnána závěrečným jednáním o velikosti a charakteru věna, ale vědělo se, že konečná smlouva bude sepsána v době svatby. Mezitím se staly Gudžarát a Mahárášta spojenci, což velmi dobře sloužilo politickým cílům obou.

Mym se vrhnul na záležitosti království, protože s jeho svolením k sňatku se začal účastnit společenských událostí. Bude příštím rádžou a má jen tři roky na to, aby získal nějaké solidní zkušenosti. Hovořil zpěvem, aby se vyhnul koktání. Jestli to však někomu připadalo směšné, tajil to co možná nejpečlivěji, neboť rádža vydal prohlášení, že kdokoli bude přichycen, jak se vysmívá způsobu řeči druhého, bude okamžitě o hlavu zkrácen. Mym se rozčílil hned první den. Jeden muž se smál komentáři druhého, asi nějaké nedorozumění, když do davu vtrhl jezdec, rozrazil ty, co se snažili

utéct, a tomu, který se smál, uťal hlavu — a to jen kvůli řečem jeho společníka. Od té doby se každý vyhýbal sebenepatrnější směšné poznámce, když byl někde poblíž princ Pýcha.

Gudžarát nebyl v ideálním stavu. Probíhala velká jednání o vlastnictví a pár stávek v nižších kastách. Problémy byly dva: těžké období sucha v centrální oblasti, které postihlo růst lesů, a nadměrné nakupení lidí podél pobřeží. Všechny tyto lidi by bylo těžké uživit, kdyby se s lesy něco stalo. V situaci, jaká nastala, to bylo zhola nemožné.

Mym odletěl na svém královském koberci navštívit nejvíce narušené oblasti. Uviděl tam lidi ležící na zemi, kteří neměli kam jít a nebyli s to ani pracovat. Královští úředníci jim rozdávali polévku, ale nestačilo to a vypadalo to uboze, jen to prodlužovalo životy plynoucí bez jediné změny. Rozdělování jídla probíhalo poctivým způsobem a pořádně, polévka však zřejmě nepomohla nikomu zahnat prázdnotu.

Mym si vzpomněl na dva roky, po něž byl zavřen v paláci. Servírovali mu nejčerstvější lahůdky, které vůbec nedoceňoval, a jeho sluhové či konkubíny byli také vydatně krmeni. Pak se rozpomněl na svou sobeckou nevšímavost ke království, kde se tak vyvinula současná situace. Kdyby začal dřív plnit své povinnosti v povolání, které mu připadlo, mohl teď v této mizérii schopně zařídit některá zlepšení. Kolik slušných obyvatel města umřelo hlady, zatímco se Mym vzpěčoval svému otci a odmítal se věnovat svým povinnostem?

Když stál a sledoval tu strašlivou situaci, uviděl postavu procházející mezi umírajícími. Mávnul na svého ministra, který k němu přispěchal. „Kdo je ten člověk?“ zeptal se Mym.

Ministr se rozhlédl, ale zatvářil se zklamaně. „Koho myslíte, princi? Nikoho jiného než umírající v jejich spacích pytlech nevidím.“

„Tamten člověk v ebenově černém plášti,“ zpíval Mym. Ministr se rozhlédl znovu a nadzvedl obočí. „Žádnou takovou osobu nevidím.“

Myma to přestalo bavit. Vyrazil a ministr pospíchal za ním. Dostal se k osobě v kápi, která se nahýbala nad jedním spacákem.

„Ty!“ zvolal po svém. „Kdo jsi?“

Postava si ho nevšímala. Rozlícený touto nevšímavostí se Mym postavil přímo proti němu. „Mluv, nebo poneseš následky,“ zapěl. Osoba pomalu zvedla hlavu. Pod kapuci se objevila tvář. Byla neuvěřitelně vyhublá, úplná lebka, oči zapadlé a zuby obnažené. „Ty mne vidíš?“ zeptal se neznámý.

Myma to trochu vzalo. Tohle určitě není obyčejný člověk! „Vidím tě úplně jasně! Chci vědět, kdo jsi a co tady pohledáváš!“

Propadlé oči se zdály zaměřit se na něj. Obnažená ústa se rozevřela. „Jsem Hladomor.“

„Hladomor!“ vykřikl Mym. „Co je to za jméno?“

„Název mého úřadu.“

„Úřadu?“ otázal se Mym. Obrátil se k ministrovi. „Co o tom víš?“

Ministr vyhlížel poněkud nespokojeně. „Princi dědici, hladomor zde určitě je. Proto jsme tady. Přiznám se, že nerozumím vaší zmínce o úřadu.“

„Jde o úřad tohoto muže, který sám sebe nazývá Hladomorem a zmiňuje se o něm,“ zpíval Mym rozzlobeně.

Neporozumění se prohloubilo. „Nevidím žádného muže, můj Pane.“

„T—t—t—tady t—t—ten!“ vykřikl Mym a zapomněl při tom zpívat. Přistoupil blíž, aby se dotkl vyzáblého prstu, nedbaje toho, že ten muž může být bez kasty. Jeho ruka prošla postavou a na nic nenarazila.

Mym se zarazil a zauvažoval. „Jsi zjevení?“ zeptal se Hladomoru.

„Jsem Vtělení hladomoru, podřízené Válce, na dočasné misi pro Smrt,“ řekla osoba. „A nikdo jiný tě nevidí?“

„Nevím, jak to, že mne vidíš *ty*,“ přiznal Hladomor. „Normálně si žádný smrtelník Vtělení nevšimne, pokud s ním nemá nějakou důvěrnou práci.“

„Dobrá, jsem soustředěn na to strádání vyskytující se všude kolem,“ zpíval Mym. „Potřebuji zjistit rozsah tohoto problému a rozhodnout, jak ho nejlépe řešit. Znáš nějakou radu?“

„Nakrm své lidi,“ řekl Hladomor s ohavným úsměvem.

„Jak? Nemáme pro dodávky ani jídlo, ani dostatečné ostatní vybavení.“

„Já nedávám rady, já jen řídím následky.“

„Dobře, pak mne přiveď ke svému nadřízenému,“ zpíval Mym zlostně, zatímco jeho ministr pomalu postupoval pryč, domnívaje se, že se zbláznil.

Mym se obrátil a viděl, jak ministr prchá.

„Zadrž!“ vykročil a ministr, stále toužící po nějakém klidném místě, se zastavil. „Jen jsem mluvil s Vtělením hladomoru, a chci si promluvit se Vtělením smrti. Ty tady zůstaneš.“

„Jak si můj pán přeje,“ řekl ministr znepokojeně. Bylo na něm vidět, že by nejraději byl kdekoliv jinde, jen ne tady.

Na nebi visel dešťový mrak a objevila se osoba. Rychle se přibližovala. Nádherný bledý kůň klusal po nebi bez pomoci křídel a nesl jezdce, zahaleného v plášti. Kůň se snesl, zastavil se před Mymem, vychrlil páru a jezdec z něj seskočil. Jestliže byl Hladomor vyzáblý, Thanatos byl úplná kostra. Jeho ruka s kostnatými prsty se roztáhla. „Zdravím vás, princi,“ řekla tvář lebky.

Mym uchopil ruku. Kosti byly holé a pevné. „Zdravím vás, Thanate. Hm — žádal bych moc, kdybych chtěl, abyste se teď zviditelnil pro ministra? Myslí si, že mám halucinace.“

Thanatos se otočil k ministrovi. „Zdravím vás, ministře,“ řekl.

Ministrova ústa strnula otevřená. „Z—z—zdra—,“ začal.

„Zkus to zazpívat,“ poradil mu zpěvně Mym. Thanatos opět obrátil tvář k Mymovi. „Můj podřízený mne požádal, abych si s vámi promluvil.“

„Řeším problém těchto trpících,“ zpíval Mym. „Chci ho odstranit, ale jsem omezován okolnostmi, na které nemám vliv. Domníval jsem se, že od té chvíle, co se touto záležitostí zabýváte, byste mi mohl poskytnout radu.“

Thanatos zvedl ruku a dotkl se mohutného strážce. Obraz nečekaně zamrzl. Ministrův šokovaný pohled dál zůstal na tváři, přestaly se hýbat mraky na obloze. Kouř vzdáleného ohně ztuhnul. Všechno s výjimkou Thanata, Myma a velkého bledého koně se přestalo hýbat.

„Skutečnost, že jsi schopen vnímat Vtělení, znamená, že jsi s

námi ve vztahu," řekl Thanatos. „Proto se tímto problémem budu zabývat. Chronos něco bude vědět." Dotkl se opět svého strážce — a najednou vedle něj stála postava v bílém plášti držící v ruce velké zářící přesýpací hodiny.

„Jsem zde, Thanate," řekla nově přibyvší postava. Vypadala jako normální muž. „Á, Marsi. Jsem rád že se s vámi oběma opět shledávám."

„Marsi?" zeptal se Mym.

„Marsi?" zopakoval Thanatos a vypadal stejně zmaten.

„Ach, ještě nenastoupil do úřadu?" zeptal se Chronos. „Lituji toho nedopatření. Cestuji opačným směrem, však víte. Vymažu tuto událost."

„Ne!" zakřičel Mym. V tomto stresu se nezakoktal. „Nevšímavost už přinesla dost velkých omylů! Jestli to má být tajemství, udržím ho. Co má s tím vším společného Mars?"

Chronos si s Thanatem vyměnil pohled, pak pokrčil rameny. „Problém vězí ve válce. Válka odebírá potřebné zdroje nehospodárně, jídlo je ničeno, místo toho, aby jím byli krmeni hladoví. Aby sis poradil s touto mizérií, musíš nejdřív zabránit válce. Jakmile budeš jmenován Marsem, Vtělením války, nabudeš postavení, v němž si s tím poradíš."

„Já — já se stanu Marsem?" zeptal se Mym zmateně. „Ale já mám království, jemuž musím vládnout, a nevěstu, s níž se chci oženit!"

„Dobrá, předpokládám, že se úřadu můžete vzdát," řekl Chronos. „Nic není stálé a každá skutečnost, kterou si pamatuji se může změnit. Ale jestli ti jde skutečně o utěšení všech trpících na světě —"

Mym se rozhlédl po spacích pytlech, každý skrýval nějakou hladovějící osobu — muže, ženu nebo dítě. „Musím to zastavit!" rozhodl se.

„To pak bude vaše příležitost," řekl Chronos. „Jsem rád, že budoucnost nebude měněna s ohledem na tuto chvíli. Těším se na spolupráci s vámi a bude mne mrzet váš odchod — ačkoliv tohle není způsob vašeho chápání."

„Vy — žijete pozpátku?" zeptal se Mym a vrátil se ke svému

zpěvu, protože mu hrozilo koktání. „Z budoucnosti do minulosti?“

„Přesně tak. Myslel byste si, že po desetiletí nebo dvou si budu pamatovat, že pro vás ostatní věci fungují opačně — ale často, skoro pokaždé, se přeřeknu.“

Obrátil se k Thanatovi. „Jak je to dlouho, co se změnil Marsův úřad? Účastnil jsem se jiných událostí a na tuto záležitost jsem zapomněl.“

„Ještě se to nestalo,“ řekl Thanatos.

Chronos zkřivil obličej. „Už je to tady znova! Tu výměnu jste určitě ještě nemohli zažít. Tak moc jsem v poslední době přelétával včetně tady toho střetnutí s Marsem, že —“ Zatřepal hlavou. „Co tě vedlo k tomu, abys mě povolal?“

„Myslím, že už jsi na tuto otázku odpověděl,“ řekl Thanatos. „Byl jsem zvědavý, proč tento smrtelník může vnímat Vtělení. Tím, co jsi říkal, tedy že se stane jedním z nás, se to vyjasnilo.“

„Jsem rád, že jsem mohl být v tomto případě nápomocen.“ Přesýpací hodiny zazářily a Chronos zmizel.

„Jestliže žije pozpátku,“ ptal se Mym, „proč také pozpátku nemluví?“

„Řídí čas,“ vysvětloval Thanatos. „Jednoduše si ten svůj obrátí, a tak se na krátký čas srovná s našimi okolnostmi. Jenže jak si viděl, tyto stálé obraty mohou vést ke zmatku v čase. Je to dobrý muž a pracovité Vtělení, ale Osud je jediný z nás, který mu dokonale rozumí. Jestli je teď tvá otázka zodpovězena —“

„Počkej! Ne, není!“ zpíval Mym. „Nic nevím o svém jmenování Vtělením války někdy v budoucnu! Já chci jen utišit trpící, které vidím tady a teď!“

„Máš trochu úzký obzor,“ varoval jej Thanatos. „Když se staneš Marsem, jak o tom mluvil Chronos, budeš moci připravit utišení, po němž toužíš.“

„Ale to nepomůže teď hned těmto hladovějícím občanům!“

Thanatos přikývl. „Máš pravdu. V rámci dobrých vztahů mezi Vtěleními ti teď přivolám jedno, které pomůže hned.“ Podíval se k nebi. „Gaio — odpovíš?“

„Gaia?“ zeptal se Mym. Tohle všechno bylo příliš zmatené.

Vypadalo to, že vzduch kolem nich houstne. Utvořila se řídká

mlha. Začala se zhušťovat a utvořila kouřovou formu, která se začala podobat lidské postavě. Vyjasňující se detaily dotvořily velkou, solidně stavěnou ženu, oděnou v zeleném.

„Thanatos," odpověděla.

„Tento muž, v této chvíli ještě smrtelný, se stane později nástupcem Marse," řekl Thanatos. „Zmínil se o tom Chronos. Nicméně má zrovna teď starost o tyto hladovějící občany."

Gaia o Mymovi přemýšlela. „V tom případě je nevyhnutelné, abych mu vyhověla. Mohu zlepšit místní klima a úroda bude vzkvétat —"

„To si vyžádá alespoň jednu sezónu," zazpíval Mym, „do té doby tady všichni umřou."

Zamyslela se. „Pak zajistím manu." Pozdvihla ruce, zamlžilo se, a pak se mlha rozpustila.

„Mana?" zpíval Mym v ještě větších rozpacích než byl.

„Gainy způsoby někdy bývají divné," řekl Thanatos.

Řídnoucí mlha dosedla na zem a spojila se. Mym se shýbnul a nabral si trochu na prst. Dal jej do úst a ochutnal to. „Mana?" zeptal se.

„Ve vašich legendách tento pojem pravděpodobně neexistuje," konstatoval Thanatos. „V židovsko-křesťanské mytologii je to výživná substance, která se vyskytuje na zemi. Domnívám se, že je to nějaký druh rychle se reprodukující houby."

„Jídlo," vydechl Mym, když pochopil.

„Myslím, že jste Gaie dlužen svůj vděk," zamumlal Thanatos. Pak vysedl na svého bledého koně, dotkl se strážce a zmizel v oblacích.

Okolí zase obživlo. „Pošlete muže, aby sbírali manu," zazpíval Mym k ministrovi. Muž se ani nepokusil diskutovat. Zjevně tomuto vývoji rozuměl velmi málo.

Takovým způsobem bylo nakrmeno mnoho hladovějících lidí. Mana přicházela každý den a stačila nasytit všechny. Kromě samotného Myma tomuto zázraku nikdo nerozuměl. Ten však měl hodně otázek jiného charakteru. On — se stane Vtělením války?

Ne — kdyby i tak zůstal bezmocný! Musel splnit své záležitosti jako smrtelník. Nesnáze hladovějících mu nedala pokoj, a kdyby se

vyskytla nějaká možnost, jak se zbavit i v budoucnu tohoto druhu mizérie —

Uplynul čas a žádná další nadpřirozená zjevení se neobjevila. Začínal věřit, že jeho setkání s Hladomorem, Smrtí, Časem a Přírodou byla halucinace a mana jen náhoda. Extáze Malachitu zůstávala milující a závislá, zatímco on držel v rukou uzdu vlády se vzrůstající způsobilostí, jak se přidávaly jeho zkušenosti s řízením. Rádža jej vyslal na mise k okolním národům i do jiných částí světa, takže na zvelebení království mohl pracovat v hojné míře.

Zjistil, že v tomto druhu snažení je překvapivě výkonný. Extázi s sebou brával jako svou mluvčí. Byla krásná, takže žádný z těch slavných mužů, kteří vládli ostatním národům, neměl k její přítomnosti žádné připomínky, a také byla vychována ve všech královských způsobech, jež oceňovaly především ženy těch slavných mužů. Především však rozuměla Mymovi. Své názory jí mohl naznačit pár gesty a ona je převedla do angličtiny se znamenitou výslovností. Od té doby, co se mezinárodní setkání odehrávala prostřednictvím překladatelů, to nikomu nebylo nápadné, že tento mladý princ indického národa jednoho užívá, a někteří ani nepoznali, že to je kvůli koktání, a ne kvůli neznalosti jazyka.

Největší potřebou Gudžarátu, která byla nejpřednější, zůstávala modernizace, na niž je třeba peněz. To vyžadovalo půjčku od Sladkého strýčka, Západu.

Mym o tomto problému přemýšlel. Bylo mu jasné, že i Sladký strýček očekává nějakou minimální záruku. Co může bídou zničené, zaostalé království jako Gudžarát nabídnout jako oplátku za peníze?

Mym k závěru dospěl. Vzal Extázi a šli za rádžou. „Můj drahý tvrdí, že může získat půjčku jednu miliardu dolarů ze Západu," oznámila prostě.

Rádža se ocitnul ve velkých rozpacích. Zjevně ještě nedocenil, jak spolu Mym a Extáze dobře spolupracují. Ženy o vladařských záležitostech normálně nemluví, proto byly z rádžova pohledu pro tyto záležitosti nevhodné. Ale po veškerém úsilí, které vynaložil, aby získal Mymův souhlas se sňatkem, teď toleroval u Extáze všechny způsoby, které měla. „A jak může dojít k takovému zázraku?" zeptal

se.

Podívala se na Myma, a ten zabručel. „Základna.“

„Jde o vojenskou základnu, ta —“

„To rozhodně ne!“ zahřímal rádža. „Nikdy jsme netolerovali zahraniční vojenskou základnu na našem území!“

Mym jí hned zasignalizoval a zamručel. „Ach, ctěný otče, který jsi v právu,“ řekla Extáze roztomile a blýskla po něm vítězoslavným úsměvem. „Můj drahý tomu dobře rozumí. Ale nastala moderní doba a moderní svět není věc, které si můžeme jen tak nevšímat. Jednodušší by bylo přijmout základnu a nechat tam najmout naše lidi za jejich až směšně vysoké platy, čímž bychom tam my dostali své špehy, a ti by nás mohli zpravovat o jejich tajemstvích. To znamená ten nejjednodušší způsob, jak je sledovat.“

Rádža nic neříkal a přemýšlel. To, co mu přednesla, bylo více než logické. Tímto způsobem proměnila Extáze Myma v brilantního vyjednavače. Většina slov byla samozřejmě jejích vlastních, založena na poradě, kterou s ní měl Mym předtím. Nápad však byl jeho, základní vyjádření vycházelo od něj. Mymův nedostatek v řeči zasáhl vždy citlivě rádžovu pýchu, ovšem tato zdánlivá výmluvnost pro něj byla hluboce uspokojující. „Přesto by taková základna mohla představovat zhoršení vztahů se Strýčkem otcem ze severu —“

Mym zamumlal a zagestikuloval. „Což nemusí být zase tak špatná věc, ó velký rádžo,“ řekla Extáze a vyslala k němu úsměv, aby rozehřála ten led. „Pomůže to ustálit nezávislost Gudžarátu na vlivu této moci.“

Mym zašeptal znova. Extáze se v zaujetí naklonila. Rádža byl starý, starý na to, aby hodnotil ženu, ale i jeho pohled se zaleskl, když se zahleděl za výstřih. Poznal tu nejhezčí úrodu, kterou kdy viděl. „A protože Sladký strýček se zaváže poskytnout miliardu dolarů za privilegium postavit tuto základnu, naše nezávislost se zvýší ještě víc,“ dopověděla.

Rádža přikývl. Povzdechl si. „Tak to tedy proveďte,“ zamručel. „Princ musí mít právo dělat své vlastní chyby.“

Mym věděl, že nebýt Extáze, rádža by nikdy nesouhlasil. Nebylo snadné zdolat tohoto starého muže. Prostě přišel na to, že logika je dost pádný argument, a jestliže je tohle způsob, jakým

mohou Mym s Extází spolupracovat se Západem, jistě tu půjčku získají. Více než cokoliv jiného si rádža přál opravdu výkonného zástupce své vlastní krve, jíž by byl prospěšný, a Mym mu právě předvedl, že by to mohl být on.

Pomocí královského koberce se dostali na zastaralé letiště a použili jeden z mála mezinárodních letů na Západ. Pro místní přepravu byla magie dobrá, ale v globálním měřítku převládala věda. Extázi obrovské letadlo s burácejícími tryskovými motory trochu vyděsilo, ovšem přepychová prvotřídní sedadla a pěkné uniformované letušky se jí zamlouvaly. „Měly by se procházet na našich kobercích," zašeptala.

„Jsou lepší než eunuchové," zazpíval Mym v souhlas.

„Není ta věda úžasná!"

Tímto způsobem se dostali na vybájený Západ. Jejich letadlo přistálo ve Washingtonu, kde je přivítali vysoce postavení funkcionáři s limuzínou. Převezli je do jednoho z nejlepších hotelů. Tady měla každá místnost podle vědy vyhřívanou vodu, elektrická světla a barevnou televizi. Extáze v šoku jen vrtěla hlavou. Samozřejmě o existenci těchto věcí věděla, neboť její království nebylo zase tak pozadu, ale nikdy je neviděla takto volně přístupné veřejnosti.

Setkali se s prezidentem země Sladkého strýčka a představili se. Potom on i jeho ministrové sledovali výklad Extáze a souhlasili, že by to mohla být diplomaticky výhodná věc. Tu základnu opravdu potřebovali a bylo by jen sousedské poskytnout takovou půjčku. Jistěže upřednostňovali, když by peníze z ní byly utraceny za zboží vyráběné půjčujícím státem…

Extáze souhlasila jedním ze svých odzbrojujících úsměvů. Existovaly sice ještě jisté záležitosti k užšímu vysvětlení, ale základní věci bylo dosaženo. Mym učinil objednávky na moderní chemická hnojiva, lesní stroje a na nákladní automobily určené k přepravě zboží a zásobování obchodů. Západní průmyslníci byli potěšeni. Modernizace Gudžarátu se započala.

Mezitím se celková ujednání o Extázině věnu přiblížila závěru a královská svatba byla připravena. Po měsíci stráveném na Hradě líbánek uběhly dva roky. „Brzy budeš má!" zpíval Mym.

„Vždycky jsem byla tvá,“ odpověděla. „Brzy budeme moci počít dědice.“

Ale cesty osudu a politiky jsou zrádné. Někde na světě pořád probíhá nějaká válka v rozmezí od globálních konfliktů až po malé šarvátky na izolovaných územích. V současnosti byl všude klid kromě pohraniční války Gudžarátu s jeho východním sousedem Rádžasthánem. Odčerpávala rozsáhlé zdroje, které by Mym raději užil pro zemědělství a vymýcení hladu v celém království, proto přenesl Mym pozornost tam. Vzal Extázi do Dillí, aby se tam setkal s vysokými ministry Rádžasthánu.

Jednání proběhla úspěšně, protože Mym s Extází byli teď jeden sehraný tým. Ministr opravdu nevypadal na to, že by poznal, že Mym není ten, kdo mluví. Tak dobře za něj Extáze mluvila. Dohodli se na ustanovení demilitarizované zóny a na volném pohybu civilních rolníků přes hranici kvůli obchodu a bratření se. Mnoho zemědělců z této oblasti patřilo ke stejnému etnickému kmeni a zvláště pro ně představovala válka trápení. Rádi by mezi sebou spolupracovali. Obě království si navzájem vyměnila štědré dary a byl ustanoven mír.

Díky Mymovi byla vyčištěna poslední hnisavá rána války na světě. Proběhla tam velká oslava a byl vyhlášen zvláštní svátek. Paradoxně v tom však vězelo semeno Mymovy zkázy.

Rádža Rádžasthánu byl natolik unesen Mymovými způsoby a nadáním pro vyjednávání, že se rozhodl upevnit vztahy nabídkou manželského svazku. Nabídka byla přijata, neboť rádža měl vskutku syna na ženění a Mymova sestra už se také mohla vdávat a být dobrou ženou, zaručovala, že její věno nebude problém.

Jenže rádža nechtěl pouze královský svazek, chtěl Myma samotného. „Můj syn je přijatelný ve všech podstatných věcech, postrádá však zvláštního génia, kterým oplýváš ty,“ vysvětloval. „Chci to jako příspěvek, když nastoupím další život.“ Ve skutečnosti totiž lidé v Indii neumírají, jen opustí tělo, co nosili, a podle oprávnění nastoupí lepší nebo horší další život.

Vyděšený Mym nemohl dokonce ani zakoktat. „Ale princ Pýcha je zasnouben se mnou!“ protestovala Extáze.

„To nechte stranou,“ prohlásil rádža, „vezme si vás můj syn. Má dcera se prostě musí provdat za prince Pýchu z Gudžarátu.“

Mym otevřel ústa. „Uvážíme vaši velkolepou nabídku," řekla Extáze rychle a vytlačila jej ven ze sálu.

Když se dostali do soukromí, Mym se roztřásl. „Nemohu si ji vzít!" zpíval na svou obranu. „Miluji tebe!"

„A já miluji tebe," oplatila mu. „Ale nemůžeme rádžovu nabídku jen tak odkopnout. Rádžasthán je pevné a silné království. Nemůžeme se odvážit je napálit hned, jak jsme s nimi uzavřeli mír. Musíme se vrátit do našeho království a zvážit, jakým způsobem odmítnout bez nadělání zlé krve."

Určitě měla pravdu. Vrátili se do Ahmadábádu a uvedli do problému rádžu z Gudžarátu.

„Svazek s Rádžasthánem?" zeptal se. „Skvělé! To můžeme připravit bez odkladu!"

„Ale já si mám vzít Extázi," protestoval Mym zpěvem.

„Neměj starosti. Zasnoubení okamžitě zruším. Bude volná pro prince z Rádžasthánu."

„Ale já si ji *chci* vzít!" zpíval Mym.

Rádža na něj pohlédl úkosem. „Odkdy s tím má co společného tvé přání?" podivil se.

„Když jsem přece odmítal Extázi, poslal jste mne na Hrad líbánek!"

„Půjdeš tam znova s princeznou z Rádžasthánu. Tohle spojení je lepší než to s Mahárášrou."

Mym pochopil, že nemá dál smysl plýtvat argumenty, otec už své rozhodnutí vyřkl. Nabitý návalem zlosti a skoro supící páru ustoupil.

Poslali zprávu Extázinu otci. Reagoval opačně než jeho otec. „Máme vyjednáno věno! Na zrušení sňatku je už příliš pozdě! Musí být uskutečněn!"

Mymův otec byl však neoblomný. Bude ustanoveno nové zasnoubení. Mym byl neprodleně uvězněn ve svém paláci a Extáze odvezena lodí do Mahárášry.

Rádža Mahárášry, rozzuřen touto neskrývanou ignorancí, vyhlásil Gudžarátu válku.

Mym, až na stráže, sluhy a konkubíny osamocen, obcházel nasupeně po paláci. Jeho bezmocný vztek se kolem něj kupil jako

smrdutý mrak. V každém případě odmítal být oloupen o Extázi a nevěděl o žádném způsobu, jak by tomu zabránil. Jeho otec mohl třeba umírat a stát se senilním, ale pokud žil, vládl a Mym byl jen předmět jeho vůle. Jednoduše ho pošle na Hrad líbánek s novou princeznou, a jestli se do ní nezamiluje, bude nucen si ji vzít násilím.

Obrátil se k velkému přednímu oknu, vyhlížejícímu k přední bráně. Stály tam stráže a kontrolovaly, aby někdo neprošel bez povolení. Mym se kousl do jazyka.

Jakmile ucítil krev, jeho tělo se zachvělo v očekávání. Nemůže tady být vězněn ani o vteřinu déle!

Když se jeho zlost berserka rozvíjela, stalo se něco zvláštního. Venku se po noční obloze nad rozzářeným nádvořím blížil zářící objekt.

Mym na to zůstal hledět. Ve čtyřicetipětistupňovém úhlu letěl ničím nepodpírán obrovský rudý meč. Čepel byla vytepána ze zářící oceli a Mym nějak věděl, že čeho se dotkne, to nezůstane celé. Šlo o kouzelný nástroj.

Stále jej ovládal jeho vztek. Odmítal být nadále zdržován zjevením a připravil se k pohybu.

Rudý meč sklouzl k němu a prošel oknem, aniž by rozbil sklo. Mym se k němu obrátil čelem, připraven odstranit všechno, ať už přirozené nebo nadpřirozené, co se mu postaví do cesty. Rudá pěna klokotala mezi jeho rty.

Meč se vztyčil těsně před ním. Jeho záře zesílila. Vyzýval ho!

„Táhni ke všem čertům!“ křičel a prskal při tom krvavými slinami ve svém vzteku bez zakoktání. Shýbnul se a uchopil jílec meče.

Záře meče se rozlinula. Nyní obklopovala Myma a osvětlovala místnost. Záře emocionální byla však mnohem silnější než záře fyzická, protože jeho uvědomění si sama sebe bylo najednou intezívnější, než zažil kdy předtím. Cítil se silný, nezranitelný a mocný. Prošla jím neporazitelnost. Jeho vztek berserka se překvapením z této nenadálé moci přerušil. Co se to děje?

Ozval se šeptavý zvuk, který mu radil. Mym se otočil a uviděl formující se řídkou mlhu. Měla tvar mraku, z něhož se vytvarovala postava dospělé ženy. Její oči byly modré jako letní obloha a její

vlasy byly mlhavě zelené.

„Gaia!“ vykřikl, když poznal způsob příchodu Vtělení přírody.

„Zrovna jste nastoupil úřad Vtělení války, známý jako Mars, Aries nebo i jinak, podle toho, čemu dáte přednost, tak, jak o tom mluvil Chronos,“ řekla a byla čím dál tím zřetelnější. „Myslela jsem, že bude lépe, když budu po ruce pro případ, že byste měl nějaké otázky.“

Teď si vzpomněl. Chronos žijící pozpátku to skutečně říkal. Od té doby si na to ani nevzpomněl.

„A—a—ale —“ začal, pak přešel na zpěv: „Ale já nechci být Vtělení války! Chci se jen oženit s Extází!“

„Samozřejmě,“ prozatím souhlasila. „Potřebujete však dostat pár informací. Úřad přijmout nemusíte, když se prostě vzdáte Rudého meče a uvolníte ho. Bude pak hledat dalšího nejschopnějšího žadatele a vy zůstanete smrtelným. Jsem tady, abych vám pomohla se rozhodnout.“

Mym si vzpomněl, jak přinesla pro jeho hladovějící lid manu. Gaia měla neobvyklou moc. „Jsem za to vděčný.“

„Pochopte, Vtělení války existuje tak dlouho, jak dlouho existuje válka,“ řekla. „Kdekoliv vládne boj, tam na to dohlíží Mars. Přece jen na světě musí být nějaký pořádek. V těch světlých okamžicích, kdy není vedena žádná válka, se Mars rozplyne a jeho duše putuje do Nebe nebo do Pekla, to záleží na případu, jestli byla uznána jako dobrá nebo zlá. Nedávno války skončily, váš předchůdce opustil svůj post a Rudý meč odešel do výslužby. Teď se ale chystá nový boj, proto opět vyvstala potřeba úřadu a meč hledá vhodného zástupce. To nemůže být jen tak někdo. Dotyčný musí umět profesionálně zacházet se zbraněmi, ovládat válečné umění a být způsobilý ve strategii a vedení války. Navíc po tom místě musí toužit, to znamená, že musí být nejbojovnější ze všech způsobilých v kraji nastávající války.“

„Já si ale nepřeji —“

„Touha po boji je určena pocity kandidáta,“ vysvětlovala. „Tou nejpronikavější zlostí. Tato zloba přitahuje meč stejně jako magnet kov. V tomto se meč nemůže splést.“

Ne, nemýlil se. Vztek berserka bývá vždy ten největší, dokonce i

ten Mymův kontrolovaný. Tak si ho Rudý meč války zvolil.

„Vy však říkáte, že mohu odmítnout," zpíval. „Pak zůstanu smrtelný a ožením se s Extází."

„Odmítnout můžete," souhlasila. „Ovšem jestli zůstanete smrtelným, pochybuji, že si vezmete Extázi. Stanete se obětí podmínek vaší situace a budou po vás chtít, abyste se oženil s princeznou z Rádžasthánu, pokud při první příležitosti nespácháte sebevraždu. V opačném případě, jestli přijmete úřad, budete vládnout obrovskou mocí. Když si budete přát, můžete si vzít Extázi."

„Ale ona zůstane smrtelná!"

„To je pravda. Může se s vámi však spojit, a její život tak nebude zkrácen. Bude muset opustit své království, ale jestli si vybere spojit se s vámi —"

„Vybere si to," zpíval s jistotou.

„Potom to vypadá, že přijetím tak výhodného úřadu nemáte co ztratit," řekla. „Nicméně jsem pověřena vás varovat před jedním významným nebezpečím."

„Polapení," zazpíval.

„Polapení," souhlasila. „Vypadá to, že v tom má své prsty Satan. Proti funkci Marse byl zaujatý a chtěl jej sesadit. Satan tedy pilně pracoval na tom, co je pro něj poněkud nezvyklé — mír na Zemi. Na moment uspěl — a to zrušilo Marse. Nyní Satan věří, že s novým Vtělením kvůli nedostatku zkušenosti bude mít snadnější pořízení."

„Se Satanem nemám nic společného!" zazpíval Mym. „Vůbec na něj nevěřím! Jsem hinduista!"

„Podle rodného listu," řekla. „Jako princ jsi samozřejmě k víře skeptický."

S tím musel souhlasit. V hloubi duše žádnou víru nenašel. Vypadalo to tedy, že určujícím faktorem byla jeho zuřivost a ne víra v nějakou nadpřirozenou bytost.

„Teď se s těmito podmínkami můžeš rozhodnout," řekla Gaia. Jestli se bojíš Satanových nástrah —"

„*Zničím* Satana!" zpíval. „Jestli, když úřad Vtělení války nastoupím, budu moci mít Extázi, pak ho nastoupím!"

„Těší mě, že umíte cítit tímto způsobem," řekla Gaia. „Vítejte v našich řadách, Marsi."

Poznal, že se napevno zavázal.

-6-
MARS

„Nejdřív musíš vědět, jak cestovat," řekla Gaia. „Máš skvělého koně jménem Werre, ale ten je spíš pro formální příležitosti. Nebo se můžeš rozplynout, ovšem to má svá úskalí. Prozatím je klíčem meč. Můžeš s ním zacházet několika způsoby, které jsou všechny ovládány tvou vůlí. Jestliže si budeš přát ocitnout se tam, kde se zrovna vedou největší boje, postavíš ho jednoduše naopak a on tě tam okamžitě přenese. Meč násilí miluje. Kdybys chtěl jít domů — tím se rozumí tvůj hrad v Očistci — dáš mu v duchu příkaz *domů.*"

„Očistec?" zazpíval Mym.

„Západní pojem. Druh primitivity, smíšená nirvána. Nejjednodušší je možná představit si to jako ostrov na nebi, místo v mracích smrtelníkům neviditelné, ale pro nesmrtelné skutečné. Je to místo, kde spočívají duše, u nichž se ještě nerozhodlo, zda patří do Nebe nebo do Pekla. Místo nerozhodnosti, nebo rozhodnutí, záleží, jak se na to podíváš."

„Převtělování je výhodnější," zpíval Mym. „My ze Západu nejsme tak znalí života jako vy orientálci," zabručela Gaia s úsměvem. On si však byl jist, že tato nádherná zelená žena je zkušená tak jako žádná jiná žijící osoba.

„Myslím, že chci nejdřív zachránit Extázi," zapěl. „Na to musíš použít řízené cestování," řekla Gaia. „Jednoduše zamiř mečem ve směru, kterým chceš jít, a nech ho pokračovat. Malou zkouškou si ověříš, jaký je to pocit."

Mym se podíval na meč, který stále držel. Jeho záře vybledla do mdlé červeně, jako by byl lehounce ohnivě rudý. Choval k tomu meči teď větší respekt. „Nicméně musím nejprve uniknout z paláce,"

zazpíval.

„Meč tě protáhne skrz zdi," řekla Gaia.

„To je to, čeho se bojím!"

Usmála se. „Vtělení je natolik pevná látka, nakolik si přeje, aby bylo. Projdeš skrz, aniž se ti něco stane."

Opatrně zamířil mečem na vnitřní zeď, aby se hned neobjevil ve volném vzduchu venku ve výši dvou pater. *Projíti* myslel si. *Pomalu.*

Meč se pohnul — a on se pohnul s ním. Sám se nehýbal, zůstal stát, ale cestoval jakoby na pohyblivém koberci nebo jednom z těch moderních letadel. Meč držel v překvapení jemně, ten se proto naklonil nahoru — a on zjistil, že sám taky vyplul nahoru v tom samém úhlu a jeho nohy opustily podlahu. Okamžitě naklonil nástroj znovu do vodorovné polohy — a proplul přes stěnu.

Na chvíli se zatmělo, pak se vynořil na druhé straně kamene. Teď pomalu proplouval přes další komnatu, půl metru nad podlahou.

Poznal, že nemusí mít strach z toho, že by se venku ocitl ve velké výšce. Meč ho činil nezávislým na gravitaci. Mohl létat jako v pohádce bez nejmenšího úsilí a nepohodlí.

Gaia se v druhé komnatě ocitla ve formě nakupené mlhy. „Budeme pokračovat do Mahárášťry?" zeptala se mlha. Mymovi se meč zamlouval čím dál tím víc. „Ale co se stane, když jej upustím?" zeptal se stále ne docela si jistý riskováním ve výškách a vzdálenostech.

„Zkus to tady," poradila mu.

Pustil meč. Ten zůstal volně ve vzduchu — a proto Mym taky.

„Rudý meč zůstává tvůj, dokud ho neodvoláš," řekla Gaia. „Není to záležitost fyzického kontaktu. Můžeš ho dát jiné osobě, dokonce i smrtelné, a stále bude naladěn na tebe. Můžeš ho nechat v pochvě a orientovat ho v duchu, pak se navenek nezmění, ale bude jednat podle tvé vůle. Je zároveň symbol i předmět, který má nesmírnou moc."

Zjevně to bylo tak. Mym uchopil meč za rukojeť a zasunul jej do velké zdobené pochvy, jež se mu náhle zjevila u boku — a zůstal viset nad podlahou. „Tak jdeme!" zapěl. V duchu vytasil meč a zaměřil jej v třicetistupňovém úhlu nahoru směrem k jihu. Přál si hbitý průchod.

Dostal to. Vystřelil vzhůru ve stanoveném úhlu, prošel skrz budovu do nočního nebe. Postup fungoval. Plul stále výš a výš, necítil žádný vítr, žádnou změnu teploty. S kouzlem meče se nemusel o nic starat.

„I když s tím směr nemá nic společného, musíš ho sledovat," prohlásil mrak. Mym pocítil *dejá vu*. „Ty jsi byl na Hradě líbánek?" zazpíval.

„To zrovna ne," odpověděl jiný mrak. „Jsem sice ve všech věcech, ale nezasahuji, když nemusím."

„Nějaký mrak si tam se mnou povídal," zapěl.

„Oni to občas dělají," souhlasil oblak, který teď zrovna míjel. „Možná si přeješ zanést do vnitrozemí."

Mym pohlédl dolů a zjistil, že se nachází vysoko nad Indickým oceánem. Natočil meč na jihovýchod, směr jeho cesty se hned změnil.

Zrychlil a moře i tmavý břeh ubíhaly zázračnou rychlostí, i když samotný Mym stále nenuceně v poklidu stál a necítil ani žádný odpor vzduchu. Přestože byla tma, viděl kolem sebe velmi dobře. Buďto bylo jeho vidění ve tmě postačující, nebo meč rozšířil jeho pozorovací schopnosti. Letěl vstříc rozlehlému městu Bombaj, kam, jak věděl, byla poslána Extáze.

Po celém městě zářila světla a nejzářivější ze všeho byl palác. Mym se k němu dostal bez problémů. Bez odporu proletěl přes kamenné stěny a lehce přistál v nejvyšším patře.

Palác byl ovšem obrovský a měl množství komnat a apartmá. Jak mohl najít Extázi bez toho, že by při svém hledání způsobil rozruch?

Jako kondenzovaná pára se zjevila Gaina mlha. „Znovu použij meč," radila. „Vím, že se může naladit na identity jakékoliv osoby a je schopen se podílet na myšlení tohoto člověka. Objekt si tě není vědom. To je jeden způsob. Občas se může docela hodit."

„Naladit se na — Extázi?" zpíval. „Ale její soukromí — nerad bych —"

„Od Hradu líbánek ses změnil. Nicméně tady tolik o soukromí nejde. Najdeš její vnímání, podle toho určíš její polohu a zajdeš tam."

Hm. Mym se dotkl meče. *Extáze Malachitu, princezna z Mahárášstry*, pomyslel si.

Nic se nestalo.

„Tituly pro něj nic neznamenají,“ radila mu Gaia mírně, „vnímá jen podstatu.“

Mym se pokusil znovu. Tentokrát myslel na ženu, kterou miloval.

Zjistil, že se dívá na zdobenou ženskou dýku.

Rozhlédl se — a stále stál v komnatě, prstem se dotýkal Rudého meče.

To, co viděl, byla Extázina dýka.

Zamýšlela spáchat sebevraždu.

Podíval se znovu. Tentokrát se zaměřil na vnější znaky jejího vzhledu. Byla sama ve své soukromé ložnici — ale kde to je? S rozložením místností v tomto paláci nebyl obeznámen. Ten pokoj mohl být kdekoliv.

Její pohled zabloudil pomalu k zrcadlu a on v něm spatřil odraz její zoufalosti. Zářivé prameny jejích vlasů vybledly a malachitově zelené oči měla lemovány rudě. Bez něho byla tak ztracená! Dříve visela na svém otci, a teď je závislá na Mymovi. Kvůli této osiřelosti se pohroužila do sebe. Miloval ji pro tuto hlubokou zranitelnost, ona jej opravdu potřebovala.

Za jejím odrazem v zrcadle se objevila část okna a pod ním kousek zelené. Na okenním rámu měla položen zelený kapesník, nejspíš proto, aby se usušil po tom, co ho zmáčela svými slzami. To by jí bylo podobné!

Uchopil meč. *Ven*, nařídil.

Dostal se ven přes zeď a obletěl kolem paláce. Tam v nejvyšším okně na severní straně uviděl záblesk zelené. Ukázal tím směrem, pak proletěl skrz okno a přistál na podlaze. „Extáze,“ zapěl.

Vyskočila, otočila se, a když ho uviděla, omdlela. Přiskočil k ní a v pádu ji zachytil. „Drahá!“ vyslovil v tuto chvíli bez koktání. Objímal ji, začal ji líbat a pak ji stiskl o něco víc. V tu chvíli se probrala.

„Drahý,“ zopakovala.

„Přišel jsem si pro tebe,“ zazpíval. „A je tady toho moc na

vysvětlování.“

„Jen mě drž,“ vzdychla. „Já —já bez tebe, já—“

„Viděl jsem dýku,“ zpíval. „Teď už jí není třeba.“

Mezitím, co ji držel, zazpíval svoje vysvětlení: jeho nástup do úřadu Vtělení války, o získání mocného Rudého meče, o nové síle a schopnostech, které ho ochrání, a o tom, že j i může vzít s sebou — když bude chtít odejít.

„Vezmi mě s sebou!“ zakřičela bez váhání „Bude to však znamenat naprostou změnu tvého života,“ varoval ji. „Už nikdy více nebudeš princezna.“

Jen ho pozorovala a on věděl, že jí na ničem jiném kromě toho být s ním nezáleží.

„Dobrá, pak se tedy podívejme, jak nám půjde společné cestování,“ zpíval. Dotkl se meče.

„Přemýšlej,“ ozval se šepot mlhy, která se kupila v místnosti.

Extáze vyskočila znovu, ale Mym ji uklidnil. „To je Gaia, Vtělení přírody,“ zpíval. „Pomáhá mi v začátcích. Ukázala mi, jak se mám k tobě dostat.“

„Jestli ji vezmeš pryč, aniž zanecháš zprávu,“ řekla Gaia, „její otec si bude myslet, že skončila někde ve špíně, a bude z toho vinit vaše království, se kterým je ve válce, princi. To by vedlo k mnoha omylům, jichž by ses, jak se domnívám, nejraději vyvaroval.“

„Tu hloupou válku bych nejraději zastavil tím, že bych si vzal Extázi!“ zpíval Mym. „Ale můj otec —“

„Tvé přání možná s trochou úsilí můžeme splnit,“ řekla Gaia. „Vše, co je třeba, je jen zdánlivě se podrobit nadřízeným. Jak by podle vašeho otce vypadala svatba s princem Rádžasthánu, Extáze?“

„Nemohla bych se vdát —“ začala Extáze rozzlobeně, ale Gaia zvedla prst a princezna ztichla. Mym došel k závěru, že v tom z větší části bylo kouzlo. „Zmenšené věno,“ řekla Extáze po chvíli ticha.

Gaia se obrátila k Mymovi. „A ty bys přijal sňatek s princeznou Rádžasthánu a dal souhlas se sníženým věnem, kdyby to samé bylo přijato pro tvou dřívější svatbu?“

Mym začínal chápat. „Jsem si jist, že by s tím rádža Rádžasthánu souhlasil. Očekává vyplacení neobvyklého věna. Ale určitě se nechystám —“

„Byla by některá z vašich služek ráda na vašem místě?“ zeptala se Gaia Extáze.

Extáze se zasmála. „Kterákoliv služka by se ráda ocitla na místě kterékoliv princezny! Jenže —“

„Zavolejte jednu z nich, takovou, o níž se domníváš, že je vhodná, takovou, která by byla schopná hrát vaši roli, kdyby měla vzhled a příležitost.“

„To by mohla být ta, která mě zastupuje na nudných přehlídkách,“ řekla Extáze. „Zblízka mi však moc podobná není.“

„Přiveď ji sem.“

Extáze poodstoupila a zatáhla za šňůru se střapci. V několika okamžicích se ve dveřích objevila mladá žena. „Trocho Medu, možná pro tebe tady budeme mít úkol,“ oslovila ji princezna. „Poslouchej tuto ženu.“

Gaia, která teď vypadala úplně opravdově, začala mluvit k dívce. „Princezna Extáze Malachitu musí odejít pryč. Přeji si však, aby to vypadalo, že zůstala. Jestli dovolíš, upravím tě tak, abys vypadala jako princezna, a nastoupíš na její místo.“

Trocha Medu pokrčila rameny. „Už jsem to dělala předtím.“

Gaia se usmála. „Ovšem na celý zbytek života.“

Dívčiny zorničky se roztáhly. „Ale ona si musí vzít prince z —“ Její pohled spočinul na Mymovi. „*Měla* si vzít—“

„Teď si má vzít prince z Rádžasthánu,“ informovala ji Gaia. „Ale miluje prince z Gudžarátu. Proto s ním utíká pryč. Byla by potěšena, kdybys přijala její osobnost a provdala se za prince z Rádžasthánu. Chceš to udělat?“

„Vždyť já jsem jen obyčejné děvče!“ protestovala Trocha Medu.

„Staneš se princeznou —jestli se rozhodneš vzdát se svého současného života ve prospěch života princezny a udržíš tajemství.“

„Ale — princ — nemohu nikdy být víc než konkubína pro —“

Gaia se jí dotkla a dívčiny protesty vymizely. „Můžeš být to, co si vybereš, že budeš. Já ti zařídím hlas a vzhled, ty musíš obstarat vůli a chování. Teď si však musíš vybrat.“

Dívka se prudce podívala na Extázi. „Ach, paní, nikdy bych vás nezradila, ale tohle —“

„Udělej to,“ řekla Extáze. „Víš, že bez prince Pýchy Království

bych nemohla žít. Princ z Rádžasthánu tě uvítá.“

„Být princezna…“ vzdychla dívka a začínala o tom přemýšlet.

Gaia se jí dotkla znova — dívčina podoba se rozplynula, změnila se a vypadala jako Extáze. Přizpůsobily se dokonce i její šaty. „Promluv,“ přikázala Gaia.

„Co mám říct?“ zeptala se zástupkyně Extáze. Její hlas zněl jako princeznin.

„Víš, co máš dělat,“ řekla Gaia. „Jestli se prořekneš nebo uděláš chybu, zmizí to.“

Žena se na sebe podívala do zrcadla. Byla ohromená. Pak vypnula prsa. „Nebudu chybovat,“ řekla.

„A co moje zmizení?“ zazpíval Mym.

„Hned se o tebe postaráme,“ řekla Gaia. „Přej si vrátit se zpět tam, kam za tebou přišel ten meč. Je to podobné tomuto sídlu. Neustále kontroluj, jestli dobře držíš Extázi.“

Levačkou se Mym dotkl meče a svou pravou rukou objal Extázin úzký pas. *Na místo našeho setkání,* pomyslel si. A byli tam.

Začal se utvářet Gain mrak. Ať cestovala jakkoliv, nebyl to stejný způsob, jakým to dělal Mym. „Teď potřebujeme mladého muže, který by přijal vaši podobu,“ řekla.

Mym se zamyslel. „Měl jsem pro své trénování cvičeného soupeře z královského rodu,“ zpíval. „Zná způsoby princů a miluje bohatství i moc. Věřím, že by mohl a bude hrát tu roli.“

Nechali toho muže povolat. Po rozhovoru, který se podobal tomu v Bombaji, získal muž podobu Myma a byl postižen i jeho koktáním — ale byl šťastný, že si vezme princeznu z Rádžasthánu a ponese všechna privilegia a povinnosti svého postavení.

Nyní byli volní a mohli opustit smrtelný svět.

„Ve vaší záležitosti vám dále pomůže hrad,“ řekla Gaia. „Já se s vámi budu setkávat na pracovní úrovni. Přeji vám to nejlepší.“

„Děkuji vám za neocenitelnou pomoc, kterou jste mi poskytla,“ zpíval Mym. „Doufám, že vás v tomto úřadu nezklamu.“

„Jen kdyby sis dovolil podlehnout Satanovi,“ řekla a proměnila se v páru.

Mym obejmul Extázi, dotkl se Rudého meče a přál si být na jejich domovském hradě v Očistci.

Objevili se ve vstupní hale hradu, která vypadala stejně jakákoliv jiná, s níž už se setkal. Obrovské šedivé kameny se vypínaly do neobyčejné výše. Jednoho se dotkl a zjistil, že je skutečný. „Jestli je toto hrad na nebi, je přece jen opravdu hmotný," zpíval.

Po hradě se něco hýbalo. Do vstupní haly přišlo několik vyzáblých postav. Extáze se před nimi stáhla pryč.

Mym rozpoznal jednoho v černém plášti. „Hladomor!" zazpíval.

Hladomor přikývl. „A ty jsi Mars!" odvětil.

Mym se obrátil k ostatním. „A vy jste —?"

„Dobytí," řekl velký, hřmotný muž v bílé kápi. Usmál se a jeho zuby vypadaly jako leštěná slonovina.

„Krveprolití," řekl ten pod červenou kápí. V obličeji měl otevřené rány, z nichž proudila čerstvá krev. Extáze se zachvěla a sklopila pohled.

„Epidemie," řekl ten s kápí hnědou jako hlína. Jeho obličej byl jediná masa prožraná červy. Extáze vykřikla a ucouvla zpět.

„Moje společnice je v rozpacích," zpíval Mym. „Neurážejte ji."

„Urážet?" zeptal se Epidemie a když vyslovil r, vylezl červ. „Jsem polichocen!"

Prošli dál dovnitř hradu. Veškeré zařízení bylo srovnáno a připraveno na inspekci nového pána.

„Víte, jak sloužit králům?" zeptal se Mym. „Víme," odvětil vedoucí služebnictva.

„Pak tedy zajistěte všechny potřeby paní Extáze," zazpíval Mym. „A najděte mi někoho, kdo mi řekne, co je třeba, abych věděl."

Vedoucí služebnictva luskl prsty. V okamžiku přistoupily k Extázi dvě služebné. „Doprovodíme vás do vašich komnat," řekla jedna. „Čeká tam na vás koupel a čisté šaty."

Extáze pohlédla na Myma a zaváhala. Nechtěla od něj být v těchto divných místech odloučena.

„Potkala jste nižší Vtělení?" zeptala se druhá služebná. „Nejsou neobyčejně odporná? Po tom, co jsem spatřila Krveprolití, jsem měla dlouho ošklivé sny, a co se týče Epidemie —"

Extáze se ohlédla na služebnou a objevila přátelství. Oddechla si. Tito lidé jsou možná prese všechno v pořádku. Odešla s nimi.

„Tohle je skvělý ubytovací personál," poznamenal Mym.

„Je to naše zastávka po životě," řekl vedoucí služebnictva.

„Po životě?" otázal se Mym.

„Nepatříme mezi živé," řekl vedoucí.

„Ale vypadáte opravdově."

„Tady v Očistci vypadá všechno opravdově, pane, ale jen vy a vaše paní Extáze máte v tomto prostředí fyzikální podstatu. My ostatní — a hrad také — jsme opravdoví jen v určitém smyslu."

„Asi budu mít problémy si na to zvyknout."

„Jsme jako obrysy na kusu papíru. Když se omezíte na tento rámec vnímání, obrazy postačí. Když se ale pohybujete v třírozměrném prostoru, ztrácíme mezi sebou kontakt. Vy máte smrtelnou podstatu, kterou my postrádáme."

„Očistec — to je obraz na kusu papíru?"

„Určitým způsobem. Stránka existence omezená na plochu. Z povrchu Země vidí smrtelníci přímo skrz tuto plochu. Ale když se na ni dostanete, připojíte se k ní a jednáte s námi způsobem, který se zdá být normální."

„Nemohu uvěřit, že ve skutečnosti neexistujete!"

„My existujeme, pane. Ale jen v omezeném smyslu. Nebe a Peklo jsou omezeny podobně. Pouze smrtelní mají plný rozsah prožitků."

„Není to strašně omezující? Necítíte se jako ve vězení?"

„Tohle je věčnost. I když postrádáme svobodu ovlivnit naše osudy, kterou smrtelní vládnou, jsme zase osvobozeni od pocitů bolesti a starostí z konce, jimiž oni trpí. Chápeme formu naší existence. Jako by naše realita byla vytažena v nesmírně úzkou, ale také neskutečně dlouhou pěšinu, na rozdíl od té smrtelné."

„Jste vedoucím služebnictva — na věky? Žádné Vtělení?"

„Ne na věky. Jen na pár století, dokud nevyhnutelná změna proměn dobra a zla v nás nepovolí náš odchod do Nebe a nekonečného klidu."

„Pár století!"

„To je to nejhorší, pane. Máme jen vykonávat svou práci — toto

ovšem není nepříjemná práce. Bylo by mi potěšením vám sloužit, i kdyby na tom nebyl závislý můj cíl cesty.“

Mym s takovou situací nemohl být spokojen — on však byl smrtelný — nebo nebyl? „Jaký je nyní můj status? V tomto úřadě budu stárnout a umřu tady?“

„To v žádném případě, pane. Zůstanete stejný, takový, jako jste teď, po celé vaše období, které skončí jen tehdy, pokud vymizí válka na Zemi. Jste Vtělením nesmrtelnosti — dočasně nesmrtelný.“

„Kdo je ještě v této situaci?“

„Je tady pět, nebo možná i sedm, vyšších Vtělení. Smrt, Čas, Osud, Válka a Příroda, dodatky k Dobru a Zlu. Mimo to jsou zde nižší Vtělení, taková jako podřízení Války, která jste viděl ve vstupní hale. Ale jen ta, jež budete mít sdružena kolem sebe, jsou ta, s nimiž budete běžně spolupracovat.“

„Běžně?“

„Bůh, Vtělení dobra, se sám obvykle podle Úmluvy do záležitostí smrtelníků neplete. Smrtelní si musejí sami najít svá vlastní východiska. On vám proto nebude překážet ani pomáhat, přestože vás pozoruje.“

Mym byl rád, že pochytil základní znalosti západní mytologie, jinak by teď byl naprosto zmaten. „A co Vtělení zla?“

„To je Satan, a protože je zlý, bez problémů Úmluvu porušuje. Bude se snažit vás přivést k omylu a otočit vaše úsilí ve prospěch jeho plánů. Přeje si dosáhnout moci získáním většího počtu duší, než vlastní Bůh.“

To souhlasilo s tím, před čím ho varovala Gaia. Satan může způsobit problémy. „Ale jak může něčeho dosáhnout, když si na něj dám pozor?“

„Satan není zcela čestný a vládne podvodům. Je pro něj obvyklé, promiňte mi krutost toho vyjádření, pane, pracovat na nových Vtěleních. Stanete se terčem, pane.“

„Co provedl Mars předtím, že Satanova zloba vzrostla?“

„Dohlížel na úkol, který současný Osud dělal pro Satana, a ujišťoval ho, že je všechno v pořádku. To umožnilo Osudu stanout proti Satanovým plánům.“

„Vždyť je to nerozumné!“ zpíval Mym. „Čestný zápas —“

„Satan není rozumná bytost, pane. Zajímá se jen o své vlastní cíle.“

„A Mars — určitě byl proti němu bezmocný.“

„Toleroval podvod.“

„Jak to mohl udělat, když věděl, že se Satan dostane do výhody, a tak sám sebe zahubí?“

„Nezahubil. Šel do Nebe. Byla to dokonalá zbožnost. Toužil po tom, aby ho tam chtěli. Zastavit válku bylo jeho neskonalé přání.“

„Vždyť to je konflikt zájmů! Kdyby zrušil svou práci —“

„Ne tak, když si přál jít do Nebe, pane.“

Mym o tom přemýšlel. „Takže Mars chtěl jít do Nebe a mohl toho dosáhnout jen tím, že by jeho práce skončila primitivním způsobem — to umožnil Satan, což donutilo Marse obchodovat.“

„Přesně tak, pane.“

„A já se nedostanu do Nebe, aniž bych dospěl ke zrušení Války.“

„Obdivuhodný postřeh, pane.“

„Je tady jen jeden háček.“

„Pane?“

„Nechci jít do Nebe.“

„Pane?!“ Vedoucí byl viditelně udiven.

„Jsem hinduista. Asi ne dobrý — ale má touha není po Nebi nýbrž po nirváně.“ Vedoucí udělal obličej. „To potom vypadá, že vám Satan nemůže nabídnout stejný úplatek, jaký nabídl vašemu předchůdci.“

„Správně.“

„To bude určitě zajímavější setkáni, pane.

Mym se usmál. „Doufejme, že ano.“

-7-
BITVA

Druhý den, jak předpokládal, přijal Mym zprávy o boji, který si žádá jeho pozornost. Ve výtečně zařízeném hradě prožil příjemnou noc s Extází. Milovali se, povídali si, dívali se na moderní televizi, jež se shodou okolností zabývala zprávami o nejnovějších změnách na místě úřadu Vtělení války, a vypadalo to, že je to velmi aktuální. Extáze oživla, když slyšela zmínku o sobě jako o smrtelné společnici Vtělení, a udivilo ji, když se viděla usmívat na kameru, ačkoliv žádný takový rozhovor nebyl. Ráno se však ta samá televize sama přeladila na kanál, kde zpravovali o bitvě, a Mym kvůli své povinnosti musel vstát.

„Co bude se mnou?“ plakala Extáze. „Nemohu jít s tebou do boje, ale bojím se taky zůstat tady sama.“

Mym začal pociťovat nevýhodu naprosté závislosti této ženy. „Nech mě to zjistit,“ zazpíval.

Odešel na dobře zařízenou toaletu a pak luskl prsty. Okamžitě se objevil vedoucí služebnictva. Tento muž nepřišel, prostě se objevil. Když teď Mym rozuměl jeho podstatě, nebyl překvapen. „Paní Extáze má starosti, že zůstane sama v tomto podivném paláci,“ zazpíval.

„Doprovoďte ji do Východního křídla,“ doporučil vedoucí.

Mym netušil, jak by to mohlo pomoci, ale protože už poznal schopnosti zdejšího zařízení, neodporoval.

Po své toaletě, která zahrnovala také obléknutí do zářivě zlatého pláště jako znaku svého úřadu, vyšel, aby se připojil k Extázi. Ta byla mezitím taky navštívena. Nyní měla oděn hedvábný, malachitově zelený oblek a ve vlasech měla vysázeny nádherně vyleštěné kameny, což ji činilo neobyčejně krásnou. Opravdová

princezna!

„Pak, až pojíme, ti musím ukázat Východní křídlo.“ Pozvedla pěkné tmavé obočí. „Už jsi prozkoumal hrad?“

„Vedoucí mi říkal, že by se ti tam mohlo líbit.“ Nakonec do té části hradu došli — a Extáze byla unesena. Místo bylo velice podobné paláci, v němž pobývala na Zemi, se skleněnými okny a spojenými zahradami s podobnou květenou. Dokonce byly chráněny vysokým konopím proti přívalu monzunových dešťů. V dosažitelné vzdálenosti čekal krotký slon.

„Já musím jít pracovat,“ zazpíval Mym.

Skoro ho neslyšela. „Ach, jak je to úchvatné!“ zvolala, když procházela křídlem a uzřela nádherné sochy.

Mym se rozhodl odejít. Vůbec by ho neměla postrádat. Prošel do přední vstupní haly. Tam stáli jeho společníci Dobytí, Krveprolití, Hladomor a Epidemie ve svý barevných pláštích. „Znáte cestu?“ zeptal se. „Naši koně znají cestu,“ řekl Dobytí.

Koně. Nevzpomněl si na to, ale určitě mohou nasednout. Gaia mu řekla, že má koně — jakže se jmenuje? — Werre. Vyšel ven a naproti němu stálo pět nádherných koní. Vůbec nebylo těžké poznat, který kůň patří kterému jezdci, byli rozděleni podle barev.

„Werre,“ zazpíval Mym a jeden z nich bez okolků přišel k němu. Vyšvihl se do velkého zlatého sedla a už podle prvních pocitů věděl, že toto je kůň, o jakém muž sní. Zvíře bylo pružné a plné síly, naladěno na jeho vedení tak silně, že ho mohl bez problémů vést pouze myšlenkami. Hřebec jakoby se stal samotnou jeho součástí.

Nasedli i ostatní a seřadili se vedle něj. Dobytí seděl na bezbarvém hřebci s až průsvitně bílou kůží a rudýma očima. Krveprolití osedlal koně tak červeného, že vypadal jako zbrocený krví. Hladomor vedl černé zvíře, jehož tělo odráželo světlo takovým způsobem, že kůže vypadala jako lemující kostru. Epidemie měl koně hnědého jako hlína, se skvrnami bez barvy, aby vypadal jako nemocný, ačkoliv byl zdravý. Mym si při tom vzpomněl, že s válkou bývají spjati čtyři děsiví jezdci, ale nebyl si jist, jestli ty, které si pamatoval, představuje tato čtveřice. Vůbec na tom nezáleží. Očistec a Vtělení mají svá vlastní pravidla.

Ven vyjeli napříč mezerou mezi mraky, jezdci však neznali

cestu dál. Docválali k nedalekému okraji přeskočili níž do nebe, zůstali ve vzduchu a bez meškání projeli nad mapou glóbu hluboko pod nimi. Barevné pláště jim vlály ve větru. Krátkým příkazem se obrátili k Indii, kam se snesli, a na východní hranici se konečně dotkli země.

Mym se rozhlédl po okolí — a zjistil, že ho zná. To je hranice mezi Gudžarátem a Mahárášrou! Tato bitva musela být vedena mezi jeho vlastním královstvím a královstvím Extáze.

Ale oni to přece s Gaiou nachystali tak, aby k tomuto sporu nedošlo. Jeho dvojník si měl vzít rádžasthánskou princeznu a Extázina dvojnice se měla provdat za rádžasthánského prince, čímž se měla tato tři království spojit pomocí příbuzenství. Jak to, že teď spolu bojují?

Když o tom chvíli přemýšlel, přišel na to. Tohle je teprve následující den po tom, co bylo všechno domluveno. Zprávy se ještě nedonesly na bitevní pole, kde se dvě armády připravovaly k boji. S moderním vědeckým komunikačním bude svět neprodleně komunikovat — jen byrokracie zůstane neohrabaná jako vždy. Zpráva je stále ještě na papíře někde na stole některého z nižších funkcionářů a čeká na odeslání. Mezitím proběhne tato naprosto zbytečná bitva.

Určitě ji musí zastavit. Mym nebyl jeden z těch, co by nesnesli nevyhnutelná krveprolití, přece jenom je princ. Nebo byl… Ovšem tohle nejenže nebylo nevyhnutelné, ale bylo by to i katastrofální. Žádné království si nemůže dovolit utopit tolik zdrojů v něčem takovém.

Obě armády se už rozestavěly po bitevním poli, jejich kavalerie, lukostrelci, pěšáci, sloni už stáli v řadách jako kameny na šachovnici, připraveni na své úkoly. Síly na obou stranách byly vyrovnané, takže schopní generálové mohou počítat s vítězstvím — až na to, že v tomto naprosto chybném zápase nemůže být vítěz.

Jak mohl zastavit tuto pošetilost? Nic jej nenapadalo.

„Hladomore," zvolal, „tato bitva nemá proběhnout. Jak ji mám zastavit?"

„*Zastavit* ji?" zeptal se Hladomor a na jeho smrtelně vyhublém obličeji se zračilo zděšení. „My konflikty nezastavujeme, my jen pak

sklízíme!“

A že by tohle mohla být děsivá sklizeň! „Nicméně,“ zazpíval Mym, „tento konflikt musí být zastaven dřív, než začne. Jestliže jsem Vtělení války, musím mít moc a dostatek energie obě strany zastavit a tomuto střetu zabránit.“

Hladomor vyloudil odporný vzdech. „Máte, Marsi. Ale bude to smutný den, jestli vaše moc bude vynaložena na —“

„To je jedno!“ zazpíval Mym zlostně. „Jak bych měl použít svou moc?“

„Je několik způsobů. Můžeš vstoupit do mysli hlavního účastníka bitvy a změnit ji, nebo můžeš na místě zmrazit celou bitvu —“

„Kdybych to udělal, co se stane, až ji zase rozmrazím?“

„Bude pokračovat, tam kde předtím skončila.“

„Jak mám vstoupit do mysli hlavního účastníka a jak mám vědět, který to je?“

Hladomor přemýšlel. „Tohle opravdu není můj obor. Já jednám se svými klienty, až boj zpustoší zemi a zničí všechny zásoby jídla. Nikdy jsem přesně nevěděl, jakým způsobem vybírá Mars své klíčové postavy.“

Když to nevěděl Hladomor, nevěděli to pravděpodobně ani ostatní. Musel to u sebe vyhledat sám.

Vedl svého koně ke korouhvím armády Gudžarátu. Kdyby se tady mohl zjevit a nechat se generálem poznat, způsobil by možná, že by armáda odmítla bojovat.

Přiblížil se, a nikdo nereagoval. Je to tak — nikdo obyčejný Vtělení nevidí. Jel přímo proti přední linii a kvůli koňovým lesklým kopytům nepřišli do styku s žádným normálním předmětem. Jako by světské předměty byly duchy, a nebo to byl on.

Došel ke stanu generála. Hned viděl, že to je muž, kterého znal jen podle jména, nikdy předtím se s ním osobně nesetkal. Tento chlapík měl pověst schopného, pilného pracovníka, co nemá žádné zvláštní nadání nebo eleganci, ale plní rozkazy a vždy svou práci dokončí.

Generál by Myma poznal, kdyby se mu ukázal. Ale jak to provést? Mym viděl Vtělení na vlastní oči až těsně předtím, než se

stal jedním z nich, nikdo jiný však ne, dokud se Extázi nezjevila Gaia. Gaia ví, jak to provést, ale Mym ne.

Mohl ovšem vstoupit do generálovy bytosti a změnit jeho názory, jak mu o tom říkal Hladomor. To by bylo stejně dobré. Jen kdyby uměl vymyslet jak.

Dobře, jednoduše zkusí překrýt generála, pak bude jeho mysl zabírat ten samý prostor jako generálova.

Zkusil to. Seskočil a vstoupil do generála —

Našel se v chaotickém víru představ, myšlenek a pocitů. Nemohl u toho najít hlavu ani patu, opravdu se mu začalo dělat mdlo, jakoby se mu z toho všeho točila hlava.

Vyskočil ven. Stál teď před generálem, který vypadal nijak neovlivněn. Mym však pociťoval závrať. Tohle určitě nebyl ten správný způsob!

Bitva ovšem nemohla čekat věčně. Mym se pokusil znovu. Tentokrát se v duchu držel pevně sám sebe, když znova vstupoval do generálova prostoru. Pochopil, že to, co potkal předtím, byl jen zmatek z neznámého systému. Generálovo myšlení se od jeho vlastního lišilo, měli rozdíly v paměti, v návycích a jiném pohledu na svět. Mym byl schopen lépe udržet rovnováhu, když na to přišel. Postupoval přesněji, protože jeho vlastní oční nervy se už nepokoušely řídit impulsy očních nervů generála. Srovnal si smysly a cítil už jen lehkou závrať.

Nyní se mohl zaměřit na to, co generál vnímal, a jak to chápal. Naladění nebylo perfektní, protože generálovy smysly byly od Mymova zaměření lehce odlišné, což vedlo k tomu, že se cítil poněkud špatně. Ale to bylo to nejmenší.

Jako největší problém se ukázaly generálovy myšlenky. Bylo vidět, že generálův mozek je zařízen jinak než Mymův a výstupní kódy byly cizí. Nemohl jim přijít na kloub.

Dobrá, ovšemže mohl. Vedení se může lišit, ale konečné výsledky musí být podobné. Na to, aby pochopil generálovy názory, nepotřeboval znát jeho vedení. Prostě se potřeboval na ta rozhodnutí zaměřit. A pak tam vložit svoje vlastní.

Pokusil se. ODVOLEJ BITVU, pomyslel si silně.

„Cože?“ zeptal se generál a zamyšlen se na chvíli postavil nad

mapou bitevního pole.

Ostatní vojáci se na něj s rozpaky podívali. Nikdo z nich nepromluvil.

Generál zatřepal hlavou a usoudil, že to byla jen prolétnuvší myšlenka. Každý má občas pochybnosti. „Pokračujte s náčrtem bitevního plánu," řekl jistě.

Mym pochopil, že tudy cesta nevede. Promítl sice svou myšlenku do generálova vědomí, ale když nebyla logicky podpořena, generál ji vyloučil. Měl by rozvinout vhodnější pojetí, skutečně ovlivnit generála tak, aby nová myšlenka dávala smysl. Tak by mohl získat čas. Nejdřív by se potřeboval dozvědět víc o generálově rámci výsledků kvůli tomu, aby jím navržený přístup byl pro tohoto muže srozumitelný.

Na to ovšem nebyl čas. Kavalerie už vyjížděla ven. Schylovalo se ke srážce.

Mym znechuceně opustil generála. Cítil se tam jako zasunutý do pochvy nepohodlného vahadla. O moc víc dával přednost své osobnosti!

Vyhoupl se na svého koně, který na něj netrpělivě čekal, a vyjel přes lidi ven do bitevního pole. Kavalerie Mahárášty se s třeskem setkala s kavalérií jeho strany — a ještě s něčím. Spolek griffinů postupoval v čele, rozvíjel se do stran a vrhal se na protější linii. To může být pro gudžarátské jezdce pohroma.

Ti z Gudžarátu však byli připraveni. Měli postaveny přesné katapulty, které střílely po griffinech otevřeným ohněm, a srážely je ze vzduchu. Když jednoho z nich zasáhla střela rychlostí blesku, snesl se chroptící na zem se zlomeným křídlem. Boj pro toto stvoření však ještě neskončil. Sekal kolem sebe zobákem a pařáty. Z jeho ran proudem prýštila krev.

Ve chvilce padali další sestřelení griffinové na zem a krveprolití se ještě znásobilo. „Ohromné!" zakřičelo Vtělení krveprolití a popojelo blíže. „Smíchejte se! Trhejte jejich střeva! Chrchlejte krev! Rozkrvácejte se víc!"

V té samé chvíli činilo Vtělení dobytí nátlak na obě hlavní armády. „Vítězství!" křičelo na obě. „Neberte žádné zajatce!"

S tím úsilí obou armád vzrůstalo a boj začínal být divoký. Mym

byl zhnusen. Všechno to bylo tak zbytečné.

Nedokázal to zastavit. Co má dělat teď?

Jistě, mohl by ještě zrušit přímější metodu. Vjel do centra zápolení, vyšplhal se na vzdušný kopec, aby získal rozhled, a tasil svůj Rudý meč. Možná mu to umožní se zjevit. Máchl s ním, vysoko jej zvedl a přikázal, aby se objevil.

A — fungovalo to! *Meč je* klíč. Věděl, že je viditelný, protože lukostrelci a zadní voje na něj hleděli. Ještě nikdy předtím neviděly muže na koni stát jen tak ve vzduchu.

Teď přišla jeho příležitost. Mohl všem oznámit, ať přestanou bojovat, dokud nedostanou zprávu, která jim vysvětlí proč.

Zhluboka se nadechl. „Z—z—z—z—z—“ koktal.

K čertu! znova se nadechl. „Zastavte boj!“ zazpíval.

Chvíli bylo ohromené ticho. Pak se někdo zasmál. Nemohli uvěřit, že by tato zlatem oděná šlechtická osoba mohla ze sebe vyloudit takový obyčejný nesmysl.

„Je to podvod,“ zakřičel důstojník. „Sestřelte ho!“

Pak se lukostrelci obou stran vrátili zpět do akce a zamířili své šípy na něj. Mym se nehýbal, rozzlobený sám na sebe za to, že není schopen k nim účinně promluvit.

Šípy jej i jeho koně zasáhly a bez zazvonění se odrazily. Ani jeden z nich necítil, vypadá to, že zbraněmi smrtelných je nezranitelný.

Být terčem se mu však nelíbilo. Schoval meč do pochvy a zmizel. Lukostrelci zamrkali a přestali střílet, důstojníci si protřeli oči.

Jen Mym stále sebe a svého hřebce viděl. Viděl také zbylá Vtělení. Dobytí a Krveprolití podporovali houfy k většímu úsilí. Hladomor a Epidemie přihlíželi zpovzdálí a mnuli si ruce v očekávání svého nástupu na scénu, kdy budou zničeny všechny zdroje a hlad s nemocemi zahrají na jejich notu.

Když zmizel z pohledu smrtelníků, byla ve vzduchu spousta letících šípů. Ty teď jím i jeho koněm prolétávaly úplně bez odporu. To byla další známka jeho změny, stal se opravdu nehmotným, stejně jako smrtelní byli hmotní.

Mohl by být pevný, zatímco byl neviditelný? Zvědavě se, i přes

okolní spoušť, dotkl meče a přikázal, aby byl skutečný, ale neviditelný.

Zrovna se přibližoval další šíp. Zasáhl bok koně a zlomený dopadl na zem. Lukostrelci se nedívali. Taková odpověď stačila.

Boj však pokračoval. Zůstával stejně pošetilý jako předtím, a na něm stále bylo, aby to zastavil. Co ještě mohl dělat?

Hladomor vykládal, že Mars může akci zmrazit. Opravdu, Vtělení smrti to tak provedlo, když se s ním Mym poprvé setkal, a Chronos, Vtělení času, to tak určitě taky mohl udělat.

Znova se dotkl meče. *Zmraz pohyb*, pomyslel si.

V tu chvíli vše ztuhlo. Armády pod ním vypadaly jako sousoší, muži i zvířata zůstali uprostřed pohybu, hlasy boje vymizely, mraky prachu a kouře zůstaly na místě.

Ostatní Vtělení však ovlivněna nebyla. Krveprolití vzhlédl vzhůru od své odporné práce a z prstů mu prýštila krev. „Něco se děje, Marsi?“ zavolal.

„Ano,“ odpověděl Mym krátce. Jenže co si má počít dál? Věděl, že nemůže obraz držet zastavený věčně — a v momentě, kdy zmrazení zruší, boj se opět rozpoutá.

Přesto může udělat něco, co bitvu zastaví dřív, než jí dovolí se znova rozhýbat. *On* zmražen nebyl. Mohl odejít do hlavních měst, zjistit, kde se zdržela zpráva o ukončení a pomoci jejímu doručení.

Byl zbytek světa také zastaven? O tom pochyboval. Ale jak daleko sahal tento vliv?

Znal jediný způsob, jak to zjistit. „Mám obchůzku,“ sdělil ostatním Vtělením. „Dohlédněte, aby to tady zůstalo bez pohnutí, než se vrátím.“

„Je to tvé výsadní právo,“ řekl Dobytí se zkřiveným obličejem. Cítil samozřejmě, že to je bláznovství.

Mym popohnal svého koně do oblak směrem k severu. Tryskem se vzdalovali z místa boje. Brzy znova uviděl pohybující se lidi a pochopil, že stanutí se týká jen bitvy. Docela dobré. Nechtěl se vměšovat do zbytku světa, toužil zrušit jen zbytečné krveprolévání.

Dostal se do Ahmadábádu a snesl se do rádžova paláce. Prošel zdí i s koně a se vším všudy a došel do soukromých komnat jeho otce. Nikdo jej nespatřil.

Pak se zastavil. Myslel si, že se zjeví a zeptá se na příkaz rušící válku — i když by ho však personál poznal, mohl by nechápat, protože ten, kterého znali, byl dvojník, kterého přizpůsobila Gaia, aby ho nahradil. Jak by mohli být dva? Nebylo moudré se do toho plést.

Dobrá tedy. Mohl jednat prostřednictvím sebe. Odjel na koni do druhého paláce, aby si promluvil se svým dvojníkem. Mladík nebyl nadále vězněn, ale nepociťoval potřebu opustit palác, dokud nebude připravena jeho cesta na Hrad líbánek.

Hrad líbánek? Vždyť tam budou jeho myšlenky zcela přístupny jeho snoubence! To by navenek projevilo jeho skutečný původ a vyvolalo pravděpodobně novou válku. „Ach, Gaio," zazpíval s povzdechem, „přehlédla jste jeden důležitý detail."

Vytvořila se před ním mlha. „Blázne," povzdechla si. „Zformovala jsem jeho rozum stejně dobře jako tělo. Zná svůj původ, ale jeho myšlenky budou jen myšlenkami prince."

Zastavil se v hale, sluhové procházeli jeho tělem i tělem jeho koně, aniž by si jich všimli. „To můžeš udělat?" zeptal se ohromeně.

„Jsem Příroda," zašeptala mlha — a rozplynula se.

Jestliže Marsova moc byla to, co zatím objevil, jaká pak byla moc Gaiy? Znal ji jen okrajově a zjistil, že ho děsí.

Pokračoval v jízdě, vstoupil do komnaty svého dvojníka a zhmotnil se. „Jak se máš, princi Pýcho?" zazpíval.

Nový princ vzhlédl jen trochu překvapen. „Užívám si života, který je nádhernější, než jsem si představoval," odpověděl stejným způsobem. „Viděl jsem portrét princezny, kterousi mám vzít, a je krásná."

Mym ten obraz zahlédl a shledal princeznu relativně nijakou. Ale Gaia dohlédla nejspíš i na tuto část muže, protože byl se svým osudem nadmíru spokojen. Gainy zásluhy byly choulostivé, ale opravdové. Není pochyb, že její zlost by mohla být podobně zničující.

„Mám problém," řekl Mym. „Jak víš, jsem teď Vtělení války. Boje probíhají tady mezi Gudžarátem a Mahárášrou, a ty by neměly být. Vypadá to, že příkaz k zastavení se během příprav ztratil. Potřebuji ten příkaz získat a doručit jej na frontu — ale nechci

vypadat jako rozdvojený, až se po něm budu pídit. Tak —“

„Najdu ho pro vás,“ řekl nový princ Pýcha, který okamžitě porozuměl. „Já přirozeně netoužím po zbytečně ztracených životech víc než vy. Brzy budu muset řídit celé toto království sám.“

Uchopil ho do svých rukou velice brzy i přes svůj nedostatek nepostačujícího výcviku v politice. Určitě zase Gaina práce.

Nový princ letěl okamžitě na koberci do rádžova paláce, zatímco Mym se neviditelný usadil na koně. Když nemusel čekat na dopravu dole, byla cesta rychlá a byl tam během několika minut. Pak princ Pýcha požádal o kopii příkazu ke zrušení nepřátelství a vzal ho s sebou. Tu chvíli, kdy byl sám, visel chvíli ve vzduchu, než se Mym materializoval natolik, aby ho mohl uchopit. „Děkuji vám, princi,“ řekl. „Přeji vám dlouhý a šťastný život.“

Tryskem dojel zpět na místo bitvy, kde věci zůstaly zmrazené. Nařízení donesl poslíčkovi, dal mu je do ruky a vstoupil mu do mozku. Kvůli znehybnění tam žádné myšlenky neprobíhaly, tak tam Mym silně promítl: POSELSTVÍ PRO GENERÁLA.

Pak nasedl na koně, dotkl se meče a pomyslel na uvolnění pohybu.

Scéna se znovu vybarvila. Davy pokračovaly ve vzájemném zabíjení, krev znovu začala téct a šípy dokončily svůj let. Poslíček se vystrašeně rozhlížel, zjevně si nevzpomínal, jak se mu vzkaz dostal do ruky, nicméně si byl svého poselství vědom. Doběhl s ním za generálem.

Generál jej rozpečetil. Povzdechl si. „Byl vyhlášen mír,“ řekl znechuceně. „Zrušte nepřátelství. Pošlete pod vlajkou příměří misi k nepříteli, abych jej mohl zpravit o těchto novinkách."

Chvíli to trvalo, než se armády oddělili. Bylo po válce a nebylo zabito příliš mnoho mužů.

Kdyby se však chopil této záležitosti zkušeněji, vůbec k žádným bojům by nedošlo. Mym věděl, že je toho ještě hodně, co se má ve vykonávání svého úřadu učit.

Shromáždil své podřízené a vrátil se do svého hradu v Očistci. Dobytí, Krveprolití, Hladomor i Epidemie se vraceli svými cestami zklamáni. Z této dnešní práce měli jen malou sklizeň.

Extáze je očekávala v přední vstupní hale. „Ach, drahý, jak jsi

mi chyběl!“ zvolala. „Proč jsi musel být pryč tak dlouho?“

„Úřad mám proto, abych mu sloužil,“ zazpíval.

„Řídit násilí a drancování?“ zeptala se. „Bylo by lepší, kdybys zůstal tady!“

„Zastavit bitvu mezi armádami mého a tvého království,“ informoval ji jemně. „Byl vyhlášen mír, ale zpráva se nedostala na frontu. Měl jsem štěstí, že jsem je zastavil dřív, než zašli příliš daleko.“

„Mahárášta a — Gudžarát — spolu bojovaly?“ zeptala se vylekaně.

„Kvůli nám,“ souhlasil. „Odmítli jsme si vzít prince a princeznu z Rádžasthánu, a tak šla naše království spolu do války.“

„Opravdu skutečný boj? To by mě nenapadlo!“

„Zastavil jsem to. To byla moje dnešní práce.“

„Ale lidé umírali, než —?“

„Ano, několik zahynulo. Bylo to složité —“

„Ach!“ zvolala. „Nikdy jsem nechtěla, aby kvůli nám umírali lidé! Pochopila jsem —“

„Nebyla jiná možnost, jak—“ zpíval. Ale ona se od něj odvrátila a část svého zděšení přenesla na něj.

Znechuceně ji opustil. Vypadalo to, že mají svou první neshodu.

Ačkoliv měl jen malý kontakt se smrtelnými věcmi, umyl se, neboť se pod stálým nátlakem ve svém plášti potil. Převlékl se do domácího obleku a odebral se do Extáziných komnat.

Setkali se v hale, vrhla se mu kolem krku a vzlykala. Pokusil se promluvit, ale ona mu to zadusila polibkem. Vypadá to, že hádka skončila.

Pak si povídali, a on se dozvídal, co se jí všechno přihodilo. Vypadá to, že jí sluha všechno během dne vysvětlil. To byl Očistec, nebydleli tu žádní smrtelní. To není žádná diskriminace, ale obecný fakt, že smrtelníci měli daleko komplexnější fyzické složení a žili ve třech dimenzích prostoru místo ve dvou. Přesně to bylo trochu jinak, ale sluha to pro pochopení zjednodušil. Smrtelní to tady mohou navštívit, jestliže mají podporu Vtělení, ale nemohou tady zůstat.

„Ale ty už tady jsi celou noc a den!“ zazpíval Mym na protest.

„Ano, a hladovím,“ odpověděla.

„Vždyť je tady spousta jídla!“

„Pro tebe. Pro mne ne. Ne pro smrtelné.“

„Ale ty jsi *můj* smrtelník!“ zazpíval rozčileně. „Oni tě *budou* krmit!“

Zakroutila hlavou. „Oni mě *krmili*, Myme. Je to ovšem jídlo Očistce. Vypadá a chutná jako opravdové, skutečně ho cítíš — ale výživné je to jen pro duchy. Smrtelník potřebuje v jídle nalézt tisíckrát větší podstatu. Co jsem tady jedla, byla pro mne jen iluze. Žiji ze svých vlastních tělesných zdrojů. Krátkou dobu se to provádí snadno, když se žaludek zdá plný — uspokojen však být nemůže.“

Zíral na ni. „Jídlo Očistce — tě nemůže nasytit,“ zopakoval.

„Myme, jestli mám jíst, musím se vrátit do smrtelného světa.“

Nelíbilo se mu to. „Není divu, že jsi tak rozrušená. Je to tady tak hezké a teď —“

„Teď musím odejít. Mohu tě navštěvovat jen na pár hodin a časem, kdy hlad a žízeň — ach, jakou já mám teď žízeň!“

Mym zavrtěl hlavou. „Extáze, vůbec jsem o tom nevěděl! Nikdy bych tě sem nezavedl, kdyby —“

Vypadalo to, že ji jeho tíseň zavlažila. „Musíme jen najít smrtelný domov. Tam mohu každý den čekat, než se vrátíš. Mohu trávit noci s tebou. Mohu dělat to samé. Budu moci odcházet, jen když ty budeš odcházet.“

„Vůbec mě však nenapadá, kam bys mohla jít!“ zpíval. „Bombaj to být nemůže —“

„Sluha říkal, že může něco zařídit, a já jsem si jistá, že může — ale musí to být brzo, protože —“

„Protože se jinak ztratíš!“ dokončil. „Ó, má drahá —“

„To bude v pořádku,“ řekla, ačkoliv věděl, že je v hlubokém stresu. Tak moc toužila být s ním, a teď nemohla.

Okamžitě se vydali za sluhou, který jim vysvětlil, že existují smrtelníci, kteří se Vtěleními a jejich podřízenými spolupracují ve zvláštních případech a udržují určitý systém. Bývají diskrétní a chápaví. „Ve skutečnosti můžete zůstat se společnicí Thanata, Lunou Kaftanovou,“ řekl. „Je to smrtelná politička a díky Thanatovi všechno chápe. Budete s ní plně spokojená.“

Připravili to tak, aby mohla Extáze zůstat s Lunou, která žila v

Kilvaroughu. Thanatos se sám nabídl, že ji převeze dolů. Extáze skoro omdlela, když viděla ten kostnatý obličej, ale pak si Thanatos stáhl kapuci, a ukázal tak svou normální lidskou tvář, což jí dodalo nové jistoty. Prozatím to bylo v pořádku.

-8-
SATAN

Další noci bude Extáze docházet do Hradu války, ale tuto noc musela dohnat své denní hladovění a potřebovala se aklimatizovat. Od prvního okamžiku, kdy ji potkal, věděl Mym o Luně, že se o Extázi dobře postará. Byla to krásná hnědovlasá západní žena, jejíž dům byl přeplněn uměním a střežen griffiny. Nebyl to žádný palác, ale ten druh domu, v kterém se princezna může cítit jako doma.

Mym spal tedy sám — a došel k závěru, že jestliže je Extáze závislá na něm, začíná on být pomalu závislý na ní. Narůstal v něm zvyk spávat vedle milující ženy a cítil se nesvůj, když tam nebyla.

Opravdu nemohl usnout. Po více než hodině vyčerpávajícího převalování se posadil a hledal něco ke čtení. Nic tam nenašel. Jeho předchůdce nebyl zřejmě literárně založený člověk.

Vstal, obul si papuče, přehodil župan a vyšel na zšeřelou noční chodbu. Obsluha hradu odpočívala, všechno bylo zticha. Potřebovali duchové Očistce spát? Pravděpodobně ano, jestli také potřebovali jíst. Jak tomu začínal rozumět, životy — poživoty — těchto lidí byly podobné životům smrtelníků, ale byly zúžené a ztenčené. Kdyby nejedli, nemohli by hladovět — ne v průběhu jednoho nebo více století — protože nemohli zemřít. Oni už totiž byli mrtví. Mohli by se však začít cítit nespokojeně. Se spánkem je to asi podobné. Takže je necháme spát, pomáhalo to nejspíš rozlišovat dny, které byly určitě dost chmurné. Od očistce se neočekávalo, že to budou muka, jak pochopil tuto západní mytologii. Byla to jen zastávka nerozhodnutých, odpracování si dluhu za nepořádně žitý život. Západní lidé neměli další šanci odčinit své viny, kterou přinášelo převtělení. Museli projít jen jedním životem a pak splácet jeho následky v dlouhém napětí věčnosti. Nezáviděl jim jejich systém.

Teď však byl jeho součástí. Kdyby byl lepším hinduistou, nezamotal by se do tohoto nižšího rámce bytí. To bylo skutečně jeho další vtělení, Vtělení války v cizím rámci života. Nyní se řídil jeho zákony. Dostatečný trest.

Také dostatečná odměna, protože vyřešil problém svého sňatku s Extází a problém války mezi jejich dvěma královstvími. Kdyby k němu jeho funkce nepřišla tehdy, kdy přišla, čelil by pohromě. Osud tak k němu nebyl krutý, byl laskavý. Ten nejlaskavější.

Byl rád, že ho jeho nové postavení k něčemu vybízí. Ve svůj první den udělal nějaké chyby — ale kdo neudělal, když se zaučoval v řemesle? Teď už si učinil obrázek, jak pokračovat, a očekával, že mu to v příští bitvě půjde lépe. Moc jeho úřadu byla zázračná a mohla být obrovskou posilou pro dobro, když ji využije správně.

Přišel do místa zahrady, kde byla Extáze tak u vytržení. Teď bylo tmavé, cykly Očistce odrážely cykly smrtelné Země. Exotické rostliny se zdály vyšší a šedivé sochy o něco živější. Procházel se mezi tím vším, bylo to vskutku nádherné místo, ten druh, kde mohou ženy strávit spoustu času obdivováním. Vyhlíželo to tady naprosto přirozeně — jakoby vytvořeno silami přírody spíš než úsilím člověka.

Mraky se rozehnaly a dovolily proniknout dolů paprsku měsíčního svitu a listy i sochy se zbarvily do stříbrna. Lehký vánek kroužil kolem a houpal stromy. Vůně divočiny sem přicházela víc než mocně a lákala ho. Kolem zatáčela pěšina a vedla jej kolem více a více přitažlivých úkazů.

Zastavil se, aby prozkoumal jednu sochu pozorněji. Představovala dvě postavy, muže a ženu, obě nahé, sevřené v těsném objetí. Ve skutečnosti byli zabráni do aktu fyzické lásky. Takové plastiky nejsou v Indii ničím zvláštním, ale tato vypadala až nezvykle odlišně. Zdálo se, že se postavy pohybují.

Není to zdání, ony se opravdu *hýbou.* Mym si myslel, že je klamán hrou měsíčního svitu, ale v tu chvíli zaslechl zvuky jejich úsilí. Postavy jsou živé. Nesmysl. Sochy neožívají.

Ovšem s postupující činností se rozléhaly zřetelné zvuky. Mym začal sousoší zkoumat blíže a nakonec se dotkl ramene muže. Cítil studený kámen. Nejspíš jde o nějaký druh mechanického zařízení,

které napodobuje lidské spojení. Zajímavé.

Pokračoval dále. Vánek čechral vlasy. Obklopoval jej měsíční svit. Stromy byly stále rozložitější a krásnější a jejich vůně sílila. Pod nohama mu teď šustil čerstvý jarní trávník.

Otočil se, aby pohlédl nazpátek, ale hrad neviděl. Vypadalo to, že se ocitl v lese. Neodradilo ho to. Potěšila jej rozloha této zahrady a její tajemnost. Není divu, že Extáze byla nadšená!

Došel k jiné soše — vyhlížela oduševnělejší, větší a intimnější než ta první. Tohle mohli být opravdoví lidé a jejich technika byla skutečně zajímavá.

Muž zvrátil hlavu a spatřil Myma. „Á, přišel pán hradu," řekl.

Mym vylekaně ustoupil. On promluvil! Žena se odtáhla, posadila se na podstavec a spustila své dlouhé bosé nohy přes okraj. Měla nadměrně vyvinutá prsa a plné boky, ale jinak byla štíhlá. „Pojď, vstup do mě," zvala Myma a rozevřela náruč.

Konkubína? „Kdo jsi?" zeptal se důrazně Mym. Pak se zarazil, neboť ho překvapilo, že mluví bez koktání.

„Jsem Satan, Vtělení zla," představil se muž. „Tohle je jedna z mých nesčetných společnic, z nichž je každá následující žhavější a náruživější než ta předchozí."

„Satan?" opakoval Mym. Znova byl ohromen skutečností, že nekoktá. „Tady, v mém hradě?"

„Ne zrovna ve tvém hradě, Marsi," promluvil Satan. „Přešel jsi ze své zahrady do prostoru mého světa, kde je skutečnost daleko přitažlivější. Nečiň si ovšem žádné starosti, jsi zde vítán. Přál jsem si se s tebou setkat."

„Nebýváš příležitostně představitelem ďábla?" zeptal se Mym. „Varovali mě, abych si na tebe dával pozor."

„Bývám a dávej," souhlasil Satan sdílně. „Mé jméno je Hanebný — a přesně takový jsem."

Nebyla to přesně ta podoba, jakou mu Mym přisuzoval. Ve svých představách očekával stvoření s kopyty, ocasem a rohy. které prská oheň. Tento muž s tím neměl společného vůbec nic. Vypadal úplně jako člověk, dokonce i podle aktu, který prováděl s tou ženou. „Proč sis přál setkat se se mnou?" tázal se zase znova ohromen nepřítomností koktání.

„Proč, nedělají to snad sousedé běžně?“ ptal se Satan. „Není to lehká věc, nastoupit jen tak na místo Vtělení, a je povinností každého z nás usnadnit tvou adaptaci, jakýmkoliv způsobem jsme schopni.“

Mym pokrčil rameny. „Oceňuji tuto snahu. Jiné zdroje však tvrdí, že jsi nositelem zášti. U Vtělení zla to dává smysl. Takže by ses spíš měl snažit mi to znesnadnit.“

Satan se bezbranně zapitvořil a žena se začala smát. „To poukazuje na důležitost osobního kontaktu. Jak vidíš sám, nejsem tak nezkrotný, jak mne líčí ostatní. Pojď, popovídáme si.“ Nedělaje si starosti se svou nahotou, seskočil z podstavce a žena jej následovala. Byla stavěná dokonale a její prsa se jí při doskoku nádherně zhoupla. Jaká by tohle byla konkubína!

Při jejich procházce je obklopoval blankyt, který nevycházel z něčeho vespod, ale z okolní záře. Lesklé stromy, země, a dokonce i ty tři postavy jakoby procitly ze strnulosti. Způsobila to nadpřirozená jasnost rozhledu, díky níž se tam nevyskytovaly žádné rušivé stíny. Zahrada svou nádherou až přiváděla do extáze, opravdový ráj.

Žena ho vzala za ruku. Mym se na ni překvapeně podíval. Dlouhotrvající pohled ji také změnil a učinil z její postavy něco neskutečného. Usmála se na něj.

„Líbí se ti Lili?“ vyptával se Satan. „Stála modelem pro všechna sousoší a pro tebe může pózovat také, jakkoliv si budeš přát. Má mnohem více zkušeností než kterákoliv smrtelná žena.“

Musel si připomenout, že pochází ze světa duchů. „Děkuji, já už ženu mám.“

„Ale nemáš případnou konkubínu tady v Očistci,“ řekl Satan. „Muž tvé postavy potřebuje více než jednu ženu.“

„To je pravda,“ souhlasil Mym, „ale princové neberou použité ženy.“

„To můžeme napravit hned.“ Satan luskl prsty a Lili se rozplynula. Luskl znova a objevila se nová žena. Byla stejně lepě stavěná, ale v chování byla o něco cudnější. „Tady Lila nikdy nic s žádným mužem neměla.“

Lila se na Myma smála. Byla určitě aspoň tak pěkná jako konkubíny, které nabízel rádža.

Mym byl stále na pochybách. „Já ale nevím, jak by se Extázi

zamlouval duch jako konkubína.“

„Dobrá, můžeš se jí zeptat,“ řekl Satan. „Lila bude v dosahu, kdykoliv si budeš přát.“ Nedbale mávnul jednou rukou a žena se rozplynula. „Jak se ti zamlouvala tvá první práce?“

„Uspokojila mne,“ odpověděl Mym obezřetně.

„Chápu, měl jsi právo pohlížet na bitvu z pozice svých choutek.“

„Pokoušel jsem se ji ukončit!“ zvolal Mym.

„*Ukončit?* Proč?“

„Protože neměla žádný význam. Nebylo třeba, aby na tom poli umírali muži. Už byl vyhlášen mír.“

Satan se zasmál. „Teď už chápu, proč to někdo může hodnotit jako faux pas. Ovšem dobrá bitva je stále dobrá bitva, bez ohledu na okolnosti. Proč ses z ní jednoduše netěšil?“

„Těšit se?“ vykřikl Mym. „To je pobuřující!“

„Jak to, princi? Válka je vznešená zábava. A v bojích se snoubí nejhlubší problémy i sláva.“

„Toto je poznámka, kterou bych nejspíš čekal od Šivy,“ zabručel Mym. „Válka je kořenem nekonečného zla. Krveprolití, Hladomor a Epidemie dělají správně, když přijíždějí v okamžiku, kdy já odcházím.“

„Šiva — váš bůh Zničení,“ řekl Satan. „Mám ho rád. Uvažuj však, jestli by existoval svět, kdyby nebylo války. Víme, že smrtelní mají své chyby, jsou nespokojeni se svými osudy, ať jsou jakékoliv, proto touží po lepších, kterýžto proces jde na účet jejich sousedů. Lidé se navzájem využívají, ovládají, jeden druhého zotročují a nenechají toho. Celé kultury byly utlačeny jinými kulturami nebo svým vlastním utlačujícím vedením a nastaly bezmezné útrapy. V těchto věcech se vyznám, protože já přijímám duše, které jsou při takovýchto okolnostech zatraceny a degradovány. Lidské bytosti nejsou samy k sobě čestné, víc než cti se drží své touhy, a kdo je silnější, ten bere. Existuje vůbec nějaký mechanismus, který by obnovil čestnost lidstva? Rozum? Člověk není rozumný tvor, není žádný důvod, proč by si tohle pojmenování měl vyhradit pro sebe. Stále je ovládán jen sobeckými city. Používá rozum jen jako prostředek k dokončení — k dokončení svého vývoje. Když mu

rozum naznačí, že má špatné vlastnosti, oprostí se od něj a svou špatnost si ponechá. Ne, princi — nakonec zbývá jen jedna možnost, a taje obnovit čestnost násilím. To je to, čemu říkáme válka.

„Ale válka nenapravuje čestnost!“ protestoval Mym, který byl touto úvahou zaražen. „Je poznamenána šířením nepoctivosti!“

„Jen když je zneužita,“ řekl Satan vlídně. „To je důvod, proč je zavaděn úřad Vtělení války — aby dohlížel, jestli je vedena ze správných pohnutek.“

Mym vzpomínal na svou denní práci. „Dnes jsem si nevedl dobře.“

„S přibývajícími zkušenostmi budeš samozřejmě lepší. Všichni se zdokonalujeme. Z toho tě nikdo neviní.“

„Nejraději bych zrušil všechny války, aby nebylo třeba bojovat.“

„Potom by došlo ke zrušení tvé funkce. Některé války musejí být. Je to jako odplevelení úhorem ležícího pole, jeho vyčištění od změti křovisek a pohnojení popelem, aby se utvořila nová půda. Proces vypalování vypadá jako násilný, ve skutečnosti však přináší dobro. Stejně tak nesmí být člověk zastrašen zdánlivou násilností války, slouží jen k zastavení toho, co se musí zastavit.“

„Některé záměry nejsou spravedlivé, a války —“

„Nebo jako chirurgův skalpel odřezává rakovinné nádory. Je pravda, že musí být odříznuta i trocha zdravé tkáně, ale je to jen malá oběť oproti výhodě být zachráněn.“

„Ale válka není chirurgie,“ protestoval Mym. „Je to porážka! Viděl jsem dneska, jak —“

„Všechno může být škodlivé, jestliže se proces nechá volně jen tak bez kontroly. Výborný příklad je oheň. Může být největší nepřítel člověka, ale zároveň jeho nejlepší přítel. Jednoduše se s ním každý musí naučit zacházet. Stejně tak proces řezání — co znamená porážka ve špatné formě proti vzrušení v dobré formě. Ten, kdo má být souzen, není činitel, ale zneuživatel, jak už jsem řekl dříve.“

To byla vychytralá logika, které Mym nedůvěřoval. „Raději bych zrušil války úplně.“

„Nemůžeš,“ řekl Satan. „Ani kdybys chtěl, protože tomu opravdu nerozumíš.“

„Ty mi ovšem mé schopnosti i motivy vysvětlíš,“ konstatoval

Mym trpce.

„Přirozeně. Jak už jsem říkal, sluší se, aby jedno Vtělení pomáhalo druhému. Nemůžeš války úplně zrušit, protože to není příčina, je to jen příznak, hmatatelné zjevení více než záhadné choroby. Jen když budeš počítat s tímto základním prvkem, můžeš doufat, že se ti podaří odstranit války. Je to tak, všechno, co můžeš udělat, je povzbuzovat je ke stále větší aktivitě, nebo to ztlumit, vytvarovat to nějak podle svých cílů."

Mym si vzpomněl na obrovské problémy, které měl s ukončením války mezi Gudžarátem a Mahárášrou. Opravdu se ukázalo, že se vyskytuje příkaz k boji, který se vymyká normálnímu chápání. „A co je ten základní problém, který bych neodstranil, kdybych mohl?"

„Je to přirozenost člověka," řekl Satan. „Člověk není ideální bytost. Kdyby byl, nemuselo by existovat Nebe ani Peklo, ani Bůh, ani Já. Člověk se skládá z dobra i zla, celé jeho bytí je naplánováno tak, aby se ukázalo rozložení těchto základních složek současně s ním, takže může být ohodnocen a poslán na místo, kam v posmrtném životě patří. Jeho smrtelná epizodka je nabitá napětím a zmatkem, dobro a zlo s ním mávají sem a tam. Když jsou lidé seskupeni do větších společenství, která se nazývají národy či království, tyto vyšší celky přebírají znaky individualit, z nichž jsou složené. Je to továrna na společenské napětí, model přesně vedených a složitých tlaků. Ty přirozeně narůstají, dokud není vyhlášena otevřená válka, nejdrastičtější forma závodění. Nemůžeš to zastavit bez potlačení nejvýkonnějšího způsobu vyjádření společnosti. Kdyby byla všechna tato střetnutí opravdu potlačena, člověk by nikdy nemohl být přesně definován a smrtelnost by neměla žádný význam. Takže tvá pozice Vtělení války nespočívá v bránění válkám. Místo toho je třeba formovat a vést tento viditelný aspekt sociálního stresu a využívat ho k omezení společenské nespravedlnosti a vypěstování naléhavé potřeby efektivnějšího vůdcovství. Chceš změnit válku v opravdu užitečnou zbraň pro napravení nespravedlnosti, tak jak by měla a může být."

Mym Satanovi nevěřil, ale bylo to hodně přitažlivé uvažování. „Budu o tom přemýšlet," řekl zdráhavé.

„Určitě budeš, Marsi, je to tvá funkce. Jsem potěšen, že jsem ti ji pomohl přiblížit.“

„Pro jistotu.“ Ladnost, se kterou mluvil, připomněla Mymovi ještě jednu otázku. „Jak to, že teď nekoktám?“

„Jsi na návštěvě části Mého království,“ vysvětloval Satan. „Tomuto místu nevládnou zákony přírody, ale mé vlastní. Nevidím žádný důvod, proč by osoba tvého postavení měla být postižena vadou řeči, tak prostě žádná není.“

„Ale já jsem koktal celý svůj život a v Očistci taky!“ protestoval Mym.

„Je rozdíl mezi životem v Očistci a mou realitou,“ řekl Satan. „Mohu ti toho nabídnout hodně, nejen příjemné konkubíny.“

„Nabídnout mi — a co za to?“

„Jen přátelské vztahy,“ odpověděl Satan vesele. „Přiveď sem zítra Extázi a já jí také ukážu něco pěkného. Bude ráda.“

„Nepotřebuje žádné démony pro láskyplná přátelství!“

Satan se zasmál. „To určitě ne, Marsi. To, po čem touží ona, je hodnotná strava — bez nutnosti cestovat kvůli tomu každý den na Zem a připravovat tě tak o její společnost.“

„Ty máš výživnou stravu pro smrtelné?“ zeptal se Mym přirozeně zaujat. „Tady?“

Místo odpovědi máchl Satan rukou. Objevil se stůl těžce naložen přepychovými jídly.

„Jídlo v Očistci však vypadá a chutná jako skutečné,“ řekl Mym. „Jak můžeme určit, že toto jídlo je opravdové?“

„Tím, že ho budeme jíst,“ odpověděl Satan. „Pravda vyjde najevo dostatečně brzy.“

Mym přikývl. Satan nevypadal, že má nejmenší důvod ho v tomto případě podvádět. Jeho nabídky byly atraktivní. Příjemné prostředí, zmizelé koktání a způsob, jak by Extáze mohla zůstat s ním. Jestliže to všechno dělal jen kvůli sousedství, Mym se tomu nebránil.

Otočil se a vydal se na cestu zpět k hradu. Křoviny zevšedněly a sochy se proměnily v obyčejné kameny. Působilo to jako přemisťování nadpřirozena do přirozená.

Když vstoupil do hradu, rozhodl se něco vyzkoušet. „A—a—a-

—ahoj,“ pozdravil sám sebe. Ano, koktání se vrátilo.

Ráno se dotkl meče a usmyslel si nechat se přenést do Lunina smrtelného sídla, kde teď bydlela Extáze. V jednu chvíli stál u hradu, následující před vchodem do domu. Na cestování na takovou vzdálenost během tak krátké doby nebylo téměř nic vzrušujícího, ale jemu se to líbilo. Zaklepal na dveře.

Otevřela sama Extáze, už ho očekávala. Stočila se mu do náruče. „Je to tady nádherné,“ jásala. „Tolik jsi mi chyběl!“

Luna stála v povzdálí. Mym přes Extázino rameno zachytil její pohled a ona moudře přikývla. „To jsou ženské způsoby,“ řekla. „Trpět potěšením a společně se trápit.“

„Hned ji přivedu zpět,“ zpíval Mym. Pak se dotkl meče a on i Extáze stáli u hradu.

Extáze se uvolnila a zamířila k ložnici, ale on ji zadržel. „Navzdory tomu, jak to vypadá,“ zapěl, „je toho v mužově mysli o něco víc, než jen to. Chci ti něco ukázat.“

Zmateně jej doprovodila do zahrady. Šli po pěšině směrem k Satanově realitě.

„Ale to tady včera nebylo!“ zvolala Extáze. „Byla tu zeď, dlouhá a —“

„To je pravda,“ řekl. „Ovšem tohle je něco výjimečného.“

„Určitě ano! Rostliny jsou —“ zarazila se. „Říkal si něco?“

„Nic důležitého,“ řekl.

„Ale ano!“ zvolala. „Ty nekoktáš!“

„Říkal jsem ti, že je to tady výjimečné.“

„Ale ještě před chvílí — proč jsi zpíval, když jsi ztratil koktání?“

„Neztratil jsem koktání, to je jen dar této zahrady. Jen tady mohu mluvit normálně. Nikde jinde.“

„Tady? *Co je* to za místo?“

Objevil se Satan s Lilou po boku. Tentokrát byli oba oblečeni. „Toto je území Mého království,“ řekl uctivě. „Doufal jsem, že se vám bude líbit.“

Extáze se otočila na Myma. „Kdo je to?“

„Extáze, představuji ti Satana,“ řekl Mym. „Je to západní

ekvivalent Šivy.“

„Šiva!“ vykřikla a ustoupila.

„Satane, představuji ti s Extázi Malachitu, mou choť,“ dokončil Mym.

Satan se poklonil. „Potěšení je na mé straně, krásná smrtelná.“

„Ale Šiva — bůh Zničení a —“

„A sexu,“ dokončil Satan. „Ten nám přináší Lila, démon mé reality. Zdálo se mi, že váš manžel je tady v Očistci ochuzen o konkubíny, tak jestli dovolíte, Lila by mu sloužila velice ráda.“

Extáze provedla rychlé hodnocení. Západní národy měly odlišné a zvláštní zvyky, ale v Indii se od rádžů a šlechticů očekávalo, že budou mít spousty konkubín, které jsou podřízeny jeho ženě. Lidi by litovali rádžu bez jediné konkubíny a jeho žena by utrpěla snížením úcty. Národ by si mohl myslet, že je impotentní. Na druhou stranu, tohle není Indie a na Myma by to bylo příliš brzo, aby potřeboval regulérní konkubíny. Pro Extázi by bylo nejlepší, kdyby s ním co nejdříve přišla do jiného stavu. Potom by měl její muž na množství konkubín právo. Ženě to pomáhalo mít víc času pro sebe. Extáze však je závislá osoba, která netouží být ponechávána sama sobě.

„Nechme ji pár měsíců počkat,“ rozhodla Extáze.

„Z nejrůznějších důvodů,“ řekl Satan. Nedbale pohnul rukou a Lila se rozplynula. Tam, kde stála, zůstal jen lehký opar.

Mym na to nic neříkal, ale velmi se mu ulevilo. Konkubíny mu stále připomínaly období poslušnosti: nutily ho vzpomínat na hlavy naražené na hrotech. Od chvíle, kdy Extáze tuto odmítla — nebo aspoň záležitost odložila — měl po starostech. Také ještě stále nebyl připraven odmítnout ve svém loži Extázi kvůli jiné ženě. Miloval ji a chtěl si s ní co nejvíc užít a jeho city zůstávaly hluboké. Nejspíš cítila to samé, což jej potěšilo.

Znovu se objevil stůl obložený jídlem. „Toto je hostina na vaši počest, milostivá paní,“ řekl Satan galantně.

„Ale já nemohu přežít —“ protestovala.

„Satan tvrdí, že tě tohle jídlo nasytí,“ řekl Mym. „Právě tak, jako mohu já mluvit bez koktání.“

Pomalu se usmála. „Pak tady mohu s tebou zůstat navždy!“ zvolala.

Pustili se do jídla, které bylo vynikající. Ale osobně si Mym zachovával odstup. Satan mu tady prokazoval laskavosti a on nevěřil, že tato západní verze krutého Šivy na něj neudělá jednoho dne nějaký podivný podvod. Ale dokud bude Extáze šťastná, nemíní zasahovat.

Později, když byl zase sám, přemítal o tom dál. Věděl, že ho Satan pokouší, nabízené dary bylo těžké odmítnout. Nedůvěřoval mu, ovšem jiná možnost byla být bez Extáze nebo ji nechat nešťastnou. Co si má vybrat? Věděl, že do toho nabízení by zasahovat neměl, ale bylo mu jasné, že bude muset ustoupit. Jak si mohl být jistý, že kdyby mu Satan nepomohl, neohrozilo by to jeho plnění funkce?

Toulal se opuštěnými chodbami Hradu války, oficiálně jej celý prozkoumával, ale ve skutečnosti zkoumal své vlastní nitro. Mym byl princ. Dostalo se mu vzdělání jak v administrativních způsobech vlády, tak i v psychických. Věděl, že kráčí po tenkém ledě, a toužil najít nějaký způsob, jak by zlepšil svou pozici bez obětování čehokoliv, čeho si cenil. Nepotřeboval odmítnout Satanovy nabídky, potřeboval se jen vyvarovat jejich nadvlády nad ním. Kdyby to udělal. Satan by ho neměl pod svou kontrolou, jak si myslel, že má. Ale kvůli tomu, že Satan může kdykoliv odvolat přívětivou zahradu, by bylo jakékoliv přímé odmítnutí drahé.

Možná by měl Satanovi jednoduše říci, že odmítá být ovlivňován takovými dary, takže by Satan plýtval úsilím. To by bylo čestné jednání, a bylo důležité být čestný, protože Satan je Otec lží. Jakákoliv lež by nahrávala Satanovi. Kdyby však řekl pravdu a Satan by si stále myslel, že ho dary mohou ovládnout —

Mym vešel do komnaty, kterou nikdy předtím nespatřil. Procházel neznámou chodbou, která končila vzhůru se vzpínajícím schodištěm, jehož stupně vedly až do věže, kde končily před zavřenými dubovými dveřmi. Mym do nich zvědavě zatlačil rukou, ale nepohnuly se. Byl si jistý, že místnost za nimi nebyla chráněna před návštěvou pána hradu, ale spíš před sluhy nebo návštěvníky. Proč?

Prohlížel si dveře a na několika místech na ně poklepal. Byly

hmotné! Na jedné straně zela velká klíčová dírka — on však neměl žádný klíč.

Dotkl se Rudého meče. Mohl dveřmi projít — ale to by představovalo určitý druh prohry. Nebo se mohl proměnit v ducha a projít jimi — to však také nebylo ono. Měl by být schopen dosáhnout úspěchu legitimně, bez zvláštních kouzel.

Znova se dotkl Rudého meče a přemýšlel. Pak najednou luskl prsty. Vytáhl meč a přál si změnit jeho formu do podoby klíče.

Meč se zablýskl a proměnil. Mym teď držel v ruce velký klíč. Vsunul jej do klíčové dírky a otočil. Jestli předpokládal dobře, měl by to být ten správný klíč. Západka cvakla a zámek povolil. Vítězství!

Otevřel dveře a vstoupil do komnaty. Stál v ní jen stůl a na něm ležela kniha. Mym přešel ke stolu a zvedl knihu.

Svazek měl znaky na obalu a dokonce i vevnitř. Mym poznal, že jsou čínské nebo japonské, ale neuměl je číst. Pak, když se podíval, znaky se zaleskly jako předtím meč a staly se slovy. Název knihy zněl *Go Rin No Sho.* Ani tak to nemohl přečíst.

Pak se slova zatřpytila a změnila se v anglická. *Kniha pěti kruhů.* Svazek se konečně naladil na jazyk, který mohl přečíst.

Mym už tu knihu kdysi viděl. Před mnoha lety ji četl. Bylo to velmi známé pojednání o umění Kendo neboli Způsobů meče a studovali ji všichni velcí umělci v zabíjení v celém světě. Vypadá to, že předchozí Mars si jí také vážil. Evidentně si ji sem chodil prohlížet velmi často, neboť byla hodně ohmataná.

Náhodně ji otevřel a přečetl si úryvek. *Ve válečnictví měj široký rozhled. Nauč se vidět do stran bez pohybu panenek. Používej tento pohled vždy, ať už v boji, nebo v běžném životě.* Zajímavé. Tohle Mym zapomněl — nebo to předtím chápal poněkud jinak. To je samozřejmě literatura — ovšem bývá to tak i ve skutečnosti. Válečník nechce poutat pozornost pohybem očí a rozhlížením se. Potřebuje se zaměřit na všechno, zároveň však na nic, vypátrat okolní nepřátele, aniž to někdo z nich pozná, takže mu zůstane výhoda překvapení, kterou by jinak ztratil. Tak vypadá přímé použití. Ovšemže se to vše dá chápat také obrazně — člověk může připravovat nějaký plán a nedávat to najevo, může vymyslet lest,

zatímco se věnuje běžným záležitostem — přesně o něco takového se pokoušel ve styku se Satanem.

Opět náhodně přešel pár stránek a přečetl si jiný úsek. *Staň se nepřítelem. Ztotožni se s nepřítelovou situací. Tímto způsobem pochopíš, jak nad ním získáš převahu.*

Znova se to dalo chápat doslova i obrazně. Jestliže bojovník uvažoval o situaci svého protivníka, skutečně se do ní dostal a mohl mnohem rychleji předpokládat, jaké budou nepřátelské reakce. To bývá cenná síla přispívající k vítězství. V bližších osobních vztazích to však může být také užitečné. Satan ho nezrazoval fyzicky, Satan se pokoušel změnit jeho postoj. Kdyby prostě pochopil Satanův motiv, posoudil by ho a vypracoval účinný útok.

Mym knihu zavřel. Byl unesen. Jestliže ho dva náhodné náhledy tolik poučily, co nabízel svazek jako celek? Náhodné úryvky mu však nejen odpověděly, ale nabídly mu i různé způsoby řešení problému. Pocítil, že jeho vědomí už je rozšířeno.

Mym se posadil na stůl a pustil se do čtení knihy od počátku. Ačkoliv už to četl dříve, cítil to tentokrát, jako by procházel úplně novým textem, protože jej chápal v úplně jiné rovině.

-9-
LACHESIS

Za pár dnů se objevila nová válka a před hradem se zase seřadili ponuří jezdci. Extáze nad nimi jen pokrčila rameny když je zpozorovala, jak sedí ve svých pláštích, bílém, rudém, černém a hnědém, na vyrovnaný koních, kteří podupávali kopyty a frkali netrpělivostí.

„*Musíš* se spolčovat s těmi surovci?“ zeptala se. „Chápu že vykonáváš práci, stejně jako bys vykonával na místě rádži, ale ta stvoření bez kasty —!“

„Obávám se, že musím,“ zpíval. „Nevybíral jsem si je vybral jsem si však úřad Války, a oni jsou jeho hlavní součástí.“

Její smích zněl poněkud hystericky. „Hlavní součást!“

„Pokusím se učinit, co bude v mých silách, abych omezil konflikt, na nějž dnes budu dohlížet,“ pokračoval „Válka může být nevyhnutelná, ale když je správně řízena, nesmí být úplně destruktivní. Z toho pak pomocná Vtělení nemají moc prospěchu.“

K utěšení jí to stačilo. „Vrať se, jak nejdřív budeš moci, drahý. Bez tebe to tady nemám ráda.“

„Dobrá, tak se můžeš vrátit do Lunina domu ve smrtelné skutečnosti,“ připomněl jí. „Nebo sejdi projít do zahrady a něco pojez.“

„K Luně bys mne mohl vzít, ta má ovšem hodně práce. Je milá a vždy zdvořilá, ale je pilně zaměstnána místní politikou a já ji nerada okrádám o čas. Ale zahrada…“ odtáhla se.

„Jsem si jistý, že ti tam nic nehrozí,“ zpíval. „Satanovi se věřit nedá, mně však podlézá a ví, co potěší tebe stejně jako mne. Můžeš tam jít a popovídat si s Lilou, jestli vůbec stojí zato.“

Extáze se rozveselila. „Ano, musím zjistit, jak dobře šije a plete,

a jestli umí tancovat.“

Mym se uvnitř zasmál. Jak hladké vyřešení jejího problému!

Konkubíny ve svém volném čase hodně šijí a pletou, při čemž na ně dohlíží manželka. Někdy pořádají království moderní Indie soutěže mezi harémy vyšší šlechty, na nichž se ukáže, kde se vyrábějí nejkrásnější gobelíny, a ženám, které stvořili vítězné dílo, připadne velké ocenění. Už bylo řečeno, že o harémy se spíše starají ženy než muži, ačkoliv to už je jiná stránka této poznámky.

Touto výměnou zůstávala být jeho současná situace závislá na Satanovi. Satan napomáhal tomu, aby byla Extáze šťastná, a také mohl zařídit, aby byla nešťastná. To je nepříjemné!

Studoval *Pět kruhů*, což mu rozšířilo množství témat, o nichž mohl přemýšlet. Ale ještě stále si to nedal pořádně dohromady, aby se to dalo použít proti Satanovi.

Podstatou knihy, jak tomu rozuměl nyní, je pět okruhů, přiřazených k pěti elementům: Země, Oheň, Vítr, Voda a Prázdnota. U žádného z nich nebyl jednoduchý popis, úplné porozumění vyžadovalo dlouholetou zkušenost a pozorování. Vypadalo to však jako nástin jeho budoucího vědění. Jednoho dne, až pochopí celou podstatu každého z kruhů, bude schopen ovládnout pojmutí celého vesmíru a dozví se svou pravou cestu. Usilovně na tom pracoval.

Oblékl si svůj zlatý plášť, vyhoupl se do sedla a odjel s ostatními. Tentokrát se snesli na hranici mezi dva takzvané středovýchodní státy, jejichž dlouhotrvající válka opět propukla po porušení dohody. Persie připravovala těžké napadení území Babylonie a rozsahem to celé vypadalo větší než boj mezi Gudžarátem a Mahárášrou. Nebylo tam žádné volné místo, odkud by mohl Mym úspěšně dohlížet. Podél fronty, táhnoucí se stovky kilometrů, se rozprostíraly stovky vojenských útvarů.

Posledně zakusil vstup do mysli generála a od té doby učinil malý pokrok. Tentokrát chtěl jednat s větší účinností. Musel získat přesný přehled o tom, co se tady děje. Pak teprve mohl uvažovat o nějakém plánu, jak omezit tuhle marnotratnost. Nejlepší možná bude se postupně vpravit do situace některého z útvarů.

„Kdy se očekává začátek perského útoku?“ zeptal se Mym Dobytí, jehož úkolem bylo znát i takové detaily.

„Ne dřív než za pár hodin," odvětil válečník v bílém plášti. „To nám ponechává dostatek prostoru připravit větší sklizeň."

„Tuhle dobu tedy využiji pro svá pátrání," zazpíval Mym. „Dohlédni, aby nic nevypuklo předčasně."

Dobytí přikývl. Slovo válka znamenalo zákon pro všechny ostatní, kteří mu byli podřízeni.

Nejprve zamířil k linii Babylonie. Na první pohled viděl, že obrana je hrozivá. Za vysokými přehradami z ostnatého drátu se rozprostírala rozlehlá minová pole, za nimiž stály obranné betonové pilíře a zpevněná postavení pro kulomety. Jakýkoliv lidský útok vedený proti těmto postavením bude stát mnoho, mnoho životů. Přežije jen malá část útočící masy, jestli vůbec prorazí.

Perské armádní velení si toho bylo přirozeně vědomo. Jaký druh útoku to vyžaduje? Rozhodně něco zvláštního.

Mym přejel na druhou stranu. Jeho samotného ani jeho koně samozřejmě nikdo ze smrtelných neviděl. Bez poranění projel přes ostnatý drát do perského tábora. Přímo na linii stála jen trocha ozbrojených lidí. Většina dlela ve zvláštních táborech a připravovala se k útoku.

Koho vybrat, aby mu popsal pozemní situaci? Mym vsadil na náhodný vzorek. Vstoupí do tábora, odpočítá lidi a vybere si desátého vojáka, kterého najde.

Našel velká, nedostavěná provizorní kasárna. Projel zdí. Shromáždily se tam útvary k přípravné instruktáži. Mym počítal hlavy, našel desátou a seskočil. „Buď nablízku, třeba tě budu potřebovat," přikázal koni. Vydal se k vojákovi, jehož si vybral, postavil se před něj a nakonec do něj zacouval. Ve chvíli byl pohlcen a získal pocit dvojí identity.

Jeho oči se pomalu probraly a jeho uši se staly ušima hostitele. Zůstával sám sebou, ale na určitém stupni cítil s vojákem. Soustředil se pouze na naladění, na srovnání smyslů smrtelného těla s jeho vlastními, takže se jeho vlastní osoba udržela. Trvalo to chvíli. V průběhu se tělo zabývalo vlastními záležitostmi, ale potřebný odstup zůstával zachován. Zjistil, že tělo používá jiný jazyk. Jediný způsob, jak mu porozumět, bylo soustředit se na významy registrované mozkem, a ne na zvuk. Neustále v tomto dělal jistý pokrok, tento

proces ovšem nesměl být uspěchán.

První poznání, které učinil, bylo, že toto tělo je mladé. Tohle nevypadalo na muže, tady stál chlapec ve věku kolem jedenácti! Určitě si však vybral vojáka, chlapec měl na sobě uniformu a v ruce držel pušku, s níž byl vycvičen zacházet. Teď jej povolali, aby se šel bít za čest své země. Byla to velká čest, jak ho ujistili instruktoři a jeho spolubojovníci, bojovat za svou zem, a největší čest je položit za ni v této svaté válce život. Musí jít a ničit nevěřícího nepřítele!

Dítě, pomyslel si Mym. Všichni kolem byli děti, někteří mladší než toto. Oblečeni do nepadnoucích vojenských uniforem, nesli zastaralé pušky s málem střeliva a byli prosáklí fanatismem.

Vzpomněl si na hrozivá babylonská postavení, která předtím spatřil. Tyto děti budou vedeny proti těm valům!

Pátral v mysli po představách o tom, co bude následovat, ale nic takového nenašel. Tento chlapec se velmi podobal orientální krávě v ohradě, která se společně se stádem pohybuje směrem k jatkám. V Indii se samozřejmě takovýmto barbarským způsobem s krávami nezacházelo.

Vypadá to, že Persie, která už značný potenciál svých zkušených dospělých lidí vyčerpala, nasazuje k vojenskému průlomu životy dětí. Umírat budou jako mouchy — ale o otevření nepřátelské linie se nejspíš snažit budou, aby toho potom mohly využít zkušené jednotky.

Z jednoho pohledu to dávalo smysl. Nemá význam bránit útvarům na jedno použití jít do ztracené akce a nechat děti bojovat důležité boje. Jako lepší se jeví obětovat nevycvičené v těžkých ztrátách a bojové jednotky využít tam, kde mohou uspět.

Mymovi však z této taktiky bylo zle. Jaké je to barbarství likvidovat naději své budoucnosti, své děti, takovýmto způsobem!

Vryl si to do paměti, aby ji využil víc než jen k obrazu. Tato válka začala, když Babylonie, která si usmyslela využít svého slabého souseda, k němu vtrhla, usilovala o jeho připojení a požadovala důležité mořské přístavy. Babylonie postupovala jasně proti mezinárodním úmluvám a toužila sebrat všechno, co nebylo přitlučeno. Persie se umíněně bránila s neporovnatelně nižším množstvím lidí a zdrojů, obrátila situaci a nepřítele ze svého území

zatlačila zpět.

Kdyby Persie povolala do armády civilisty, neměl by kdo vyrábět. Proto sáhla do jiných zdrojů — do zásob své budoucnosti — aby zaručila budoucnost pro národ jako celek. Nezasvěcení jako Mym by takové zoufalství mohli odsoudit — co by si však počal on, kdyby se jeho Gujarát ocitl v podobné situaci? Některá příkoří jednoduše nemohla být tolerována a mezi ně patřila také kapitulace před brutálním obsazením.

Sledoval postoj chlapce a našel v něm několik ospravedlnění. Nesmyslná válka, která se už tak dlouho vlekla, snížila na tomto území populaci. Chlapcova rodina byla příchodem armád obou stran zruinována. Úroda byla zničena, otec odvlečen a zabit, chlapci zabaveni, matka přinucena pracovat do úmoru, aby uživila zbytek rodiny. Jednu sestru ve dvanácti znásilnili a zabili, druhá byla prostě probodena bajonetem nepřátelského vojáka, když ze strachu volala o pomoc. Tento jedenáctiletý chlapec se přidal k armádě svého národa, aby vydělal peníze pro svou matku, která se mohla udřít k smrti. Ji to zbavilo starosti o chlapce, umožnilo jí to kupovat nějaké jídlo navíc a platit nájem v dočasném útulku. Během tohoto zoufalého období vyrostla v chlapci část muže — tak jako u ostatních v této jednotce. Kdyby zemřel, jeho matce by připadla úmrtní podpora. Kdyby přežil, může dál přispívat na její živobytí. Byl hrdý na to, že to dělá — a Mymovi se chtělo tu pýchu opětovat. Ježto si chlapec uvědomil situaci v oblasti, udělal, co musel, se ctí a odvahou, kterou by se mohl předvádět muž kteréhokoliv věku.

Mym se s tím však nemohl smířit. Stejně se nemohl smířit s tím, že národ Peršanů nasazoval k boji tak mladé kluky. Nikde jinde využiti být nemohli, v této době a na tomto místě, a tak sloužili tam, kde mohli být prospěšní sobě i svému národu. Kdyby tohoto chlapce v tuto chvíli ze služby propustili, nebylo by to vítězství dobroty a spravedlnosti, bylo by to neštěstí.

Mym objevil svou radost i smutek nad tím, že si vybral zrovna tohoto mladého vojáka. Jak je pravdivé rčení — musíš kráčet v dál v botách druhého, abys poznal, co ho tlačí.

Nyní místní situaci rozuměl dost dobře. Z chlapce už mohl vystoupit a navrátit se do své vlastní formy, aby mohl dohlížet na

nastávající střet. Věděl, že je chlapec postaven přímo proti smrti — a vůbec ne čestné, těžce vybojované smrti. Stojí u krveprolití.

Musí něco udělat. Ale co? Tato válka postupuje stále dál s malými přestávkami, takovými jako ta, co pomohla eliminovat Mymova předchůdce. Jeho chvíle neúprosně mizela a škoda, kterou způsobil, nebyla jednoznačná. I kdyby se teď rozhodl to zrušit, boj, který započal, vytrvá.

Mym nad tím pokrčil rameny, protože příprava na přepadení už probíhala. Mohl chlapce přenést někam jinam, aby zachránil aspoň jeho život? Tím by jen způsobil, že by ho odsoudili jako dezertéra — jak by k tomu ten kluk přišel? Když si prohlížel chlapcovu mysl, neviděl v tom žádné řešení. Tomu klukovi se muselo povolit dokončit jeho poslání jakýmkoliv způsobem.

Šlo by zařídit odvolání této bitvy? Určitě ne žádným činem tohoto chlapce, na to si vybral špatného hostitele. Teď už bylo pozdě přecházet do někoho jiného, chlapcova jednotka už pochodovala přímo na frontu. K útoku dojde v průběhu hodiny.

Mym už nemohl nic dělat — přesto stále zůstával dál v chlapci. Musel na něco přijít.

Jednotka se řadila pod vrcholem kopce. Jiné útvary se kupily na bočních stranách. Této akce se účastnily tisíce mladíků! Většina z nich do hodiny zemře — a co stačili prožít?

Byl vydán příkaz k útoku. Chlapec statečně přeběhl vrchol kopce a vrhl se dolů přímo k nepřítelově linii. Jeho spolubojovnicí běželi kolem něj se zkřivenými obličeji a hříšnou radostí svého poslání: byli uchváceni Svatou válkou! Byli napůl opilí slávou tohoto boje, jak to do nich nahustili jejich velitelé. Jejich, jak to nazývaly slova jiných kultur bez nejmenšího důvodu, jejich jen proto, aby pro ně bojovali a umřeli.

Nepřítel chvíli nereagoval. Pak se ozvaly těžké zbraně. Zakously se do centra prorážející strany fronty. Babyloňané měli na toto území zacíleno, protože tento útok očekávali. Jedna střela prolétal kolem Myma, až ucítil její závan. Otočil hlavu, aby se podíval, co se děje, a uviděl, že na něj něco letí. Přistálo to před ním — lidská paže utržená v rameni.

Teď najednou chlapce zasáhlo poznání. *Tohle je smrtelné pole!*

Jestli přežije, nebo bude mrtvý, nezáleží na jeho vlastních zásluhách. Tady pracuje náhoda. Když se střela trefí do něj, bude po něm, jestli ne, poběží dál. Nikdo se o to nestará. Nenašel tady nic, kam by se schoval. Všechno záleží jen na střelách.

Chlapec ztuhl. *Je* kluk. Není zabraný do reality své celkové neschopnosti. Myslel si, že se všechno nějak správně vyřeší, když se prostě bude chovat co nejlépe a bude plnit příkazy. Teď si uvědomil, že to není pravda. Tohle poznání jej ohromilo.

Zvuky krveprolévání se v chlapcových uších zesilovaly. Ne všechny oběti střel byly mrtvé, ale hodně jich umíralo. Z všeobecného hluku vystupovaly výkřiky. „Moje noha — visí na kousku kůže!“

„Nevidím! Moje oči — moje oči jsou celé krvavé!“

„Odkud se berou ta střeva? Alláhu, ochraňuj mne — jsou moje!“

„Můj kamarád — nemá rameno a půl hlavy!“ Ohromení kluci prostě nevěděli, co si s tímto strašným bojem počít. Chovali se jako diváci v prvních chvílích hororu. Ale velice brzo upadli do agónie před vykrvácením k smrti. Útok byl odražen, ale střely dopadaly dál.

Mym se svým výcvikem ve válečném umění a svými velitelskými zkušenostmi samovolně analyzoval způsob střelby. Na tomto území bylo zakopáno pět děl a střílely postupně za sebou, takže bylo možné určit přibližné umístění přilétávajících zásahů. Člověk by na tomto místě nezůstával ani chvíli.

Mym rozšířil svou vůli a ovládl paralyzované svalstvo. Nevěděl, že to je v jeho moci, možná, že by nebylo, kdyby se chlapec nenechal ovládat, ale v tuto chvíli to bylo možné. Vrhl se přímo dopředu, snažil se dostat pryč z toho kritického místa tak daleko, jak jen to šlo.

Granát dopadl za ním. Tlaková vlna ho částečně nadzvedla a hodila s ním dopředu.

V tuto chvíli spatřil Vtělení. Věděl, že to je jedno z nich, protože viděl velkého pavouka sešplhat ze zakotveného vlákna a proměnit se v ženu středního věku. Její oči se upínaly na něj.

Poručil meči scénu zastavit. Pohyb bitvy se zastavil s chlapci přibitými na místě a množstvím vojáků ve vzduchu. „Co to tady provádíte, Marsi?“ zeptala se naléhavě žena.

„Kdo jste?“ nedal se a mluvil svým zpěvem.

„Jsem Lachesis.“

„Aha, Lachesis, bohyně Štěstí,“ souhlasil.

„Cože?“

Usmál se. „Vypadá to, že vaše a naše mytologie jsou paralelní. Poznám vaši podstatu.“

„Já jsem však jen jedna součást ze tří,“ řekla nepříliš nadšená. Zavlnila se a proměnila se v krásnou orientální ženu a pak ve starou černošku. Nakonec se vrátila ke své původní podobě.

„Ano, Lahsemi, má součást pro každé vtělení Višny, aby mohla každému dělat společnici. Když se zjeví jen se dvěma ze čtyř rukou, je to nejkrásnější žena.“

Znovu se objevila krásná orientálka, tentokrát polichocena. „Ano?“

Pak ji okřikla původní Lachesis. „Přestaňte s tím nesmyslem! Nejsem součást vašeho pantheonu. Jsem Vtělení osudu, jehož vlákna ovládají životy smrtelných.“

„Tyto životy končí,“ poznamenal Mym. „Teď je nikdo nemůže ovládat.“

„*Všechny* lidské události jsou přichystány Osudem,“ řekla Lachesis pevně. „Půjdou svou cestou jako proud řeky.“

Proud řeky. V Mymově mysli se něco propojilo.

„Voda!“ zvolal. „Co?“

„V uspořádání knihy, Pět kruhů, je jedna z hlavních strategií založena na vodě. Je nás pět Vtělení, můžeme k tomu mít určitý vztah. Válka je Oheň, Osud je Voda.“

„Možná,“ řekla. „Třeba s vámi budu jednou o teologii diskutovat. Ale teď mi musíte odpovědět. Co si myslíte, že tady provádíte?“

Mym byl z tohoto náhlého setkání se západním Osudem a jeho pavučinou stále trochu zmatený. „Pokouším se řídit tu bitvu,“ zpíval. „Pomocí *dětí?*“

„Člověk musí pracovat se zdroji, které má,“ zpíval nepříjemně. „Nelíbí se mi to, ale vypadá to jako nevyhnutelné.“

„Pro to, co považujete za nevyhnutelné, mám velice málo pochopení,“ řekla Lachesis přísně. Chápal to. Ačkoliv už byla za svým fyzickým rozkvětem, měla původní stavbu velice krásné ženy.

Bylo by zajímavé vidět ji zamlada. „Zatím jsem pochopila, že máte jistá výsadní práva. Používáte děti ve válce, toto zneužívání ovšem není něco, co jsem ochotna tolerovat.“

Mymovi samotnému se zneužívání dětí pro válku nezamlouvalo, ale ta slova jej nutila se bránit. „Co z tohoto je přesně vaše záležitost, Osude?“ naléhal.

„Moje záležitost je udržovat vlákna života, Marsi,“ zopakovala trochu zlobně. „Se svými součástmi je vytvářím, odměřuji a stříhám do přesné délky. Když je vedete do sebevražedné války a necháváte je zabíjet ve velkém, ničíte model, který jsem vytvořila. Nemohu klidně sedět ve svém sídle, zatímco vy krátíte vlákna tak brzo!“

Na Lachesis bylo něco, co mu připadalo známé, ačkoliv nemohl popsat, co. Byl si jistý, že ji předtím nepotkal. To něco ho úplně stejně trápilo i u Luny. „Ale válka je moje práce, tohle jsou vojáci.“

„*Životy* jsou moje práce, a tohle jsou *děti!*“

„Proč tedy tato mladá vlákna nevedete jinak?“ naléhal a stále se trápil tím, že by ji měl odněkud znát. „Tato situace se tvořila mnohem dřív, než jsem já nastoupil tuto funkci. Nelíbí se mi to, ale snažím se o to nejlepší. Nevidím jiný způsob, než dovést tuto bitvu ke konci a pokusit se přeživší poslat se ctí domů.“

„Se ctí!“ vykřikla rozzuřeně. „Jaká čest je v bezvýznamné smrti?“

„Tento kluk, kterým jsem procházel teď, si vydělává na živobytí své i své matky jediným jemu dostupným způsobem,“ zpíval Mym. „Slouží svému národu. Jiná cesta pro něj neexistuje. Musí udělat to, co musí, jinak na něj i na jeho kamarády dopadne ještě větší zlo. Tato situace mne strašně mrzí, ale i kdyby tato bitva zmizela, chlapci to nepřinese zpátky otce ani jeho bratry, nezajistí mu to jídlo a úkryt. Pokouším se zjistit, jak změnit špatný dopad této bitvy a této války, ale situace je složitá a zjednodušené protesty neinformovaných nepřinesou nic užitečného.“

„Zjednodušené protesty!“ vykřikla zuřivě. V tomto svém vzteku vypadala víc než známá. Její zdravé vlasy, rysy obličeje… „Neinformovaných?! Se mnou takto mluvit nemůžete! Jsem Osud!“

„Na tom mi nezáleží, i kdybyste byla samotný Zeus! Tohle je *moje* práce!“

„Já se s tím rozčilovat nebudu," řekla. Zazářila, změnila se ve velkého pavouka a zmizela.

Mym už se chystal uvolnit pohyb a dovolit bitvě pokračovat, když tu se Lachesis objevila znova. Tentokrát s sebou měla ženu.

Mym zůstal hledět. Byla to Extáze!

Extáze se vyděšeně rozhlédla. „Krev!" vykřikla. „Kde to jsem?"

„Jsi na místě Marsovy práce," řekla Lachesis. „Myslela jsem, že se k němu v práci ráda připojíš."

„Ona sem nepatří!" vykřikl Mym.

„Ale?" podivil se Osud. „Je smrtelná a vlákno jejího života je předmětem mé manipulace. Myslela jsem, že ocení, když jí umožním pozorovat vás při práci. Když tato bitva dětí znova začne, bude mezi nimi."

Myma to vyděsilo. Extáze bude v krátké době zabita, a i kdyby nařídil ji z bitvy vynechat, její mysl bude hluboce ovlivněna. „Vem ji zpátky!" zařval.

„Jsi ochoten jednat, Marsi?" naléhala Lachesis přísně. Bylo to vydírání a on byl teď velice zranitelný. „Ano," zazpíval neochotně.

Lachesis se zablýskla, zaměnila se a i s Extází zmizela. Ve chvíli se objevila znovu sama. „Nachystala jsem podobnou scénu v televizním programu, který sleduje," řekla. „Později bude věřit, že to byl jen denní sen, způsobený tím programem." Její pohled se zaměřil na něj. „Teď od vás očekávám, že zrušíte tu bitvu, abych měla příležitost odvést děti pryč."

„Já bych nejraději ty děti taky viděl někde jinde!" zvolal. „Ale nevěděl jsem, jak to zařídit!"

„Přijdeme na to," řekla. „Právě teď!"

„Ty děti jsou tady proto, že je Persie potřebuje pro své boje," informoval ji.

„Rozhodně nevidím ve válce žádný velký význam."

„Je to produkt přirozeného napětí a nespravedlnosti ve společnosti," vysvětloval. „Nebýt války, nebyla by žádná kompenzace pro některá zla. Válka je krutá, jen když je vedena špatně."

„Tfuj!" odplivla si. „Zní to jako něco, co by řekl Satan." To Myma zaskočilo. Satan to *řekl*. „Napadl vás nějaký postup, jak zrušit

tuto bitvu nebo celou válku?“

„Určitě se jedná o důsledek nějakého nepochopení,“ řekla. „Kdybychom mohli zjistit, o jaké nedorozumění se jedná, a vysvětlit ho, potřeba války by zmizela. Jak to začalo?“

„Babylonie podcenila perské schopnosti a vůli bránit své území,“ řekl Mym bez příkras.

Zamračila se. „Babylonie je poněkud mimo své regulérní území. Jak to všechno chápu, tohle není zrovna zářivý příklad slušného chování. Ze strany Persie ovšem také ne. Je to nezměrná drzost, ukončit schopná vlákna více než sta západních rukojmí ve své zemi. Stáhnout z nich obou kůži.“

„Proč tedy tak dychtíte zachránit jejich děti?“

„Mohla bych říci, že je to proto, že některé z nich mi patří, v koutcích svých srdcí udržují západní víru. Především to mne zpočátku upozornilo na tento problém a přivedlo sem. Když jsem však spatřila tento horor v celé jeho hrůze, usoudila jsem, že musím zachránit všechny tyto děti. Už je mi jedno, jakého jsou vyznání. Nezaslouží si zemřít v této hloupé válce, vedené fanatickými dospělými. Vůbec mě nezajímá, jestli je to komplikované, ty děti musí dojít bezpečí.“

Mym zjistil, že se mu postoj této ženy začíná zamlouvat. Nikdy se dětmi příliš nezabýval, ale určitě představují naději každého národa. „Ty děti za tuhle válku zodpovědné nejsou, s tím souhlasím,“ zpíval. „Raději bych na frontách viděl ty, kdo války vyvolávají.“

Lachesis se zasmála. Najednou přišel na kloub tomu, co na něj neustále dotíralo: znal někoho, kdo se tak směje! „To by tu válku ukončilo hodně rychle, že ano!“

„Nepocházíte z Irska?“ zeptal se Mym.

Překvapeně na něj pohlédla. „Tato součást ano. Teď mám ovšem na starosti větší rozlohu. Proč se ptáte?“

„Poznal jsem jednu Irku, krásnou a hodnou ženu. Vaše vlasy, váš obličej — myslím, že za mlada jste jí byla hodně podobná.“

„Shodě náhod nedůvěřuji od doby, co jsem přijala tuto funkci,“ řekla. „Má ve vašem přijetí úřadu prsty Satan?“

„Pomohl odstranit předchozího Marse, jestli máte na mysli tohle. S mým výběrem však nemá co do činění.“

„Jste si jistý? Proč jste byl zrovna v té době připraven úřad převzít?“

„Odmítal jsem sňatek, který s sebou přinesly nenadálé změny politických okolností, a —“ Zarazil se. „Zasahuje Satan do politiky?“

„Žije ryba ve vodě?“ Upřeně se na něj podívala. „Ta žena, co ji znáte — zpívá?“

Mym rozpřáhl ruce. „Nikdy jsem neslyšel krásnější hudbu. Měla malou harfu —“

„Orb!“

„Orb,“ souhlasil. „Vyji znáte?“

„Jsem její matka.“

Mym byl ohromen. Teď se mu vybavily vlasy, chování, přízvuk i smích, a všechno se vyjasnilo — jaká matka, taková dcera. Jak neskutečná náhoda, že potkal matku své bývalé lásky!

Náhoda? „Říkala jste, že náhodě nedůvěřujete,“ zpíval. „Protože na svědomí máte hodně toho, co se smrtelným jeví jako náhoda! Mají na to vliv i ostatní?“

„Mají, i když by ho neměli používat.“

„Satan.“

„Satan,“ souhlasila. „S velkou určitostí se domnívám, že znova zasáhl. Jaký by mohl mít důvod dosadit vás na toto místo?“

„Kromě mé nezkušenosti nemohu přijít na jiný.“

„Ty ovšem znáš mou dceru.“

„*Miloval* jsem vaši dceru. Ale okolnosti nás donutily se rozejít, a tak teď miluji Extázi. Nebyl v tom můj úmysl ani chyba Orb, to —“ Pokrčil rameny. „Stalo se to.“

„A Orb tě milovala?“

„Ano. Věděla však, proč ji musím opustit, a domnívám se, že už si podle toho zařídila život. Byla — je to nádherný člověk.“

„Je možné, aby na vás Satan žárlil?“

Mym se koktavě zasmál. „Z jakého důvodu?“

„Protože vás milovala moje dcera.“

To jej probralo. „Satan — se zajímá o Orb?“

Lachesis stiskla rty. „Jakýmsi jeho zvráceným způsobem pravděpodobně ano. Satan — no dobře, jednou, když jsem byla mladá a zajímavá, projevil zájem o mne. Kdekdo o mně vykládal, že

jsem nejkrásnější žena mé generace, a muži tímto druhem žen bývají přitahováni. Orb k tomu také nemá daleko, a navíc z otcovy strany rodiny zdědila ten zázračný hudební talent. Satan se jí pokoušel zabránit vzít si svou harfu a její sestřenici Lunu —“

„Luna!“

„Má vnučka.“

„Vaše —! Ale —“

Smála se. „Lunina otce jsem porodila, když jsem byla mladá, Orb pak později. Je to složité. Děvčata jsme potom vychovávali společně a cítily se jako sestry. Nyní —“

„Ale Luna není moc podobná Orb! Obě jsou skvělé ženy, ale způsoby, rysy, vlasy —“ Věděl však, když o tom mluvil, že se jedna druhé podobá, což byla ta neuchopitelná věc, které si všiml u Luny.

„Luna si obarvila vlasy na hnědo a změnila způsoby. To se také složitě vysvětluje. Luna v každém případě ostře kritizuje Satanův megalomanský plán stát se nejvyšší mocí na Zemi, a Satan neustále pracoval na tom, jak by ji odstranil. Ona je však chráněná Thanatem, takže na ni musí oklikami. Nicméně Orb tak chráněná není, tak třeba zamýšlí nějakým způsobem podvést ji, aby učinil nátlak na mne a na Lunu. A — říkám to nerada — o Orb může mít osobní zájem, protože to vypadá, že je na tento typ žen vysazen. Samozřejmě to může být léčka. Možná, že se Satanovi znelíbí kterýkoliv muž, do něhož se Orb zamiluje, a udělá všechno proto, aby jej odsunul pryč.“

Mym se zhrozil. „Mohl by Satan zařídit, aby byl zabit princ?“

„Určitě ano. Satan může použít zlo proti každému, kdo není chráněn jiným Vtělením.“

„Mé odloučení od Orb způsobila bratrova náhlá smrt,“ zpíval Mym a otřásl se šokem a zlostí. „Měl být rádžou. Když zemřel, musel jsem jeho místo převzít já. Takže jsem byl proti své vůli odveden od Orb a přidělen k Extázi. Okolnosti mé lásky —“

„Žádné překvapení,“ řekla Lachesis. „Extáze je skvělá.“

„A vy jste se chystala ji zabít!“ zpíval s náhlou nevraživostí k ní.

„Ne. To byla jen léčka, abych dosáhla svého.“

„Udělala jste to! Nedovolím, aby se Extázi ubližovalo.“

„A co Orb — kdyby jí teď Satan hrozil—?“ Mym bezradně rozhodil ruce. „Své city k ní jsem neztratil, když jsem začal milovat

Extázi. Já — mohlo by mne to zranit.“

„Dobrá — neměj strach. Orbino vlákno mám pod kontrolou. Satan nemůže udělat nic, aniž bych si toho všimla, a kdybych ji nemohla ochránit já, pomohou mi ostatní Vtělení. O tom Satan ví. Domnívám se, že v tom byl jiný důvod. Pokusil se vás využít, aby jí ublížil. Vaše vlákno jsem nesledovala, a samozřejmě ani vlákno vašeho bratra.“

„Satan předstíral, že je můj přítel!“ řekl Mym vztekle.

„Předstíral. Nikdy mu nevěř, vždycky má nějaký nečestný záměr.“

„Už jednou mě odloučil od Orb — proč se mě pokouší dostat také od Extáze?“

„Aby vás rozzuřil. Abyste se stal vhodným pro úřad Války.“

„Ale proč mě chce mít v této funkci? Nepodváděl jsem předtím, a teď—“ Mym se zamyslel a zjistil, že neví, jak bojovat proti Satanovi. „Určitě mi to hrozí nebo bude hrozit teď jako Vtělení.“

„Na to by člověk nepomyslel, že? Nikdo však nemohl počítat s tím, že byste věděl o jeho machinacích ve vašem životě — jestli ovšem počítá správně. Vyjasnilo se to jen díky našemu setkání tady.“

„Musel jsem tušit, že jednou potkám matku ženy, kterou jsem kdysi miloval.“

Povzdechla si. „Ano, myslím, že ano. Obávám se, že jsme si ještě plně neuvědomili Satanovo darebáctví. Musíme být ostražití. Satan nepodniká nikdy nic bez zlého úmyslu.“ Krátce se zasmála. „Ale odbočili jsme od tématu. Jak můžeme zastavit tuto bitvu nebo válku?“

„Tím, že toho, kdo způsobil tuto válku, přemístíme na frontu,“ zpíval Mym. „Na tom jsme se shodli.“

Zamyslela se. „Myslela jsem, že žertujeme. Ale teď mě to začalo zajímat. Proč bychom sem toho člověka *nepřenesli!*“

„Protože by to pak byla vražda. To vy neschválíte.“

„A vy ano?“

„Já bych to nazval popravou. Jestliže život tohoto jednoho viníka může zajistit, že životy zbývajících dětí zůstanou ušetřeny, rád jej odstraním.“

Zkřivila obličej. „Pak to nechám na vás.“ Přeměnila se do

podoby pavouka a rozplynula se.

Jak rychlé. Domluvili se spolu takovým způsobem, jako by ona, úplně v duchu svého pohlaví, bezpečně určila, že to, co je třeba provést, je třeba nechat v rukou člověka, který to není schopen zvládnout.

Mym vystoupil z chlapce, vyšvihl se na koně a opustil znehybnělou bitvu. Tryskem letěli nad územím Babylonie a hledali palác vůdce národa. Trvalo to dlouho — vůbec na tom však nezáleželo. Bez cavyků mu položil ruku na rameno. To muže dostalo do Mymova kouzelného vlivu, zmizel smrtelným z očí a byl unesen vzduchem přes zdi až do nebe.

Mym jej vysadil na bitevním poli, přesně na místě chlapce, kterého předtím opustil. Pak zrušil znehybnění.

Bitva se znovu rozběhla. Kusy těl dokončily svůj let vzduchem a dopadly na zem. Chlapec, jehož nadzvedla předchozí vzduchová vlna, zavrávoral, znovu chytil rovnováhu — a uviděl před sebou gestikulujícího nepřítele.

Mladík reagoval automaticky. Zastavil se, zvedl pušku, zacílil a vystřelil.

Jestli jeho rána cíl zasáhla, nebylo jisté. Dobré střelecké schopnosti byly za těchto okolností nepravděpodobné. Tento čin však vyprovokoval ostatní chlapce kolem. Pár kulek muže zasáhlo a on se s výkřikem poroučel k zemi.

Kluci vyběhli, a když uviděli mužův obličej, ohromeně vykřikli. Tuto tvář už znali. Viděli ji na plakátech, používaných při výcviku. Křičeli to jméno.

Perský důstojník zahlédl ten nepokoj a popohnal svého koně, aby se na to podíval zblízka. Také poznal mrtvého. Vydal povely, chlapci se chopili mrtvoly a táhli ji zpátky do kopce. Tělo bylo těžké, ale našlo se mnoho rukou. Málokomu docházelo, že je tato maličkost odvádí pryč z největšího nebezpečí. Bitva, ať byla jakákoliv, se rozplynula.

Neviditelný Mym přihlížel ze své pozice. Viděl je, jak soukají tělo do bunkru. Viděl kluka, v němž chvíli pobýval, jak je označen za toho, co zabil hrůzného nepřítele. Chlapec se okamžitě stal hrdinou, dostal doporučení a byl odveden do týlu, aby mohl být dopraven k

vyšším autoritám. Dostane se do bezpečí — a ani on, ani jeho matka už nebudou klesat pod tíhou útrap.

Persie často veřejně prohlašovala, že na této válce bude trvat, dokud nebude sesazen vůdce nepřítele. Tento muž byl najednou mrtvý. Uvedený důvod k válce byl odstraněn. Útok odvolali a dohoda se *de facto* vyvíjela.

Prozatím nebude umírat více dětí. Válka nyní nejspíš skončí a bude moci začít zotavování.

Mym si nebyl jistý, k čemu až může dospět takové zotavení z války, ale byl spokojen. Nejenže zůstal objektivní, ale naučil se také další způsob, jak udělat svou práci účinnou.

-10-
THANATOS

Mym musel neustále přemýšlet o tom, co mu Osud sdělil o plánech Satana, a proto se o tom pokusil popovídat si také s Extází. „Myslím, že bude lepší, když budeš pobývat s Lunou ve smrtelné realitě," zpíval. „Od doby, co tady kdykoliv můžeš se mnou strávit noc, není odloučení zase tak tíživé."

„Se sestřenicí ženy, kterou jsi miloval přede mnou?" zeptala se ostře.

Ach! „Kdo ti o tom vykládal?"

„Lila — kdo jiný."

„Lila — stvoření Satanovo."

„Je to zajímavá žena. Bude to pro tebe výborná konkubína."

„Nejsem si zrovna jistý, jestli chci ducha jako konkubínu. Slouží určitě spíš zájmům Satana než mým."

„Nezamlouvá se ti představa jakékoliv ženy sloužící jiným zájmům než tvým?"

To nebyl typ otázky, jaké by kdy předtím Extáze kladla. Mym nebyl schopen říci, zda se mu ta změna líbí. „Netěší mě představa, že tak blízko bude pobývat stvoření pocházející od Vtělení zla."

„Ach tak!" řekla. „Lila není zlá! Je to vzdělaná žena."

„Co tedy dělá v Pekle?"

„Říkala, že to byla křivárna."

„Co?"

„Křivárna. Falešné obvinění. Nedorozumění. Dřív, než pochopila, že je v Pekle a nemůže proti tomu už nic dělat. Tak se z toho snaží vytěžit to nejlepší."

„Stejně to zní podezřele. Je to démon."

„Ach, nebuď takový páprda!"

„Co?“

„Tak staromódne nudný.“

„Připadá mi to, jako by ses opičila. Tenhle západní slang se k tobě nehodí, Extáze. Nezapomínej, že jsi princezna.“

„*Byla* jsem princezna. Teď jsem žena. Taková jako Lila. I s věcmi, co jsem se od ní naučila!“

„S čím, když odhlédneme od drbů a slangu?“

„Třeba s tímhle,“ řekla a políbila ho způsobem, že se mu okamžitě rozehřála kůže.

„Chováš se jako konkubína!“ protestoval.

„Chovám se jako žena, která se učí všechno, co k tomu patří.“

„Princezna nepotřebuje vědět všechno, co k tomu patří!“

„Ale žena ano. V tomto má Lila určitě pravdu.“

„Opravdu si myslím, že bude lepší, když budeš bydlet s Lunou Kaftanovou.“

„Luna je milá žena a já ji mám ráda — ale teď, když vím, jak je podobná tvé předchozí lásce, budu si od ní raději zachovávat odstup — a ty taky. S přizpůsobením se novému životnímu stylu je už dost problémů i bez toho, že bych se ještě starala, co se ti děje v mysli.“

Tyto narážku shledal nekomentovatelnou. Necítil se být Lunou nijak romanticky přitahován, ale je pravda, že teď, když ví o jejím vztahu k Orb, na něj působí silným dojmem. Kde je teď Orb? Jak se jí dařilo po tom, co ji opustil? Umožnil jí prsten přiměřeně si poradit? Byla to západní žena a on ji miloval. Na Extázi teď objevil několik západních znaků a nemohl říci, že se mu líbí. Asi měla právo odmítnout zůstat s Lunou.

„Dobře, možná bys mohla zůstat s jinou smrtelnou ženou,“ radil.

„Proč? Mně se tady líbí. Jídlo je dobré, zahrady jsou nádherné a Lila je milá společnice. Brzy mě vezme na návštěvu do Pekla.“

„Návštěva Pekla!“ zvolal zpěvně. Málem mu to vyrazilo dech. „Nechci, aby ses přiblížila tomu místu.“

„Byl bys raději, abych celý den seděla na hradě a vyšívala kapesníky?“

Povzdechl si. Pravda, v Očistci toho pro ni není moc na práci. „Možná by sis měla mezi smrtelnými najít něco, čím by ses zabavila. Jsem si jist, že Luna —“

„Zase ona. Myslíš na ni nějak často.“

Po rozhovoru s Osudem je to naneštěstí pravda. Nikdy ho nenapadlo, že se dostane do společnosti Orbiných blízkých příbuzných. A Extázi chtěl dostat mimo zákeřný vliv Satana. „Mám jen pocit, že ti Satan zamýšlí provést něco nepěkného, a mě by to zničilo, kdyby se něco takového stalo.“

Změkla. „Není hodné prince, říkat to takovým způsobem. Proč mi jednoduše nepřikážeš, co si přeješ, abych udělala?“

„Protože tě miluji.“

„Víš, že to je dekadentní západní pojem.“ Ale nemohla potlačit svou radost. „Podívám se po nějakém smrtelném zaměstnání.“

„To mě těší.“

Pak se milovali a všechno bylo v pořádku.

Další situace, která si vyžadovala Mymovu pozornost, se vynořila v Latinské Americe. Dobytí, Krveprolití, Hladomor a Epidemie se nadchli, ale Mym svůj enthusiasmus postrádal. Stále víc ho zajímalo, jestli on je ten pravý člověk na tuto práci. Pro velení a pro válku byl vycvičen, ale měl z toho pramalé potěšení, zvláště když šlo o bezvýznamné krveprolévání. Války by nejraději zrušil. Jenže tady nastával konflikt zájmů, protože kdyby uspěl, přišel by o funkci — a co by se pak s ním stalo? Přimknutím se k cizímu posmrtnému životu by se jeho smrtelný život naplnil. Jakou má šanci na konečnou úlevu v nirváně? Dozvěděl se, že nová Vtělení mají období učení nebo zkoušky, po němž se mohou dobrovolně vzdát svého úřadu. Možná by pro něj bylo nejlepší to tak udělat — udělat ten krok, když přijde šance. Bude vrácen mezi smrtelné? Domníval se, že ano. Ale co by mu bylo nabídnuto pak? Bude muset nastoupit své místo dědice — prince Gudžarátu a odstranit muže. který je v paláci místo něj, a oženit se s princeznou Rádžasthánu? To bude hrozné!

Možná bude moci vkročit do smrtelného života v jiné duši? Stane se novou osobou v západním světě? Má to své kouzlo. Ale co bude dělat? Měl vychování prince, což se na Západě nejevilo jako zrovna výhodné zaměstnání. Navíc koktá. Zpěvem teď už mluvil dobře, ovšem na tom se z velké části podílela jeho pozice prince a Vtělení války. Mocným se okolí nevysmívá, přizpůsobí se jejich

výjimečnosti. Kdyby se však pokoušel ujmout se nějaké pozice bez moci —

Ne, musí počítat se situací, v níž se zrovna nachází, pokusit se být co nejlepší Mars, a když ve zrušení válek uspěje, odebrat se tam, kam ho posmrtný život zavane. Opravdu to není nejhorší existence. Může se pokusit vyrovnat Musašimu, autorovi Pěti kruhů, učit se vítězit pomocí pohody a těžké práce.

Tato kniha je vykládána prostým způsobem, aby objasnila autorovu strategii velmi jasně a přímo pro pozemské oblasti: poctivě myslet, trénovat, učit se každé umění a znát způsoby všech profesí. Dělat rozdíly mezi ziskem a ztrátou. Věnovat pozornost i maličkostem a nedělat nic, co nemá žádný význam. Prostě shrnuto být poctivý, vnímavý a cílevědomý po celý život. Je snadné to číst a souhlasit s tím, ale někdy je těžké to ctít! Jak by se Musaši chopil situace s Extází?

Mym si povzdechl. Pokud mohl říci, velký japonský samuraj nebyl nikdy ženatý nebo neměl se ženou žádný významný vztah. To je pravděpodobně nejpraktičtější.

Dorazili na místo. Ocitli se uprostřed džungle. Všude kolem se rozkládal bujný tropický porost. „Jaká je situace?“ zeptal se Mym.

„Zmatená,“ odpověděl Dobytí. „Jde o partyzánskou válku, táhnoucí se dlouhá léta. Když se to v době tvého předchůdce utišilo, překvapilo mě to, protože původní příčiny se nezměnily.“

„V tom měl prsty Satan,“ zpíval Mym. „Můj předchůdce se mu nezamlouval.“

„To je pravda. Těch, kteří se Satanovi nelíbí, jsou zástupy.“

„Takže vlastně nevíme, jak to tady probíhá, protože průběh partyzánských bojů není otevřený a posouditelný,“ řekl Mym. „Víme jen, že zde poteče krev mnoha nevinných.“

„Jo!“ řekl Krveprolití zaníceně.

„Existuje však silné podezření, že se na tomto místě koná něco velmi významného,“ řekl Dobytí. „Z tohoto důvodu potřebuje tato událost náš osobní dohled.“

„To mě mohlo napadnout, že tady půjde o víc než jen o obyčejné ničení a zabíjení," zpíval Mym zachmuřeně. „O jaký druh vývoje tady jde?“

„Nevíme,“ řekl Epidemie. „Ale svědí mě kůže, takže se mě to musí týkat.“

Mym na něj pohlédl. Kůže té osoby byla prožraná červy, hnisem a něčím s nožičkama. Když se pohnul, vzlétly z něho mouchy. Kdyby člověk věděl, v jaké se octne společnosti, pomyslel si Mym, vybral by si raději něco jiného.

Znova si vzpomněl na kruh Země v Pěti kruzích. Epidemie se jevil jako pohybující se kruh půdy! To byla ovšem mylná představa, protože Musaši nemluvil o rozpadu, ale o významu základní organizace a přesném sepětí všech věcí, o úspěšné práci půdy a zajištění existence, to znamená mít jednu věc, ale znát deset tisíc dalších. Znalosti — to je ten základní klíč. Bojovník, který se ve všem vyzná, neztrácí úsilí ohledně malicherností.

Informace — to je základní požadavek. Vnímat to, co v současnosti lze postřehnout.

„Prozkoumám to,“ rozhodl Mym. Seskočil z koně a rozhlédl se. Co by měl hledat? Nechtěl se spojit s dalším jedenáctiletým chlapcem!

„Tam je předsunutá vládní hlídka,“ hlásil Dobytí a ukázal.

„Jdu tam.“ Mym se vydal přímo k budově. Když se přiblížil, vyšli čtyři muži. Vypadali na typ hrdých mužů, navlečeny měli obnošené uniformy a nesli ruční zbraně a nože. Mym se přesunul nad výrazného velitele a vstoupil do něj.

Opět se cítil dezorientován, ale získal už nějakou zručnost a brzy užíval vojákova vědomí. Tento muž byl přiměřeně krmený a zdravý, ale také špinavý a nespokojený. Měl malé formální vzdělání a za svou pozici nižšího velitele vděčil svým svalům a vrozené lhostejnosti k pocitům ostatních. Mymovi se vůbec nelíbil, zůstal však s ním, protože vstupovat do jiného těla by byla přílišná investice času a energie. V tomto překrytí se necítil nejpříjemněji, ovšem vyhlíželo to jako nejlepší způsob, jak získat cit pro situaci: když člověk touží poznat způsob jednání červa, je nejlepší červem chvíli být.

Toto družstvo se vydalo na misi. Hostitel byl schopen španělsky, svým rodným jazykem, sotva číst, ale jeden z jeho nohsledů tohle umění ovládal dobře. „Tam za potokem je farma,“ řekl muž.

„Budeme ji sledovat, mají psy.“

„Víme, jak zacházet se psy,“ řekl hostitel a ostatní se drsně zasmáli.

Došli k malému dřevěnému mostu přes říčku. Seděli na něm dvě vyzáblé děti. Sotva se skupinka přiblížila, natáhly své hubené paže v prosebném gestu. „Cukrátko?“ žebral chlapec španělsky. Mym tomu jazyku rozuměl, protože byl naladěn na smysly významu, který vycházel z hostitelova mozku.

„Uhni nám z cesty!“ přikázal nohsled. Zvedl nohu, namířil ji na chlapcovo rameno a kopnul. Chlapec se s křikem převrátil po zádech do řeky.

„Smrt mužstvu!“ vykřiklo děvčátko a vyskočilo na nohy. „Zlí lidé!“ Dalo se na útěk.

„Nenech ji utéct!“ zařval hostitel. „Nemůže každému vykecat, že jsme tu byli.“

Nohsled za dívkou vyběhl a chytil ji. Pod paží ji nesl zpátky. „Co s ní provedeme?“

„Zabij ji,“ řekl hostitel.

„Vždyť je to jen dítě,“ protestoval nohsled.

„Je to *svědek,*“ upřesnil hostitel.

„Ale nemůžeme prostě —“

„Kde je vaše kuráž?“ naléhal hostitel. „Dostali jsme práci.“ Vytáhl svůj nůž. „Nechceme hluk. Ukážu vám, jak to udělat potichu.“

Chytil dívku za rozcuchané vlasy, zvedl jí hlavu a na její odkryté hrdlo přiložil nůž.

Mym zasáhl. Rozšířil svou vůli a uvolnil mužovy paže. Dívka z uvolněného sevření vypadla a bez hnutí zůstala ležet na zemi. Omdlela.

„Vidíte? Žádný hluk,“ přinutil Mym promluvit hlasový aparát muže. Bylo to těžké, protože se Mym musel soustředit na myšlenku bez jazyka a přinutit ji projít mozkem, takže vyšla správnými slovy.

„Žádný hluk,“ zopakovali nohsledi a uvolnili se. „Na chvíli jsme si mysleli, že ji zabiješ!“

Mym zrušil svou kontrolu. Nositel zjistil, že se ocitl v trapné situaci, protože svým přičiněním udělal nesmyslnou věc. Opravdu

zamýšlel to dítě zabít. Teď by musel svůj skutek vysvětlit.

Jednodušší se mu jevilo předstírat, jako by to proběhlo tak, jak chtěl. „Teď víte," řekl stručně, otočil se a pokračoval přes most.

Mym tuto krizi vyřešil. Ale udělal to s přesným plánem a rozhodnutím, nebo prostě se zmatenými myšlenkami? Ze způsobu strategie se měl pořád co učit!

Vydali se k farmě. Mym už zjistil, že to je vražedné komando, které mělo za úkol potichu zavraždit jednotlivce odporující politice národní vlády. Čítal o nich během svých vojenských studií. Tisíce, dokonce desetitisíce, byly zavražděny tímto způsobem — avšak místo zajištění vládní moci to spíše podporovalo ještě větší odpor, který přešel v mohutnou partyzánskou revoluci. Tato vláda válčila se svými vlastními lidmi a bude to pokračovat pořád dál, jestli nebude podpořena mocnými vnějšími zájmy.

Mym neměl k terorismu žádné sympatie, ať už byl provozován vládou, nebo proti ní. Jestli vláda pracuje takovýmto způsobem, jeho sympatie stály na straně opozice.

Určovat národu politický systém nebo způsoby udržení moci však není jeho práce. On má za úkol dohlížet na násilí, které toho bylo následkem.

Dobrá, mohl by svůj vliv opět mírně rozšířit. Uspěl v dramatické proměně konfliktu mezi Babylonu a Persií. Existuje způsob, jak odstranit tato komanda smrti?

Žádnou jinou cestu kromě odstranění hlavy státu neznal. Jak se lišilo jeho vlastní praktikování atentátů od činnosti komand smrti? To se nedá rozhodnout lehce.

Muži se nyní nacházeli už docela blízko stavení. Psi je ucítili a vyběhli. Nohsled ze zvláštního balíčku vytáhl kousky masa a hodil je na zem. Nepříliš cvičení psi se zastavili a začali maso žrát — a najednou se začali zmítat v křečích. Návnada byla, jak jinak, otrávená.

„Dneska by tady měl být sám," řekl vzdělaný terorista. „Jeho žena odjela na nějakou velkou oslavu." Mym nemohl pochopit podstatu té oslavy. To bylo příliš spjato s kulturními kořeny, které se neshodovaly s jeho.

„Rozhodně to zahrajem bezpečně," prohlásil hostitel.

„Obklíčíme dům. Napadnu ho zepředu. Vy se připravte jej chytit, když se pokusí utéct zadem.“

Rozestavili se podle toho. Když se však hostitel přibližoval k průčelí, objevila se ve dveřích silueta ženy.

Hostitel zatajil dech. Mym četl jeho myšlenky — inteligence nebyla nic moc. Žena je doma. Budou muset zabít i ji. Výjimky se nedají dělat.

Žena přibouchla dveře a zmizela v nitru domu. Hostitel si nabil zbraň, věděl, že teď je ten pravý čas. Tu ženu chytne a zabije, protože jeho vyklepaní zbabělci by to neudělali. Nemohl ji uchránit živou s popisem vrahů. Ztrapnil by se u zaměstnavatele, ten má raději čistou práci.

Zvedl nohu a kopl do křehkých dveří. Propadly se dovnitř. Překročil je a vstoupil do domu. Uviděl ženu, jak mluví do telefonu.

Telefon! další důležitý detail, který jeho inteligence přehlídla! Kdyby o tom věděl, obětoval by před útokem na dům čas na přestřižení drátů. Je to maličkost, ale měla se udělat. Teď už bylo příliš pozdě, už volala.

Vyrazil k ní a vytrhl jí telefonní sluchátko z ruky. Žena vykřikla a uskočila od něj. Vrhl se po ní a chytil ji za šál. Ten se uvolnil, tak jej odhodil a chytil ji znovu, tentokrát za halenku. Ta se, jak chtěla utéct, roztrhla a obnažila ženino tělo, oblečené jen v podprsence uvázané kolem krku. Žena byla oděna ledabyle, jen přes sebe něco přehodila, když slyšela hluk kolem domu.

Hostitel se zarazil. To je pěkně stavěná žena! Určitě ji musí zabít — ale byla by hanba propást takový kus ženské, jako je tato. Pár minut může ztratit. Prchajícího muže chytí ostatní.

Zapřel se do ní oběma rukama a hodil s ní pozpátku proti zdi. Vykřikla, a tak ji uhodil přes tvář. Na rtech se jí objevila krev, ale křik ustal.

Chytil podprsenku a škubl s ní. Ta věc byla pevnější, než vypadala. Místo aby spadla, napnula se a zhoupla dolů i s jedním z jejích prsou. Tímto pohledem se sexuální napětí hostitele násobilo. Hleděl na prsa a pak po nich hmátl.

Mym byl průběhem natolik omámen, že nezasáhl včas, aby zastavil hostitelovo násilí. Teď se rozepjal a pokoušel se o řízení

mužova chtíče. Ačkoliv při záchraně děvčátka se mu to podařilo, nyní byl vytěsněn mnohem více. Hostitel zabít dítě opravdu nechtěl, zamýšlel to udělat jako nezbytnou věc. Naproti tomu touhou dostat tu ženu, než ji zabije, byl vzrušen. S více zkušenostmi by Mym možná mohl dosáhnout ovládnutí, ale takto mu to prostě nešlo. Zatímco se pokoušel, hostitel uvolnil své oblečení a přibližoval se k tělu ženy.

Mym vynaložil úsilí a vystoupil z něho. V životě už měl jako princ stovky nádherných žen, ani jednu ovšem neznásilnil. Odmítal sdílet tělo provádějící něco takového.

Teď stál po boku muže a ženy a přihlížel hrozícímu znásilnění. Rozzuřilo ho to.

Dotkl se meče. Najednou se stal hmotným. Přiskočil, uchopil zločince za límec a trhnul s ním zpátky. Muž však byl těžší než Mym a škubnutí se zdálo slabé.

Mym se znovu dotkl meče. Jestliže ho tato zbraň může učinit hmotným, může ho taky učinit hmotnějším. Přistoupil podruhé, uchopil límec a dal do toho veškerou svou sílu.

Muž odletěl pryč a narazil na protější stěnu. V bezvědomí se sesunul na podlahu. Vypadalo to, jako by s ním mrštil obr!

Navzdory situaci byl Mym zvědavý, otočil se a vrazil svou pěst do zdi. Pěst prorazila zeď naskrz.

Opravdu se stal hmotnějším! Okolní věci měly menší hustotu, takže jeho tělo mělo relativní úder perlíku a jeho síla se stala mnohonásobně větší. Není divu, že ten zloduch tak letěl!

Žena hleděla přímo skrz něj. Mym zůstal neviditelný, neměla ponětí, co ji zachránilo. Pak se vzpamatovala, sebrala se a běžela pryč, přičemž si nasazovala podprsenku na původní místo.

V jednom měl zločinec pravdu — byla to přitažlivá žena. Teď však Mym musel vyhledat ostatní členy komanda smrti, aby jim zabránil zabít bohatého farmáře. Rozhlížel se po domě, ale viděl jen za pecí schovanou ženu. Farmář už musel být venku. Ovšem když vyšel ven, spatřil jen tři členy komanda, jak čekají. Farmář nebyl vidět.

Žena musela být doma sama. Ten inteligent byl opravdu neužitečný!

Pak Mym něco uslyšel. Znělo to, jako by se někdo plížil po

cestě směrem k domu. Něco se přibližovalo. Další vládní vrazi?

Myšlenkou přivolal svého koně a zvíře se objevilo. Mym nasedl a kůň se zapotácel.

Aha to je ta supertíha. Dotkl se meče a stal se opět nehmotným. Oř si oddechl.

Klusali směrem k novému zvuku. Za chvíli uviděli původce a vyjeveně se zastavili.

Byla to banda příšerných lidí, zmateně pobíhajících kolem. Měli prázdné oči, rozevřená ústa a po bradě jim tekly sliny. Jejich vlasy byly rozcuchané a špinavé, jejich oblečení se rozpadalo. Rukama a nohama pohybovali jako loutky vedené na provázku, zvedaly se, přesunuly a klesaly zpátky. Každý z nich vypadal, že se co chvíli zhroutí, ale jaksi k tomu nedocházelo.

To nebyli normální lidé! Tohle byly zombie! Co tady hledali vyhřezlí zpod hlíny? Z hlíny? Zase to téma!

Mym pozoroval, jak se tlupa zombií plazí kruhem k stavení. Když je spatřili členové komanda smrti, zaječeli.

Velitel, stále omráčený z pádu, se potácivě zdvihl. Zombie postupovaly bez zastavení.

Tohle nemůže být náhoda! Žena musela zombie přivolat, když telefonovala. To však vysvětluje záhadu této události jen částečně. Odkud se zombie vzaly a jak o nich ta žena věděla? Kdo je pán domu? Proč nechal svou krásnou manželku bez ochrany?

Ozvaly se výstřely. Zombie pokračovaly bez zastavení. Banditi z komanda smrti vystřelili znova a zamířili lépe — ale žádný účinek stejně nebyl patrný. Vyděsilo je to.

Náhle se ve dveřích objevila žena. Zavřískla na zombie a ukázala na příslušníky komanda smrti.

Zombie poslechly. Vydaly se směrem k těm mužům.

Muži si příliš pozdě uvědomili, proti čemu stojí. Pokusili se uprchnout, ale zombie je obklíčily. Kymácivé ruce se vztahovaly k mužům, ochablé čelisti pracovaly. Útok byl pomalý, jenže zombie zcela jasně necítily žádnou bolest, takže cokoliv proti nim muži podnikli, nemělo žádný význam. Každý z mužů se během chvilky ocitl pod hromadou neživých těl, kterých ústa se zakusovala do živého masa.

Mym mohl zasáhnout, ale měl pramalou chuť. Předně poznal špatnost příslušníků komand smrti. Proti špatnosti chráněni nebyli. Navíc vůbec netoužil po fyzickém kontaktu se zombiemi, které byly tak odporné, jak odporné jen může lidské stvoření být. Pochopil teď, že nemohly vyhřeznout ze země, protože kůže žádné z nich nehnila a nebyly od hlíny. Vypadaly spíš jako naprostí idioti.

Z nebe se snesl další kůň. Mym si nejprve myslel, že to je jeden z jeho společníků, ale pak viděl, že barva koně není žádná, jakou znal. V podstatě neměl žádnou barvu, byl bledý, ačkoliv jeho jezdec měl oděn černý plášť. Určitě však měl nadpřirozený původ.

Kůň přistál a doklusal k němu. Nyní Mym spatřil charakteristickou lebku Thanata, Vtělení smrti. „Co to tady vyvádíš, Marsi?“ zvolal Thanatos.

„Myslím, že dohlížím na bitvu,“ odvětil Mym zpěvem. „Nemohu se dobrat její přesné podstaty.“

„Je zapovězené podstaty!“ řekl Thanatos. „Tohle jsou zombie!“

„Taky jsem dospěl k takovému závěru,“ souhlasil Mym. „Nicméně to vypadá, že slouží dobré věci.“

Thanata to přirozeně rozčílilo. „Víš, co to je zombie?“

„Oživený mrtvý,“ odpověděl Mym. „V Indii je máme taky, ovšem doposud jsem je neviděl v žádné bitvě.“

„Zombie je přežívající člověk, jehož duše byla vyjmuta.“

„Ano, myslím, že ano, myslím, že od té doby, co se duše oddělí od těla. Jestli si tělo smrtelníka nelehne, je nazýváno zombie.“

„Ale tato těla nebyla mrtvá,“ řekl Thanatos, „nejsou na mém seznamu.“

„Očividně jsou na mém,“ zpíval Mym. „Jestli jsou tím, co bez okolků vyřeší celou záležitost, vůbec nejsem proti.“

„Jestli ty zombie neodvoláš, udělám to já!“ řekl Thanatos zlobně.

Znělo to jako výzva a Mym neměl náladu být provokován na své vlastní parketě. Thanatos zjevně reprezentoval Zemi, ale to mu nedávalo nejmenší důvod, plést se do záležitostí Ohně. „Předveď mi, jak pracovat se zombiemi, a já možná budu vědět, jak nějakého odstranit.“

„Takhle!“ řekl Thanatos a sáhl svou kostnatou rukou Mymovi

do těla. Prsty prošly skrz něho, což nebylo žádné překvapení, když byl nehmotný, ale pak v něm něco uchopily a vytáhly, a on se nečekaně ocitl ve smrtelné agónii.

Thanatos uchopil jeho duši a vytáhl mu ji z těla.

Mym bezprostředně reagoval. Přikročil k Thanatovi, překryl ho a rozšířil svou vůli na Thanatovu mysl. To přeneslo něco z jeho agónie na hostitele — Vtělení smrti. Thanatos Mymovu duši nechal okamžitě na pokoji, protože teď mohl ublížit jen sám sobě. Mym vystoupil z jeho těla.

Dívali se na sebe. „Vtělení by neměla zápasit jedno s druhým," řekl po chvíli Thanatos.

„Souhlasím," zazpíval Mym. Věděl, že nebude reagovat zbrkle a rád přijme dohodu. Mezi způsoby válečníka patří odhodlaně akceptovat záležitost Smrti. Smrt měl teď přímo před sebou a měl by akceptovat její záležitosti. „Když však můžeš jen ty vytrhnout duši z živého těla, jak tedy vznikly tyto zombie? Já jsem je nestvořil."

„Nejlepší bude, když se na to podíváme."

„Přivolala je ta mladá žena. Možná zná odpověď." Vydali se za ní a Thanatos s ní promluvil. „Musíš nám vysvětlit, jak vznikly tyto zombie," řekl.

Žena vyhlížela vyděšeně. Ani nezpozorovala, že je někdo na blízku. Chtěla na osobu v plášti obrátit tvář.

„Nedívej se na mne," řekl rychle Thanatos.

Zaváhala, pak promluvila španělsky. Mym, odloučen od svého hostitele, jí nerozuměl, ale Thanatos ano.

„Jsem Vtělení smrti," odpověděl jí Thanatos. „Nepřišel jsem však pro tebe, chci jen zjistit pravdu o zombiích."

Pak mluvila poněkud snaživeji.

„Vrah z komanda smrti se tě pokusil znásilnit?" zeptal se Thanatos. Mluvil anglicky, ale vypadalo to, že ho žena slyší španělsky. Myma by zajímalo, jak to je zařízené, věděl však, že v tuto chvíli je tato věc nepodstatná.

Žena zase něco řekla.

„Takže ty jsi požádala partyzánskou spojku o pomoc, ale nevěděla jsi, jaké bude podstaty," shrnul Thanatos a žena přikývla.

„Dej mi to číslo, na které jsi volala," požádal Thanatos.

Protestovala, že to je tajemství, které nesmí prozradit.

„Tak se na mne podívej," řekl Thanatos.

Žena se otočila, aby mu pohlédla do obličeje. Zachvěla se a potom vyřkla číslo.

„Děkuji," řekl Thanatos. Kývnul na Myma a vešli do domu.

Thanatos zdvihl sluchátko a vytočil číslo. Když dostal spojení, otočil se na svého koně. „Mortisi, zaměř se na to místo," zavolal. Pak zavěsil.

Znova vyšli ven. Zombie na vrazích stále pracovaly a žena tomu přihlížela s jakýmsi hrozivým zadostiučiněním. Ne každá žena měla příležitost zažít pokus o znásilnění a vraždu, provedenou tak odporně.

Vyhoupli se do sedel. „Na to místo," přikázal Thanatos svému koni.

Zvíře se zvedlo. Mymův kůň je následoval. Vzduchem prolétali tryskem. Brzy začali klesat do malé džungle a doklusali k osamělé budce.

To místo bylo správné: několik zombií se procházelo kolem. Cvičitel jim dával povely. Očividně je učil chodit bez padání a pohybovat se po cestě. Pod stromem stál zaparkovaný zamaskovaný vůz — prostředek k převozu zombií. „Dopravili je do blízkosti farmy a pak jim ji ukázali," konstatoval Mym. „To je zřejmě vše, co je třeba."

„Ano, mně však jde o to, jak to s nimi umět."

Seskočili z hřebců a dali se k budce. Byla uzavřená a okna byla zabedněna. Prostoupili dovnitř přes zeď. Uvnitř seděl jeden muž, míchal paličkou nějakou hmotu a hnětl z ní bílé těsto. Nic víc.

Thanatos se mu ukázal. „Pohlédni na mne, *Smrtelníku.* „

Muž vzhlédl — a otřásl se. Poznal Smrt.

Thanatos se ho zeptal, zatímco si Mym prohlížel směs.

Ten muž přemýšlel, jak nejlépe vyčistit kokain, a přišel na strašnou věc. Konečný produkt ovlivní osobu tak hluboce, že přejde přímo přes stav transu do hypnózy a nemůže být probuzena. Její tělo žije, ale její mysl je vypnutá.

Takže zombie — živí lidé zbavení svých duší, žijí bez vlastní vůle, odsouzení k degeneraci z prosté nedbalosti. Mají tedy spojení s

Vtělením epidemie, jednou ta těla budou prolezlá chorobami, stanou se kořistí much a červů.

K válce se to vztahuje, protože tyto zombie jsou používány k útokům na komanda smrti. Manžel ženy, kterého měli zavraždit, byl ve skutečnosti s touto akcí zapleten. Když obdržel zprávu, že má být zabit, přirozeně se připravil vyzkoušet zombie v praxi. Jeho statečná žena zůstala v domě, aby hlásila, kdy se komando přiblíží. Měla mu zavolat a schovat se v podkroví, ale v úniku jí zabránilo předčasné vniknutí velitele komanda. Zombie by to rozhodně mohly zabalit, před znásilněním a případnou vraždou ji před jejich příchodem zachránil jen Mymův zásah.

Mym však pochopil, že to byla příprava zombií, co jej sem přivedlo, takže to celé možná náhoda nebyla. Od té doby, co se tady lidé zabíjeli způsobem, který přináležel Thanatovi, tady ovšem nebyla otázka, kterou by neměl řešit také on. Budou to muset zastavit.

Kde brali lidi, kteří měli být zbaveni duší tímto způsobem? Ze zajatých vládních jednotek. Mymovi i partyzánům na tom nebylo pranic divného, když věděli, jakým způsobem vláda jedná. Thanatovi to však nebylo jasné. „Když se smrtelní naučí zacházet s dušemi, nikdy nebude konec špatnosti," prohlásil. „Toto vědění musí vymizet."

Mym si vzpomněl na způsob, jakým se zombie chopily bitvy, a pochopil, že Thanatos má pravdu. Vraždení je hrozné, ale zbavení duší dá bezohledným lidem motiv k horším věcem, než je tato. Budou vytvořeny armády zombií, před nimiž se nikdo nezachrání. Přeměnilo by to válku, byla by odpornější, než je, protože vraždení bude dokončeno dřív, než bitva vůbec začne.

„Jak chceš tuto znalost odstranit?" zazpíval. „Budeme potřebovat pomoc," rozhodl Thanatos. „Chronos by mohl."

Protože Chronos vládl Času, pochopil Mym. Může obrátit přesýpací hodiny, zastavit čas a —

Ne, to nepomůže, schopnost zastavit děj měli i Mars s Thanatem — ale děj pak pokračoval dál beze změny. Chronos by mohl vrátit Čas zpátky před objev zločince, to by však mohlo zkomplikovat svět jiným způsobem. „Musí existovat jiný způsob," zpíval. „Třeba

Gaia —“

„Ano, Gaia bude lepší,“ souhlasil Thanatos. „Ví, jak pracovat s co nejmenším rozruchem. Zavolám ji.“ Zvedl těžké černé hodinky, přiblížil je k obličeji a promluvil do nich jako do mikrofonu. „Gaia.“

Objevila se mlha, začala se zhušťovat a zformovala se nejprve do nehmotné, potom do hmotné podoby. Mym, který stále myslel na *Pět kruhů,* si uvědomil, že toto je zjevení Větru — nebo Vzduchu. Musaši to nazval také *Tradice.*

„Čekala jsem, že zavoláte,“ ozval se hlas Gaie dřív, než se zjevila úplně.

„Potřebujeme se něčeho zbavit,“ řekl Thanatos. Gaia se zamračila. „Odstranit!“ zvolala. „Odkdy jste zpátečníci. Satanovi ignorance jen prospívá.“

„Vysvětlím to,“ řekl Thanatos.

Mym zaslechl něco venku. Naznačil, že to půjde ven prozkoumat, zatímco si to oni vyjasní, a prošel přes zeď.

Přijela další vojenská auta. Co se děje? Přivezli další oběti na odstranění duší? Vtělení se ujala akce včas!

„Vláda!“ křičel cvičitel zombií.

První auto s troubením zastavilo a zezadu vyskákali vojáci. „Vezměte je živé!“ přikazoval důstojník.

Cvičitel i zombie bojovali, jak mohli, ale brzy byli všichni zajati, protože síly vládních jednotek byly ohromující. „Rozviňte se!“ křičel důstojník. Mym si nebyl jistý, jestli mluvil anglicky, nebo jestli teď on sám začal rozumět španělštině. „Zajistěte všechny statky! Nic neničte!“

Šli po tajemství výroby zombií! Museli vystopovat auto se zombiemi zpátky na základnu a vyslat jednotku, aby zabrala sídlo a veškeré osazenstvo.

Mym se vrátil zpátky do budovy. „Vláda jde po tom tajemství!“ zvolal zpěvně.

„Příliš brzo!“ řekl Thanatos. „Ještě jsme se nedohodli na způsobu likvidace.“

Gaia se zasmála. „Možná je můžeme nějak zdržet.“ Vykročila ke zdi a prošla jí. Mym a Thanatos ji následovali.

Venku vládní jednotky, stovky silných mužů, pročesávaly a

čistily džungli, hrabaly se v zemi bajonety. Nevypadali na to, že by se nechali nějak zastavit dřív, než dosáhnou boudy.

„Myslím, že oheň je nejlepší," řekla Gaia. Pozvedla ruce a roztáhla prsty, ze kterých vyšlehly plameny. Blesky se dotkly země — a vzplál oheň. Roztáhl se mezi body svého založení, spojil se v řadu a hnal se k jednotkám.

Vojáci si nebezpečí všimli brzo. „Oheň!" křičeli. „Podpálili to!"

„Uhaste ho!" křičel důstojník. „Zachraňte ty zajatce!"

Ale jednotky se staly kvůli ohni neposlušné. Daly se na ústup.

Gaia se otočila. Z jejích rukou vyšlehly další blesky. Bouda se vzňala.

„A co ten muž uvnitř?" ptal se Mym.

Gaia pokrčila rameny. „Tak ho zachraňte!"

Mym vyrazil skrz plameny a zeď. Nic necítil. Muž uvnitř stál v pozoru. Mym ho vzal podpaží a dotkl se meče.

Oba vystartovali směrem do nebe. Mužova ústa zůstala otevřená. Nemohl uvěřit, že se to stalo. Mym se s ním snesl vedle Gaie a Thanata.

Žena se na muže otočila. „Kdo kromě tebe zná tajemství přípravy drogy?" vyptávala se.

„N—nikdo!" vypravil ze sebe muž. Vypadal, že se mu podlomí kolena.

Z Gainy pravé ruky vyšel proud mlhy. Jako had se plazil k jeho nohám a ovíjel se kolem nich. „Nikdo," zopakovala.

Mužův výraz se změnil. „Já — zapomněl jsem jak!" řekl.

„A nikdy si nevzpomeneš ani neobjevíš jak," řekla Gaia. „Teď běž, než tě dostanou vládní vojáci."

„Ale — ale oheň —"

„Nedotkne se tě," ukončila to.

Muž se přiblížil k čáře ohně obklopujícího boudu a prošel jí. Na chvíli byl chráněn kouzlem. Brzy zmizel z dohledu.

Důstojníkovi se podařilo částečně obnovit disciplínu v jednotkách, které nyní útočily na oheň lopatami a zatlačovaly ho. V hradbě ohně se objevila mezera.

„S materiálem a nářadím zničeným ohněm a neznalí procesu nebudou schopni tajemství odkrýt," ujistila Gaia. Rozplynula se v

mlhu a zmizela.

Mym si vyměnil pohled s Thanatem. „Vypadá to, že náš problém je vyřešen. O pokračování už se nezajímám.“ Mávnul a po jeho boku se objevil bledý kůň.

„Počkej!“ zpíval Mym. „Tvá přítelkyně Luna — víš, že jsem kdysi miloval její sestřenici?“

Thanatos se zastavil. „Nevěděl jsem to. Její sestřenici jsem nikdy nepotkal, ale věřím, že je lehké ji milovat.“

„Teď miluji Extázi — nelíbí se mi ovšem Satanův vliv na ni. Přál bych si, aby byla víc s Lunou, pod lepším vlivem. Ale ona — obává se jakéhokoliv kontaktu, který bych mohl mít s Lunou kvůli její podobě s Orb —“

Thanatos se usmál. „Budu Extázi přepravovat mezi tvým sídlem a Luniným domem,“ řekl.

Mym stiskl jeho kostnatou ruku. „Díky, Thanate! Kdybych ti mohl někdy oplatit laskavost —“

„My Vtělení musíme jedno druhému pomáhat bránit se Satanovi,“ řekl. „Když pomáhám tobě, pomáhám sobě. Zatím ti bude s obranou pomáhat Luna.“

„To budu rád! Co však zamýšlí Satan provést Luně? Lachesis mi vykládala, že Luna je určena jako překážka —“

„Hodlá se chopit rozhodujícího vlivu v boji proti Satanově politické moci na Zemi v průběhu několika let. Satan ji zamýšlí vyštvat z politické funkce nebo ji chce ovlivnit tak, že se sám chopí vlády a získá většinu duší pro sebe. To pak nastane jeho konečné vítězství nad Bohem.“

„To je v Satanově moci? Změnit stav na Zemi, aby vyhovoval jemu? Proč to Bůh nezastaví?“

„Uzavřeli smlouvu o neútočení,“ vysvětloval Thanatos. „Bůh je dobrý, proto ji ctí a povoluje smrtelným svobodnou vůli si vládnou, kde jen může. Ale Satan, který je zlý, ji znásilňuje a snaží se rozšířit svou moc.“

Mym si vzpomněl, že Gaia říkala to samé. Pořád to bylo těžké přijmout. „No a potom — co tedy brání Satanovi vítězit?“

„Ostatní Vtělení,“ řekl Thanatos. „Na tebe teď čeká válka. Veď ji dobře.“

„Pokusím se,“ zpíval Mym. „Ale stále jsem v této funkci nový a musím se hodně učit.“

„To je důvod, proč musí být příští bitva tvá. Satan vždy napadá nejslabší.“

Což dává smysl, pomyslel si Mym. Moc se mu to však nezamlouvalo. *Pět kruhů* doporučuje útočit nejprve na protivníkovy silné stránky. Ale bojoval kdy autor přímo proti Satanovi?

-11-
CHRONOS

Extáze vynaložila všechnu svou ženskou sílu na to, aby si ve smrtelném světě našla nějakou práci. Je na částečný úvazek konzultantkou indické kultury na Universitě v Kilvaroughu. Luna, kterou požádala o pomoc, jí velice ráda pomohla, a Extázi to hodně potěšilo. Výborně se pro toto místo hodí, protože mluví jak anglicky, tak i jazyky některých indických království, a je zběhlá v jejich zvycích i způsobech. Peníze, které vydělá, jí umožní platit nájemné za pobyt v Lunině domě, což jí dodalo pocit nezávislosti, který před tím nikdy nepocítila.

Thanatos, tak jak slíbil, ji přenášel do Hradu války i zpět každý den. Zpočátku pokukovala po kostnaté postavě nedůvěřivě, ale známost s Lunou ji uklidnila. „Zane," řekla jí Luna — tak říkala Thanatovi — „není ve skutečnosti Krutý žnec. Ve skutečnosti je to obyčejný muž s normální prací a obrovským kusem milosrdenství."

Milosrdenství. To bylo svým způsobem kouzelné slovo. Závislý člověk si této dobré vlastnosti u ostatních váží. Tak si začala Thanata vážit a nebyla už vyděšena jeho prací o nic víc, než prací Mymovou.

A toto zaměstnání upevnilo i jejich vztah. Extáze s ním o jeho práci nemluvila, ani na něho nenaléhala, ale on cítil, že je napjatá, kdykoli padla zmínka o předmětu jeho práce. Naučil se jí neříkat detaily o svém celodenním zaměstnání, protože by se jí to nelíbilo, a ona zůstávala chladná, jelikož o tom nevěděla. Jejich milování začínalo být trapné. Ale co mohl dělat? Sám míval zábrany ohledně své práce, už se jich však zbavil a pochopil, že bude nejlepší, když to vydrží. Je ironické, že ta samá práce, která je zachránila před nenaplněním jejich lásky, což jim hrozilo ve smrtelném světě, je teď nezvratně rozdělovala.

Začalo to tu noc, co se Extáze neobjevila. Vypadalo to, že byl na Universitě nějaký mimořádný večerní seminář, který vyžadoval její přítomnost, takže bylo výhodnější zůstat u Luny, aby příští ráno nezaspala. Uvidí zítra večer, co se stalo.

Je to jasné a smysluplné — ale Mym nerad zůstává přes noc sám. Bez nálady se znovu procházel zahradou.

Tam byla samozřejmě Lila. „Myslím, že jsi připraven na konkubínu," řekla. „Uvolni se, ať zjistím tvé požadavky. Budu ti sloužit, jakýmkoli způsobem zatoužíš."

Mym se na ni podíval. Měla na sobě jemně duhové, jemně třpytivé a jemně průsvitné šaty, pod nimiž se rýsovala postava, která, jak věděl, byla stvořena Peklem. Její obličej byl klasický ve své dokonalosti a její třpytivé vlasy jí splývaly kolem ramen jako půlnoční řeka.

Ale on už viděl — a dostal — spoustu krásných žen a stále nedůvěřoval motivům stvoření Satana. A od žádného z nich nechtěl, aby mělo přístup k požadavkům jeho jako Vtělení. „Ty," řekl krátce, na tomto území byl opět schopen mluvit bez koktání. „Ty jsi ta, která Extázi natloukla do hlavy myšlenky o nezávislosti!"

Liliny oči se nevinně roztáhly. „Proč, povídaly jsme si a ona byla zvědavá na způsoby západních žen," protestovala. „Neřekla jsem jí nic, co není pravda."

„Taková, jako vztah mezi Lunou a Orb?"

„Obě jsou dobré ženy."

„Ale ty ne."

„Ale já ne," souhlasila.

„Řekla jsi Extázi, že ses dostala do Pekla kvůli „jusťáku". Jsem si jistý, že to není pravda."

„Ona mě špatně pochopila. Mluvila jsem o něčem jiném. Jsem démon. Nikdy jsem nebyla smrtelná. Ale kvůli tomuto postrádám způsoby duchů. Mohu ti zajistit nejzvrhlejší druhy vášní, které by decentní žena nikdy —"

Zlostně ji chytil za paži, ale nebyl si jist, co s ní udělá.

Okamžitě se přitiskla a přitom zavoněla svým vzrušujícím parfémem. „Můžeš mne uhodit, jestli chceš," zašeptala. „Nebo cokoli jiného, co tě potěší. Cokoli vůbec…"

Uvolnil ji. „Nic z tebe mě nepotěší!“ otočil se a šel rychle zpátky k hradu.

„Každá lež, kterou vyřkneš,“ volala za ním sladce, „tě přiblíží Satanovi, Otci lží.“

Ignoroval tuto vyhrůžku. Ale když se vrátil do svého pokoje a pokoušel se usnout, ten výsměch se vrátil ho strašit. *Pět kruhů* mu radilo nemyslet nečestně, ale on *lhal*, protože Lilino tělo, kdyby ne její povaha, by ho potěšilo velice dobře. A ve skutečnosti její povaha, její povolnost být s ním a sloužit jeho potřebám, byla také velice vzrušující. Nehledal svou ženu, jen konkubínu. Proč by si ji nevzal?

Kvůli tomu, co řekla Lachesis o Satanovi. Jestliže Satan opravdu nastražil Mymovo odloučení nejprve od Orb a pak od Extáze — druhá zápletka byla překažena jen Mymovým nástupem na místo Marse — pak už Mym nechtěl žádné další spolčovaní s Vtělením zla. Opravdu, Satan použil svou Lilu, aby ovlivnila Extázinu mysl tím, že jí do hlavy vloží feministické myšlenky. Je rád, že ji dostal pryč od Lily. Má teď být on sám s Lilou? Přirozeně ne.

Konečně usnul — a zdálo se mu, že Lila přišla k jeho posteli, její tělo žhavě žhnulo. Probudil se vzrušen a zjistil, že je sám. A už nemohl usnout.

* * *

Další událost vyžadující jeho pozornost byla v Cush, africkém království. Vypadá to, že kmen Nubiů v jeho severní části povstal a vláda použila své jednotky, aby tuto vzpouru potlačila.

Samozřejmě to bylo složitější, protože Mym nepotřebuje dohlížet na každou bitvu osobně, stejně jako Thanatos nemusí dohlížet osobně na každou smrt. Musí zasáhnout, jen, když se děje něco zvláštního. Války a bitvy pokračují v různých částech světa. Kdyby jednou skončily, šel by Mym odpočívat.

„Takže jaká je tentokrát situace?“ ptal se Mym Dobytí, když dorazili na místo.

„Zajímavé, že můžete říct tentokrát,“ odpovědělo Vtělení v bílém plášti. „Vypadá to, že to zahrnuje i čas, ačkoli si nejsme jisti jak.“

Nikdy to nevypadá na to, že jsou podřízená Vtělení plně

informována. Mym si uvědomil, že to je asi jeden z důvodů, proč jsou *podřízená.* Opět je na něm zjistit přesnou situaci a rozhodnout, jak zasáhnout. Jestli se to opravdu týká času, měl by to prokonzultovat s Chronem.

Přistáli na Zemi a klusali přes horký terén. Půda byla scvrklá a neúrodná. Bylo tam obrovské sucho, které zničilo úrodu. Jak příhodný čas na válku!

Dorazili na místo. Bitva se chystala propuknout. Vládní jednotky směřovaly k místu povstání. Kolem města byly vyvýšeniny a zákopy, takže bylo město evidentně bráněno. Ale nebyl tu žádný znak něčeho neobvyklého.

„Prozkoumám to," řekl Mym. Sesedl z koně a šel k obvodu vesnice.

Sešel dolů k prvnímu umístění obrany, které uviděl, a vstoupil tam do jednoho muže. Počáteční zmatek byl mírnější a kratší než dříve. Učil se, jak to zlepšovat, tak jak získával zkušenosti. Jenom během pár minut se dobře ztotožnil s mužem, takže mohl rozumět tomu, co slyšel ten muž ve svém jazyce, ačkoli samotnému Mymovi byl cizí.

Tento muž býval v letech, kdy bylo lepší počasí a úroda uspokojivě rostla, malým farmářem, jenž si vydělával právě tolik, aby se měl dobře. Potom se ujali vlády komunisté, pomoc Američanů byla pozastavena a přišla sucha, která znemožnila efektivně farmařit. Farma tohoto muže si na sebe nevydělala a byla vyvlastněná. Raději, než aby sloužil jako dělník tam, kde to dříve vlastnil, připojil se k opozici. Mnoho jiných udělalo to samé. Ale vypadalo to, že již dříve zmíněná vláda, jež postrádala zdroje k najmutí kouzel a zajištění deště, aby zachránila úrodu, má dost zdrojů na posílání jednotek k týrání obyčejných vesničanů, kteří se pokoušeli postavit se za svá práva.

Jediná zbraň, již ten muž vlastní, je oštěp, zatímco vojáci mají pušky. Má hlad, zatímco oni jsou dobře nakrmeni. Ale ví, že má pravdu, zatímco oni ne, a také nemá co ztratit. Jeho děti se utrápily hladem k smrti a jeho žena zemřela na úplavici. Přežil jen proto, stejně jako část povstání, že byl na místě dobyvatele a plenil vládní hlídky. Nesl zpět své ženě dvě unce obilí, jen aby zjistil, že týdny,

které strávil na poli, byly příliš dlouhé, a že už je mrtvá. Přátelé se postarali o její pozůstatky, za což jim byl velice vděčný. Viděl, co už udělala úplavice s ostatními — bolesti, zvracení a krvavé průjmy.

Ale jednotky, které za ním mají přijít! Bude oslavovat *jejich* krev! Doufá, že jich pár vezme s sebou do hrobu, než zemře. Ví, že jejich kulky nadělají v jeho těle díry, ale také ví, že první výstřel bývá zřídkakdy okamžitě osudným.

Předsevzal si, že půjde vpřed bez ohledu na bolest, dokud nebude moct vrazit svůj oštěp do oka nepřítele, a do oka druhého, jestli bude moct, a třetího. Ví také, že jeho společníci všude kolem mají stejná předsevzetí bránit svou půdu. Jejich poslední zásoby jídla byly včera vyčerpány, navzdory částečným přídělům. Jediné, co jim zbývá, je čestná smrt.

Teď se objevil první voják, jeho hlava vykukovala blízko nad zemí a blížila se k nim. Jen kdyby měl pistoli! Teď by ji mohl prostřelit, kdyby měl kulku. Kdyby věděl, jak s pistolí zacházet. K vykukující hlavě se přidala druhá a třetí. Blížily se hodně rychle, v tomto okamžiku už byly téměř nad zákopem. Muž se vzepjal ve svém posledním úsilí a předříkal si modlitbu za duše své mrtvé ženy, dětí a za sebe.

Zprava přiletěl kámen a trefil prvního Vojáka do hlavy. Úder neměl vůbec žádný význam, voják se však otočil, aby střelil do zdroje — a nedíval se, kam došlapují jeho nohy. Jako na povel vkročil přímo do zákopu a vydal při pádu bezbranný výkřik.

Bylo to tak nečekané, že obránce nevěděl, co má dělat. Seděl tam na bobku a hleděl na vojáka. Voják, jenž byl jen pocuchaný, ale ne zraněný, vynořil svůj obličej z hlíny a zamířil puškou.

Mym už dál nečekal a zasáhl. Zvedl oštěp a zapíchl ho tvrdě do vojákova odkrytého ucha. Hrot se zlomil, protože byl křehký, je to podomácku vyrobená zbraň. Ale úsilí stačilo. Voják vydal jeden chraplavý výkřik a zhroutil se. Okolo zranění začala vytékat krev.

Mym k němu přikročil a uchopil pušku. Svým zkušeným okem zjistil, že je zastaralého typu, takový starobylý ročník, jakoby určen carské říši, nicméně však schopná sloužit. Zamířil s ní a vystřelil na dalšího vojáka blížícího se k zákopu a prostřelil mu srdce. Voják padl mrtvý do zákopu. Objevil se třetí a Mym mu vrazil kulku do

nosu.

Potom se postavil a vyhlédl ven na pole. Blížili se další vojáci, ale bránící se farmáři jim dali o sobě slušnou zprávu, čímž způsobili, že se vojáci pohybovali s větší obezřetností. „Vezměte jim pušky!“ křičel Mym kolem sebe v zákopu tak, že přinutil svou myšlenku projít mozkem a ústy svého hostitele. „Odejměte od těl munici! Rychle! Můžeme je odrazit!“ A aby šel příkladem, zastřelil dalšího vojáka.

„Ale my nevíme, jak s nimi zacházet!“ protestoval jeden farmář.

„Promyslel jsem to!“ odpověděl Mym. „Choďte po jednom do mého zákopu a já vám to ukážu. Není to těžké a je to lepší než umírat! Na některých tělech může být jídlo — příděly.“

Jídlo! Touto myšlenkou se trefil do nejhlubší potřeby hladových farmářů. Jeden skočil k Mymovi, který získal novou munici, nabil pušku, ukázal mu spoušť a podal mu ji. „Přines ji sem zpět, až bude prázdná,“ řekl. Bylo by moc složité ukazovat nabíjecí mechanismus.

Tímto způsobem vytvořili hrozivou jednotku odporu, která se rozšiřovala tak, jak přicházely zbraně. Farmáři mířili hrozně, ale to, že vraceli rány, způsobilo, že vojáci ztratili odvahu a začali neurovnaně prchat. Dnes zvítězili farmáři!

A pak se to najednou stalo. Bitevní pole znehybnelo. Nikdo se ani nehnul. Dokonce i střely zůstaly viset ve vzduchu.

Mym se zmateně rozhlédl. On nezastavil bitvu. Jak se to stalo?

Přirozeně to byl důvod, proč sem byl přiveden — někdo další používal nadpřirozeného způsobu zastavení boje. Ten někdo byl nepřítel, prozatím viděl odlétat vrtulník.

Byl přímo nad bitevním polem, pravděpodobně příliš vysoko na to, aby mohl být ovlivněn znehybnením. Možná shodil nějakou časovou bombu, jež má vliv na čas.

Mym vystoupil ze svého hostitele, aby se mohl hýbat. Není ovlivněn zastavením času, protože je Vtělení, ovšem jeho hostitel ano. Dotkl se meče. „Chronos,“ vyslovil. Koktání teď bylo zpět, protože používal vlastního hlasového ústrojí.

Chronos se zjevil. Připlachtil z nebe a držel při tom své zářivé přesýpací hodiny vzhůru. Přistál vedle Myma. „Máš nějaký problém, Marsi?“

„Když byl aspekt smrti používán bez Thanatova příkazu, zjevil se,“ zapěl Mym. „Teď je užíván aspekt času bez mého příkazu, je to snad tvůj příkaz? Jestli ano, musím se zeptat, proč sis vybral zasahovat do mé záležitosti.“

„Nezasáhl bych,“ řekl Chronos tak nějak ztěžka. „Domyslel jsem si, že je to tvé zastavení. Nepamatuji si žádné takovéto násilí.“

„Je to poprvé, co se to stalo,“ zpíval Mym.

„Moje paměť je tvá budoucnost,“ připomněl mu Chronos.

Aha. „A toto už se nikdy nestalo? To musí být náhoda.“

„Těžko. Nadpřirozeno se neukazuje jako náhoda. Někteří smrtelníci objevili, jak zasahovat do času.“ A opravdu už teď byl Chronos rozzlobený.

„Můžeš zjistit, kdo to udělal, a zrušit to?“ zeptal se Mym. „Tímto způsobem si to nebudeš pamatovat, protože se to znovu nestane.“

„To bude příšerná práce,“ zabručel Chronos. „Mohu jednat s objevitelem zastavení času, ale je to jak hledat jehlu v kupce sena.“

„Nemůžeš jen stopovat časovou bombu zpět k jejímu původu?“

„Budu muset, ačkoli to není bomba, co potřebuji, ale člověk, který je za ní — a ten bude mnohem pečlivěji skrytý. Mohou tu být záměrně špatné cesty. Nemohou očekávat, že ji bude stopovat Chronos, ale jejich obyčejná bezpečnostní zařízení budou dostatečně svádět z cesty.“

Teď do oblasti bitvy najely vozy. Nebyly znehybnělé. Zaparkovaly a vypustily pohybující se muže. Tito muži nastoupili na pozice vesnické obrany.

„Místní anulování!“ zvolal Chronos nasupeně. „Další přestupek!“

Teď byla Mymovi tato strategie jasná. Vláda, která lokalizovala místo odporu, pak na něj shodila časovou bombu, čímž ho zastavila, a poslala speciální jednotky, aby zmařily úsilí nepřítele. Nové jednotky už procházely mezi obránci, braly jim zbraně a vracely je vládním jednotkám. Je jasné, že když znovu nastane bitva, bude veškerá převaha na útočnících. „To je neskutečné!“ zpíval Mym. „Obránci nebudou mít vůbec žádnou šanci!“

„Nejmenší problém,“ řekl Chronos. „Co je důležité, je jejich

porušení nadpřirozených výsadních práv.“

„Zapomeň na výsadní práva!“ přidupával Mym do zpěvu. „Je to správný prostředek, jak uzavřít bitvu bez krveprolití. Kdyby to nebylo tak nefér, sotva bych se znepokojoval.“

„Dobrá, já se neznepokojuji nad „férovostí“ čehokoli tak úděsného, jako je fyzický boj,“ odvětil Chronos. „Ale jakmile začnou smrtelní ovládat —“

„Měl bych si myslet, že by tvé úsilí bylo lépe vynaložit na stravu pro hladovějící,“ zpíval Mym podrážděn tou maličkostí jeho funkce.

„Bez tvého úsilí a úsilí tvých pomocníků by jich *hladovělo* velice málo,“ připomněl mu Chronos. „Podívej se třeba na Epidemii, jak se třese na svou sklizeň!“

„Pokouším se redukovat jeho práci,“ zpíval Mym. „Ale tady je hladovění kvůli suchu a ne kvůli válce.“

„Odbočili jsme od tématu,“ řekl Chronos. „Máme tady problém.“

To je pravda. Mym se nechtěl pohádat ještě s dalším Vtělením. „Byl jsem překvapen zjevením Prázdnoty.“

„Prázdnoty?“

Mym se usmál. „Můj předchůdce mi nechal knihu, *Pět kruhů,* která seřadila hlavní pojmy jako Země, Voda, Oheň, Vítr a Prázdnota. Zjistil jsem, že se dají brát jako Vtělení, moje funkce Války je Oheň a tvá je nekonečná Prázdnota — žádný začátek a žádný konec. Je to nejobtížnější pojem na uchopení. Myslel jsem žádnou obranu.“

Chronos mu vrátil úsměv. „Nech být, Marsi. Mám rád tento pojem. Měl bych se podívat do té knihy, přesto, že přestala existovat.“

„Přestala existovat?“

„Pro vás je kniha v určitém čase publikovaná a existuje nadále. Pro mne to samé datum znamená její zánik.“

„Nemáš žádnou představu, Chrone! Ta kniha byla napsána v roce 1945.“

„Takže by opravdu někdy mohla být pro mne dostupná. Až budu mít volný čas, pročtu si ji.“

„Milerád ti půjčím můj výtisk.“

„Domnívám se ale, že v době, kdy se k ní dostanu, budu muset požádat tvého předchůdce.“

„Jsem si jist, že bude souhlasit.“ Mym se na chvíli zamyslel. „Myslím, že mohu udělat něco, čím bych našel toho muže, kterého potřebuješ. Mohu vstupovat do myslí a číst jejich myšlenky.“

Chronos zazářil. „Ano, zapomněl jsem. Kdybys byl tak laskav —“

„Bude to chvilku trvat, není to hračka.“

„Mohu ti dát čas,“ řekl Chronos s úsměvem. „Ve skutečnosti mohu zařídit, aby sem byla doručena zásilka obilí změnou stavu času.“

„Proč už se tedy nepokouším vypátrat tvého muže, zatímco ty dohlížíš na obilí?“ zazpíval Mym potěšeně. „Můžeme každý udělat něco dobrého, a to je ta správná cesta.“

„To je ta správná cesta,“ souhlasil Chronos. „Ale nejdřív —“ pozvedl své přesýpací hodiny a Mym viděl, jak stružka písku postupně mění barvu. Pohybující se muži ztuhli, připojili se již k zastaveným. Nebude zde žádný pohyb, dokud Vtělení neskončí.

Mym naskočil do sedla a tryskal za odlétající helikoptérou. Kůň stoupal vzduchem jako do pomyslného kopce. Když dosáhli vhodné výšky, uviděl Mym v dálce letící stroj. „Následuj ten vědecký výtvor,“ křikl Mym na koně.

Werre přidal až svou rychlostí vířil vzduch. Myma by zajímalo, jestli se smrtelní na tuto část oblohy dívali, a co by si o těchto úkazech pomysleli. Ale pravděpodobně nebyly turbulence vidět o nic víc, než kůň a jeho jezdec. Smrtelní prostě nemohou vidět nadpřirozeno, přirozeně.

Dohonili vrtulník a vnikli do něj. Werre stál na jeho podlaze z půlky vevnitř, půl ho byla pohlcena zdí. Samozřejmě to nevadilo, kůň se vztahoval ke smrtelnému světu jen příležitostně. Jinak by jeho váha způsobila naklonění a ztrátu výšky helikoptéry.

Mym si sedl na pilotův klín a vstoupil do něj. Brzy byl schopen číst myšlenky. Muž neměl tušení o povaze bomby, kterou shodil. Myslel, že je to nějaký druh plynu, aby znehybnil nepřítele. Kde bombu vyzvedl? Ze zabezpečeného vojenského auta, které přijelo na vojenské letiště, a pak odjelo.

Takže tady je to slepá stopa. Jenže Mym ví, jak funguje vojenská operace. Toto auto musí být někde odbaveno a pracovník na letišti o tom bude bezpečně vědět. A tak vystoupil z pilota a znovu vyskočil na Werra a přikázal jet na letiště.

Když se tam dostali, měl zrovna tajný důstojník jednu ze svých častých přestávek. Nebyl to žádný problém. Mym do něj vstoupil a pil s ním jeho černou kávu. Uvedl svou myšlenku: co je s tím autem? Proběhlo jeho odbavení bez problémů? Ano, proběhlo. Toto auto pochází přímo z Laboratoře nových zařízení a všechno je v pořádku.

A co skutečně ví o laboratoři, uvažoval Mym a vypustil myšlenku. Dobrá, ne mnoho, ale jednalo se o akci nejvyššího stupně utajení. Generál pověřený touto záležitostí nestrpěl zásahy žádného jiného oddělení a dokázal být velice zlý, když mu k tomu někdo dal podnět.

Mym získal adresu generála a jel tam. Nevěděl, jak dlouho to bude trvat, a před budovou byl hezký zelený trávník — na farmách mohla být sucha, ale pro vojenské potřeby našli spoustu vody — takže pustil Werra, ať se napase. K přemístění použil meč.

Generál pozoroval bitvu. Má k dispozici uzavřený okruh televizního systému, pod znehybnělou zónou má pozorovací stanice a pouštěním jedné kamery za druhou všechno kontroloval. Dokonce i s telefotografickými čočkami měl problém získat čistý obraz. Zdá se, že se nic neděje.

Mym vstoupil do generála a naladil se na jeho myšlenky. Tento muž má starosti. Přirozeně bomba fungovala — ale proč se nepohybují také rezervní síly? Mají přece anulovače. K čertu s tímto nevhodným vybavením!

Mym se nezaobíral jeho starostmi. Potřebuje jen zdroj toho technického vynálezu. Zformoval myšlenku a přizpůsobil ji průběhu generálových myšlenek, aby to vypadalo jako jejich přirozený sled. Může být nějaká chyba systému? Kdyby mělo zařízení nějakou skrytou náchylnost —

Generál má přirozeně paranoidní mysl, takže ho tato myšlenka plně ovládla. Ponořil se do toho, co ví o poněkud podivínském géniovi, který přišel najednou s časovou bombou, že nesmírně financované laboratoře národů daleko, daleko bohatších než Cush

byly neschopné využít tento nečekaný objev. Časová bomba slibovala, že teď bude klíčem k potlačení nubijských povstalců a zítra klíčem k dobytí světa. Ale jen jestli bude perfektně fungovat. To individuum, které ji vynalezlo, je ironicky sám Nubijec, uprchlík před suchem, který okusil všechna zaměstnání, jež mohl dostat, a změnil se v neobyčejně chytrého, s elektronikou zapletenou v kouzlech. Nikdo jiný skutečně nerozumí, co dělá. Opravdu, i to zařízení vypadá samo o sobě nemožné! Ale oni ten vynález otestovali v klidné izolované vesnici a fungoval: vesničané zůstali naprosto nehybní na šest hodin, a když účinek vymizel, začali se najednou pohybovat. Byli udiveni náhlým skokem slunce, nechápali, že svět prožil šest hodin svého života za dobu pro ně vypadající jako mrknutí oka. Pak přišel doplňující objev — jak ochránit lidi před působením bomby.Také fungoval.

Ale teď obojí používají v terénu — a něco je špatně. Chráněné jednotky vypadají, že podlehly tomu samému, čemu nechráněné. Jestli došlo k prozrazení —

Mym z něho vystoupil, protože to, co chtěl, dostal — identitu vědce, který provedl tento objev. Generál nemá žádné tušení o technologii. Všechno, co ví, je, že zařízení funguje — až na maličkost. Skutečným klíčem je vědec.

Ten dnes v laboratoři nebyl. Bylo mu povoleno nechat si práci doma, protože tam pracuje nejlépe. Pokoušeli se ho udržet v laboratoři celou dobu, ale nevedlo to k žádným výsledkům. Protože je to výstřední génius, nechali ho operovat svým vlastním způsobem.

Mym šel k němu domů. U něj to bylo skromné, ani to nebylo v lepší části města.

Muž vypadal přesně jako nezaměstnaný farmář. Měl na sobě zalátané pytlové šaty a spal na podomácku vyrobeném gauči. Toto že je geniální vědec?

Mym zaváhal. Má se pokoušet vstupovat do spícího muže? Ještě se o to nepokoušel.

Lehl si na něho, splynul s ním a vstoupil mu do mysli. Už je na to odborník, takže má všechny smysly srovnané, ale stále mu to chvíli trvalo, než se úplně naladil na mysl. Mysl je mnohem víc než fyzický mozek a ani mozek není jednoduchá změť tkáně! Každý

mozek má svoje idiosynkratické znaky, žádné dva mozky sebevíc vzdálené se nepodobají v buněčných detailech běžných postupů a on musel jednoduše zjistit způsob každého odhadem a chybou.

A tento je jiný, ne v konfiguraci, ale tím, že spí. Spánek je úplně nový způsob. Tím spíš, že ten muž sní. Je dost obtížné přizpůsobit se důkladně mozku a mysli, ale ještě těžší je uchopit takovou alternující skutečnost, jakou je sen. Někteří lidé se domnívají, že sny jsou jednoduše alternující skutečnost, jako by člověk přecházel z jedné místnosti do druhé. Tak to není!

Mym je muž — a ten muž se prochází jednou částí parku. Tyčí se tam strom, jehož větve vypadají velmi těžké a velké. Pak je tam tvář, tvář ženy zastiňující strom. Ve skutečnosti už strom nežije, seschl bez sebemenšího vzbuzení pozornosti. Žena je mužova matka. Ale je mrtvá — a teď tam je hřbitov a jím se prochází nějaký druh ptáka. A teď mísa rýže, ale té rýže není dost — mísa je skoro prázdná. Paměť na hlad se vzedmula — léta hladu. Objevil se pes — odkopnutí kamene, který psa trefil do zadku a ten utekl. Zlost, zvíře uteklo. Špatná trefa, kámen měl trefit jeho hlavu, aby ho dostal. Voda, obrovské jezero, které je v paměti už hodně dlouho, zázrak dvojnásobného významu v tomto období sucha.

Mym pochopil, že se dívá na útržky odpočívajícího vědomí — ty útržky informací, paměti a pocitů, jež se pohybují těsně pod rovinou myšlenky, jako by očekávaly svou příležitost být plně odhaleny, a někdy prorazí ven, když rozhodující mysl odpočívá. Vědomá mysl se snaží zjistit smysl těchto skoro náhodných kousků, formuje je do snu, ale tento jejich smysl je nesmysl, stejně jako tvorba příběhu z náhodných slov, což znamená, že se zjeví, ale je to jen zdánlivé. Nemůže si dovolit zaměřit se na to, má za úkol zjistit, jak tento muž přišel k vynálezu časové bomby. Takže vyslal svou vlastní myšlenku na bombu a pozoroval její účinek na smíšeninu. Bomba — sen, v tomto případě sen v průběhu snu, paměť tohoto. Muž spí a sní o zaslechnutí volání a cestě za ním, o objevení dveří ve zdi. Dveří, které tam před tím nebyly. Otevírání dveří a vstup do chodby, na jejímž konci je obrovský žár. Toto fungovalo nádherně. Je to podobné paměti, která si hraje na sebe, jakmile je spuštěna. Postup k tomu žáru, zjištění, že vychází z knihy, na knize je napsáno

Úspěch, sice v neznámém jazyce, ale ve snu je možné to přečíst, jako by to byl jeho jazyk. Poznání, že stránky této knihy obsahují všechno, co by tento muž mohl potřebovat ke zlepšení svého stavu. Teď položil ruku na její povrch — a rychle s ní ucukl, protože byl povrch hořící. Opravdu, název knihy lemovaly plameny, ta zář pocházela od nich. Ale ví, že není jiná možnost, jak tuto knihu přečíst, a že kdyby to teď neudělal, už by nikdy neměl další šanci.Takže si dodal odvahy a dotkl se znovu povrchu. Když ho zvedal, plamen mu pohltil ruku a ohavně ji spálil, zničil ji, ale nyní je kniha otevřená. Jsou tam napsána slova, jež krátí jeho vzdálenost od úspěchu. A jsou tam slova, která popisují návod na plynovou bombu.

Přečetl je, ačkoli je analfabet, a pak ta slova vypálila svůj význam na vnitřní povrch jeho lebky, aby je už nikdy nezapomněl. Uprchl a v momentě byl ve svém pokoji. Sen pozvolna vybledl a jeho ruka byla opět celá, ale vypálená slova na jeho lebce zůstala.

Mym se zamyslel. Je lehce otřesen intenzitou vypůjčeného zážitku. Není analfabet. Farmář je. Ale jaký je skutečný zdroj té informace? Farmář ji nemohl vyvinout ze svého vlastního podvědomí. Tato technická informace je daleko rafinovanější.

Ale návod na časovou bombu je jen jedna část. Jak je to s místním nulifikátorem?

Mym na to přivedl spáče a vzpomínací sen se vrátil. Je podobný prvnímu. Opět přišlo volání ve snu v průběhu snu a objevily se dveře ve stěně. Vešel a procházel dál hříšnou chodbou — a jeho pravá ruka se stala zuhelnatělou hmotou, její poranění se vrátilo. Přišel opět ke žhavé knize *Úspěch*, název v cizím jazyce je opět srozumitelný dokonce i pro analfabeta, z něj šlehaly plameny. Pravá ruka se už nedá použít. Musí ke zvednutí povrchu použít levou. Když to udělal, plamen ji sežehl na uhel. Ale jsou tam slova, jiná slova a z nich vystoupily plameny, prošly skrz jeho oční bulvy a vyznačily svůj význam dovnitř jeho lebky. Teď vlastní nulifikátor a kouzlo je úplné.

Obrátil se a vrátil se zpět. Opět jsou jeho ruce obnovené a on se probouzí s ohnivými písmeny na svém pulsujícím mozku. Jediné, co mu zbylo udělat, bylo zopakovat tuto dvojici návodů těm, kdo je mohou interpretovat a využít je. Úspěch je jeho.

Mym ví, že muž tak udělal. Má teď výborný život, takový, po

jakém vždy toužil. Jenomže když ho teď má, připadá mu nějak nepřiměřený. Nikomu kolem nemůže říct tajemství jeho promítnutého znamení, protože by se stal terčem nepřátelských agentů, takže musí předstírat, že není o nic víc než normální farmář, který přišel k bohatství. To je neuspokojivé. Touží po provolávání slávy. Chce krásnou ženu, která by po něm toužila pro jeho ostatní rysy a osobní šarm. Chce, aby s ním konzultovaly hlavy státu, aby ho braly vážně a aby ho za jeho znalosti vychvalovaly.

Mym pochopil podstatu problému. Farmář je ubíjen žárem touhy a nemůže být uspokojen jen její částí. Byl k tomu přiveden, ale hledá víc, než má, víc než úspěch.

Možná podrážděn Mymovou realizací předchozích událostí vstoupil spáč do nové fáze. Formoval se další sen ve snu.

„Neudělám to," promluvil Mym ve snu. Ale spáč ho zahnal. Teplo ambice je příliš silné. Jeho energie se šíří příliš intenzivně. Nemůže být odmítnuto.

Mym vystoupil ze spáče. Díval se, jak dělá muž pohyby chůze se svýma nohama a rukama prováděl pohyb otevírání dveří. Pak další kroky — a obě ruce se zkroutily, jako by byly degenerované, a staly se nepoužitelnými pařáty.

Na chvíli přestal a Mym si uvědomil proč. Muž se pokouší přijít na to, jak otevřít čarovný svazek Úspěchu, když má obě ruce nepoužitelné. Po chvíli se pohla jedna noha, zvedá povrch palcem u nohy.

Mym nezůstal. Ví, jak to bude pokračovat: každá přidaná informace ho bude stát část těla. Po tom, co přijde o obě nohy, bude muset otevřít knihu svými zuby a jeho hlava bude zpopelněna. A to bude jeho konec. Jeho světské tělo může vypadat nezměněno, ale jeho rozum bude mrtev.

Mym předvolal Werra, vysedl na něj a jel na místo bitvy. Chronos tam už na něj čekal.

„Myslel jsem, že jsi byl obstarat dodávku obilí!" zpíval Mym zpola zúčastněně.

„Obstaral — minulý týden," odvětil Chronos.

„Ale uplynulo jen pár hodin!"

„Zapomněl jsi mou povahu."

Teď si Mym vzpomněl, že je Chronos Vtělením času. Může vkročit do minulého týdne a pak se vrátit do přítomnosti. A kde je tedy dodávka?“

Chronos vzdychl. „Udělal jsem, co jsem mohl, ale shledal jsem, že mi brání obrovská moc.“

„Jaká je to moc?“ zeptal se Mym pozorně.

„Lidská zkaženost.“ A Chronos vysvětloval.

Našel přesnější cestu, zjevil se a pomocí několika spěšných zmínek získal vlak jedoucí ke svému cíli — jen aby ho v příštích stanicích úředníci, kteří jsou zaměřeni na vybírání hříšných taxi za zboží, vyložili. Je to dobročinný vlak, ne taxovatelný, ale oni hráli, že tomu nerozumí a pokaždé vyložili část celého jeho nákladu. To se dělo podél celé trati. Na každé zastávce si brali víc, dokud nebyl úplně prázdný — ještě dřív, než se dostal do cíle. *Zkalení* úředníci rozkradli celý náklad. Proti tomuto je Chronos bezmocný, může manipulovat časem, ovšem v tomto případě není problémem čas. Tady je jím lidská chamtivost. Hrabivost porazila čas. Obilí je teď prodáváno na černém trhu. Ani část z něho se nedostane k hladovějícím chudákům, pro které byl vyslán.

„Ale vláda!“ protestoval Mym. „Měla by vlak chránit, a ne ho vykrádat!“

„Když je vlak vypraven do části země, kde je povstání proti vládě?“ zeptal se Chronos.

To je samozřejmě základní příčina. Vláda nebude povolovat, aby byla stávkující provincie živena, protože by to posílilo povstání. Takže povolovala úplatky, zatímco nevinnost se bránila.

Mym zatnul pěsti. „Tady je ospravedlnění pro válku!“ zpíval. „Zrušit vládu, jako je tato!“

„Možná ano,“ souhlasil Chronos. „To je teze, kterou už jsi mi představoval.“

„Představoval?“ podivil se Mym.

Chronos se zasmál. „V budoucnu, tvůj časový rámec.“ Pak se zamračil. „Je mi líto, že jsem nesplnil svůj díl domluvy. Proto jestli jsi —“

„Ne, vynaložil jsi oceněníhodné úsilí,“ zazpíval Mym. Naučil se víc o omezeních Vtělení, když se míchají do lidských afér. Smrtelní

mohou být tak omezeně krátkozrací a nerozumní! Stojí za to jim pomáhat? „Zjistil jsem zdroj technického objevu manipulace s časem — nebo jeho část.

Muž měl sérii vizí nebo snů, které mu odhalily klíčové formule. Zničí toho muže těsně před tím, než ten muž zničí sám sebe, a nebudou už zde žádné převratné objevy.“

„Žádný vědec?“ zeptal se překvapený Chronos. „Žádný vědec. Zdálo se mu o speciálních komorách, ve kterých je ohnivá kniha zvaná *Úspěch* a ta ho vždy potom, co získá informaci, spálí.“

Chronos se zamračil. „Všechno ve vizi? To vypadá na příbuzného.“

„Ano? Jak?“

Chronos zavrtěl hlavou. „Já — předpokládám, že tě nebudu obtěžovat svými dohady, když lákám paměti ve vaší budoucnosti. Jen mi dovol říci, že to nevidím dobře.“

Mym pokrčil rameny. Chronova nahodilá odhalení v budoucnu ho už nejednou popletla, možná bude nejlepší nechat tuto záležitost na pokoji.

Ale co udělá s bitvou, která zůstala zastavená? Kousal se do rtu při tom, jak se rozhlížel kolem.

„Nedělej si starosti,“ řekl Chronos. „Jakmile odstraním průlom, nic z toho se nestane. Můžeš dohlížet na bitvu, jak chceš.“

Mym si nebyl tak zcela jistý, jak to bude fungovat, ale měl vůli to vypátrat. „Dobře.“ Popsal bydliště klíčového muže.

Najednou znovu začala bitva — ale ne tak, jak skončila. Tentokrát na tom byli bránící se farmáři nejlépe a žádná časová bomba nespadla.

„Je to lepší?“ zeptal se Chronos.

Přirozeně byl Chronos v práci, cestoval tam a zpátky v čase. V tomto okamžiku se změnila skutečnost, alespoň pro tuto oblast. Převrat se nikdy nestal.

Mym zavrtěl hlavou. „Myslím, že pro dnešek už mám boje dost — i když se nic z toho nestalo. Jdu domů.“

Myma zajímalo, jak si Chronos udržuje duševní rovnováhu. Kdo by předpokládal, jaké zapeklité situace Chronos vytrpí — které se nikdy nestaly? Přátelsky se na něj usmál a vysedl na Werra.

-12-
GAIA

Extáze bývala pryč čím dál víc. Její pozemská práce ji velice bavila a zdá se, že jí také dobře šla, ale měla na ni zjevně příšerné požadavky. Mym je sice rád, že se tak brzy dala do pořádku, ale časté noci, které musí trávit sám, ho otravují.

Samozřejmě, Lila je dosažitelná. Když nemůže usnout, prochází se po zahradě, a ona tam vždycky je. Vždycky je připravená, povolná a ochotná sloužit jako konkubína, ale složitost jeho úvah ho před realizací této volby chránila. Zaprvé pochází z Pekla a on stále nedůvěřuje stvořením Satana ze všeobecného principu. Za další, začíná si být Extází nejistý, a to způsobuje, že nechce jinou ženu. Kdyby Extáze byla vážně zběhlá v základních povinnostech, byla by jeho přirozená povinnost užívat konkubínu, aby příliš nenaléhal na nositelku svého dědice. Ale v tomto případě je konkubína předčasná. Je třeba uchovat své semeno pro dědice , a ne ho lehkomyslně rozsévat. Takže by za těchto podmínek používání konkubíny vypadalo, jako by netoužil po Extázi, a nebo zplodil dědice, což není tento případ. Také, a to je zrádná úvaha, si není jist, zdali je Lila panna. Samozřejmě je pro muže třeba poznat více žen, protože mu potřebné variace nezajistí jen jedna žena, ale také je důležité, aby žena poznala jen jednoho muže. Snížilo by to jeho královské dědictví, kdyby obcoval s necudnou ženou. Satanova stvoření jsou v každém případě pochybného původu a jejich formy tady ve světě duchů jsou kujné, takže Lila může být dost dobře pseudopanna.

Jeho pýcha ho drží zpátky od používání legitimní konkubíny, když má přední funkci v Očistci, kvůli problému s Extází. Takto je v tomto ohledu brán bez příhodných služeb. To je to, co dělá Lilu tak pekelně svůdnou, což ona moc dobře ví.

„Ještě pořád sám tuto noc?“ zeptala se sladce, když se před ním zjevila, jak procházel kolem pářící se sochy. „Možná by sis sem měl přivést svou snoubenku zpátky.“

„Kde může být zkažena tvými západními myšlenkami o ženské rovnoprávnosti!“ přikročil Mym. Jako vždy měl radost z toho, že tady může mluvit bez koktání.

„Ale Myme, ona je smrtelná,“ řekla Lila. „Odvedl jsi ji z jejích východních podmínek a nechal ji na Západě. Ale tady je to jiné. Od žen se očekává, že budou mít svůj vlastní rozum.“

„Na co?“ naléhal Mym. „Extáze už byla dobře zběhlá v tom, co potřebuje vědět.“

„V tom, jak potěšit muže a přivést na svět syna,“ souhlasila. „Ale co její vlastní naplnění?“ roztáhla a zvedla paže, takže se jí rozevřely šaty a odhalily její perfektně zaoblená prsa nadzvednutá pohybem paží. Byla v obrysech velice podobná na sochu.

„Toto *je* její vlastní naplnění!“ odsekl.

„Ne na této polokouli,“ řekla a současně se dotkla jedné z jejích vlastních. „To by bylo něco ohromného pro stvoření, jako jsem já, ale ne pro smrtelníka, jako je ona. Potřebuje se prosadit, rozvíjet se a projevovat svůj stále větší potenciál.“

„Tak mluví stvoření Pekla.“

„Mohu být zatracená. Myme, ale nejsem ignorant. Učila jsem se těžkým způsobům zdravým rozumem.“ Sklonila se a vyzvedla jednu svou nohu přes svůj plyšový zadeček.

„Ne tak, jak to vidím já,“ řekl a odešel rychle ze zahrady. Ale sám v posteli se přivede k šílenství. Jak může dovolit, aby ho otravovala slova pekelné děvky? Na názorech ženy záleží pramálo a na názorech pseudoženy ještě méně. Proč ji jednoduše nevyužil k tomu, pro co je určena, a vůbec ji neposlouchal? Konec konců diskuse není potřebná část sexuálního naplnění.

Samozřejmě se mohl vrátit do zahrady a udělat to tam, nebo jednoduše předvolat Lilu sem do hradu. Mohl by s ní dělat, cokoli by chtěl, a pak ji vyhnat bez jakýchkoliv poznámek. To je přirozený a smysluplný způsob. To tělo, které mu ukázala — ví, že ačkoli je ze světa duchů, to tělo by cítil jako naprosto hmotné a živé. Je vskutku stvořena, aby uspokojila mužův chtíč.

Ale to by znamenalo jistý druh kapitulace, a to si nemůže dovolit. A tak trpí sám. Je Mars, Vtělení, určený k pohotovému utišení rozporů smrtelných, ale sám sebe utišit nemůže.

Když se Extáze znovu ukázala, byla změna daleko výraznější. Neuspokojovalo ji zůstat klidně v posteli, chtěla se bavit o úplně jiných věcech. Byla plná detailů o studentech, které pomáhala vzdělávat, a jejich zájmu o zvyky na Východě, kde je věda používána velice málo. Teď má třídy všech věkových kategorií, od dospělých až po mládež. Miluje zkušenost nezávislosti nebo schopnosti rozhodovat čistě podle svých zálib. Rozvíjí své sebevědomí a své individuální hodnoty, což nikdy před tím nezažila. Přála si západní oblečení, takže se vyvarovala toho, aby byla brána jako Indka ve chvílích, kdy chtěla být raději sama sebou. Dokonce nosila na veřejnosti rifle.

„Cože?“ naléhal Mym.

„Kalhoty vyrobené z bavlněného materiálu, jsou modré barvy,“ vysvětlovala. „Velmi vhodné a pohodlné pro —“

„Pro dělníky!“ zvolal zpěvem. „Ne pro princeznu.“

„Už nejsem princezna,“ připomněla mu zcela klidně, bez pohnutí.

„Viděl jsem už západní ženy v této ohavnosti!“ zpíval. „Jejich zadky prakticky rozpáraly látku!“

„Ano, to je jeden z dráždivých aspektů,“ souhlasila.

„Aby ho viděl každý muž, který jí míjí!“ uzavřel uraženě.

„Nemají námitky,“ poznamenala, „ve skutečnosti se i mně dostalo několika komplimentů!

„Jsi *moje* žena!“ vztekal se. „Jenom já můžu na tobě vidět takový detail!“

Rozesmála se. „Kde si myslíš, že jsi, Myme? V zaostalé Indii? V západním světě je bohatství společně sdíleno.“

„Jsi si jistá, že sis nepovídala s démonkyní?“

„Lilou? Ne, neviděla jsem ji od té doby, co jsem se odstěhovala do smrtelného světa. Ale dozvěděla jsem se spoustu věcí o skutečném světě, Myme.“

„Myslím, že bude lépe, když tu práci odvoláš, a vrátíš se sem.“

„Nic takového neudělám!“ zvolala. „Jsem ve svém novém

životě nesmírně šťastná. Za prvé se cítím ženský nezávislá a užitečná, a vím, že mne v muzeu potřebují.“

„Já tě potřebuji *tady!*“

„Ale ne! Máš všechno, co potřebuješ, beze mě.“

„Nemám! Trávím příliš mnoho nocí sám.“

„Sám? Co se stalo Lile?“

„Nedotkl jsem se jí.“

„Proč, proč prosím tebe? Je to tvoje konkubína.“

„Já nechci konkubínu, já chci tebe!“

Usmála se. „To je rozkošné! Ale nezabíhejme do extrémů. Když tady nejsem, používej si zpropadenou konkubínu.“

Mym byl šokován jejím jazykem stejně jako jejími city. Nebyl si jist, jestli kleje západním způsobem, nebo naráží na statut stvoření Pekla, nebo obojí.

„Dobrá, povzneseme se nad to,“ řekla a přitáhla své nádherné tělo k němu.

Povznést se nad to? Co to znamená? Ale pochopil, že následující rozhovor by mohl způsobit další noc strávenou o samotě, a tak to nechal být.

Práce Marse začínala být rutinní. Mym zůstával tak nějak nespokojen s jejími detaily a s vášní nižších Vtělení, se kterými se musel spolčovat, ale byl spokojen, že čím dál více přiváděl válku pod kontrolu a povoloval jí způsobovat méně pustošení mezi smrtelnými, než by bylo bez jeho dohlížení. Vskutku se objevily případy, které si zasluhovaly podporu a které mohly být dosaženy jen násilím. Válka, která je přesně vedena, je určitě lepší než jisté druhy útlaku nebo zabírání majetku. Ale kolikrát by bylo lepší, kdyby případy války neexistovaly! Kdyby mohl smrtelný člověk existovat jednoduše v klidu a hojnosti, bez potřeby nějakých Vtělení na dohlížení na jeho násilí.

Ale smrtelný svět je takový, jaký je, a lidská povaha je nezkrotná. Proto je třeba různých Vtělení a Mym je spokojen, že představuje tuto důležitou funkci. Není to jeho práce, co ho otravuje, ale jeho soukromý život.

Pokročilo to od nespokojenosti k zoufalství v jednom kroku.

Až se Extáze objevila a vysypala to na něj: „Myme, opouštím

tě,“ řekla znenadání.

„C—c—cože?“

„Našla jsem milého smrtelníka a chystám se s ním žít.“

„T—t—t—,“ Mym si připomněl svůj zpěv a použil ho. „Ty si budeš brát smrtelníka?“

„Ne. Budu s ním žít. Jestli nám to bude klapat, pak si ho možná vezmu, ale nechci žádné vazby.“

„Ale ty jsi *moje* žena!“ protestoval Mym.

„Už ne, Myme,“ řekla. „Žijeme odděleně od té doby, co jsi Mars. Máš svůj život a já jsem našla svůj. Nejlepší bude, když to oba pochopíme a uděláme něco zavčasu.“

„Nenechám tě odejít!“ bránil se. „Miluji tě!“

„Co uděláš — budeš se mnou válčit?“ Usmála se soucitně. „Myme, nikdy jsi mne nemiloval. Miloval jsi moje tělo a mou naprostou závislost na tobě. Já jsem milovala na tobě to, jak si mne ceníš. Ale nelíbí se mi má současná pozice, a kdybych měla být jen předmětem sexu, raději budu nezávislá. Takže je to lepší s Janem než s tebou a já jsem si to jednoduše uvědomila. Doufám, že tento rozchod našich cest bude přátelský, ale ať už bude přátelský, nebo ne, rozhodně k němu dojde.“

Jestli Extáze byla někdy závislá, tak teď už rozhodně nebyla! Mym byl natolik rozrušen tímto zklamáním, že nemohl mluvit ani zpěvem.

„Dobrá, tedy sbohem,“ řekla, otočila se a odcházela pryč. Teď Mym zahlédl v přijímací síni Thanata, jak je připraven dopravit Extázi zpět do světa smrtelných. Přišla ho jen informovat o svém rozhodnutí.

Mym ucítil v ústech krev. Ve svém vzteku se kousl do jazyka. Teď krev vyprovokovala hněv jiné povahy. Bude jednat s tím jejím „Janem“!

Uchopil Rudý meč a poručil být ve světě smrtelných. Ví, kde Extáze pracuje a kde žije, odtud by měl být schopen vystopovat toho smrtelného Jana.

Ale pak se zarazil. Může on, Vtělení války, používat svou moc čistě sobecky, negativním způsobem? Ublížit té, kterou miluje, nebo miloval, nebo si myslel, že miluje? A ten Jan — určitě nevinný muž,

protože Extáze by neřekla smrtelníkovi o svém vztahu k nesmrtelným. Muž, který má Extázi hodně rád, který ji možná potřebuje víc, než ona potřebovala jeho, a chce ji poznat tak dobře, jak jen to půjde.

Mym zamítl svůj úmysl. Ne, nemá potřebu ani žádnou touhu ublížit Extázi nebo jejímu příteli. Názorně předvede, že si přeje, aby byli smrtelní přátelé a přijme nepříjemné s přízní, jakou jen v sobě posbírá.

Vrátil se do svého hradu a v hodně špatné náladě se šel projít do zahrady. Je pravda, že on a Extáze žili odděleně a její iniciativa byla oprávněná. Ale on objevil potěšení milovat a být milován s Orb a znovu ho objevil s Extází. Nemůže už dále snášet svou samotu.

Orb. Kde je teď?

Objevila se Lila. „Tak tě odhodila," řekla.

K čertu s ní! Až na to, že ona už tam je. „Ne, děkuji ti démonko," řekl.

„Rozhodně to nebyla pro tebe ta pravá," řekla Lila. „Možná byla, když jste si hráli na prince a na princeznu mezi smrtelnými, ale ne v této situaci. Potřebuješ ženu, která má pro Vtělení pochopení."

„To je pravda. Budu muset nějakou najít."

Usmála se a nadechla. Měla teď na sobě jedny ze svých průsvitných šatů, které přiváděly k šílenství daleko víc, než kdyby byla úplně nahá. „To nemůže být žádná smrtelnice, Myme. Potřebuješ takovou, která patří do posmrtného života."

„Thanatos vypadá, že mu to se smrtelnicí jde dobře."

„Thanatos má naprosto znamenitou smrtelnici. Není už žádná taková žena, jako je Luna."

„Pleteš se, démonko. Je tady ještě její sestřenice Orb."

Lila výmluvně pokrčila rameny. „To je pravda. Něco jsi s ní měl, že?! Ale už je dávno po tom a ty to nemůžeš vrátit."

Lila se postavila před něho a nechala své tělo provokativně se zachvět. „Tento vztah jsi ukončil, když jsi ji opustil kvůli jiné ženě."

„Nebylo to mé přání!"

„Nicméně, nechal jsi ji v nejhorší situaci. Chápeš, byla těhotná."

„Těhotná?"

„Čekala dítě. To se smrtelným stává, však víš."

„Čekala dítě? To nemohla!“

„Ověř si to ve vláknech Osudu, Myme. Nosila tvoji holčičku a porodila ji po tom, co jsi ji opustil, a dala ji k adopci. To vaši romanci ukončilo nejlépe. Velice pochybuju, že by to chtěla zažít znovu.“

„Ale ona mi nikdy nic neřekla!“

„Nevěděla to, když jsi ji opouštěl.“

Mym byl sklíčený. „Kdybych to býval věděl!“

„Naštěstí stvoření v posmrtném životě nemohou otěhotnět. S nimi je to všechno příjemné, žádné následky. Tak proč nezačneš cítit a neuděláš to, po čem už tak dlouho toužíš?“

Otřásla se a její šaty se proměnily v páru. Rozevřela paže. „Mohu být nejpovolnější a nemám žádné nároky, Myme.“

Podíval se na ni. Toto stvoření Pekla vypadá, že je nejméně na pokraji vítězství. Její tělo je nádherné, ale jeho podstata je démonická. Věří jí, že slouží svému pánovi, a jejím pánem je Satan.

Znovu ucítil v ústech krev. Tentokrát nechal reflex berserka, aby ho ovládnul.

Znenadání se pohnul. Jeho obrovský Rudý meč byl venku a hvízdl vzduchem. Usekl jí hlavu. Ta s překvapeným výrazem odletěla. Tělo zůstalo stát. Netekla žádná krev.

Meč zasvištěl vzduchem zpátky. Odsekl jí horní část paží a vrch torza čistě v linii jejích prsou. Ramena se nadzdvihla a spolu s krkem a horní částí jejich prsou bez kapky krve odletěla. Spodní části prsou se podobaly dvěma mísám, naplněným přesně po okraj šedou výplní. Obě části jejích ňader se rozšiřovaly, protože se Lila v momentě napadení zrovna nadechovala.

Opět prolétl meč a rozsekl tělo v útlém pase. A znovu v místě pohlaví, a v kolenou. Pět hbitých seků a tělo se v pěti částech skácelo na zem, kde se ještě rozdělilo, když dopadly ruce a nohy. V momentě se na zemi válela hromádka částí těla.

„Také tímto způsobem jsem připravená ti sloužit,“ řekla hlava. Ležela stranou, tam kam spadla a dokutálela se. Osekaný krk byl vzhůru, obličej směřoval dolů. „Chci se tě jen zbavit!“ zasípal Mym.

„Pak ulož mé části do rakve a pošli je do Pekla,“ řekla hlava.

„Nemám žádnou truhlu.“ Mym si prohlédl meč a nenašel na

něm žádné stopy krve. Jeho hněv berserka se pozvolna vytratil, byl vyměněn za omráčení. Ví, že se démoni liší od lidí, ale nebyl na to zcela připraven. „Použij podstavec sochy.“

Mym přešel k souložící soše a odsekl její figury. Podstavec je teď opravdu jako rakev. Zasunul meč do pochvy a zvedl ho.

Mym zvedl část torza a odhodil ji do bedny. Byla jako horký vosk, pevný, ale trochu měkký, plocha řezu se nijak nelišila od vnitřní části. Přirozeně nemá Lila žádné zažívací ústrojí, žádný oběhový systém a žádné dýchací ústrojí. Je to jednoduše hmota formovaná do pseudo-těla, těla bez osobnosti.

Jednoduše chodí, mluví a vypadá jako živá. Utkala zlo s Extází a mnoho toho, co říká, má ďábelský smysl. Není člověk, přirozeně — ani není neživá hmota. Co teda je?

Zarazil se s horní a dolní částí její nohy v ruce. Zkusil, jestli k sobě padnou. Splynuly a vytvořily celou nohu.

„Můžeš mne znovu poskládat dohromady, jestli chceš,“ řekla hlava. „Ještě jednu část a dosáhneš velice zajímavé oblasti.“

Mym odhodil nohu do bedny. Zvedl části její druhé nohy, pak ruce. Potom se dostal k ňadrům. Je ohromující, jak jsou tato poloňadra plná a pevná, jak jen ňadra mohou být. „Nebo můžeš sestavit jen tuto moji část,“ radila hlava. Odhodil ty půlky dovnitř bedny. „Dávám přednost opravdové ženě.“

„Opravdová žena tě odhodí, aby se mohla potěšit se smrtelným mužem,“ odvětila hlava. „Tady v posmrtném životě potřebuješ ženu z posmrtného života.“

To je ta její ďábelská logika. Co řekne, dává větší smysl, než si chtěl připustit. Musí se pokusit to vyvrátit. „Nejsem z posmrtného života, jsem nesmrtelný jen dočasně. Potřebuji ženu v podobné situaci.“

„Ale to se může zajistit,“ řekla hlava.

Mym dokončil odhazování zbytku těla do bedny, ale váhal se zvednutím samotné hlavy. Tak si s ní ještě chvíli povídal. „Jak se může taková věc zajistit?“

„Můžeš se dát dohromady s nějakým jiným Vtělením. Nejmladší součást Osudu, Clotho, je známa jako ochotná.“

Mym si vybavil mladou, krásnou východní ženu Clotho.

Myšlenka ho přitahovala. Pak mu vytanula v mysli jiná, mnohem zralejší Lachesis, ve skutečnosti to samé Vtělení jako Clotho, jen v jiné formě. Zajisté jsou mysli Osudu stejné, ačkoli tělo se mění. V tomto smyslu není o nic lepší než démonka. Mladé a nevinné tělo se zkušenou a cynickou myslí není to, po čem opravdu touží u ženy. Také má určitě Osud svoje společníky a nebude určitě stát o to, mít něco s mužem jako on.

„Pak je tu — ale samozřejmě, ta by tě nezajímala," poznamenala hlava.

Obvyklý trik! Ale Mym pořád netouží zvednout mluvící hlavu, a tak se nechal chytit. „Kdo?"

„Je to panna, princezna, zavřená v hradu ze zmrzlé mlhy, neschopná utéct, protože si jí nikdo nevšímá. Ale samozřejmě, není to nikdo, kdo by tě zajímal."

„Kdo je to?"

„Jmenuje se Ligeia. Ale —"

„Proč je tam zavřená?"

„Je to odplata za špatnost, kterou udělala v životě."

„Aha — je to další démonka."

„Ne. Je to zatracená duše."

„To je nějaký rozdíl?"

Hlava se zasmála. „Samozřejmě je! Démoni jsou stvoření Pekla, které slouží přímo. Mému pánovi Satanovi. Jsou to stavby z etheru bez jakýchkoli životních funkcí, přesně jak to vidíš na mém těle. Duše jsou nesmrtelné esence smrtelných bytostí. Sdílejí intelekt a pocity smrtelných, ale už nemají smrtelnou existenci."

„Tak jako personál Hradu války," souhlasil Mym. „Ale od té doby, co *nejsou* smrtelní, jsou beznadějně uvrženi do Posmrtného života a nejsou pro mé záměry o nic lepší, než jste vy démoni."

„Ano. Ale Ligeia je speciální případ. Byla neprávem zatracena, a jenom kdyby mohla být nestranně vyslyšena, mohla by být znovu ohodnocena."

„Proč nemůže být vyslyšena?"

„*Nestranně* vyslyšena. V Pekle je spousta vyslyšení, ale nejsou nestranná. Pokaždé, když se pokoušela vysvětlit svůj případ, vysmáli se jí. Teď musí být pěkně naštvaná. Myslím, že by skutečně ocenila,

kdyby se někdo vlivný ujal jejího případu. Ale samozřejmě až bude nestranně vyslyšena, půjde do Nebe, takže to bude konec. Nemělo by význam se s ní zaplést.“

Mymovi je Lilin postoj jasný, chce, aby se z Ligeiou zapletl, a tak reagoval negativně. „Souhlasím,“ řekl a uchopil pramen vlasů plazící se po zemi, zvedl za něj hlavu a hodil s ní do bedny. „A teď jak to mám dopravit do Pekla?“

„Jednoduše to adresuj na cíl cesty,“ řekla hlava. Slova byla tak nějak zamumlaná, protože byl její obličej směrem dolů.

„Do Pekla s tebou!“ řekl Mym.

Rakev i se svým obsahem vybouchla. Vyfoukl se hustý mrak kouře, a když se rozplynul, byla rakev pryč.

Další Marsova práce byla v Irsku. Když tam Mym dorazil se svým krutým doprovodem, prozkoumal svým obvyklým způsobem situaci a dověděl se, že Irská armáda, revoluční organizace, použila technologie spojovaní genů, aby vyvinula virus, který ovlivní jen protestanty. Chystají se uvolnit mor, který těm, jež infikuje, způsobí smrt nebo obrovskou debilitu. IA nebude muset ani bojovat. Jednoduše se chopí moci potom, co mor udělá svou odpornou práci. „Že je to fenomenální!“ zvolalo Vtělení epidemie. „Už je to dávno, co jsem měl naposled příležitost dohlížet na děsivý mor!“

„Spojování genů,“ zamumlal Mym zamyšleně. „Mám pocit, že by to Gaiu podráždilo, kdybych si o tom nejprve nepromluvil s ní.“ Chopil se akce, vysedl na Werra a vedl ho do sídla Vtělení přírody.

Ale když se přiblížili k sídlu Zelené matky v Očistci, narazili na podivný příkop, který ho chránil před vniknutím někoho cizího. Mym viděl, že to Werre může jednoduše přeskočit nebo přes to přecválat, ale koník uhnul stranou.

„Co to je?“ zeptal se Mym koně. „Na světě není nic, přes co by ses nedostal.“

Ale Werre jen nesouhlasně zařehtal. Mym si připomněl, že toto není svět. Je to Očistec, oblast s jinými pravidly. Tento příkop je možná očarován, aby činil koním překážku.

Seskočil a kráčel ke břehu. Okamžitě připlavala ryba nadpřirozeného druhu. Ne, není to ryba, má to nohy a spodní část těla muže. Ale nad linií pasu to má ploutve a žábra a tlamu to má plnou

zubů.

„Mořský muž," zamumlal Mym. Nikdy ještě neviděl žádného na vlastní oči, ale nemůže se plést. Mořská panna má horní část těla lidskou a má rybí ocas. Tento mořský muž je opačný. Zatímco s mořskými pannami je možné se přátelit, a mořské panny mohou být velice dobrá společnost, když se člověk nesoustředil na tváře, o mořských mužích se říká, že mají nejhorší mravy ze všech těchto druhů. Jsou mentálně zpustlí a jejich existence se skládá jen z trhání svých obětí na části.

Mym udělal, jako by se svou botou dotkl vody, a mořský muž se po ní vrhl s takovou vervou, že vystříkl proud vody a zasršely jiskry. Bez pochyb znamená tento netvor práci.

Zamyslel se a dotkl se meče. „Gaia," zazpíval.

Žena se neobjevila. Místo ní se objevil barevný papoušek. „Kdo volá? Kdo volá?" naléhal pták.

„Mars volá Gaiu," odpověděl rozzlobený Mym.

„Prokaž se! Prokaž se!" zaskřehotal papoušek.

„Ty ptačí mozku, copak mě nevidíš?"

„Každý den vidím stovky takových, jako jsi ty," odvětil papoušek. „Veškeré napodobeniny jsou seslány Satanem, aby obtěžovaly mou paní."

Stovky za den takových jako on? Najednou si Mym uvědomil, že Satan připravuje další špatnost, pokouší se podstrčit své miláčky démony do království Přírody tím, že napodobují Vtělení. „Běž říct Gaei, a ona si může sama ověřit mou pravost."

„Zelená matka je zaměstnána svými vlastními starostmi, nemůže ztrácet čas prověřováním každého podvodníka."

To také dává smysl. „Jak ti mohu prokázat svou identitu, abys jí pověděl o mé přítomnosti?"

„Sám se k ní dostaň, aby tě mohla vidět," zaskřehotal papoušek. „To dokáže jenom pravé Vtělení."

Mym si povzdechl. Právě když potřebuje mluvit s Gaiou, Satan začne se zasahováním. Je neštěstí, že zrovna teď. Neštěstí? Ne, možná to Satan naplánoval takovýmto způsobem, aby zabránil Mymovi provést konzultaci a tím upozornit Gaiu, aby mohl být mor zničen dřív, než vůbec vypukne.

Znamená to, že je to bez pochyby důležité, aby se tam dostal. On je ve skutečnosti postaven proti Satanovi, ne Gaia.

Ale mořský muž dychtivě čeká se svými vyceněnými zuby. Ačkoli o sobě Mym ví, že je smrtelnými nezranitelný, vůbec si v této situaci není jistý. Kdyby byli nesmrtelní nezranitelní zuby mořského muže, mohli by se přes něj démoni dostat. Werre viditelně své tělo neobětoval tím, že by vstoupil do vody, a je tu evidentně také kouzlo, které mu brání přeletět přes příkop. Mym se tedy tímto způsobem neodvažuje riskovat své tělo.

Dobrá, stále může projít. Vytasil Rudý meč. „Je mi líto, mořský muži," řekl. „Ale budu vraždit, abych mohl projít."

Ale stále váhal. Démoni také mohou vládnout mečům a určitě jsou povolní k zabíjení. Proč to neudělali?

Čím více nad tím přemýšlel, tím byl klidnější. Konečně zvedl volný kámen a hodil s ním přes příkop.

Na protějším břehu kámen explodoval. Něco ho prostě zničilo.

To něco je způsobilé udělat to samé člověku nebo démonovi. Opět to nestojí za riskování. Také nemá moc chuť vraždit stvůru, mořského muže, který jen dělá svou práci, která je mu přidělena.

Ale jak se tam má dostat, aniž by to samé zvládl démon? Musí tu být nějaký způsob, jinak by tento test jeho identity nefungoval.

Zamyslel se a rozhodl se, že bude muset udělat nějaký nepříjemný výzkum. Čapl si vedle vody, a když se k němu mořský muž dostal, vložil do tohoto stvoření jednu svou ruku. Vyjevený rybí muž se na místě zastavil a Mym ho překryl celým zbytkem svého těla a vstoupil do něj. Jeho ruce splynuly s ploutvemi stvůry, hlava s hlavou a nohy s nohama. Vstoupil fyzicky.

Pak připojil svůj mozek a nechal ho splynout s mozečkem příšery. Už byl v tomto manévru docela úspěšný, ale toto je zvláštní souboj, protože je to mozek ryby. Musely splynout přesně jen ty primitivní součásti jeho mozku. Prostě v rybí hlavě není žádné vyšší centrum, které by s tím jeho souhlasilo.

Naštěstí bylo této malé identifikace dosaženo. Instrukce pro mořského muže jsou hned v horní části jeho mysli a Mym je asimiloval dříve, než se vůbec stihl dostat do zbytku identity stvoření.

Na dně příkopu je mřížka. Jakmile se voda zakalí, tato mřížka se stane propustnou a bude možné jí proplavat. Samozřejmě Bystrá noha by sežrala jakoukoli osobu nebo stvoření, která by se o to pokusila — kromě toho, kdo na něj vysloví jeho jméno. Jen toho a nikoho jiného strpí, aby ho propustil.

To stačí. Mym vystoupil z mořského muže a prošel vodou zpět na břeh. Mořskému muži to trvalo několik okamžiků, než si uvědomil, že tam někdo je. Teprve potom reagoval, ale Mym už se vydrápal na souš.

Werre na něj čekal. „Oddaný oři, od tohoto místa musím pokračovat sám," informoval ho Mym. „Vrať se do Hradu války. Až tady s tím budu hotov, předvolám tě."

Werre zařehtal, otočil se a odklusal pryč. Je to inteligentní kůň, takový stěží existuje ve smrtelném světě. Mym si uvědomil, že toto je významná část toho, co se mu na této funkci líbí — vlastnictví opravdu dobrých průvodců, jako je meč a válečný kůň.

Mym se zahleděl do příkopu. Ano, na dně vypátral mříž. Voda je čistá, takže ji může vidět. Jediné, co teď může dělat, je čekat, až se zakalí.

Ozval se zvuk kopyt. Mym se podíval zpátky a uviděl, jak se k němu blíží zlatý oř a veze jezdce ve zlatém plášti.

To je Mars! Tedy spíš démon, který vypadá jako Mars,

Mym je ten, který musí vědět, že to není pravé Vtělení. Udělá líp, když se přes tento příkop dostane dřív, než démon dorazí.

Ale voda je stále naprosto čirá. Ještě si nemůže dovolit vstoupit. Může sice zastavit mořského muže vyslovením jeho jména, ale nemá šanci dostat se přes mříž. Musí čekat.

V dálce se objevila další figura, přesně stejná jako ta první. Papoušek měl pravdu: jsou tu všude démoni. Není tedy divu, že jich má Zelená matka až po krk. Musí se tam dostat dřív, než dorazí dav démonů a znemožní mu to. Ale voda je pořád čirá.

Dorazil první démon. „Hola, ničemo!" vykřikl bojovně. „Odvažuješ se přebírat moji podobu? Začals, podvodníku!"

Ryzí nestydatost této výzvy přivedla Myma do okamžitého vzteku. V ruce se mu najednou objevil Rudý meč a zasvištěl vzduchem. Hlava démonova koně odletěla, pak část jeho krku a

potom horní půlka jezdce. Stejně jako u Lily se tu neobjevila žádná krev. Vypadá to, jako by ty jednotlivé části byly utvořeny odděleně a dány dohromady. A teď znovu padaly odděleně. Horní část démona hlasitě žuchla do vody a začala se potápět.

Voda se zavírila, jak se po tom soustu vrhl mořský muž. Odporné zuby zajiskřily a roztrhaly démonovu substanci na menší díly. Celý děj se posouval směrem dolů, tak jak se kousky potápěly. Mořský muž má v úmyslu je všechny sežrat. Bláto na dně se zvířilo a zakalilo vodu.

„Hola, ničemo!“ vyzýval druhý démon.

Mym vzhlédl. Démon na něj zaútočil, rozmáchl se mečem. Za ním přijížděli další, všichni stejní.

K čertu s nimi! Doslova! Mym pozvedl meč — a zastavil se.

Voda v příkopu je zakalená.

Otočil se a zasunul meč do pochvy. Potopil se do vody. „Bystrá noho!“ zakřičel těsně před tím, než to žbluňklo.

Mořský muž na místě ztuhl a nechal ho projít. Mym se vrhnul ke spodní mřížce a proplaval jí, kování vypadalo nehmotné. Dostal se do podmořské jeskyně, která se před ním rozevřela. Nemohl se nadechnout, protože tam nebyla žádná hladina, ale nijak mu to nepřitížilo. Pochopil, že jako Vtělení se nemůže utopit, jelikož nemůže zemřít. Dýchání zde je jen zažitý reflex, stejně jako požívání potravy.

Nakonec se jeskyně vynořila a on se dostal do zahradního sídla Zelené matky. Bylo tam nádherně. Kvetly tu kroviny a stromy všech druhů a všude okolo byly květiny. Z větve na větev skákaly veverky, čipmánkové okusovali oříšky rozbité kamínkem. Bylo to velice příjemné místo k relaxaci.

Ale on má práci. Vstoupil do zahrady a vydal se po pěšině, která vedla do centra zahrady.

Cesta se začala brzy zužovat. Na obou stranách se vyvyšovaly kameny a držely pěšinu těsně mezi sebou. Ve středu nejužší části stála ještěrka.

Mym se zastavil. Něco se mu na tomto malém stvoření nezdálo. Nebálo se ho a dívalo se na něj se zvýšenou pozorností. Bylo červené, ve skutečnosti spíš pěkné, a připomínalo mu —

Oheň. V žádném případě to není ještěrka, mohl by to být salamandr.

Popošel na bok a našel část uschlé větve. Máchl s ní proti stvoření.

Maličký plaz vyskočil, aby mohl zaútočit, a kousl do ní. Jakmile došlo ke kontaktu, dřevo vzplanulo. Hořelo to výbušně. V momentě, kdy dopadlo na zem, byla z něj jen hromádka zuhelnatělé hmoty a popele, která okamžitě zdoutnala v prach.

V pořádku, je to salamandr. Stvoření, které zapálí všechno, čeho se dotkne a co je jiné než země, na které stojí — zapálí tak, že to hoří, dokud nezbude jen popel.

Kdyby se pokusil toto stvoření minout a ono by ho kouslo, mohl by shořet podobně.

Je samozřejmě Vtělení, připomněl si, imunní proti smrtelným útokům. Ale znovu si připomněl, že toto není smrtelný svět, je to Gaina zahrada, kde vládnou jiné zákony. Jestliže může toto stvoření zabránit průchodu démona, může stejně tak pohotově zabránit Vtělení.

„Ale tady nejsou žádní démoni," zamumlal Mym zpěvem.

Za ním se objevila postava. „Hola ničemo!" křičela.

„Jak ses sem, ksakru, dostal?" naléhal polekaný a rozzlobený Mym.

„Řekl jsem to samé kouzelné slovo co ty, takže mě rybí muž pustil," odvětil Mars-démon. „Teď se braň, podvodníku!" A zaútočil s vytaseným mečem v ruce.

Mym uhnul. Démon přeletěl přes jeho sehnuté tělo a skočil rovnou na salamandra.

Vzplanul oheň. „Au, já hořím!" zvolal. Pak se osoba změnila v popel a klesla bezvládně k zemi.

„Jeden démon vrácen do pekla," zapěl Mym. Nepocítil žádnou lítost, protože ví, že tyto bytosti postrádají jakýkoli aspekt lidskosti, kromě jejich lidské podoby.

Ale jakou udělal hloupost, když vyslovil jméno mořského muže v přítomnosti démona. Přirozeně to démon zaslechl, zopakoval a mořský muž ho pustil.

Dobrá, teď už je po něm. Co má udělat teď, je vymyslet, jak se

dostat přes salamandra. „Hola ničemo!“

Cože, další démon? Najednou Mymovi došlo, že to, co mohl zopakovat jeden, může také další. Takže tady v zahradě může být kdo ví kolik démonů, jen díky jeho nedbalosti. Je dobře, že je Zelená matka prozíravá a umístila druhou překážku.

Démon zaútočil. Tentokrát Mym uskočil tak, že se démon ocitl těsně před salamandrem. Ať je tento démon zničen stejně jako ten před ním!

„Tak, salamandre!“ zakřičel démon. „Budu se s tebou muset vypořádat!“ A stočil čepel Rudého meče směrem dolů.

Mym očekával tělo v ohni — ale nestalo se tak. Ostrý meč rozřezal salamandra na půl. Zbraň ještě jednou sekla, zatímco hlava vychrlila plamen. Salamandr je zabit.

To otřáslo Mymovi vědomím. Jestliže může démon zabít jednoho z ochránců Gaina sídla, pak se přes ně mohou démoni dostat a není to žádné platné odlišení od vetřelce. Má se sám pokoušet vstoupit, jestliže je moc Zelené matky tak nejistá?

Démon Mars vyrazil po pěšině, a byl napaden zábleskem ze vznášejícího se oblaku. Nic z tohoto tvora nezůstalo, až na bafnutí sirného plynu.

Mym byl znovu ujištěn. Přece jen jsou obránci Zelené matky pevní! Démoni už tímto místem nemohou projít, tak jako prošli příkopem, bez přesného pověření. Salamandr je jen část.

Zpoza kamene se vyplazil další salamandr. Věci se vracejí do původního stavu.

Mym vzal další větev a podrážděl malé stvoření. Když vyskočilo, zakouslo se a zapálilo větev, Mym se svou volnou rukou přiblížil a náhle ho uchopil. Vstoupil do něho tak, jak to šlo, svou identitu vedl skrz vlastní ruku. Neuvědomoval si dříve, že toto může udělat Mars, dokud to teď nevyzkoušel — jen si uvědomoval, že to někde uvnitř tak nějak musel vědět, jinak by to bylo gesto sebevraždy.

Salamandrova mysl byla malá a zpustlá, ale opět ji bylo lehké přečíst, protože byly řídící instrukce na povrchu. Jeho jméno je Sladký dech a toho, kdo toto jméno vysloví, propustí. Když se tato oblast zakalí kouřem, otevře se ve stěně díra.

Mym vystoupil, odhodil salamandra a rychle ustoupil dřív, než ho mohl kousnout. Pak se kolem sebe rozhlédl, a když nezahlédl žádného démona, nabral plnou náruč uschlého listí ze sousedních lesních kytek. Nasypal je na salamandrovu hlavu.

Stvoření ty listy samozřejmě zapálilo. Vzedmul se hustý oblak kouře a čmoudu a pohltil pěšinu.

Teď Mym vyslovil jméno. „Sladký dech."

Salamandr na místě ztuhl. Mym vstoupil do kouře, co nejméně dýchal a snažil se držet oči otevřené, ověřil si, že je opravdu nezranitelný. Je tu samozřejmě kompenzace pro to, že je Vtělení! Zrak měl kvůli hustotě kouře zhoršený, ale necítil žádnou přímou osobní nelibost.

Ucítil vedle sebe stěnu, ale žádný otvor nenašel. Že by se spletl? Kouř začínal řídnout.

Pak si uvědomil, že tu jsou dvě stěny. Zatápal po té druhé a nalezenou dírou prošel do země. Přese všechno úspěch!

Ocitl se v další jeskyni, tentokrát suché. Dotkl se meče, a ten vyzářil třpyt, který mu umožňoval projít bez spadnutí. Dutina se ubírala cestou skrz kopec a končila na druhé straně.

Před ním se otevřelo nádherné údolí s uspořádanými keři a barevnou trávou. Seshora vypadala vegetace jako bludiště, ale nebyla v něm žádná zaklikacení, takže bylo jednoduché jím projít. Také zde by bylo příjemné zůstat a odpočinout si —jen kdyby měl čas.

Vyrazil vpřed — ale čím víc zacházel dál, zjišťoval, že je křoví stále hustší a trnitější, a že uzavírá uličky kolem něho. Musí si vybrat vhodnou cestu, nakonec zjistil, že vstupuje do té, která vede na centrální mýtinu v nejhustší štěrbině údolí. V dálce před ním stály tři pěkné domy Zelené matky, vůbec ne moc daleko. Zatím!

Ale na mýtině se objevil jednoduchý detail stojícího mrtvého dřeva, zkamenělý strom, a na větvi tohoto stromu seděla harpie. Mohl ji poznat už jen podle samotného zápachu.

Dobrá, vypadá to, že se překážky přestěhovaly na stromy. Vstoupí do ní a zjistí správný způsob propuštění. „Hola ničemo!"

Další démon! „Jak ses sem dostal?" naléhal Mym, jenž byl velice frustrovaný tímto pronásledováním svými soky.

„Maskoval jsem se jako kus skály a díval jsem se, co děláš,"

řekl démon. Bylo evidentní, že tato stvoření postrádají lstivost svého pána. Nedělá jim problémy odpovědět na přímou otázku. „Pak jsem udělal to samé. Teď se na tebe budu dívat znovu.“

„Ale ne, nebudeš!“ opáčil mu Mym a vytáhl meč.

Démon nevykazoval žádný strach. Vytáhl svůj vlastní meč, který vypadal naprosto stejně, a srazil se okrajem čepele s tím pravým. Čepele se dotkly — a démonův meč se rozpůlil. Není to nic víc než substance stejná, jako má démon, která nemá žádnou zvláštní tvrdost.

Ovšem jak tedy ten druhý démon zabil salamandra? Musel mít lepší zbraň než tento!

Démon na něj hleděl mávaje zbylou částí meče. Mym se rozmáchl a sekl špičkou svého do torza toho druhého. Čepel ho prořízla a ukázala svůj hrot na druhé straně, ale démon neuskočil. Vyklouzl z meče a mrštil svým zbytkem po Mymovi.

Když démonova zbraň narazila na Mymův plášť a odrazila se, ozval se zvuk. Mym náraz ucítil, ten meč má určitě pevnou podstatu!

Zatočil svou vlastní zbraní dokola, zvedl ji a ve větší výšce ťal. Rozřízlo to démona skrz hlavu napůl od pasu vzhůru, ale tvor nespadl. Mym svou čepel vedl dolů a sekl ze strany a půlka horního torza démona, včetně jeho levé ruky, odletěla čistě odseknutá podél horizontální i vertikální linie. Ale pravá strana pokračovala v boji.

Mym zvýšil úsilí a rozsekal démona na kousky. Až teď to bylo hotovo. Záležitost bojování s démony je divná. Vypadají, že skoro nebo vůbec necítí bolest či strach, nemají žádnou krev a mluví a dýchají lehce, ale netakticky. Co je motivuje? Někdy mohou vypadat víceméně lidsky, jindy úplně cize.

Znovu se otočil na harpii, která přihlížela beze známky zájmu. Je si jistý, že s ní může jednat — ale jak si má být jistý, že se nedívají další démoni? Jestliže se mohou maskovat jako kameny nebo jako jiné předměty, mohou být všude kolem. Bude lepší chviličku počkat, než něco podnikne.

„Jak se máš?“ zeptal se harpie.

Teď reagovala. „Nesssoulož se mnou!“ zvolala a plivla na něj.

„Vidím, že nejsi moc společenská,“ řekl s úsměvem. Sotva očekával, že tomu bude jinak.

„Nasssávala jsem!“ pištěla nepříjemně.

Mym stále neviděl žádné další démony, a tak pokračoval. Zvedl jednu ze zničených démonových rukou a postrčil ji k ní. Harpie ji jedním drápem chytla a roztrhala ji svými zuby. V momentě byla démonova substance rozmetena. Ale zatímco její pozornost byla věnována tomuto soustu, Mym se natáhl, aby se dotkl jejího křídla, rychle tímto spojením provedl svou identitu a vstoupil do ní, jak nejlépe mohl.

Je to slečna MacBeth, a když se nad touto oblastí snese mrak, otevře se v zemi díra. To je všechno. Je to jen jiná varianta obvyklého plánu.

Vystoupil a zvedl větší sousto démona. Hodil ho harpii, ale letělo o kousek níž, takže ho nemohla chytit. V rozčilení zamávala křídly tak silně, že se zvedl oblak prachu.

Teď vyslovil její jméno. „Slečna MacBeth.“ Harpie ztuhla, Mym vešel do prachu a našel v zemi díru. Vkročil dolů do ní a ocitl se zase v jiné jeskyni.

Tentokrát nepokračoval hned dál. Otočil se a počkal.

Naprosto určitě ho pronásledoval démon. Mym mu odsekl hlavu a pak rozkrájel zbytek těla, dokud ty kousky neztratily svou podobu.

Objevil se další démon. Mym ho také rozsekal.

Čekal, ale další démon už nepřišel. Toto by tedy mohl být konec s démony. Jak zatím stačil zjistit, démoni jsou bystrá stvoření a jednají hned v tom momentě, kdy k tomu uvidí důvod. Nikdo, kdo by byl schopen ho teď následovat, by tak teď neudělal.

Otočil se a šel dál chodbou, ve které se teď nacházel. Dovedla ho k mříži. Otevřel ji a našel schody vedoucí vzhůru. Nahoře na schodišti našel zelenou a hnědou místnost.

„Je fantastické, že tě tu vidím,“ řekla Gaia.

„Dostat se sem bylo těžší, než jsem očekával.“ řekl Mym, pochopil, že nakonec vstoupil do jejího domova.

„Ti démoni jsou zlořádi,“ řekla. „Odpusť.“ Udělala gesto a z její ruky vyletělo hejno much. Bzučely kolem Myma a pak si sedly na jeho plášť.

Najednou kolem něho všude doutnal kouř. „C—c— cože?“ zeptal se vyděšeně.

„Štípají zbylé démony do zapomnění," vysvětlovala Gaia.

Mym byl ohromený. „Tím myslíš, že jsem některé přinesl s sebou?" zapěl.

„Opravdu," souhlasila. „Ale teď už jsem to s nimi vyřídila."

„Ale pak tvé překážky — nefungují!"

Gaia se usmála. „Fungovaly, Marsi. Ukázaly mi, který z tisíce falešných je ten skutečný Mars. Tady se nebojím démonů, jen nesnáším být podváděná. Neměla bych vůbec oddech, kdybych měla prohlížet každou napodobeninu. Tak, jak to je, musím prohlížet jenom tebe. Co mi neseš?"

„Dohlížím na srážku, ve které má jedna strana v úmyslu použít spojování genů k vytvoření viru, jenž infikuje jen občany na druhé straně. Myslel jsem, že tě to bude zajímat."

Gaia sevřela rty. „To opravdu ano, Marsi! Děkuji ti, že jsi mě na to přišel upozornit!"

„Není zač, už jsem se střetl s tolika problémy s ostatními Vtěleními, že jsem myslel —"

Zelená matka se usmála. „Oceňuji tvou úvahu, Marsi. Určitě bych takovýto podvod nemohla nechat projít. Srovnám to pro tebe — ale na oplátku mi musíš dát intimní část sebe."

„Musím ti dát —?" zapěl Mym rozhorleně. „Přišel jsem sem, abych —"

„Vyhovět mi, Marsi," řekla.

„Vem si, co chceš!" zpíval zlostně. Nikdy nebude očekávat vděk od Vtělení!

„V pravý čas."

Otevřeně se ho zeptala, pak zvedla svou ruku k obličeji. Naklonila se a dotkla se jednoho oka pravým ukazováčkem a svého levého oka levým ukazováčkem. Na prsty spadly dvě slzy a slepily se v kuličky. Položila slzy odděleně do houbiček. „Vezmi to s sebou na místo boje," řekla. „Tam je spoj."

„D—d—dvě slzy?" zeptal se vyjeveně.

„Ne obyčejné slzy, Marsi. Když splynou, zmaří to, co Satan způsobil v Irsku. Jejich virus zanikne a nebude už moct být obnoven. Nikdo na tento zvláštní mor nezemře."

„To udělal Satan?" zapěl.

„Přirozeně za všemi špatnostmi, se kterými ses setkal, může Satan,“ řekla. „Způsobil povolání dětí do bitvy, další skupině podstrčil tajnou substanci k tvorbě zombií, ještě dalšímu seslal vizi, aby mu tak podstrčil technologii časové bomby, těmto dal tajemství protestantského moru. Pracoval na tom, aby tě zničil, Marsi.“

Mym zlostně zaťal pěst, když si uvědomil, že je to pravda. Jak to, že to neviděl dřív? Ta vize v Cush — úplně satanovská! „K čertu s ním!“ zapřísahal se.

„Což znamená, že s ním musíš jednat přímo,“ řekla Gaia. „Jen pak budeš osvobozen od jeho vlivu.“

„Teď ho porazím!“ zazpíval Mym.

„Nesetká se s tebou na poli podle tvého výběru,“ varovala ho. „Dej si pozor, Marsi. Vtělení zla můžeš zrušit jenom tím, že ho přesně pochopíš. Vyčkej svého času, poznáš, až přijde tvá příležitost.“

Mym věděl, že má pravdu. „Počkám,“ zapěl. „A teď, budu moci odejít bez toho, že bych musel absolvovat všechny ty souboje znovu?“

Zasmála se. „Samozřejmě, Marsi. Ale nejdřív —“ Jednou rukou se ho dotkla.Ucítil zvláštní zachvění a věděl, že z něho opravdu vyšlo něco živého. Příroda si vzala svou odměnu.

Pak vykročil z jejích předních dveří, což byl otvor v kmenu obrovského stromu, ve kterém žila, a přímo přes údolí zahlédl Hrad války. Nebyly tu vůbec žádné překážky.

-13-
LIGEIA

Jestliže Mymův noční neklid byl zlý, tak teď je ještě horší. Je frustrován opakovanou nepřítomností Extáze, ale ví, že se nevrátí. Jeho naděje na uspokojení někdy v budoucnu vyprchaly.

Procházel se zahradou. Tam byla Lila.

„Ahoj Myme," řekla známým způsobem. Měla na sobě jedny ze svých splývavých, tělo obepínajících šatů, které ji dělaly mnohem přitažlivější, než by byla, kdyby byla úplně nahá.

„Rozkrájel jsem tě a poslal zpátky do Pekla!" protestoval. „Tak co tady děláš?"

„Pokouším se sloužit tvým potřebám," řekla. „Jsi vítán rozkrájet mě znovu, jestli tě to potěší."

„Chci mít jen od tebe pokoj!"

„Teď nebuď takový, Myme. Víš, že nevydržíš bez ochotné ženy, a já jsem nejochotnější. Můžeš mne mučit, a já nebudu poraněna, můžeš mne rozřezat na kousky, a já se znovu spojím. Ale opravdu si myslím, že bys mě raději miloval."

„*Nenávidím* tě! Jsi stvoření Zla!"

„Dobrá, pak mě tedy můžeš nenávidět," souhlasila a pohladila svůdně své tělo. „Předvolej mne do své postele a tam mi svobodně nadávej při —"

„Vypadni odtud!" křičel a zatnul pěst.

„Udělej mne," radila a při tom udělala jinou svůdnou pózu.

Zarazil se. Ví, že kdyby ji chytil, ovinula by se kolem něj a pokoušela by se ho svést. Kdyby ji rozsekal, znovu by se v pravý čas spojila. Je to démonka, ne obyčejná omezená smrtelnice. Takže tyto možnosti zavrhl a spolehl se na svá vlastní slova.

„Jak tady pořád můžeš obtěžovat, proti mé vůli?"

„*Je* to proti tvé vůli, Myme?“ otázala se a přikročila k němu.

„Jistěže je!“

„Nevzrušuji tě snad svým tělem a ochotou?“

„Ne!“

Zavrtěla hlavou. „Každá lež, kterou vyřkneš, tě přibližuje Peklu, Myme. Pak budeš opravdu můj.“

„Toto je můj hrad! Nemáš právo tady obtěžovat!“

„To není tvůj hrad, Myme. Toto je střední zahrada, kde se mohou potkávat smrtelní, nesmrtelní a zatracení.“

„Toto je zahrada připojená ke Hradu války!“

„Toto je doplněk k tvému zahradnímu přístavku. Už nejsi na svém písečku, Marsi. Jinak bys nemohl mluvit bez koktání.“

To ho zarazilo. Je pravda, že jen v této oblasti může normálně mluvit bez jakéhokoli zpívání nebo koktání. To je jedna z věcí, která ho sem přitahuje. Ale taková řeč, to je dar od Satana a on mu může dovolit, aby ho ovlivňoval.

To mu připomnělo jiný aspekt této oblasti. „Extáze tady mohla jíst. Jak je to možné, je-li toto jen kompromisní součást Očistce?“

„Rozprostírá se nad součástí smrtelného světa,“ vysvětlovala. „Stůl obložený jídlem je ve skutečnosti v jedné z našich smrtelných lokalit, topologicky zahalené, aby se jevila jako místní.“

„To znamená, že tu ve skutečnosti nezůstávala!“ vykřikl.

„Záleží na tom, co myslíš pojmem ‚tady', Myme. Skutečnost je taková, jak ji kdo vnímá.“

„Nebo taková, jaká chce Satan, aby ostatní věřili, že je — tyto lži jsou skutečnost, protože on je pánem lží.“

„Pán iluzí,“ řekla, jakoby upřesňovala lehkovážně vyřčený pojem. „Jakmile někdo iluzi uvěří, stane se realitou. Kdybys mě přijal jako skutečnou ženu —“

„Vím, že nejsi!“

„Ale mohu to lehce uvést v zapomnění. Například, kdybych přijala jinou formu —,“ zazářila a najedou byly stejná jako Extáze.

„Vypadni z té podoby!“ zakřičel Mym.

„Proč — nejsi vzrušený?“

„Nechci tě v této formě!“ mohl jen říci, protože ji nechtěl uspokojit tím, že v něm vznítila ještě větší vztek. Je evidentní, že

démoni nemají žádné lidské emoce, jen je napodobují.

„Pak ti budu muset nabídnout jinou formu.“ Znovu zazářila a přijala podobu Orb.

„Ne!“ křičel Mym napůl vztekle.

Podobizna zavrtěla svou nádhernou hlavou. „Jsi výzvou k potěšení, Myme. Nežádáš trochu méně zákonné potěšení?“ a přeměnila se v podobu Luny.

„Nechci žádné napodobeniny!“ řekl zděšený Mym.

„Jsem si jistá, že jsi se o tom, jak je Thanatova žena přitažlivá, zmínil,“ řekla podoba Luny. Zrádná věc je, že má také hlas jako Luna a má veškeré způsoby, kterých si na ní všímal. „Teď ji můžeš mít bez toho, že by sis způsobil problémy s jiným Vtělením. Můžeš se pokochat jejími nejintimnějšími částmi —“

„Jak se tě mám zbavit?“ vytrvával.

Objevila se znovu podoba Lily. „Dobrá, je tu několik způsobů, ale myslím, že dva jsou v tvé situaci nejvhodnější. Jedním je odebrat se do Hradu války, kam nemohu vniknout bez tvého výslovného přání, a žít tam sám s tím, že do této zahrady už nikdy nevkročíš. Odvažuji se říct, že by to zvýšilo tvou statečnost jakožto Marse, protože bys byl za chvíli pěkně násilný.“

Mluví pravdu. To je jedna z věcí, která ho rozčiluje nejvíc. Lila vždycky mluví pravdu — pravdu, kterou nechce slyšet. „A ten druhý?“

„Můžeš si najít jinou ženu. Jakmile uvidím, že jsi plně uspokojen, nechám tě být, protože uvidím, že nemám žádnou naději.“

„Démoni mají nějakou naději? Nenáleží tento pocit smrtelným?“

„Smrtelná iluze,“ opět ho opravila. „Ale také nesmrtelná. Není žádná smrtelná naděje jako naděje zatracené duše, která sní o možném vstupu do Nebe.“

„Ale ty nejsi zatracená duše, ty jsi démon!“

„Ano, mluvím obrazně. Existuji jen, abych tě zkazila, v jakékoli formě umím.“ Znovu se zavlnila a stala se Lilith.

„Ty — jsi ona?“ zeptal se znovu poděšený Mym. „Odlišnost je bezvýznamná, Myme. Jsem démonka určená svádět tě, abys poslouchal vůli mého pána. Mezi démony není žádná individualita a

forma je jen vymoženost.“

„Takže Satan poslal Lilith pryč a přivedl tě na její místo —“

„Jen jsem vyměnila formy,“ souhlasila. „Na tom nezáleží.“

„Ale ona byla představena jako starodávný duch, který souloží se spícími lidmi, společnice zlých mužů od té doby, co začal čas, zatímco ty jsi představena jako panna.“

„Představování je jen jinou formou iluze. Pro tebe jsem měla být panna.“

„Ale to je lež! Myslel jsem si, že vždycky říkáš pravdu!“

„Pravda je pro démona bezvýznamná,“ připomněla mu. „Je to jen nástroj používaný jako vhodný. Ale toto nebyla lež, protože u démonky nemůže být řeč ani o panenství, ani o nepanenství. Nemá smrtelné tělo. Jediný rozdíl je ve vašem vnímání — tak, jak je to i v případě smrtelných. Panenství bylo vždycky smyšlenka smrtelné mužské představivosti.“

Co ho nejvíc otrávilo, je, že to dává smysl. Možná, že to, co zaslouží, je stvoření jako ona, ten kdo se může setkat jak s jeho fyzickými, tak i intelektuálními potřebami, protože je krásná a inteligentní. Ale je to podstata Satanovy pasti.

„Pak si najdu ženu!“ prohlásil a šel pryč.

„Najdi Ligeiu,“ volala za ním.

Zastavil se a pak se vrátil zpět. „Proč mi takto radíš? Nestojíš snad sama proti sobě?“

Proměnila se opět v Lilu. „Myme, jsi čestný a dobrý muž, jsem tvarována podle tvých přání a stanu se tím, čím bys mě chtěl mít, protože je to způsob, jakým sloužím. Takže ti pomohu v čemkoli, o co požádáš.“

„Ale ty se mi ošklivíš! Chci jen mít od tebe pokoj!“

„Ne, ty chceš mít pokoj jen od mého aspektu démona. Podvádíš sám sebe, když říkáš něco jiného, a protože ti sloužím způsobem, jakým si přeješ, stávám se tvým vědomím a opravuji tě. Nakonec mě přijmeš, protože sis mne vymodeloval.“

Mym zavrtěl hlavou. „Ženo, ty jsi nebezpečná!“

„Jsem nebezpečná,“ souhlasila. „Protože jakmile mě přijmeš, ovládnu tě a budeš sloužit Satanovi, ačkoli odmítáš.“

„A ty tvrdíš, že nemáš žádné emoce?“ zeptal se. „Ty se o mě

vůbec nestaráš, ty jen pracuješ na tom, abys mne ovládla?“

„Ano.“

„Myslím, že lžeš, Lilo.“

Bez odpovědi odvrátila zrak. Podíval se na ni pozorněji a v jednom oku uviděl slzu.

Začal mluvit, ale zarazil se. Naklonil se k ní, ale také se zarazil. *Její lidské city — to je opravdová lež!*

A ono to skoro zabralo.

Otočil se zády a pospíchal dál do zahrady. Vzdálené končiny se stávaly drsnější, když prošel pod přijímací částí. Namísto naaranžovaných živých plotů tu jsou jen neupravená křoviska a skoro živé sochy jsou vystřídány kamennými sloupy. Původní cestička se změnila ve vyšlapanou kolej a květiny, které se přes ni nakláněly, se proměnily v obyčejný plevel. Dokonce i počasí se změnilo, ztratilo svůj příjemný vánek a stalo se studené a pochmurné.

Mym si uvědomil, že by se měl otočit zpět, protože toto není žádné místo pro člověka. Ale jeho plášť ho chránil proti extrémům okolní přírody, takže necítil žádné nepohodlí, nemusí se vracet, když nechce. Může k cestování jednoduše použít Rudý meč. Nebo předvolat svého dobrého oře.

„Werre!“ zavolal.

Okamžitě uslyšel dusot kopyt. Ze strany se k němu blížil kůň. „Jak rád tě vidím,“ křičel a objal Werra kolem krku, jakmile se zastavil. Pak na něj vysedl. „Vezmi mě k Ligei,“ řekl. Nebyl si jistý, zda je kůň schopen ho dopravit na takovou adresu.

Werre vzlétl, klusal nad zdivočelým územím. Zjevně věděl, kde to je. Brzy se dostali na prázdnou plošinu, něco jako sněhovou tundru, která byla stejně bezútešná jako Mymovy romantické plány. Werre ji přeběhl, vpředu se začal rýsovat zářící palác stejně úchvatný krásou své souměrnosti, jako byla pláň svou jednotvárností.

Ale palác se stále nepřibližoval, ačkoli se Werre pohyboval rychlostí, kterou žádný pozemský oř nepřekoná. Zmatený Mym se na něj podíval pozorněji a zjistil, že je to něco jako fatamorgána, která si od nich udržuje konstantní vzdálenost. „Prrr! Werre,“ poručil Mym západním termínem, kterým kůň dává přednost. „Myslím, že zde máme zvláštní efekt.“

Seskočil z koně a popošel k paláci. Teď udělal pokrok, je mu blíž. Zavolal na koně, ale Werre se nepřiblížil.

„Teď je to teprve zajímavé," řekl Mym. „Vzdaluje se to od tebe, ne ode mě. Dobrá, dovezl jsi mě dost blízko. Vrať se do hradu, Werre, a setkáme se později."

Kůň poslušně odklusal. Mym litoval, že ho ztratil, ale jestliže je to jediná cesta, jak se k tomuto sídlu dostat, které se stydí před jeho koněm, pak ať to tak je. Dotkl se meče a v momentě stál z venkovní strany paláce.

Stavba byla větší a hezčí, než se zdálo z dálky. Stěna byla vyrobena z blyštivého ledu a vyvyšovala se několik desítek metrů vzhůru, než uvolnila cestu prvnímu výklenku. Mym se na ni pokusil vylézt, ale led byl hladký a Mym se neposunul ani o kousek.

Dotkl se meče. „Nahoru," zašeptal.

Meč ho zvedl podél zdi nahoru k výklenku. Ale když se tam dostal, zjistil, že je to napůl iluze. Pokrývají neviditelný průsvitný led, takže tam žádný vchod není. Věže jsou to samé. Led zapečetil všechno. Tento palác je neprodyšný, je celý zmrzlý.

Vrátil se na zem a uvažoval. Ačkoli vypadá led průsvitný, lom paprsků stoupá s hloubkou, takže je interiér neprůhledný. Ale je si jist, že je to ten správný palác, protože ho Lila popsala jako palác ze zmrzlé mlhy, a to tento je, ačkoli tak nějak více opravdový, než očekával. Také ho sem dovedl Werre. Potřebuje tedy vejít, aby zachránil pannu ze zajetí.

Vytáhl meč. „Dělám to nerad," zašeptal si pro sebe. „budu se muset dovnitř této krásné budovy prosekat."

Rozmáchl se a narazil na zeď, ví, že Rudý meč umí rozsekat jakoukoli substanci a nemůže ho nic zastavit.

Ale úplně na svém obličeji pocítil, jak čepel prošla stěnou naprosto bez odporu. Opravdu je to mlha!

Obnovil rovnováhu a dotkl se znovu mlhy. Byla úplně pevná. Zaklepal na ni, byla tvrdá.

Ale potom jak to ten meč —?

Zvedl meč a pomalu zarazil jeho hrot do stěny. Vnikl do ní bez jakéhokoli kontaktu. Otočil čepelí a ta projela zdí bez nějakého vlivu. Co *je* to?

Položil svou levou ruku proti studené zdi, pak vedl pomalu čepel dolů, dokud se nedotkla jeho ruky. Meč ho samozřejmě neporanil, kouzlo jeho funkce ho chrání před jeho vlastní výzbrojí. Hrana se ho zlehka dotkla a zastavila se.

Jeho ruka je proti zdi pevná, zatímco meč necítí kromě jeho ruky nic. Pro jeho ruku je zeď pevný led, pro jeho meč je to jen pouhá mlha.

Jak může vyřezat vchod do mlhy?

Mym si vzpomněl, jak byl tento palác nedosažitelný pro koně. Teď je nedosažitelný pro meč.

Kousek ustoupil, potom odpásal výzbroj a položil meč a pochvu na sníh. Nedělal si starosti o ztrátu zbraně, patří k jeho tělu a nikdo jiný, smrtelný nebo nesmrtelný, ji nemůže bez jeho propuštění použít. Není to fyzický kontakt, co k němu váže meč, ale jeho funkce.

Našel si pořádný kámen, zvedl ho a přiložil ho proti zdi. Kámen váží kolem čtyř kil a na jedné straně má ostrý hrot, takže může sloužit jako perlík.

Zaryl kámen do zdi. Led zapraštěl a na všechny strany se rozšířily pukliny. Znovu narazil a odlomil se kousek ledu. O několik více úderů utvořilo malý kráter, pak o něco větší. S vytrvalým úsilím se mu podařilo vysekat díru. Dočistil okraje, dokud nebyl schopen vkročit otvorem do paláce.

Zevnitř je stejně nádherný jako zvenčí. Jsou tam chodby, komnaty a schody, všechno tiché a čisté. Ze stropu vyzařovalo teplo, připomínalo polární záři. Na zdech visely koberce z ledu, v nich byly znaky sněhových vloček, které vytvářely obrazy zasněžených vrcholků.

Procházel těmito tajemnými chodbami a všechno si pozorně prohlížel. Ačkoli je tento palác studený a je neúnosný pro normálního člověka, shledal ho příjemným. Ale proč byl postaven? Pouze k uvěznění bludné duše? Vypadá to jako hrozná investice navrhnout a stavět něco pro duši, o kterou by mohlo být postaráno jednodušeji. Ale je to asi tak.

Našel centrální komnatu. Tam, na nějakém podstavci, byla truhla, utvořená z průsvitného ledu, v truhle byla postel a v posteli

ležela nádherná dívka chráněná před nadýchaným bílým sněhem pokrývkou.

Něco z této situace se Mymovi už zavrtalo do paměti. Zarazil se, aby to vyhledal a měl to: západní pohádka o Šípkové Růžence. Byla začarovaná k spánku na jedno století, dokud ji princ z další generace nevysvobodil.

Zjevně to je mechanismus pro splynutí dvou královských linií, jestliže jedna není způsobilá v ten pravý čas.

Dobrá, on je, nebo byl princ a démonka říkala, že tato se jmenuje princezna Ligeia. Vypadá to, že je vhodné ji vysvobodit. Určitě je krásná a vypadá, že je v jeho věku, ačkoli není samozřejmě nikde řečeno, jak dlouho už tady je. Může být klidně z generace jeho babičky. Záleží snad na tom? Ve skutečnosti ne, jestliže spala uchráněna před vlivem času, takže její vzhled zůstal mladý.

Dotkl se truhly, zjistil, že je víko pokryto ledovou kopulí a zakrývá princeznu. Dobrá, může ji rozbít, takže by se k ní dostal — jak se spící krásky budí? Polibkem, jak si vzpomněl. Pravděpodobně zjemnělý pojem pro spíše bližší kontakt. Tomu se může přizpůsobit.

Udeřil do skleněné kopule. Zařinčela, ale nerozbila se. Dívka se zachvěla. Otevřela oči. Jsou zelené jako hluboký led. Spatřila ho. Zamrkala a ňadra se jí nadzvedla tak silně, že se sněhový pokryv sesunul, ale nebylo nic slyšet.

„Neměj strach," řekl Mym anglicky, protože se domníval, že tato severní žena mluví jeho rodným jazykem. „Vysvobodím tě."

Ale ona se posadila, odhodila zbylý pokryv a klekla si proti němu na posteli. Měla na sobě slušivou růžovou noční košilku, která jen zvýrazňovala nádherné kontury pod ní. Její vlasy byly tak krásné, jako by to byla samotná zamrzlá říční hladina, a její pleť byla téměř průsvitná. Opravdu nádhera!

Její ňadra se znovu nadzvedla a ústa zapracovala, avšak opět nebylo nic slyšet. Zřejmě je ledové sevření dokonalý zvukový izolant. Vypadala, že proti něčemu protestuje.

„Ale já jsem ti nepřišel ublížit," křičel na ni Mym. „Přišel jsem tě zachránit! Jsem tvůj přítel." Přiložil svá ústa těsně k ledu a zopakoval: „Přítel!"

Ale zdálo se, že stále nerozumí. Zavrtěla nesouhlasně hlavou

vpřed a vzad, její hedvábné vlasy zavlály jako ozdobné stuhy. Její ústa se vytvarovala do písmene O. Vypadalo to, že mluví jeho jazykem a křičí: „Ne! Ne!“

Mohl by se setkat s uvězněnou princeznou, která nechce být vyproštěna ze zajetí? Na chvíli se zamyslel a došlo mu, že to nebude ten případ. Možná byla trápena démony ve formě vysvoboditelů, stejným množstvím jako Gaia, a tak si myslí, že on je další takový. Je tedy pochopitelné, že nechce být polapena démonem.

„Jsem Mars, Vtělení války!“ křičel a pečlivě vyslovoval slova. „Skutečný Mars!“

Vypadalo to, že rozumí. „Mars,“ zagestikulovala. Pak ale znovu silně zatřepala hlavou, že nesouhlasí. „Ne! Ne!“

Mym se znovu zamyslel. Jestliže ví, že je skutečný, proč tedy pořád nechce? Že by ho Lila oklamala o touze té princezny být vysvobozená? Nebo se osobně nelíbil Ligei? Nic z toho není pravděpodobný důvod. Podle něho mu démonka nikdy předtím nelhala a tento velký podvod je bezvýznamný. A princezně se těžko může nelíbit muž, kterého ani nezná. Ani její reakce nevypadala na nesympatie, ale spíš jako velká starost.

Aha! Kdyby udeřil do truhly, tak jak to udělal do paláce, střepiny ledu by jí mohly ublížit. Také ji možná ta truhla chránila před zimou a náhlé otevření by ji zmrazilo. Nemůže si být j istý, že je její přikrývka opravdu sněhová, může být tímto způsobem upravena z uměleckých záměrů. To by jí mohlo určitě dělat starosti.

Ale on ji může zahřát svým pláštěm. Předvedl jí to, rozevřel plášť a ukázal, že je v něm místo pro dva.

Přikývla. Opět se zdálo, že rozumí. Ale pak znovu zavrtěla záporně hlavou.

Ještě jednou zaklepal na led. Byl pevný, ale kdyby ho rozbil na konci, střepy by nedopadly až k ní. Může se dokonce chránit svou pokrývkou.

Narazil na led silněji. Zařinčel, ale nerozbil se. Princezna se dívala, vypadala tím vyplašená. To je dost dobře.

Našel pevný ledový rampouch a použil ho k rozbíjení truhly. Srážka byla mohutná, ale led by jí nepraskl. Tak se vrátil ke vchodu, který si utvořil, a zvedl ze země kámen — kladivo. Ten by na to

mohl stačit!

Vracel se a potěžkával kámen. Ligeia zůstala sedět na své posteli, teď už bez pohnutí. Zarazil kámen do ledu — ale tento byl tvrdší než led na stěně paláce, což bylo ohromující. Ani nepukl, ani nezapraskal.

Po několika útocích pochopil, že takto to nepůjde. Tímto způsobem led nemůže rozbít.

Odložil kámen a procházel se po komnatě, pokoušel se vymyslet další krok. Jak má vysvobodit dívku z nerozbitné truhly? Musí tu být způsob, konec konců tam byla nějak vložena, takže kromě toho, že by byla zastavěna až potom, musí tu být způsob, jak se tam dostat.

Připomněl si, že to není smrtelná osoba, ale zatracená duše. Přirozeně Satan dohlížel na to, aby ji odtud nedostal ven a nestranně ji vyslyšel. Ale jak může fyzická substance uvěznit duši bez těla?

Jistěže je to možné, jednak protože *je* uvězněna, a také proto, že by mohla obydlí Vtělení sloužit jako překážky démonům, kteří jsou evidentně stejně přizpůsobiví jako duchové fyzickému pohybu. Možná je tu duchovní překážka, která pro duše vypadá jako pevná, ačkoli smrtelní si toho nevšimli. Ale on jako Vtělení by měl být schopen se přes ni dostat a přenést ji přes ni, když s ním bude v kontaktu. Takže je to fyzická překážka, a ne duchovní.

Je to ten případ, jak může ovlivnit fyzickou překážku, aniž by ji rozbil?

Najednou měl odpověď. Umí se pro smrtelné udělat jak viditelný nebo neviditelný, tak pevný nebo rozptýlený. To samé může provést teď.

Ohnul se, aby se dotkl meče — vzpomněl si, že ho nechal venku ve sněhu. Bez dohledu! „Meč," zašeptal s rozevřenou dlaní.

Objevil se v ní velký Rudý meč, pochva i to ostatní. Potom se Mym přeměnil v bezhmotného a položil svou ruku na a pak i skrz ledový povrch.

Ligeiny oči se rozšířily, když to shlédla. Mym k ní natáhl ruku a chvíli ji držel rozevřenou.

Princezna zaváhala, a pak k němu vztáhla svou ručku. Ruce se dotkly — a prolnuly se bez odporu.

Je tu další problém! Ačkoli se Mym může udělat nehmotný jako

duch a Ligeia *je* duch, nejsou oba ve stejném prostoru. Možná v sídle Vtělení mohou duchové vypadat jako smrtelní, ale toto je otevřený prostor a taková vtělení nejsou možná. Takže je fyzicky nemožný, je-li pevný, a duchovně nemožný, je-li nehmotný. Stále se jí nemůže opravdu dotknout, a proto ji ani nemůže vysvobodit.

Zavrtěl hlavou. Satan se teď určitě směje! Co za ďábelskou situaci! Mít v zajatou pannu tak blízko vysvobození, ale nedotknutelnou. Měl by odejít domů a nechat ji tady nezachráněnou?

Ne, odmítl to udělat. Musí tu být cesta, jak ji dostat ven z truhly, a on o nalezení této cesty usiluje.

Ještě jednou se procházel a přemítal. Je to duch, zatracená duše. On je smrtelný, ale má svoji duši. Kdyby jen mohl dát své tělo na chvíli stranou, tak jak to udělal s mečem a se svým koněm —

A to je ono! Ví, že jako Vtělení to umí udělat. Gaia se něčím zmínila o možnosti rozdělit se. Řekla, že je to risk, ale samozřejmě všechno je aspoň trochu risk, někdy přímo úměrný jeho zisku. Ať je to risk, nebo není, jestliže to vykoná tady tuto práci, stojí to za to.

Posadil se na podlahu a opřel se o zeď, takže nepotřeboval žádné úsilí na podepření. Pak ze svého těla vystoupil.

Dostal se z něho bez jakýchkoli problémů. Postavil se a udělal pár kroků, otočil se a uviděl své tělo opřené o zeď, v tuto chvíli bez dechu a bez života. Ale v momentě, kdy se do něj vrátí, znovu oživne a návrat bude stejně jednoduchý, jako vstupování do kteréhokoli jiného těla, tak jak to už tolikrát dělal. Toto vystoupení by mělo být jakýmsi druhem zmíněného vystupování. Své tělo udělal nehmatatelným, zatímco jeho duše komunikuje s jinými. Opět se otočil a zamířil k truhle. Princeznin pohled přešel z jeho těla na jeho duši a obojí viděl — a náhle se její aktivita zdvojnásobila. „Ne! Ne!“ křičela beze zvuku, usilovně gestikulovala.

„Ale to je způsob, jak tě dostat ven,“ odpověděl. „Jen tě vezmu za ruku a vyvedu tě ven. Aspoň budeš mít šanci.“

Zvedla ruce a zamávala jimi na znamení, ať zadrží. Vrtěla hlavou tak usilovně, že se její vlasy staly třpytící se svatozáří. Celým svým tělem křičela na odpor.

Mym se zmateně zastavil. „Opět se mě bojíš? Před chvílí ses nebála!“

Když se zastavil, ustala i ona. Ale stále ho obrazně tlačila rukama zpět. Nechce, aby k ní šel.

„Ty se nechceš dostat ven?“ zeptal se Mym, i když věděl, že ta slova nemůže slyšet.

Ale zdá se, že smyslu porozuměla. Její ruce se roztáhly v gestu bezmocnosti. Vypadala, jakoby mu chtěla něco sdělit, ale postrádala k tomu účinek.

„Tak mě nech vstoupit, ať tě mohu slyšet,“ řekl omluvně. „Pak mi to můžeš říct. Jestli je to dobrý důvod, proč tě nemám vysvobodit, určitě tě nebudu k ničemu nutit. Pokouším se jen o pomoc.“ Udělal další krok.

Opět reagovala, jakoby nechtěla, aby se setkali. Ale tentokrát se nezastavil. Musí se dostat dostatečně blízko, aby jí vysvětlil svou práci a utišil její starosti. Možná má důvod nebýt zachráněna, měl by to pečlivě promyslet. Jeho pravá dlaň prošla skrz led bez odporu, následovala ji jeho paže a rameno. Fungovalo to.

Křičela — a když prošla jeho hlava, náhle zaslechl konec tohoto křiku.

Přiblížil se a vzal ji za ruku, tentokrát byl kontakt skutečný. Jsou teď dvě duše a cítí jeden druhého tímtéž způsobem jako dva skuteční smrtelníci, protože jsou stejné pevnosti. „Ligeio,“ řekl. „Prosím, poslouchej mě. Nebudu tě k ničemu nutit.“

Propukla v silný pláč. Mym si sedl na postel a objal ji. Byla teplá a velice měkká. Voněla jarními květy a čerstvě usušeným senem, její slzy mu smáčely rameno. Je ohromující, jak fyzicky vypadá svět duchů. Pohladil ji po zádech. „No tak,“ řekl. „Už je to v pořádku. Přišel jsem tě odtud odvést.“

Najednou zvedla hlavu a její uplakané zelené oči se setkaly s jeho. „Ale ty nemůžeš!“ zvolala.

„Neudělám to — jestli nechceš,“ řekl jí útěšně. „Jen vysvětli, jak se cítíš, a já to pochopím.“

„Ach, snažila jsem se tě zastavit!“ vzlykla. „Ale ty bys neposlechl!“

„Neslyšel jsem tě,“ vysvětloval. „Ale teď tě slyším. Jen mi pověz, co —“

„Ach, ty nerozumíš!“ řekla. „Ty prostě *nerozumíš!*“

„Ale snažím se,“ řekl rázně.

„Ach, ubohý muži!“ Začaly znovu téct slzy.

„Nic mi není,“ bránil se. „Pojď, vykročme odtud, a pak si můžeme promluvit.“

Nahnul se, natáhl jednu ruku proti stěně, aby udržel rovnováhu. Ruka narazila.

Podíval se na ni a zkusil to znovu. Opět narazila. Najednou je pro něho led pevný.

„Ale je tu jen má duše!“ řekl zvědavě. „Prošel jsem tím!“

„To je to, co jsem se ti pokoušela říct,“ řekla Ligeia. „Je to jednosměrný led. Duše může vstoupit, tak jak to udělala moje i tvoje — ale nemůže odejít. Nemáme šanci se dostat ven. Tak silně jsem se tě pokoušela varovat!“

„Nemůžeme se dostat ven?“ zeptal se zděšeně.

„Je to Satanova past,“ vysvětlovala. „Je to pekelná věznice. Nikdo z ní nemůže utéct, jedině do ostatního Pekla.“

„Jsem chycen v Pekle?“ Najednou si vybavil Gaino varování — Satan se s ním nesetká na místě podle jeho volby. Teď se setká se Satanem na místě podle jeho výběru — v samotném Pekle.

Věznice se začala hýbat. Pronikla podlahou a odnášela ty dva s sebou pryč.

Jsou odváženi do Pekla.

-14-
PEKLO

Věznice zastavila s lehkostí podobnou letadlu a dosedla si vedle obrovské skleněné budovy. Rozložila se skládací rampa, dotkla se věznice. Ozvalo se mlasknutí a led v místě kontaktu roztál.

„Jsme tady," řekla Ligeia. „Ach, přeji si —" Ale nedokončila a Mym pochopil proč. K čemu jsou v Pekle přání?

„Ty jsi věděla, že se to stane?" zeptal se Mym, když vykročili po chodníku.

„Ve chvíli, co jsem tě uviděla," souhlasila se slzami v očích. „Satan mi řekl, že půjdu brzy pro — ale to nevadí. Byla jsem hloupá."

„Vyslyšení?" zeptal se Mym. „A namísto toho ses stala návnadou v pasti."

Smutně přikývla a doprovodila ho k budově. Uvědomil si, že by mohla lhát. Ale na čem záleží? Ať už démonka nebo zatracená duše, vykonala svou práci a on byl polapen. Raději bude věřit tomu, že je stejně jako on obětí Satanova podvodu.

Satan čekal na konci. „Vítej v Pekle, Marsi!" řekl vesele a kráčel k němu s napřaženou rukou.

Myma napadlo tu ruku odmítnout, ale dospěl k závěru, že je zdvořilost lepší než nepřátelství, dokonce i v Pekle.

Potřásl tou rukou.

„Nemohu říct, že bych byl nějak potěšen touto návštěvou," promluvil Mym. „Jaký má tento podvod význam?"

„Jen získat tvou pozornost, můj drahý společníku," odpověděl Satan s úsměvem. „Jsem si jist, že si ty a já velice dobře porozumíme."

„Taky doufám," řekl Mym. „Měl jsem dojem, že se jedno

Vtělení neplete do záležitostí toho druhého na příležitostné úrovni. Mohlo by dojít ke shodě okolností.“

Kdyby se daly Satanovy reakce zaznamenat nějakým tence zabaleným vláknem, neprokázalo by žádné změny. „Vtělení by měla vždy spolupracovat,“ souhlasil. „Pojď, sdílej pohostinnost mého sídla, a při tom si popovídáme.“

„Kdybych teď mohla odejít —“ zašeptala Ligeia.

„V žádném případě, má drahá,“ odvětil Satan. „Tento muž je princ. Nemůžeme ho ochuzovat o ženskou společnost v jeho situaci. Budeš ho doprovázet v době jeho návštěvy.“

„Ale já bych radši ne-“

„Čemu dáváš ty přednost, má drahá, pro mne není vůbec důležité. Radím ti, aby ses k tomu stavěla s dostatečně krásnou tváří.“

Zjevně neochotně se ovládla a usmála se na Myma. „Vypadá to, že musím,“ řekla. „Ujišťuji vás, pane, že se má málomluvnost na vás neodrazí. Opravdu jste princ?“

„Byl jsem, během života,“ souhlasil. „Ale to už je teď za mnou. Jste skutečně princezna?“

„Během života,“ zopakovala.

„Výborně,“ řekl satan. „Starý kouřový dům má chutné jídlo. Nepoobědváme tam?“

„Zdá se, že ano,“ odpověděl Mym. Byl si jist, že ho Satan v Pekle nemůže držet proti jeho vůli, ale není si jist, jak odtud utéct. Je stále nováček v této funkci, takže ještě neví, jak využít své vtělovací moci ve své plné šíři. Dokud nepřijde na nejlepší další postup, bude lépe nedělat žádná dramata a možná bezvýznamná gesta.

Ligeia ho vzala za ruku a následovali Satana do další místnosti. Byla upravena jako současná západní restaurace, s rudým osvětlením a lehkou hudbou, s elegantně oblečenými číšníky a servírkami. Myma překvapilo, že vidí v Pekle tolik přepychu, ale přirozeně to k němu patří. Byl si jist, že ani démoni, ani zatracené duše nepotřebují k přežití jídlo, ale jestli je pro ně pohodlnější ctít výhody života, je to v pořádku. Samozřejmě, že většina duší obývajících Peklo asi ve skutečnosti nedostanou najíst, možná, že je Satan mučí tím, že jim povolí jen si k tomu dobrému jídlu přivonět.

„Dáme si řízek?“ otázal se Satan, když si prohlížel menu.

„Maso z krávy?“ zeptal se Mym.

„Hm, to je pravda,“ řekl Satan. „Jsi z Indie. Tak tedy fantastické kari?“

Zatímco si pochutnávali na kari a jiných specialitách indické kuchyně, Satan se dotkl svého problému.

„Zdá se, že ty a já pracujeme na křížících se záměrech, Marsi,“ řekl. „Když ve skutečnosti můžeme mít společný cíl.“

„O tom pochybuji,“ odvětil Mym. „Já sympatizuji se sílou dobra, zatímco ty reprezentuješ sílu zla.“

„Oba dva reprezentujeme sílu účelnosti,“ řekl Satan. „Stejně jako rozumíš tomu, že v lidských událostech musí být násilí, já rozumím, že tam musí být zlo. Někdy násilí zmírňuje zlo, někdy zlo zmírňuje násilí. Ale obojí může jít společně.“

Mymovi se toto nezamlouvalo, ale důvěřoval své reakci. „Jakým způsobem?“

„Je mou povinností sklízet duše tam, kde převažuje zlo. Ale příliš mnoho duší je šedého odstínu s dobrem i zlem tak beznadějně promíchanými, že je může čistě rozlišit jen sám Thanatos. Situace je příliš složitá, mým přáním je to zjednodušit nastolením činu.“

„Více násilí?“

„Ano, člověku se špinavé prádlo nevyčistí bez agitace. Od té doby, co tento aspekt patří tobě —“

„Takže ty po mně chceš, abych vyvolal více válek,“ řekl Mym.

„Ano, ne příliš, ale dost na to, aby to duším usnadnilo vytřídit se daleko rychleji.“

„Jinými slovy, aby umíralo daleko více lidí.“

„To je jeden způsob, jak toho dosáhnout. Tato aktivita by samozřejmě zvýšila tvou pozici."

„A tvou,“ dodal Mym. „Protože bys dosáhl dřívější a ohromnější sklizně duší. Protože síla války by zplodila hladomor a krveprolití, které by jinak neexistovalo.“

„Dobrá.“

„Nezájem,“ řekl Mym a vstal od stolu. Satan pospíchal, aby s ním zůstal. „Samozřejmě, že by tu mohla být satisfakce. Například tato pomezní duše, princezna Ligeia, by pro tebe mohla být v Očistci

dostupná.“

„Ne!“ zakřičela Ligeia.

Satan se na ni temně podíval a ona ztichla a ustoupila. Teď se na ni podíval Mym. „Satan si přeje, abys zůstala s námi, já ne. Přišel jsem ti pomoct, ne tě utlačovat. Určitě bych tě do Hradu války nebral, kdybys odmítla.“

„Ale ne, Marsi,“ protestovala. „Není to tak! Jste princ a to jsou věci, kterým rozumí jen šlechta. Jsem si jistá, že byste byl vhodný a já bych ráda s vámi šla, ale —“

„Ale ne na rozkaz Satana jako součást zkaženého obchodu,“ dokončil Mym. Bez řečí přikývla.

Mymovi se její postoj líbil. Má pravdu: mezi těmi z královské krve jsou poměry, které běžní lidé uznávají, ale zřídkakdy je přijmou — věci jako význam vzhledu, rutina existence v paláci a používání konkubín. Je toho hodně, co by nemusel Ligei nikdy vysvětlovat, stejně jako Extázi, a hodně, co by nemusela ona radit jemu. Ale víc než toto je sladění královského obcování s královskými způsoby. Je tu jedna věc, která mu brání jednat s Ligeiou nebo s jinou ženou. Musí nejdříve s tím, kdo má stejné postavení jako on, zavést vztah. Ten zbytek už pak přijde sám.

Ligeia určitě není ochotná začít s ním jakýkoli vztah na Satanovo přikázání. Jen její otec má právo jí dávat takovéto příkazy. Nebo, od té doby, co je její otec v jiném světě, jen ona sama. Ona si může něco přikázat podle vlastního uvážení, nebo si také nemusí přikazovat nic.

„Můžeme pro tebe připravit jiné bydliště, dámo,“ řekl Satan. „Tvé smrtelné postavení nemá *tady* žádný význam.“

„Nech ji být,“ řekl Mym přísně. Satan jen naznačil ignoraci a nesmyslnost toho zákazu. „Nestačí, že ji tady držíš nezákonně a že jsi ji proti její vůli změnil, aby mě sem přivedla? Proč usiluješ o další špatnost s ní?“

„Toto je moje sídlo, Marsi,“ řekl Satan klidně. „Jak se budu chovat, je *moje* věc. Tato coura je vyproštěná ze styku s plamenem.“

Coura? Mym ovládl svůj příliv hněvu. Později se s tou urážkou vypořádá!

Satan zvedl ruku. Ligeia od něj rychle a vystrašeně ustoupila.

Satan mávl a objevil se plamen. Vytvořil čáru vedoucí od jeho prstu k ženě. Mym se prudce postavil, odhodil židli za sebe a stoupl si do cesty plamenu. Oheň se dotknul jeho pláště a odrazil se zpět, nemohl projít. „Nech ji být," zopakoval Mym.

„Přijímáš mou nabídku?" zeptal se Satan. „Nezáleží na souhlasu ženy. Bojí se plamene a bude bezmezně spolupracovat, aby se mu vyhla."

„Odmítám tvou nabídku," řekl Mym.

„Pak můžeš zůstat hostem tohoto sídla donekonečna — a ona shoří, zatímco ty si to budeš rozmýšlet." Satan dal znamení a objevil se velký plamen. Ligeia zafňukala.

Mym ji obejmul a zabalil ji do pláště. Plamen se do nich do obou opřel, ale nikoho nezranil.

„Věřím, že je čas dohlédnout na to, aby tato žena byla nestranně vyslyšena," řekl.

„Nemusíš být dotčen," promluvil Satan. „Ale ona je moje. Nesmíš ji držet." Pozvedl jednu ruku a luskl prsty.

Ve vchodu do restaurace se objevili obrovští hroziví démoni. Někteří měli rohy a ocasy a chroptěli oheň, jiní měli ohromné paráty namísto rukou. Blížili se k Mymovi a dívce.

„Dobře se jí chopte," přikázal jim Satan. „Jeho substance není předmětem našeho zájmu, ale její ano. Chytněte ji a odtáhněte. On ji nechá jít, jinak by byla roztržena na části."

Mym se kousl do jazyka. Je zde jen jeho duch, ale ucítil bolest a krev. „Nedotýkejte se jí!" varoval démony.

„Ne, půjdu s nimi!" protestovala Ligeia. „Je to další past na vás, Marsi! Satan chce —"

Šest démonů se sběhlo a ohnulo. Dva z nich chňapli po jejích nohou a táhli je nahoru a do stran. Další dva ji vzali za ruce a dělali to samé. Jeden ji drápl za její stříbrné vlasy a krutě za ně zatáhl. Šestý, slintající, odhalil své odporné tesáky a hnusně ji kousl do ňader.

Ten obdržel ránu pěstí do zubů od Myma. Špičáky se rozdrtily a zuby se mu zatlačily zpět do jeho hrdla. Démon spadl úplně bledý. Je zřejmé, že moc Marse zůstala s ním dokonce i ve formě ducha.

Ale síla ostatních démonů vytrhla dívku z Mymova silného

sevření jejího pasu. Mym si uvědomil, že projednání s nimi potřebuje mít obě ruce volné — což znamená nechat ji jít.

Nevěřil tomu. Mohla by okamžitě zmizet, jakmile by s ní ztratil fyzický kontakt. Jak by ji potom v této oblasti našel?

Ale i kdyby ji nepřestal držet, nebylo by to dobré, protože se ji těch pět démonů pokoušelo doslova roztrhnout na části. Ti dva na jejích rukou tahali v opačných směrech, démon na jejích vlasech tahal tak silně, že byly její oči široce vyboulené, a ti na jejích nohou je roztahovali tak daleko od sebe, že byly rozšířené téměř ve stoosmdesátistupňovém úhlu.

Mym použil své volné pěsti, aby ji vrazil jednomu tahajícímu za ruku do lebky. V lebce se objevila díra a démon padl na zem. Pak, protože byl ve stavu berserka, pohyboval se s velkou mrštností, hbitě natáhl ruku a chytil za vlasy toho, co ji tahal za vlasy, a celým démonem ve vzduchu zatočil a mrštil s ním o zem.

Ale ti zbývající tři toho nenechali. Využili Mymova úsilí a podařilo se jim vyprostit Ligeiu z Mymova sevření. Chňapl po jednom držícím nohu, uchopil jednu z jeho vlastních, zvedl ji, táhl jednu nohu proti druhé a usiloval o rozštěpení, které přešlo do tupého úhlu dřív, než se démonova noha zlomila.

Mym se otočil — a uviděl dva zbylé démony táhnout Ligeiu přes místnost. Lépe řečeno, jeden tahal s rukama svírajícíma její ramena a její prsa, zatímco druhý používal svá klepeta k rozštípnutí jejich částí napůl, když se do ní zarývaly. Je jasné, že bude démonovo úsilí —

Ligeia vykřikla.

Mym nikdy před tím neslyšel zvuk takovéto povahy. Pronikl atmosférou Pekla jako elektrická pila řezající železo a ohromil démony. Odpadli stranou a nechali ji tam, v mdlobách a vzlykající.

Mym nebyl ovlivněn, je chráněn svou funkcí. Stejně tak Satan. „Teď už chápeš, co je?“ řekl satan. „Nebudeš se přece zaplétat se stvořením, jako je toto.“

„*Co* je?“ naléhal Mym.

„Siréna, samozřejmě. Ta, co ničí svým hlasem. Tajná hanba její královské rodiny. Takovéto defekty by neměly v královských rodinách být. To je to, co ji poslalo sem.“

Tajná hanba? Mym, jenž koktá, tomuto druhu věcí velice dobře rozumí.

Satan pokrčil rameny. „Dobrá, může se zapálit. Už pro mne nemá žádný užitek.“ pozvedl ruku.

Mym si stoupl napříč a opět svým pláštěm ovlivnil plamen. „Je mi jedno, co je. Je to čistá duše!“

„Další důvod, proč ji nemůžeš mít,“ řekl Satan. „Kdyby byla ochotná spolupracovat, nechal bych ji jít s tebou. Ale tak, jak to je, s ní budu jednat nemilosrdně.“ Rozhlédl se kolem, všiml si plazících se démonů. „Ale nejdřív bych ji snad měl umlčet.“ Dal znamení a objevil se had, který se otáčel kolem Ligeiny hlavy a své tělo nacpal do jejích úst, takže nemohla mluvit.

Mym si uvědomil, že není žádný způsob, jak ji ochránit před Satanovým zlem. Ne tady v Pekle. Jedině kdyby ji mohl nějak schovat.

Chopil se jí, vyzdvihl a utíkal s ní ven z restaurace. Před ní byla rovná, holá plošina — žádné místo k úkrytu!

Ale on je Mars, zůstal sám sebou. Může změnit svůj aspekt i aspekt kohokoli jiného s ním. Jednoduše dotekem Rudého meče.

Ale ne! Opustil ho i se svým tělem.

Ale ztráta kontaktu s ním ho stále neodtrhla od spojení s mečem. Je schopen provádět kouzla své funkce bez ohledu na to, dokonce i v Pekle. Jediné, co musí udělat, je přikázat to.

Udělal se neviditelným. Aspoň doufal. Pořád může vidět sebe a Ligeiu, ale —

Z restaurace vyběhlo o něco více démonů. „A roztrhejte ji na části!“ volal za nimi Satanův hlas. „Nebo *vy budete* roztrháni namísto ní!“

Démoni se zastavili a slídili kolem sebe. Neviděli nic, ačkoli Mym a Ligeia stáli blízko nich, ona stále s hadem obtočeným kolem hlavy. Ti tři — muž, žena a had — mohli být v tomto momentě viděni jen jeden druhým.

Kromě samotného Satana. Jako ostatní Vtělení, Satan není předmětem klamů. Mym ví, že musí Ligeiu dostat pryč dřív, než vyběhne Satan.

Utíkal přes pláň a nesl ji, protože se dobrovolně nehýbala. Ví

proč, nechce mu být na obtíž, ani na něj nechce mít zhoubný vliv. Je to čestná dívka, která nemá v úmyslu někomu ublížit, jen se po ní vyžadovalo, aby byla agentkou mnoha špatností. Možná by nechala démony, aby ji odnesli do mučírny, kdyby jí jeden nevyhrožoval, že ji na místě znásilní.

Najednou planina skončila. Mym se prudce zastavil. Není to planina, je to svrchní patro stolu! Pod ním je příkrá propast a vypadá to, že je rozlehlá kilometr. Je to odpuzující.

Démoni se rozlezli po celém prostoru a hledali. Satan ještě nevyšel, ovšem může se to stát každou chvíli. Mym pospíchal podél okraje, díval se po nějaké cestě dolů. Nechce, aby musel skákat. Je duše a Ligeia je také duše, takže se nemohou zabít, ale je si jist, že by ji pád na chvíli učinil nezpůsobilou a byl by krajně bolestivý. On sám může trpět, není si jistý, jestli ho jeho funkce chrání před strmými pády v Pekle.

Byla tam pěšina, výklenek, štěrbina vedoucí dolů! Mym se po ní pustil dolů, a tak je dostal pryč z roviny dohledu z restaurace. Na chvíli je Satanovi znemožněno je vyslídit. To je vše, co jim to přineslo.

Ligeia sebou trhla, stále nemohla mluvit. „*Nedělej* to!“ varoval ji Mym. „Podívej, kde jsme!“

Naklonila hlavu, aby se podívala, strnula a omdlela. Nelíbila se jí takováto výška o nic víc než jemu.

„Musí někde tady být!“ křičel Satanův hlas. „Jestli ne na stole, tak jsou na svahu. Zkontrolovali jste svah?“

Mym si uvědomil, že se tato strmá pěšina bude za chvíli hemžit démony. Nebudou moct vidět uprchlíky — ale nemohou je ucítit? Během života se Mars uměl udělat neviditelným, nedotknutelným, nebo obojím najednou. Ale toto není život a bojí se, že se jeden duch nemůže udělat nehmotným pro jiného ducha. Konec konců Ligeia se pro něj stala dotknutelná, když se s ní setkal ve formě ducha v zajetí v ledovém paláci. Nemůže si dovolit riskovat kontakt s démonem.

Ale podvod s neviditelností fungoval, takže možná —

Na hraně stolu se ukázala silueta démona. Vydal se dolů pěšinou.

Mym se podíval vpřed. Pěšina se o něco níž stáčela kolem hory.

Musí jít tudy. Nemá kam jinam jít. Nebude riskovat kontakt s démonem, dokud mu nezbude jiná možnost.

„Položím tě na zem, zůstaň se mnou," zašeptal Ligei.

Zavrtěla nesouhlasně hlavou, stále neschopná mluvit kvůli hadovi.

Mym se naklonil a uchopil hada. Rychle ho vzal za hlavu a zmáčkl ji právě tak silně, jen aby plaz pochopil, v čí je moci. Pak ho odmotal a vysvobodil ženu. „Dobře ses tam zachovala, chtěla jsi mne uchránit před dalšími problémy," zašeptal. „Ale já *mám* problém, a ty také. Nikdo z nás y tomto okamžiku nic nezíská tím, že tě démoni najdou. Jestli mě teď opustíš, jediné, co to způsobí, bude, že to zveřejní mou polohu. Chceš to?"

Zavrtěla hlavou, že ne.

„Pak mě následuj," prohlásil Mym. „Pokud zůstaneš blízko, budeš neviditelná." Otočil se a s hadem v jedné ruce pokračoval dál po pěšině.

Po nějaké chvíli se pěšina rozšířila a ukázal se výčnělek. Byla to výpomoc, takto je nemohlo žádné uklouznutí přivést ke sklouznutí z hory. Mym zahlédl, že je ve výčnělku díra. Možná je to zbytek nějaké starodávné jeskyně.

Ale pěšina pokračovala dolů a k démonovi se už připojili další, takže se Mym nezastavoval.

Pak něco zaslechl. Démoni — před nimi! Stoupali zezdola po pěšině *vzhůru!*

„Jsme v pasti!" zabědovala Ligeia. „Ale mohu na ně zakřičet —"

„A upozornit celý zbytek Pekla na naši polohu!" odpověděl jí Mym. „Drž pusu zavřenou!" Na chvíli se zamyslel. „Zkusíme tu jeskyni."

„Nesnáším jeskyně!" řekla.

Nevšímal si toho. Vrátili se zpátky k jeskyni. Démoni se přibližovali z obou stran.

„Vysadím tě nahoru," řekl. „Pak půjdu za tebou." Přál si, aby měl u sebe Rudý meč, s ním by mohl odletět přímo z hory.

Dobrá, možná to může udělat. Konec konců, jestliže funguje neviditelnost —

Zkusil to, přál si být ve vzduchu, zatímco Ligeia opatrně vylézala svou cestou na kámen. Nic se nestalo. Je jasné, že svůj vzhled může změnit sám, ale aby mohl cestovat, musí s sebou mít svůj meč přímo. Možná to chce vědět přesně, kam se přeje dostat touto operací. Nebo možná jednoduše nemá ten správný klíč k cestování na dálku. Moc špatné.

Směle ji vyzdvihl za zadek a ona se vydrápala do díry.

„Velmi dobře — tady je had," pověděl a pozvedl plaza. Ligeia vypadala míň než dychtivá po opětném doteku hada, ale vzala ho. Pak se rukama chytil za okraje jámy a vyhoupl se. Byla tam, aby mu pomohla najít okraj.

Byla to malá jeskyně. Stěží větší než dutina v hoře, ale dost velká na to, aby se tam pohodlně vešli. Had se stranou svinul, vypadal spokojeně.

Démoni se přiblížili k výstupku a hrubě se o nich bavili. „Já se bojím," zašeptala Ligeia.

Mym ji objal kolem ramen. „Pamatuj si, oni nás nevidí. Jen buď zticha a oni nás minou."

Byla potichu, ačkoli se její tělo třáslo. Démoni se z vrchní pěšinky sbírali a bručeli. Zjevně cítili, že je toto hledání velká hloupost. Myma překvapilo, jak si jsou svými nižšími reakcemi podobní se smrtelnými, jestliže jsou bezduchá stvoření z etheru. Neměli by mít žádnou osobnost, ale toto není přirozeně ten případ. Možná jsou démoni v Satanově představě chytří stejným způsobem, jako je člověk patřící k západní mytologii dovedný v představě jejich Boha. Samozřejmě je to obrazné. Jak může taková nedokonalost pocházet z naprosté dokonalosti? Člověk má iluzi vznešenosti. Mym je rád, že nesdílí takto ovlivněné myšlenky. Opět dávalo Vtělení mnohem větší smysl, než by kdokoli vnímavý mohl pochytit.

Démoni shora se setkali se spodními démony. Ozval se venkovní křik a zvuk úsečných nadávek, potom klesající výkřik, jak jeden z nich spadl, nebo byl shozen z okraje. Popudlivá stvoření, ti démoni!

Teď se vraceli vzhůru pěšinou. „Ne na této římse," bručel jeden. „Je mi jedno, co říká *Jeho Zkaženost!* Našli bychom je, kdyby—"

„Jeskyně — prohlédl jsi tu jeskyni, ty blbče?" naléhal jiný.

„*Jakou* jeskyni, ty debile?“ zeptal se jiný.

„*Tamtu* jeskyni, idiote!“ odpověděl další. „Tu, co používáme k zábavě s démonkou ve volném čase.“

„Jo, *tu* jeskyni,“ došlo prvnímu démonovi. „Co je teď s tou démonkou? Neviděl jsem ji, ani nepamatuju.“

„Má nějaké povinnosti na slunečné straně,“ odvětil druhý. „Svádí jakéhosi smrtelníka.“

„Někteří smrtelníci mají veškerý chtíč,“ zabručel první. Jeho hnusný obličej zespod nahlédl do jeskyně.

Ligeia se zatřásla, protože démon hleděl přímo na ně. Ale pohled tvora jimi prošel a nezaregistroval nic, jen jeskyni. Opravdu jsou neviditelní.

Pak démon vyslídil hada, který se oddělil od Myma a od vlivu jeho moci. Démon se natáhl pro hada, ale had se rychle vzepjal, zeširoka otevřel svou tlamu a démon si pomyslel, že ho radši nechá na pokoji. „Není tam nic než divoký život.“

„Dobrá, pojďme zpět,“ řekl jiný démon. „Buďto spadli z hory, nebo na této pěšině nikdy nebyli. Nevím, proč po nich Satan tolik dychtí, stejně se z Pekla nemohou dostat.“

„Chce mučit tu ženu, ty shnilý ksichte,“ řekl první. „Měla zkazit Vtělení, jenže se ho místo toho pokoušela zachránit, takže se na to nehodí.“

„Jé, doufám, že mi ji dá Satan na hraní,“ zvolal druhý, když se připojili k tlupě na pěšině. „Přinesl bych si ji přesně sem zpět do jeskyně a skutečně ji zpracoval! Viděli jste ty její nohy, když jsme ji nesli?“

„Já jsem byl u jedné její nohy, ty sople! Viděl jsem celou dobu vzhůru…“ hlas se vytrácel, jak odcházeli.

„Nesnáším ty démony!“ zašeptala Ligeia. „Jediné, na co myslí, je jen chtíč a mučení!“

„Dobrá, od Pekla se očekává, že je to nepříjemné místo,“ odpověděl Mym. „Odplácí zatraceným zlo spáchané za života.“

„Ale já *nepatřím* do Pekla,“ vykřikla.

„Myslím, že bude lépe počkat tady, než démoni skončí s hledáním,“ řekl Mym. „To se někdy stane. Proč mi neřekneš, jak ses sem dostala? Přišel jsem ti pomoct a stále doufám, že tak udělám.“

„Nemůžeš mi pomoct,“ odvětila. „Mohu ti jen ublížit. Měl bys jít ode mě, hned teď.“

„Proč? Vypadáš jako hezká mladá žena, kromě tvého přirozeného nadání jako princezna.“

„*Já jsem* hezká mladá žena, až na tuto vlohu. Možná bych se ti líbila, kdybys mě znal, zvláště pak proto, že vypadáš imunní proti mému křiku. To je to, proč se musíš dostat pryč.“

„Možná že jsem nechápavý. Nechápu logiku.“

„Protože to je to, co chce Satan!“ zvolala. „Chce po tobě, abys — abys —“

„Abych s tebou zacházel tak, jak chtěli démoni? Neudělal bych to, Ligeio.“

„Aby ses do mě zamiloval,“ vyhrkla.

Mym se usmál. „Už jsem byl zamilovaný a nemohu říct, že je osud horší než smrt. Byly to dobré ženy, velmi dobré ženy. Jestli jsi dobrá žena —“

„Protože jsi Vtělení, Satan tě nemůže držet o nic déle než tě klamat, což nebude dlouho. Ale já jsem zatracená duše a on mě *může* držet. Kdyby ses do mě zamiloval, nemůžeš pak odejít beze mne, a tak nebudeš moct odejít vůbec a budeš navždy polapen v Pekle a Satan bude zacházet svým způsobem se smrtelným světem!“ vybuchla.

Takže to je Satanova past! Není divu, že mu Lila řekla o uvězněné princezně! A nebyla to Lila, kterou si brali démoni do této jeskyně? Zajímavá náhoda, že se o tom zmínili zrovna tehdy, když je tady, aby to slyšel.

Náhoda? Mnohem spíš podvod! Není snad možné, aby Satan věděl přesně, kde je — a dal instrukce démonům, aby ho zde nechali, protože dělá to, co se tam chce —je s Ligeiou? A Ligeia, podle všech znamení, je opravdová pomilováníhodná žena, ne součást jeho pasti. Kdyby s tím měla něco společného, nevarovala by ho o podstatě pasti.

Ano, to je velice zajímavé. Démoni dostali Ligeiu pryč od Myma a mohli ji přemístit do nějaké vzdálené končiny Pekla, takže by ji už nikdy nenašel. Ale oni se zastavili, evidentně hloupě, a pokoušeli se ji znásilnit. To ji vyprovokovalo k ničivému výkřiku,

takže Mymovi obnovili šanci vysvobodit ji. Je možné, že démoni byli hloupí a nechali svůj chtíč působit přirozeně — ale Satan jen stál a díval se. Satan nezačal organizovat pokračování, dokud nebylo příliš pozdě. Satan není žádný blázen. Proto musel být nedostatek jeho iniciativy dobře promyšlen. Chtěl, aby Ligeia křičela a umožnila Mymovi se s ní spojit.

Ten křik — to je nejvýznamnější věc. Jiní by to považovali za ošklivou věc. Ale Mym, jenž má problémy se svým vlastním hlasem, je schopen rozumět náchylnosti, jako je tato. Pocítil nějaký důraz. Teď nekoktá, ale teď je v Pekle, kde mu to Satanova moc znemožňuje. Ale je si toho stále vědom. Ligeia trpí podobně — a Satan chtěl, aby to věděl. Přirozeně muž, který se trápí problémem se svým hlasem, bude přitahován ženou s podobným postižením hlasu. Prohnaný trik, jen co je pravda!

„Mlčíš," promluvila Ligeia. „Teď rozumíš. Děkuji ti, že jsi muž takový, jaký jsi, a teď udělám to, co musím, a opustím tě." Chystala se pohnout k východu z jeskyně.

Mym ji stáhl zpět. „Neodejdu bez tebe," prohlásil.

„Ale já jsem ti *řekla*, proč to tak nemůže být! Máš svou odpovědnost na Zemi!"

„Přišel jsem tě do Pekla vysvobodit — a vysvobodím tě," řekl Mym. „Nemá to s láskou nic společného, ale s tím, co je pravda. Jestli se do tebe časem zamiluji, možná budeš souhlasit s tím, že budeš po tvém nestranném vyslyšení a vysvobození z Pekla se mnou. Jestli ne — stále mám v úmyslu udělat, co považuji za správné."

„Jsi blázen!" řekla.

„Jsem muž."

„Princ," opravila ho jemně.

„Vtělení."

„Mohla bych — být velice potěšená tímto druhem bláznovství," přiznala. „Ale nesmím ti dovolit to udělat. Jsem jen jedna duše, tvá práce ovlivní miliony. Takže –" Opět vstala.

Zachytil ji, stáhl dolů a políbil.

„Teď jeden druhého poznejme," zašeptal.

„Ty už mou kletbu znáš. Když jsem se vzrušila —"

„Vím o kletbách. Já koktám."

Zasmála se. „Ne tolik, že bych si toho všimla!“

„Normálně. Tady v Pekle jsem toho zproštěn. Myslím, že je to Satanův způsob ovládnutí mě. Nabídl mi démonní konkubínu a správnou řeč, ale dal jsem přednost své vlastní cestě.“

„Ale jestli tvá kletba v Pekle zaniká, proč má zůstává?“ zeptala se žalostně.

„Možná proto, že se tě Satan nesnaží ovládnout. Snaží se tě ponížit. Pravděpodobně by se se zrušením mého koktání neotravoval, kdybych nebyl Vtělení.“

„Vtělení války,“ souhlasila. „Znamenáš zvláštní úmluvu.“

„Takže jestli ti vadí koktání, nebudeš se se mnou chtít stýkat, až se dostaneme z Pekla.“

„Jak jsem tě viděla, tam v Ledovém paláci, vypadal jsi tak směle a krásně, skutečně jako princ přicházející mě zachránit,“ řekla. „Věděla jsem, že je to past, a pokoušela jsem se tě před tím varovat. Ale ty bys neodešel, a teď je past sevřená, možná už i druhá, protože stále neodcházíš. Předpokládám, že je to teoretické, protože já se z Pekla nikdy nedostanu, ale kdybych byla venku a ty bys mě dostal ven, vždycky bych věděla, že ten kdo to udělal, koktá a mě by bylo jedno, jak vypadáš a jak mluvíš, chtěla bych být s tebou. Ale ty jsi nepřišel ve skutečnosti k Ledovému paláci právě odvést ženu, že ne? Ne, když jsi měl démonku?“

A tak jí Mym řekl o Orb, Extázi a jeho touze po ženě stejné úrovně spíš než po nějaké démonce, jejíž bezmezná věrnost patří Satanovi. „Ačkoli Lila nakonec ronila slzy,“ řekl nakonec. „Nevím, proč to ta démonka dělala.“

„Protože to byla její práce, měla za úkol tě zkazit nebo tě poslat do Pekla, jinak bude určena k záhubě. Démoni mají trochu citu, jinak by se nemohli těšit ze základních tužeb. Umí napodobovat lidskou formu bez přijímání trochy lidské přirozenosti, takže jednají dost dobře, aby skutečné lidi oklamali. Pravděpodobně tě měla nepatrně ráda, nebo se jí líbilo její umístění v Očistci, což je mnohem lepší místo než Peklo, takže jí bylo líto, když viděla, že to končí. Její vůle je podřízená Satanovi, ale když se to nijak nekříží s jejím určením, může si nějaký ten cit dovolit. Zvláště pak, když jeho dávání najevo může způsobit tvou reakci, která jí v jejím poslání pomůže.“

„Zdá se, že toho víš o démonech hodně," poznamenal Mym smutně.

„Mám čerstvou zkušenost," a řekla mu, jak se dostala do Pekla.

Ligeia byla evropskou princeznou. Když dospěla a byla už dostatečně zkušená ve věcech požadovaných její rolí, její otec král se začal shánět po vhodném společníkovi pro ni. „Tyto věci jsou velice zřídka přenechány individuálnímu výběru, však ty víš," postěžovala si. „Vím," souhlasil Mym.

Součástí tohoto shánění je také předvedení zboží. Současní monarchové se stali rozvážnými, protože jejich synové požadují moderní nezávislé myšlení a zjednodušují spolupráci hledáním nevěst, které jsou nejen vhodnými partiemi, ale také by měly být osobně přitažlivé. Ve skutečnosti lze často využít idealistického myšlení mladého prince, aby byl udržen v linii, jelikož jakmile je uchvácen krásou perspektivní nevěsty, velice málo si pak všímá čehokoli jiného, dokud není příliš pozdě. Je polapen láskou.

„Já vím," zopakoval Mym, připomněl si, jak výborně tento podvod fungoval s Extází.

„Dobře, nemusíš souhlasit tak ochotně!" řekla. „Už jsem oslepen tvou krásou," přiznal. Zamýšlel to jako žert, ale teď, když to vyslovil, si uvědomil, že to žert není. Ligeia si to evidentně také uvědomila, protože se začervenala. V jeskyni byla tma, jenže on ví, že se začervenala podle toho, že celé její tělo vypadalo, že je v jednom ohni. Ztrapnění mezi lidmi s královské krve je mnohem mocnější než mezi obyčejnými.

Takže, pokračovala po slušné pauze, musela plout do království na Středním východě na návštěvu, formálně rutinní záležitost, ve skutečnosti ukázka toho, co přesně jejich království nabízí. Její otec věděl, že na trhu není žádná jiná běžná princezna, jejíž vzhled by se jí vyrovnal. Byla samozřejmě pod přísnými příkazy, aby chránila svou totožnost před zveřejněním.

Ale mezinárodní teroristé spatřili svou šanci zaútočit. Připravili únos letadla, které ji převáželo. Žádali za ni fantastické výkupné, dokonce zatímco letadlo pořád ještě letělo — jednu miliardu evropských dolarů, propuštění všech politických vězňů, veřejnou omluvu za omyl vlády, takovéto věci. Kdyby král zaplatil, přistáli by

s letadlem na neutrálním území a nechali by ji jít, kdyby ne —

Král odmítl uznat jejich nároky. Peníze byly v pohodě, propuštění vězňů by obnášelo pár komplikací, ale omluva byla samozřejmě nemyslitelná.

„Samozřejmě," odsouhlasil to Mym, jenž tomu skvěle rozuměl.

Dále král přistoupil k věci spravedlivě. Vydal zprávu, že bude vypsána odměna na hlavy spiklenců.

Oni si vymysleli dát své pevné rozhodnutí najevo tím, že její podobu zveřejní v kouzelném zrcadle. Zapli ho, ale Ligeia odmítla hrát. Nebude se snižovat k žebrání na svém otci, aby jí zaplatil svobodu.

Protože byli pozdrženi a také jim docházelo palivo, rozhodli se únosci pro přísnější opatření. Vysvlékli ji do naha a jeden z nich se ji chystal znásilnit — před kamerou, tak jak to bylo. Je jasné, že měli něco takového na mysli hned, jak ji spatřili, protože to jsou muži.

„Ne všichni muži jsou takoví," ohradil se Mym.

„Ty *netoužíš* po mém těle?" zeptala se vyzývavě.

Mym si povzdechl. Nenašel žádnou slušnou odpověď, kterou by mohl dát.

Když viděla, že je prakticky vše ztraceno, a pirát už na ní ležel, začala Ligeia křičet. Přece jen svolení ke znásilnění nebylo o nic více možné pro princeznu než veřejná omluva pro krále. V soukromí převládá jiný standart. Po tom, co se princezna vdá, i znásilnění omluva by byly vhodné, ne-li dokonce nutné.

Ale ne vyžadovatelné, poznamenal Mym.

Každý, kdo byl na palubě, ztratil vědomí. Ligeia samozřejmě nevěděla, jak pilotovat letadlo. A tak letadlo havarovalo a všichni pasažéři zahynuli, včetně ní.

„A tak jsem se octla v Pekle," dokončila.

„Ale neudělala jsi nic hodného zatracení!" namítal Mym.

„To jsou také má slova," souhlasila. „Technicky jsem spáchala sebevraždu — ale bylo to v sebeobraně. A nesu zodpovědnost za mnoho mrtvých — ale jen jsem se bránila a oni byli zlí muži. Cítím, že jen když budu nestranně vyslyšena, mocní, kteří mne vyslechnou, odsouhlasí, že mám být poslána do Nebe. Ale vypadá to, že je můj seznam naplněn vraždou i sebevraždou, a proto jsem zatracena.

Samozřejmě bych byla zatracena, i kdybych se podřídila.“

„Zatracená, kdybys to udělala, a zatracená, kdybys to neudělala,“ souhlasil Mym.

„A Satan byl tak nerozvážný, že mě přinutil — já jsem se tě pokoušela varovat, ale —“

„Co je nutno udělat,“ řekl Mym pevně,,je obrátit Satanovu past proti němu. Utéct z Pekla. To mu dobře poslouží.“

„Ale já ti pořád tvrdím, že to nejde!“ protestovala. „Jen ty sám můžeš vyhrát svobodu, víš-li jak. Já to mohu dokázat, jen když budu vyslyšena, a to Satan nikdy nedovolí.“

„Jak tomu může zabránit?!“ zeptal se Mym podrážděně. „Řekl k tomu něco Bůh?“

„Bůh se neplete do afér smrtelných nebo mezi Vtělení,“ odpověděla zoufale.

„Dobře, já pod takovým omezením nejsem,“ prohlásil Mym. „Já tě dostanu ven.“

„To je přesně to, co Satan chce, aby ses pokusil,“ připomněla mu.

„Je mi proti chuti ho zklamat,“ vzal Mym v úvahu. „Myslíš, že nás teď Satan poslouchá?“

„Hm, skrýváme se před ním —“

„Mám na mysli, že nám Satan dovolil dostat se na toto místo,“ vysvětlil. „Určitě se na nás může naladit. Konec koncuje to jeho sídlo.“

„Na to jsem nepomyslela,“ přiznala. „Avšak Peklo je velice obrovská oblast. Jsem si jistá, že nemůže svou pozornost neustále upínat na každý malý detail. Od té doby, co ví, že jsme spolu, šel možná dělat něco jiného.“

„Možná,“ souhlasil Mym. „Takže můžeme náš rozhovor považovat za intimní.“

Pokrčila rameny. „Předpokládám, že ano. Ale na tom nezáleží. Já se ven dostat nemohu, a dokud v tom budu bránit i tobě, budu sloužit jeho záměrům. Nelíbí se mi to, ačkoli jsem s tebou ráda.“

Asi má pravdu, pomyslel si Mym. Sloužila jako návnada, aby ho sem přivedla, a teď slouží jako řetězy, které ho tady drží. Satanovi není třeba na ně dohlížet.

Ovšem je stěží nepříjemné, být tady s Ligeiou. Je to milá, talentovaná dívka a je neobvykle krásná, vždy byl tímto typem fascinován.

Změnil svou pozici, protože kámen byl opravdu nepohodlný. Zrak mu padl na hada.

Had ho pozoroval.

Mym dokončil úpravu svého posedu, jako by si ho nevšiml, ale jeho mysl najednou zpozorněla. Je určitě pravda, že má Satan horší věci na práci, než pozorovat dva lidi při jejich sbližování. Ale Mym je Vtělení, a ačkoli Satan umí proniknout prázdnotou neviditelnosti, kterou Mym vyvolal, nemohl by to udělat z žádné větší vzdálenosti. Jedno Vtělení není schopno zaplést se s druhým na velkou dálku. Takže se na ně Satan možná nenaladil přímo.

Ale ani by nechtěl nechat Vtělení pohybovat se po Pekle bez dohledu. Musí mít nějaký způsob, jak držet stopu. A jaký lepší způsob se tu naskýtá, než pověřit svého nižšího miláčka?

Had je ten miláček. Může kohokoli zpravovat o Mymově poloze včetně jeho jakékoli důležité činnosti. Je to určitě vhodný způsob na udržení stopy.

Může se hada dotknout, vstoupit do něj a přečíst si jeho mysl, aby se ujistil. Ale to by mohlo Satana upozornit, že jeho způsobu pozorování porozuměl. Lepší bude vypadat, že neporozuměl.

Ale jak to má říct Ligei, aniž by to had slyšel? A jak by se mohl dostat do hada bez toho, že by jeho a Satana upozornil?

Dobře, může vstoupit do Ligei a zasadit tam myšlenku. Ale v této chvíli to raději dělat nebude, protože by to byla invaze do malého soukromí, jež asi má, a protože je to opravdu mladá žena, kterou je ochoten mít rád a možná i milovat, zrušení intimity by mohlo takovýto vztah pokazit.

Nebo se bojí, že kdyby vstoupil do Ligei, zjistil by, že je to jen další Satanův agent? Je to možnost, kterou musí uvážit. Jestli je, nejen že by byl zklamaný, ale jeho prověření si jí by mohlo zradit jeho odhad samotného Satana. Nezůstalo by mu nic.

Popřemýšlel o něco víc a rozhodl se, že se bude držet nějakého svého osobního záchranného plánu.

Protože si náhle uvědomil, že má plán — smělý a divoký plán,

že ho má šanci vykonat jen on. Kdyby ho provedl s úspěchem, nejen že by tím vysvobodil Ligeiu, ale osvobodil by mnoho dalších neprávem zatracených duší. V celku by to zahrnovalo odplatu Satanovi za jeho nestydatost pokoušet se polapit jiné Vtělení v Pekle a nutit ho podřídit se jeho vůli.

Není to příjemný způsob a určitě to ani není jednoduchý způsob. Jenže Mym je Mars a cítí, že je v sázce čest jeho funkce. Chce dát Satanovi lekci o zaplétání se s Marsem.

-15-
ŘEKA

Když se na Peklo snesla tma, byli spokojeni, že skončilo pronásledování. Povídali si a spali a teď jsou celí nažhaveni dostat se ven z těsné jeskyně.

„Věřím, že je nějaká cesta ven z Pekla," řekl Mym. „Mám v úmyslu ji najít. Máš ponětí, kde by mohla být?"

Ligeia se zamyslela. „Pro tebe je spousta cest. Pro mne —"

„Pro nás oba. Možná, že nepoužiješ východ osobně, ale já ti mohu umožnit ho užít."

Zazářila. „Možná — ach, odvažuji se doufat?"

„Je lepší doufat, než nemít žádnou naději."

„Doufala jsem už mnohokrát a vždy byla má naděje zmařena."

„Pokaždé je tu naděje, že tentokrát tvá naděje nebude zmařena."

Usmála se. „Pro tebe tuto naději udržím. Ale opravdu nevím, kde by ten východ mohl být. Řeka Styx obtéká celé Peklo a jen převozník Charón může přes ni převážet duše. A to on neudělá, jen na přikázání Satana."

„Ale Peklo je trojrozměrné!" protestoval Mym. „Jak ho může obklopit jedna řeka celé?"

„Nevím," odvětila překvapeně.

„A my jsme sem dolů přišli shora, takže tam musí být cesta," Trval na svém.

„Ano, musí," souhlasila. „Je divné, že jsem na to nikdy nepomyslela. Ale pořád nevím, jak takovýto východ použít."

Myma napadlo, že jestliže je Peklo jako Očistec, jeho zdánlivé tři dimenze mohou být ve skutečnosti jen dvěma, takže může vskutku všechno uzavírat jen jedna řeka. Klesající věznice je mohla nést přímo přes řeku Styx, očarována Satanovým příkazem. Ale neviděl

žádný význam v předkládání takové morbidní spekulace. „To, co potřebujeme, je ptát se," řekl. „Určitě je tu někdo, kdo bude vědět a řekne nám. Ale nemůžeme se ptát zatracených duší otevřeně, nebo Satan zavře kterýkoli východ, jenž najdeme."

„Mohli bychom použít zadní trasu," vzpomněla si. „Zatracené duše tudy nechodí, protože —"

„Zadní trasu?"

„Jsou zde cesty a věci pro přední trasu, ale tuto démoni užívají, takže každý, kdo tam nepatří, bude určen a velice brzy odchycen. Samozřejmě kdybychom byli neviditelní, mohlo by to fungovat — ale my se budeme muset stát viditelní, abychom mohli s někým mluvit, a pak nás démoni uvidí. Ale zadní trasa vede přes pustinu — hlavně pochod podél toků. Ačkoli tam nejsou démoni, jsou tam jiné věci, jako stvůry a přírodní nebezpečí. Nevím, jestli —"

„Co se stane tomu, kdo je polapen stvůrou nebo přírodní nástrahou?"

„Hlavně spousta nepohodlného a bolestivého," odpověděla. „Ve skutečnosti tady nemůžeme zemřít, ale mohlo by to moc ublížit, být polapen, sežrán stvůrou a pak být v jejím břichu. Skutečně by se mi to nelíbilo."

To je něco k zamyšlení. Může stvůra zkonzumovat Marse? Pravděpodobně ne. Ale může sníst Ligeiu. Je schopen ji před takovými nástrahami uchránit? Možná, že ano, udržením kontaktu s ní.

„Myslím, že tě před tím mohu uchránit. Jsi ochotná to riskovat?"

„V tomto okamžiku to není o nic horší, než co by se mnou dělal Satan, kdyby —" Nedokončila a Mym věděl, proč. Jestliže ve svém poslání polapit ho do Pekla neuspěla, čistě jen proto, že s tím nesouhlasila, měla by být potrestána nejhorším pekelným způsobem. Opravdu jsou horší osudy než smrt a Peklo je místo, kde tito trpí.

„Mám prozatímní plán, jak odtud utéct," vyřkl Mym starostlivě. „Nemohu ti přesně říct, o co jde, protože by se zpráva mohla dostat k Satanovi." Hodil pohledem po hadovi, aniž by pohnul hlavou, a doufal, že porozumí znamení, zatímco had ho nezachytí. „Ale vyžaduje to, abych se setkal s různými veliteli duší Pekla — ne s těmi, kdo dělají pro Satana, ale s těmi, kteří se opravdu zajímají o

lidské dobro. Předpokládám, že i když jsou tyto duše zatracené, nejsou tak úplně zlé. Je možné se k těmto duším dostat zadní trasou a jsi schopna mě tam dovést?“

Její pohled se také nenápadně stočil na hada. „Ano,“ odvětila krátce.

Nakolik chápající je tato odpověď? Ať už jakkoli, musí ji přijmout.

Vylezli ven z jeskyně na římsu a had se plazil za nimi. To bylo pro Myma dobře. Nechce se zbavit hada, protože pak by satan určil jiného tvora na hlídání, a ten by mohl být účinnější. Také mu had sloužil jako záminka nemluvit o svém opravdovém plánu nahlas, takže se o něj nemusel dělit s Ligeiou. Nelíbilo se mu jí nedůvěřovat, ale ona *sloužila* jako Satanův agent, a on si nemůže být zcela úplně jistý její bezmeznou věrností.

Byla to napínavá věc, jít dolů úzkou pěšinou po tmě, ale nevyhnutelná. Pokračovali pomalu celé hodiny, vinuli se kolem hory a nakonec, protože musela někdy skončit, došli na spod.

Oba byli unaveni, takže si našli místo k odpočinku a ke spánku. Být unaven ve formě ducha nebylo nijak neobvyklé. Mymovi se jeho tělo zdálo naprosto fyzické, dokonce mělo své přirozené funkce, takže vyžadovalo na chvíli úkryt v křoví. Zdá se, že jestliže někdo v posmrtném životě jí, tak také tráví a vylučuje, jestliže někdo pracuje, tak se také unaví.

Utvořili si skrýš — boudu z větví — pod skloněným stromem a udělali si z listí a kapradin postel. Ulehli ke spánku — a našly si je štěnice. Samozřejmě, je to Peklo, tak je tu i odporný hmyz.

Avšak Mym jednoduše zahalil Ligeiu do pláště a štěnice se k nim nedostaly. Zajisté to způsobilo, že se daleko hůř usínalo, protože byla Ligeia oproti němu velice teplá a měkká.Toužil po ní, jelikož potřeboval ženu, ale nebyl si jí jist a také princezna není konkubína, takže nechtěl pohnout věcmi příliš unáhleně. Jenže to neznamená, že si může jejího kontaktu nevšímat a spát.

„Penny za tvé myšlenky,“ zašeptala.

„Neprodávám.“

„Jsi si jist, že mne nechceš?“

„Samozřejmě, že tě chci!“ vyprskl. „Ale —“

„To je milé,“ namítla. „Ale neměj strach, nezkazím tě.“ A usnula.

Jak je to od ní hezké. Ví vůbec tato zhýčkaná princezna, co mužská touha znamená? Musí, protože se ji pokusili znásilnit i jako smrtelnici, i jako ducha. Ale možná došla k závěru, že milí muži jsou jiní a vyjadřují touhu jen jako intelektuálsky kompliment bez jakýchkoli fyzických složek. Dobře, pokusí se tuto myšlenku ctít. Je jisté, že kdyby chtěl bez spokojenosti souložit, mohl to mít s Lilith/Lilou.

Lilith. Lila. Ligeia. Neuvědomoval si dřív, jak jsou si ta jména podobná. Je možné, že —?

Ne. To je pošetilé. Jen se zákeřně musí divit. Jaký hlupák by Satan byl, kdyby se ho snažil polapit v Pekle na to samé stvoření jako na to, s nímž se seznámil v Očistci! Jestli se teď trápí touhou po zatracené neslušné démonce!

Mohl by do ní vstoupit a přečíst si pro jistotu její identitu. Ví, že by měl. Ale stále to odmítal. Možná je Ligeia opravdu skutečná a jeho vniknutí by prozradilo jeho nedůvěru. Jak by pak na něj reagovala? Nebude ji obviňovat kvůli jeho pocitu zrady.

Vážil risk svého současného podvodu proti jinému, jen pocitu podvodu? Nemůže tu být žádná otázka na ocenitelný záměr. Nebo on se nemůže zeptat.

Zachvěla se. „Proč si napnutý?“ zeptala se.

„Jen přemýšlím.“

„Jsi si jist, že bys mi to neměl říkat?“

„Nelíbilo by se ti to.“

„Nechápu, jak mohou být tvé myšlenky horší než celý zbytek Pekla.“

To dává smysl. „Zajímalo by mě, zda jsi ta a to, co tvrdíš, že jsi.“

„Jsem,“ pověděla po uvážení. „Tím myslíš, že pochybuješ? Domnívám se, že to je rozumné. Kdo jiný myslíš, že bych mohla být?“

„Lilith, démonka.“

Úplně zpozorněla. „Ta, která chodila s démony do jeskyně? Myslíš, že já —“

„Říkal jsem ti, že se ti to nebude líbit.“

„Nelíbí. Ale domnívám se, že jsi zvědavý právem. Démoni mohou přijímat jakoukoli formu, takže se může udělat naprosto stejnou jako já. Jenže jak mám svou identitu dokázat?“

„Je tady způsob,“ řekl neochotně.

„To je to, co muži vždycky říkají, ne? Ale já rozumím, že v tom jsou lepší démonky než lidé, takže —“

„Jako Vtělení mám jisté schopnosti. Jednou z nich je schopnost —“

„Navádět k násilí,“ dokončila. „Teď se ti to velice dobře daří!“

To je přesně ten druh vyprovokování, jemuž se chtěl vyhnout. Ale teď už je v tom a musí to překousnout. „Taky vstupovat do lidí, okupovat jejich tělo a mysl a uchopit jejich myšlenky.“

„Aha,“ pochopila. „Myslela jsem, že míníš jiný druh vniknutí.“

„Neprováděl bych to ani na tobě bez tvého svolení,“ řekl přísně.

„Toto vstupování, takže můžeš číst mou mysl — neznamená to, že mohu číst také tvoji?“

Tato myšlenka ho vyděsila. „Nejsem si jistý. Když jsem to dělal se smrtelnými, nebyli si mého vniknutí vědomi. Ale mohl jsem jim projektovat svoje myšlenky. Domnívám se, že kdyby někdo pochopil, o co jde, byl by sám schopen číst moje myšlenky.“

„Pak tedy do mne vstup,“ dovolila.

„Ale kdybys měla být démonka —“

„Pak se Satan doví všechna tvá tajemství. Ale ty dychtíš poznat moje. Je to čestná hra, ne?“

Dává to smysl. On nedůvěřuje jí, ona má právo nedůvěřovat jemu. On jí chce věřit, určitě si přeje i ona věřit jemu. To, že do ní vstoupí, vyřeší všechny pochybnosti, jak na jedné straně, tak i na druhé.

„Jsi si však vědoma, že toto je mnohem intimnější spojení než jakékoli fyzické?“ zeptal se váhavě.

„Raději budu známá než neznámá,“ řekla jen.

Tak do ní vstoupil. Na chvíli měl problém zorientovat se. Bál se, že to nebude fungovat, když tu není žádné smrtelné tělo k zakotvení. Ale pak si uvědomil, že ve smrtelném světě používal k vazbě na místo duchovní esence fyzické tělo. V tomto případě by to mělo jít

přímo.

Překryl ji — a zjistil, že nejen že to lze udělat bez těla, ale je to mnohem jednodušší, protože tu není žádná hmota, kterou by musel překonávat. Přesně tak, její myšlenky jsou jeho.

Je skutečná. Všechno, co mu řekla, je pravda. Její mysl je tak vstřícná, není absolutně žádných pochyb.

Takže to je ten plán! pomyslel si překvapeně.

Ne, to není tvoje myšlenka, to je moje, myslela si ihned po tom. *Ligeina.*

Spojení je tak skrz naskrz prolnuté, že si zaměnil její vlastní myšlenku za svou! Nikdy nepředpokládal takovýto úspěch! Proč se ona vždy soustředila jen na — počkat, čí to byla myšlenka? Jeho nebo její?

Záleží na tom?

Zmatený Mym vystoupil. Leželi tam, obě těla vyzařovala vzrušení ze zážitku a asimilovala neobvyklý vliv prvních pár momentů. Opravdu, poznali jeden druhého zblízka.

Teď Mym zjistil, že si může z paměti přivolat další detail Ligeiny mysli, kterého si před tím nebyl vědom. Zdá se, že přijal část její mysli.

„Bylo správné nechat Extázi jít, ačkoli jsi ji stále miloval," promluvila Ligeia.

„Sdílíš mou paměť?" zeptal se, věděl, že tomu tak je.

„Tvé paměti utvářejí tebe," odpověděla. „Jsi slušný muž. Vidím, proč jsi proti démonkám ostražitý. Ta záležitost s mluvící hlavou —"

„Ani mě nenapadlo, že může být proniknutí tak úplné, Li!"

„Já vím, Myme, já vím," řekla.

„Jak dobře známe jeden druhého tak najednou."

„Stálo to za to."

„Stálo to za to," zopakoval.

„Myslím, že se do sebe velice brzy zamilujeme."

„Velice brzy," souhlasil.

„Poprvé v mém posmrtném životě jsem ráda, že jsem šla do Pekla."

„Já vím." Políbil ji. Seznámení, které by zabralo měsíce, bylo provedeno během pár minut.

Teď, jisti si znalostí jeden druhého, spokojeně usnuli.

Ligeia znala obecně celou cestu kolem Pekla. Našla mapu té cesty v knížce, kterou jí Satan ukazoval. Kniha popisovala různé oblasti a příslušné mučírny. Prohlídka té knihy pro ni nebylo nic příjemného, byla to hrozba. Tou hrozbou byla vyděšena, ale pěknou mapku si zapamatovala.

„Řeka Léthé pramení v blízkosti centra, to je tam, co je Satanovo útočiště," vyprávěla. „Takže bychom její pramen měli objevit někde tady."

„Léthé — voda Zapomnění?" podivil se. „Naše mytologie nejsou stejné, zdá se však, že si to pamatuji."

„Ano. Budeme-li mít žízeň, uděláme lépe, když tu vodu nebudeme pít, protože bychom si na naše povstání už nikdy nevzpomněli."

Procházeli se, následováni hadem, a našli pramen, Myma trápila žízeň, ale věděl, že se nesmí napít. Zpod bílého písku bublala čistá voda a vytvářela nádherné jezírko, obklopené bujarou vegetací. Vedle něho bylo na skřipci pověšeno několik kanoí. Bylo to evidentně útočiště divočiny.

„Divné, že takováto věc může existovat v Pekle," poznamenal Mym.

„Je to past. Nevědomé duše, které po skupinkách prchají, najdou svou cestu tady, vyberou si loď, plují ve vodě a —"

„Chápu, Satan má rád zákeřné mučení."

„Ale můžeme jet kanoí," řekla. „Nevadí, že budeme poznáni, dokud se nic z toho nedostane do našich úst. Samozřejmě asi ve skutečnosti nebude nijak pohodlné tím plout."

„Vůbec ne pohodlné," souhlasil.

„Řeky vedou do každé hlavní části Pekla. Některé z nich jsou pěkně odporné. To je důvod, proč na nich není tak velký provoz."

Zvedli kanoi a otočili ji. Byla vyrobena z hliníku — nebo z čehokoli, co se tomu ve smrtelném světě podobalo — a byla světlá. Položili ji na vodu a opatrně do ní nalezli. Had se k nim připojil. Byla tam také dvě hliníková pádla. Plula po vodě velice lehce.

„Těžko bych potřeboval pít tu vodu, abych zapomněl," řekl Mym. „Je to tak příjemné místo."

„Zdání může být zrádné,“ namítla. Pádlovali. Mym už měl s tímto zkušenosti, a tak seděl na zádi a udržoval přímý směr krátkým veslem, zatímco Ligeia pádlovala na druhé straně ve předu. Vedli loď do výtoku, kde začínal proud řeky. Voda byla klidná, cítili jen slabounký proud. Vegetace na březích bohatě vyrůstala a stromy se nakláněly, takže se zdálo, že proud protéká pod zelenými nebesy. Je vskutku těžké připomenout si, že jsou v Pekle!

Ale proud brzy vstoupil do bahnité oblasti, kde do něj zasahovaly vodní rostliny. Tyto rostliny měly hlad nejen po vodě! „Vyhýbej se těm rostlinám,“ upozornil Ligeiu.

„Hladové cinty,“ souhlasila. „Nenechají nic než kosti, jestliže dostanou příležitost se nakrmit.“

Mym je zvědavý, jak může mít duch kosti. Ale určitě má, tady v Pekle. Přestával se mu ten klidný proud líbit.

Našli mezi rostlinami kanál, ale bylo tam víc a víc těch větví a brzy se nemohli dostat dál, aniž by nepluli skrze ně. „Myslím, že bude lépe udělat to bleskurychle,“ rozhodl Mym. „Jestli budeme cestovat dostatečně lehce, nepůjde jim nás zachytit.“

Kousek zahnuli a rychlostí prorazili hradbu z rostlin. Okamžitě zacítili překážku. Kanoe zpomalila, částečně zužujícím se převisem rostlin, zčásti sevřením jejich tykadel, jež vypadají jako vlasy. Pádlovali dál, ale brzy se začali bořit do bažin.

Teď se zdálo, že se rostliny shlukly a roztahují své tlusté listy po stranách kanoe a přibližují se svými tykadly. Sliny se úplně rozpustily.

Mym nadzvedl své pádlo do větší výšky a udeřil s ním do rostlin. S bezmocným rostlinným křaplavým zvukem se zlomily. Znovu uhodil do rostlin na druhé straně, snažil se uvolnit to, na co z kanoe dosáhl. „Utluč je!“ volal na Ligeiu. „Pak se přes ně dostaneme!“

Zvedla své pádlo a tloukla s ním do rostlin. Její pohyby však byly neúčinné, ohly jen pár rostlin. „Víc!“ křičel Mym. Rostliny se kolem něho znovu shlukovaly.

Zaútočil silněji — a vystříkla na něj voda. Instinktivně si zakryl tvář. Potřísnilo to jeho pravou paži — a tam, kde se kapky dotkly jeho kůže, objevila se místa znecitlivení. Voda z Léthé uvedla jeho

kůži v zapomnění!

„Nepostříkej se!“ zakřičel na ni.

„Tu máš!“ Přidala více síly a podařilo se jí většinu rostlin odlepit.

„Teď pádluj vpřed,“ přikázal. „Zvládneme to.“

Oba tvrdě zabírali, kanoe se začala neochotně hýbat. Činnost pádel vedla k odražení rostlin po stranách. Byla to spousta práce na nepřiměřeně malý pokrok.

Nakonec se přes překážku z rostlin dostali do čisté vody. Ale před nimi byly další hladové cinty. Mym se rozhlédl kolem, pokoušel se najít trasu s menším odporem, ale všechno vypadalo stejně špatně. Nezáleželo na tom, kterou cestou se dají, všechny znamenaly urputný zápas.

Bojovali a vlekli se nekonečnými chuchvalci vegetace, až nakonec dopluli ke zvětralému molu. „To je naše první zastávka,“ řekla Ligeia téměř bez dechu. „Co kdybych počkala v kanoi, zatímco ty budeš promlouvat k tomu muži?“ Pohleděl na ni překvapeně. Je si jistý, že se tady, v těchto končinách Pekla, od něj oddělit nechce. Pak uviděl hada a pochopil, že si nemohou dovolit jeho svědectví pravé podstaty rozhovoru s velitelem zatracených duší. Teď Ligei důvěřuje úplně a ona věří jemu — ale žádný z nich nevěří hadovi. Takže se dobrovolně nabídla, že ho zdrží tady, a tak Mymovi zajistí potřebné soukromí. To je z její strany velice statečné a dobré gesto.

„Ano, vidím, že jsi unavená,“ souhlasil. „Zůstaň tady a odpočiň si, já se vrátím, jakmile budu hotov.“

Pak Mym odešel, vyhledal velitele zatracených duší, jenž byl zabraný do vyhazování bahna ze dna kanálu. Bláto se přirozeně sesunulo zpět téměř stejně rychle, jak ho vyndal ven. To je podstata Pekla.

Mym se stručně představil a pak do skeptického muže vstoupil. Kontakt, stejně jako v případě Ligei, byl okamžitě dokonalý, muž pochopil plnou podstatu Mymova plánu a podvolil se. Mnohem dřív, než by to bylo jindy, se Mym vrátil ke kanoi.

„Musíme se zeptat dalšího,“ oznámil Mym krátce. To bylo kvůli hadovi, aby si myslel, že Mym nedostal, co chtěl — zprávu o tajném východu z Pekla.

Pádlovali dolů proudem a zanedlouho Léthé ústila do řeky naprosto jiné povahy. Tato je celá zmrzlá. Led vyrůstá z jejích břehů a uzavírá se ve středu proudu, zanechává jen úzký kanál. Ze sousedních stromů visí rampouchy.

„Co má v Pekle znamenat toto?“ otázal se překvapený Mym.

„Řeka Kokytus,“ informovala ho Ligeia. „Vody Nářků.“

„Naříkám od momentu, kdy jsem se rozhodl k této cestě,“ zabručel Mym. „Zmrzneme!“

„Copak tě tvůj plášť nechrání?“

„Měl by. Jenže co ty?“

„Možná ti budu muset pomoct pádlovat na zádi.“

Zavedli kanoi na zamrzlý Kokytus. Okamžitě udeřil štiplavý protivítr a strkal ze stran do kanoe. Ligeia musela svá pádlo vytáhnout, aby zabránila srážce, a Mym udělal to samé. Teď vítr narazil do ženy, hodil ji vlasy do tváře a prudce ji zamrazil.

„Pojď za sem za mnou!“ křičel Mym. „Než zmrzneš.“

„Ale pak led —“

„Nemůžeš tomuto větru vzdorovat dlouho!“

Musela souhlasit. Přelezla k němu na záď a schovala se pod jeho plášť. Jenže tímto byla kanoe vzadu převážená a vepředu zvednutá z vody. Vítr ji natočil tak, že najela na led. Nebyli schopni pádlovat vpřed.

„Budu muset jít zpět na své místo,“ prohlásila Ligeia a otřásla se tou představou. „Je to jediný způsob, jak se dostaneme —“

„Ne! nemůžu tě nechat zmrznout!“

„Ale potřebuješ mluvit s —“

Mym však dostal nápad. „Vyzkoušejme, zda můžeme cestovat po ledě!“ zvolal.

Zkusili to. Zprudka zapádlovali a zavedli kanoi dál na led. Když už to dál nešlo, zvedli se ze zadního konce, přešli do předu, převážili příď, a tak vyzvedli záď z vody. Pak nějaké to zaškrábání a postrkování pádly dostalo zbytek na led.

Potom už to nebylo těžké. Jednoduše kanoi odráželi po ledě, dolů po proudu. Ledový podklad se stal výhodným.

Ale když se dostali k zastávce kvůli dalšímu setkání, nastal znovu problém se zimou. Kdyby Ligeia zůstala v lodi, zmrzla by.

Ale když ne —

„Ve skutečnosti je ten had strnulý," řekl Mym. „Vespod lodi je nejchladněji, tam, kde se dotýká led."

Had se napřímil, pokusil se vyhospodařit trochu tepla, ale přirozeně neuspěl. „Chudáček," zašeptala. „Raději ho dám někam na teplejší místo."

„Ten plaz je —" nakousl Mym, ale nemohl dokončit, protože přece nechtěl, aby had pochopil, že to ví.

„Je tu zima", dokončila. „Je mi jedno, jaký je to druh tvora, nemůžeme mu dovolit zmrznout." Naklonila se nad kanoi a opatrně zvedla hada.

Mym byl znechucen. Byl by se rád jako že náhodou zbavil hada, takže by Satan na nic nepřišel. Stejně tak však oceňoval jemnou Ligeinu povahu, která se, jakkoli bláznivě, o hada starala.

A tak šli pryč od zamrzlé řeky, Ligeia nesla kolem sebe hada a zahřívala ho.

Duše této oblasti vypadaly jako sněžní muži, jak zápasili s koši sněhu, aby je ve větru přenesli. Přirozeně je tato práce věčná ze stejného důvodu jako nekonečné vyhazování bahna — bezvýznamná mizérie. Pracovní démoni jsou zalezlí ve věži, evidentně zahřívaní kamny, protože z jejího komína vystupoval kouř. To znamená, že pracovníci nejsou přímo hlídáni — ale zdá se, že démoni udržovali zrak na dodávkách, jelikož jak Mym zahlédl, z automatického katapultu byla vyvržena sněhová bomba. Zasvištěla vzduchem, přistála na loudajícím se dělníkovi a zasypala ho sněhem.

Jiný dělník spatřil ty dva. „Nové posily?" zeptal se.

„Tady mám extra plášť pro dámu." Zastavil se, aby svlékl svou svrchní vrstvu, kožešinový kabát, potrhaný, ale dobrý.

„Ale ty ho sám potřebuješ!" protestovala Ligeia.

„Ne tolik, jako ty," odpověděl muž, podal jí kabát a pokračoval v úmorné práci.

Je to velká pomoc, protože teď může jít sama. Mym nalezl velitele a stručně s ním promluvil, zatímco Ligeia ustoupila stranou. Pak Mym do toho muže vstoupil, v momentě ho pochopil. Muž může zprávu rozšířit a tito lidé budou spolupracovat. Mym vystoupil, příští minutu se procházel a potom vyrazil. Věří, že nikdo z dohlížejících

démonů, ani had, kterého nese Ligeia, nepochopil pravou podstatu jeho setkání.

Vrátili se kanoi. „Nevypadají jako špatní lidé," poznamenal Mym, když znovu sjížděli po ledě.

„Opravdu ne," souhlasila. „Samozřejmě tě přivádím k lepším skupinám, těm, kteří jsou jen okrajově zlí, aby se ještě zhoršili, a kteří už pravděpodobně svoje hříchy odčinili dost na to, aby byli ohodnoceni pro Nebe, jenže Satan nikdy nikomu nedovolí jít, bez ohledu. Chápu, že některé zatracené duše v jiných oblastech jsou skutečně zlé."

„Ten muž ti dal svůj kabát," vytrvával Mym. „Nemělo by se to přičíst na jeho vyvažovači kartu, dobrý skutek?"

„Mělo by," potvrdila. „Ale on to neudělal proto, protože oni všichni ví, že je Satan nenechá odejít."

„Což je ve skutečnosti ještě pozitívnejší čin — obětovat bez naděje na odměnu."

„Chtěla bych, abychom těmto lidem mohli nějak pomoci," řekla.

„Jestli najdeme svou cestu pro útěk, někteří z nich jí mohou použít také," připomněl jí.

Teď přesně rozuměla, co má na mysli. „Ano." Had se vzpamatoval ze své letargie způsobené zimou a nadzvedl hlavu. Byl teď omotaný kolem Ligeiny nohy, takže ho neotravovala pohyby pádlem. Myma by zajímalo, jak o tom všem zpravuje Satana, zda má za úkol chodit na pravidelné kontroly, nebo je to telepatickou cestou. Pravděpodobně to první. Kdyby to bylo to druhé, novější metoda, už by je dávno odhalil, protože by měl přečtené jejich mysli a nemusel by naslouchat jejich slovům. Možná je to druh démona, který se podle své vůle rozplyne a zmizí pryč, aby Satana zpravil, a pak se vrátí, vše v době, kdy oni spí. S tím Mym počítá.

Kokytus vústil do široké a klidné řeky, led uvolnil cestu znečištěné vodě. Bylo jednodušší tím plout, ale nepříjemné se na to dívat a čichat to. „Co je toto zač?"

„Acheron," odpověděla. Svlékla si svůj kabát, protože vzduch se oteplil. „Řeka Soužení."

„To je celkem logické," poznamenal." Čistá jarní voda je voda zapomnění. Zamrzlý proud je nářek. A znečištěná řeka znamená

soužení.“

„Co může způsobit větší soužení, než zničení toho, co kdysi bylo nádherné?“ zeptala se.

Povzdechl na souhlas. „A ještě k tomu smrtelní dělají, co mohou, pro to, aby všechny jejich řeky vypadaly takto.“

„Smrtelný svět se řítí do Pekla. Každý to vidí, podle tohoto. Ale je to smutné.“

„Jen kdyby to pochopili a změnili směr!“ postěžoval si. „Možná kdyby se smrtelní mohli jenom podívat do Pekla a nebo zaslechnout o tom, jaké ve skutečnosti je dřív, než…“

„Každý smrtelník však musí nejdřív zemřít, než uvidí Peklo, a pak už je příliš pozdě.“

To je podstata tohoto problému. To znamená, že Satan je v pozici obrovské šance obstát vítězně, kvůli ignoraci smrtelných.

Řeka se zúžila a proud zmohutněl. „Doufám, že tu nejsou peřeje!“ zabručel Mym.

„Nemyslím si, že ano, ale —“ Řeka se větvila. „Kudy se dáme?“ otázal se Mym.

„Nevím. Pravděpodobně se větve po chvíli znovu spojí, takže na tom asi nezáleží.“

Mym natočil kanoi do levého kanálu, který z těch dvou vypadal lépe splavný. Všechno šlo hladce — dokud se před nimi nevynořil spadlý strom. Skláněl se napříč nad vodou a bránil v cestě.

„Můžeme pod ním podeplout,“ namítl Mym.

Najeli k němu, oba se sehli a propluli pod kmenem. Avšak když to udělali, spadlo z něho do kanoe několik předmětů. Mym si myslel, že to jsou kousky kůry, ale pak si všiml, že utíkají. Byla to malá zvířátka s klepety, podobná krabům. Zavlnili malými tykadélky ve vzduchu a pak se cílevědomě vydali k nejbližší pochoutce, Ligei.

„Máme problémy,“ vykřikl Mym. „Zvedni nohy!“

Otočila se dozadu — a vyjekla. Pokusila se zdvihnout nohy, ale chodidla se jí zachytila pod sedadlem. První krab se k jednomu chodidlu přiblížil a zkusmo ho stiskl. Ligeia vyjekla znovu.

Mym vzal své pádlo a uhodil s ním do krabů. Pak vyskočil — jeden ho štípl do kotníku. Příšerně to bolelo.

Pak kanoe naplula na špalek pod vodou a zastavila se.

Takže všechno pěkně po pořádku. Mym si vzal do parády vyhlazení krabů. Zjistil, že je může na okamžik omráčit průvanem a pak použít lopatky pádla, aby je na ni nabral a vyhodil ven. Pokračoval od jednoho k druhému, dokud se s nimi do jednoho nevypořádal.

Pak se zamyslel nad jejich vnější překážkou. Neviděl na špalek, nemohl však pohnout kanoí z něho. „Musím vystoupit a loď z toho zvednout," oznámil.

„Ne, ne, nedělej to!" bránila mu Ligeia. „Kterákoli část, které se voda — soužení — dotkne —"

Nemá chuť mít soužení ve svých nohách, a kde by ještě voda dosáhla, kdyby se do ní postavil. Peklo znepříjemňovalo věci pečlivě. Rozhlížel se po nějakém jiném způsobu.

„Ale ne!" zvolala Ligeia.

Mym se ohlédl. Ve vodě plaval aligátor. Vypadal hladově.

Zoufale zapádloval, pokoušel se dostat kanoi ze závěsu, ale jediné, čeho dosáhl, bylo, že otáčel svým koncem dokola, dokud nebyla kanoe napříč, tlačena proudem bez pohybu.

To mu vnuklo myšlenku. Pokračoval v pádlování, s očima upřenýma na aligátora, dokud se jeho konec neotočil úplně dokola. Teď byla kanoe naopak, přídí proti proudu, stále bez hnutí. Ale Mymova část byla nad překážkou. „Pojď sem za mnou dozadu, můžeme se protočit," volal.

Ligeia se přemístila dozadu. Když se její konec nadzdvihl, ani v nejmenším nebyli schopni se ze špalku dostat, jenom aligátor se přiblížil. Zůstali naopak, neschopni se otočit. Takže Mym pádloval pozpátku, zatímco se Ligeia vracela na své místo. Aligátor se díval znechuceně, ale nepronásledoval je.

Po tomto už věděli, jak se z potopeného špalku dostat. Dopluli k další zastávce a vysedli. Tentokrát Ligeia opět zůstala v kanoi a nechala Myma, aby se chopil své věci sám.

Krátce potom pokračovali v cestě dál, řeka se rozšířila a připojila se k opravdu ošklivému toku. Voda té další řeky smrděla olejem a na jejím povrchu plavaly malé modré plamínky.

Ligeia na to ukázala. „Phlegethon," řekla.

Mym byl zděšený. „To myslíš, že máme jet *tímto!*"

Přikývla. „Další dobrá skupina…“

A tak vpluli do řeky Ohně. Mym ucítil žár jejích plamenů. Když jeho energické pádlování vystříklo kapky vody do kanoe, vznítily se. Kdyby byla kanoe ze dřeva nebo korku, brzy by byla v jednom plameni. Tak jak byla, stávala se čím dál víc žhavá a had se vyšplhal nahoru k Ligei, aby unikl nepohodlí žhavého trupu lodi.

Pak připluli k peřejím, a jak pěnící se voda hořela, vycházela z ní pára a byla tvořena ohnivá záclona, jež se rozprostírala několik metrů nad hladinou. „Není možné, abychom se přes *toto* dostali,“ prohlásil Mym. „Musíme na břeh.“

Zavedli loď na stranu, našli poměrně pevnou část břehu a vystoupili. Pak vyzvedli kanoi a uchopili každý jeden konec. Bylo to těžké a nešikovné, zdálo se, že mnohem víc, než když ji poprvé dávali na vodu. To je důkaz, jak už jsou znaveni.

Pak se jim nohy začaly bořit do bahnité půdy. Pokaždé, když Mym udělal krok, ozval se mlaskavý zvuk a hlína obalila jeho nohu, vzduchem se přivanul zápach připomínající zkažená vejce. Ligeia, která měla obuty jen slušivé bačkůrky na tom byla hůř.

„Možná bych ji mohl vléct!“ zavolal Mym. Položil svůj konec, přešel dopředu, uchopil loď a zatáhl. Kanoe se neochotně pohla. Popošel a zatáhl znovu. Bylo to jednodušší. Umožnilo to Ligei jít pečlivěji svou cestou a šetřit své pantofle a nohy před větším znečištěním.

Ale bahno se zhoršovalo. Začalo vydávat mlaskavý zvuk samo od sebe a objevovaly se díry tam, kde nemohly být způsobené nohama. Vypadaly jako našpulená ústa. Mym náhodou do jedné vložil nohu. Ponořil ji do poloviny lýtka, ústa ji sevřela a zavěsila se.

Zatáhl, ale bota zůstávala uvězněna a on se ocitl v nebezpečí, že vyndá nohu bez boty. Mezitím se z díry ozývalo něco jako syčení a vypařování, jakoby kolem vystřikovaly trávící šťávy. A tak se ztěžka nahnul ke kanoi, uchopil pádlo, aby vykopal pomocí něho kolem nohy díru a vytáhl svou botu. Byla to odporná, nemotorná práce, ale nakonec ji uvolnil, tak nějak navenek ponížen.

Tahal dál, tentokrát už si dával větší pozor, kam pokládá nohu. Dech se mu zkracoval, jak pracoval, a potil se, ale postupoval. Opět byl zbytečně zvědav na fyziologické vlivy tady zde v duchovním

světě. Kdyby nevěděl, kde se nachází, neměl by žádný důvod neříct, že je ve smrtelném světě. Pro ducha se duchovní svět zdá právě tak hmatatelný, jako fyzický svět pro smrtelníka.

Obešli ohnivé peřeje, položili kanoi na vodu a pádlovali proti proudu. Po chvíli se dostali ke čtvrtému tábořišti a provedli spojení. Pak jediné, co museli, bylo pokračovat zpět dolů řekou Ohně.

Když se dostali k odporné Acheron, snášela už se tma. Místo toho, aby do ní vpluli, přistáli s kanoí a utábořili se na okraji ohnivé zóny. Nebylo tu nic jiného k pití než nějaká ta ohnivá voda a k jídlu jen nějaké hlízy, které se daly vyhrabat ze žhavé půdy. Ale oni si ty hlízy vyhrabali, oloupali je na koncích a opekli si je na ohni na řece. Byly aspoň syté, když už ne chutné. Ohnivá voda je zpočátku neovlivňovala, později však způsobila, že se přestali o cokoli starat. Povídali si, smáli se, objímali se a rozhodli se, že je načase začít brát vážně sex… a zjistili, že nemůžou. Ohnivá voda nejen rozžhavila jejich touhu, ale způsobila také, že jeden nebo druhý z nich je impotentní. Ligeia to shledala směšným, Mym se však obával, že ráno, až bude střízlivý, se nebude smát. Nenaplněný chtíč — věř, že Peklo je místo pro takovýto zážitek!

Opravdu, když nastalo ráno, nesmál se. Tělo ho bolelo z námahy předchozího dne a hlavu cítil, jako by ji máčel celou noc ve smradlavé vodě Acheronu. Ligeia se cítila o něco lépe, její krása však teď byla zastřena výrazem únavy. „Ach, moje šaty!“ pobíhala sem a tam. „Nikdo mě teď nebude brát jako princeznu!“

„Pravda,“ zabručel Mym. „Budou tě brát za ženu.“ Podívala se na něj. „Ty si ze mě děláš legraci?“

„Ne. Nikdy mě ve skutečnosti princezny nezajímaly, ale potkal jsem pár skvělých žen.“ Byla to vlastně slátanina, pravděpodobně zplozená jeho kocovinou. Zajímají ho princezny a jednu potřebuje, aby s ním sdílela jeho život. Ale v tomto momentě opravdu potřebuje ženu s Orbiinou povahou, která mu pomohla nahoru, když byl na dně, a milovala ho bez otázek na jeho původ. Ligeia je i princezna i žena — jenže pro něj se stal důležitější aspekt ženy.

„Aha.“ Na chvíli se zamyslela. „Ale nedáváš přednost pěkným ženám?“

„Je jenom horší se o ně starat.“

„Ty si ze mě *děláš* legraci!“

„Pojď si přečíst mou mysl.“ Vzal ji za ruku a přitáhl ji k sobě. Přistoupila jen s maličkým odporem. Vstoupil do ní — a objevil určitý druh bouře, která výbušně řádila, když se setkala se vzrůstajícím plamenem jeho citů. Došlo ke vnitřnímu rozhovoru, po rozdělení mezi jeho účastníky může být podán asi takto:

„Ale já nejsem připravena milovat!“ bránila se. „Nepotřebuješ,“ odpověděl. „Jsem odražen.“

„Tyto věci potřebují čas!“

„Dáme jim čas.“

„Příliš pozdě! Jsem už vzrušená touhou!“

„To je *moje* touha!“

„Už není!“

Vystoupili a dívali se jeden na druhého. „Nejsem si jistý, jestli jsme to měli dělat,“ řekl Mym.

„Já si nejsem jistá, jestli bychom měli dělat toto,“ odpověděla.

„Dělat co?“

„Co jsme nemohli minulou noc.“ Začala si svlékat šaty. Mym si uvědomil, že jeden před druhým nemají tajemství. Má smysl dokončit to, co začali ve svých myslích. První noc by tím velice plýtvali ve svém otupělém stavu, ale s jasnými myslemi to mohou ocenit.

Sundal si také šaty. „Později se můžeme omýt v ohnivé vodě,“ poznamenal.

To ji opět popíchlo a rozesmála se. Celé její tělo zářilo veselím.

Z řeky se ozval zvuk. Mym vzhlédl — a uviděl obrovský ohnivý obrys, vystupující z vody. „Co je to,“ zeptal se v pozoru.

Ligeia se ohlédla. „Ohnivý muž!“ vypískla. „Cože?“

„Ochránce řeky Ohně! Myslela jsem, že je to mýtus! Musíme utéct!“

„Budu s ním bojovat!“ zvolal Mym a vyskočil na nohy. „Nemůžeš!“ protestovala. „Všechno spálí!“

Mym se obrátil ke stoupající stvůře a sáhl po Rudém meči. Meč je na zemi mezi zbytkem jeho oblečení. Na Zemi? Nikdy ho do Pekla nedonesl! Nemá žádnou zbraň!

Ohnivý muž ukázal na malý strom. Z jeho ruky vyšlehl paprsek

plamene a zapálil stromek. Ohnivý muž ukázal na řeku. Plamen se jí dotkl a voda vyvřela v oblak páry. Ohnivý muž ukázal na Myma.

Mym roztáhl svůj plášť a uskočil stranou. Země na místě, kde stál, vystříkla jakoby zasažena bombou a vyvalil se oblak kouře.

„Uteč!“ křičela zděšená Ligeia.

Mym uznal, že je to dobrá rada. Uchopil ji za ruku a uprchl.

Uháněli na břeh Acheronu, Ohnivý muž je tam nepronásledoval. Chvíli se zdržel na místě, kde tábořili, a pak se ponořil zpět do Phlegethonu.

Když se na své tábořiště vrátili, našli jen strusku a popel. Jejich oblečení i kanoe je zničená. Jediný, kdo přežil, je had.

Stáli tam. „Možná jsme to neměli dělat,“ prohlásila Ligeia.

„*Neudělali* jsme to,“ upozornil ji.

„Dobrá, ale chystali jsme se.“

Jenže teď už je po náladě. Musí to počkat na někdy jindy.

Pokračovali v cestě, kráčeli opatrně po svých bosých nohou. Naštěstí, jak řekla Ligeia, jejich další a konečná zastávka není odtud daleko. Popošli k soutoku řek a kráčeli podél břehu Acheronu. Za hodinku dorazili k soutoku s největší z řek Pekla, řece Styx. Byla tak rozlehlá, že vypadala jako samotný oceán, její voda byla inkoustově černá a vypadala nepředstavitelně hluboká. Nad vodou po celé její temné hladině, nízko nad horizontem, se tvořily divné vlny, jako by vyplavávala nějaká masivní a hříšná stvoření. Mym by tam nemohl chtít vzít kanoi!

Za další hodinu dorazili k sídlišti poslední skupiny. Byly tam ženy — ve skutečnosti se zdálo, že je to amazonský kmen — a obdivně hleděly na Myma, jakoby se rozhodovaly, jestli je jeho maso lepší na polévku nebo na roštěnou. Ale Ligeia promluvila, řekla jim, že Mym je Mars, Vtělení války, a že se potřebuje setkat s jejich velitelkou v soukromí. Byly uchváceny, protože to byly bojechtivé ženy, a Mym byl brzy zavřen s hlavou Amazonek. Vysvětlil jí pár slovy situaci a pak do ní vstoupil.

„Nádherné!“ zvolala, když se rozpojili. „Můžeš s námi počítat!“

Amazonky jim obstaraly oblečení a stan a dobře je nakrmily. „Budeme řídit signály,“ ujistila Myma velitelka. „Dej nám den, zatím si můžete odpočinout.“

Pak se Mym s Ligeiou odebrali do svého stanu, aspoň mají příležitost udělat, co si přáli dělat bez vyrušení — a zjistili, že jsou oba neskutečně unaveni, takže sebou jednoduše praštili do vonné trávy a usnuli.

-16-
VZPOURA

Ráno bylo vše nachystáno. Mym, Ligeia a had vyšli ze stanu a shledali, že jsou Amazonky oděny k boji. Každá stála vzpřímeně a hrdě, s lukem a toulcem se šípy, jedno prso měly plné a pěkně tvarované, druhé jim chybělo. To pravé jim bylo samozřejmě v dětství upáleno, takže se nikdy nevyvinulo, tudíž nemohlo překážet při střelbě lukem. „Máme však dva problémy," oznámila Diana, velitelka Amazonek. „Za prvé postrádáme výkonu schopný prostředek k cestování. Jen démoni mohou používat přední trasy a zadní, jak jistě víte, jsou pomalé a nespolehlivé. Od toho, co je důležité, abychom zaujímaly klíčová postavení —"

„Jaký je ten druhý problém?" zajímal se Mym.

„Je mezi námi špehující démon."

„Neubližujte hadovi!" zvolala Ligeia. „Nic nám neudělal!"

„Kromě toho, že každou noc zpravuje Satana o tom, kde jste," řekla Diana.

„Víme o jeho poslání," potvrdil to Mym. „Dohlédli jsme na to, aby se náš skutečný plán nedověděl."

„Ale teď musí být plán odhalen, překvapení je v jeho podstatě. Tento démon musí být zničen."

„To není démon, to je had," protestovala Ligeia. „Duše zvířete."

„Jak to vite?"

„Byla mu zima. Démon by neměl být ovlivněn počasím."

Mym se podíval udiveně na hada. To je pravda. Démon není zranitelný extrémy teploty, protože musí být funkční ve všech podmínkách, ve kterých trpí duše. Ale je to případ —

„Stále je to určitě špeh," trvala na svém Diana. „Musíme ho rozsekat na kusy, aby nemohl zpravovat o naší činnosti."

„Ale nemůžete zabít duši,“ namítl Mym.

„Můžeme však udělat ekvivalent,“ řekla. „Když s ním uděláme to, co by smrtelného zabilo, zůstane na den nefunkční, tak jak se to stává i démonům. To je všechen čas, který potřebujeme.“

„My si ovšem dokonce nemůžeme být jisti, jestli to je špeh,“ řekla Ligeia. „Je to jen had, kterého Satan použil, aby mne umlčel, a pak zůstal s námi. Možná neměl jinou šanci.“

„To mohu vyřešit,“ poznamenal Mym. „Vstoupím do něj.“ Přiblížil se k hadovi, položil mu ruku na tělo. Had se nepokoušel zabránit mu v tom.

Okamžitě se dověděl dvě věci a jedna z nich ho vyděsila. Had je špeh pro Satana — a had jím nechce být. Špehuje, protože ví, že by ho Satan uvrhl do věčných muk, kdyby neposlouchal. Takže musí každou noc podávat zprávy démonovi, který se s ním za tímto účelem setkává. Přeje si však, aby měl jinou možnost. Když ho Ligeia zahřála, byl jí velice vděčný, protože žádný jiný tvor mu nikdy neprokázal takovou starostlivost ani v životě, ani po smrti. Ale nemá žádnou cestu, jak tomuto pověření uniknout.

Jenže teď máš cestu, pomyslel si k němu Mym. *Připoj se ke vzpouře.*

Had byl ohromen. *Můžete mě vzít? Vzpoura je otevřená každému, kdo sdílí její pravidla. Pak se připojuji.*

Připojí se i jiná zvířata? zeptal se Mym. *Kdyby věděla, že by byla přijata a odměněna jako lidské duše.*

Mym vystoupil. „Had se k nám připojí, jestli ho přijmeme. Ostatní zvířata udělají možná to samé. Chápete, co to znamená?“

„Zvířata — se k nám připojí?“ zeptala se Diana nedůvěřivě. „I pekelní padouši?“

„Můžeme se zeptat,“ odpověděl Mym. „Je to risk zrady, ale kdyby to vyšlo —“

„Jsi velitel, Marsi,“ řekla Diana. „Jestli jsi ochoten takto riskovat —“

„Věřím, že jsem. Spoléhám na to, že had mluví za svůj druh, a možná i za ostatní —“

Diana pokrčila rameny. „Pak nemůžeme protestovat.“

Mym znovu vstoupil do hada. Pomyslel si k němu slova. *Přiveď*

ta zvířata, která to přijmou, sem, dokončil.

Had se odplazil. Nyní počkáme," prohlásil Mym.

Byla to trapná situace, čekat, dokud zvířata neodpoví. Ale užitek by měl být rozhodující. Ubíhaly hodiny.

Pak se naproti táboru vyvalili dva pekelní padouši. Amazonky pozvedly luky, natáhly šípy. Pekelným padouchům je těžké zabránit v práci, protože jsou příliš velcí a těžcí, ale mohly by to zvládnout šípy v očích a v tlapách.

Pekelní padouši zpomalili a zastavili se, pak šli pomalinku ke skupince, sledováni hroty šípů. Když dorazili do středu, Mym se k nim přiblížil. Jednoho se dotkl a vstoupil do něj.

Zvířata jsou povolná. Peklo nenávidí stejně jako lidské duše. Většina zvířat odešla po smrti do svých posmrtných životů, ale některá z nich byla v lidském systému vychytána, přesněji ta, co v představovala domácí zvířata a společníky člověka. Chtějí být osvobozena stejně jako lidské duše.

Pak s vámi budeme počítat na té samé úrovni jako s lidskými dušemi, pomyslel si k němu Mym. *Já, lidské Vtělení války, se za to zaručuji.*

Já, zástupce zvířat, to přijímám, pomyslel si pekelný padouch na odpověď. *Jak vám můžeme posloužit?*

Potřebujeme dopravu.

Můžeme ji zajistit.

Takže dohoda byla uzavřena. Pekelní padouši odběhli.

Za hodinu přiklusali dva divocí koně. Jejich černé hřívy vlály, nozdry chrlily páru. Jsou to zabijáci, zatracení za vraždení lidí. Tentokrát jsou však neškodní.

Ligeia jakožto princezna umí jezdit na koni velice dobře. Spolu s Mymem vysedli. „Víte, co máte dělat." zavolal Mym ještě na Dianu a odjeli.

Koně uháněli k nejbližšímu brodu a přešli Acheron. Lidé se svýma nohama by to nemohli udělat, kvůli hnusné vodě, ale tito koně jsou dostatečně pevní, aby to udělali. Pak donesli Ligeiu a Myma na kontrolní místo jejich oblasti Pekla.

Byla to jednoduchá strážnice na křižovatce několika pěšin. Stál tam strážný démon a v ruce držel plamenomet. Je tady normální, že

každá duše, jež se pokusí přejít tuto hranici, uhoří. Od strážnice směrem pryč se rozkládá ohrada z bodců a Mym věděl, že tímto neprojdou. Peklo má zajisté způsoby, jak udělat ohradu pevnou. Jediný průchod tímto plotem je řeka, což vysvětluje, jak se přes něj dostala kanoe.

Nadzvedli se na divokých koních a seskočili. Démonův pohled je sledoval, jeho plamenomet byl připraven. Mym udělal krok ke strážnici, a pak se zdálo, že váhá. „Nemyslím si, že touto cestou můžeme jít," řekl Ligei.

„A já jsem tolik chtěla být s tebou sama," stěžovala si přesně tak, jak se domluvili.

Chystali se odejít. „Stát!" zakřičel démon.

Zastavili se. Démon se chytil na návnadu! „Ach, nenech toho démona, aby mne dostal!" vykřikla Ligeia.

„Kam jste šli?" naléhal démon.

Ligeia se otočila, dokazujíc strach, který nebyl zas tak zcela předstíraný. „Já jen — nikam," odpověděla, třesouc se.

Démonovy červené oči zazářily, když si prohlédl její tělo. Slintal, podrážděný chtíčem. Démoni jsou možná neschopni takových lidských citů, jako je láska, ale mohou cítit chtíč, a Ligeina postava ho vyvolala. „Můžeš být sama se mnou, dívko, a mě je jedno, kdo se dívá!"

„Ne!" křikla.

Démon namířil plamenomet. „Pojď sem, holka, nebo se usmažíš!"

Ligeia se neochotně ploužila k démonovi. Pak, právě když už byl nadosah, zakřičela.

Démon se zatřásl jako kopa hnoje. Mym přispěchal blíž a odtáhl ho od budky. Pak uchopil plamenomet a vystřelil. Sjel plamenem po celém démonově těle. Zvedl se odporný kouř, když jeho tělo hořelo a vypařovalo se. V momentě z něho nic nezbylo.

Mym mávl rukou přes pole na znamení. Okamžitě vstaly schované Amazonky a utíkaly ke strážnici.

Cestou dolů šel démon, evidentně zaměstnaný posláním nějaké špatnosti. „Hej, vraťte se do práce, vy coury!" ječel. Ale Amazonky vyrazily přímo k němu a během chvilky ho vyděsily a rozsekaly na

kousky. Vypukla vzpoura!

Diana dorazila ke strážnici. „Pokračuj," přikázal jí Mym a podal jí plamenomet.

„Žádný démon neprojde, Marsi!" slíbila a ukázala pěstí na pravou stranu. „Zničíme ty zbylé v této oblasti, žádný strach!"

Přivedly divoké koně a Mym s Ligeiou nasedli na druhé straně strážnice. Uháněli k další.

Mym byl potěšen. Tato první mise byla vykonána, aniž by byl nejvyšší zloduch Pekla varován. Kdyby další čtyři vyřídili takto pohotově, mohla by vzpoura vyhrát dřív, než by se Satan dověděl, že vůbec vypukla.

Protože neexistuje žádný tajný východ z Pekla, který Mym hledal. Věděl, že žádný není. Musel seznámit velitele hlavních částí se svým plánem organizované vzpoury, která by probíhala současně v několika oblastech, aby se síly démonů nemohly soustředit na žádnou. Na každého démona je zde tisíc zatracených duší, jen pevná organizace a utlačovací metody démonů udržují duše poslušné. Pokud nebudou hlavní části Pekla pevně spojeny, žádná revoluce neuspěje, protože ji démoni budou moct potlačit soustředěním svých sil. Ostatní oblasti nebudou schopny pomoct, když už se nedozví, co se děje. Pak bude samozřejmě následovat brutální speciální mučení pro všechny ty, co se na povstání podíleli. Mučení v Pekle vypadá tak, že není žádná potřeba ho ukončit. Co by smrtelníkovi způsobilo smrt v agónii to je jen agónií způsobenou tady. Ti, kteří absolvují ekvivalent umírání, se další den proberou, aby nastoupili znovu mučení. A démoni jsou specialisté v usnadňování smutku tohoto momentového ulehčení, takže tu není žádná perioda nevědomí. Ne, opravdu nestojí za to, dělat si problémy v Pekle!

Samozřejmě nemohou přijít k dalšímu kontrolnímu bodu po hlavní cestě. Démoni by okamžitě věděli, že sem dvě duše na divokých koních nepatří. Musí přejet do zadní části a přiblížit se zevnitř. Tímto kontrolním bodem se dostali jen do oblasti Ohně, nedalo jim to svobodu na pekelných dálnicích. Ale od té doby, co nemusí sledovat podivný říční kanál, získali čas.

Divocí koně, kteří jsou teď mimo své území, neznají tuto oblast, Ligeia toho však ví dost, a tak je vedla. Pohybovali se po okraji

nejhoršího ohně a našli tábor zatracených duší tohoto kraje. „Už je tady," volal Mym, když klusali přes tábor. „Připravte léčku! Amazonky kontrolují své území!"

Okamžitě se v táboře zvedla aktivita, jak se duše začaly hýbat. Mají zůstat schované, dokud Mym a Ligeia neudělají svou práci, tak jako Amazonky.

Později se dostali z oblasti doutnající trávy, aby prišli na dohled ze strážnice. Tady měl démon vodní hadici, protože by plamenomet těžko zastavil ty, kteří jsou přizpůsobení ohni. Voda, kterou hadice vystřikuje, je otrávená a každému, koho se dotkne, způsobí, že zemře a shnije. Svým způsobem je to stejně účinné jako plamenomet, na jiný způsob.

Na této zastávce jsou dvě démonní ženy. Falešná zranitelná dívka by zde neměla pracovat. Démonky však nejsou o nic míň žádostivé než muži, jen jejich chutě se liší. Takže pro tuto se Mym udělal neviditelným a šel nahoru sám. Nesl si ostrý nůž, který mu daly Amazonky, vyrobený z části kosti. Opět by ho zajímalo, jak zde mohou být kosti, když tu není žádné smrtelné tělo a opravdové umírání. Může jen usuzovat na to, že je Peklo zásobeno všemi druhy odpudivých věcí, tedy i kostmi.

Jeho noha odkopla oblázek a bližší démonka vzhlédla. Otevřela ústa — ale Mym po ní skočil a podřezal jí hrdlo dřív, než mohla cokoli vyslovit.

Chyba! Z rány netekla žádná krev. Ústa zakřičela a varovala druhou. Mym odřízl zbytek krku a oddělil hlavu mnohem rychleji, než by to bylo lze s lidskou hlavou, protože démoni nemají žádné kosti. Ale oddělená hlava pokračovala v křiku, i když už se kutálela po zemi, a ruce se po něm sápaly.

Druhá démonka uchopila vodní hadici a pustila vodu. Mávala s ní do oblouku, aby zachytila všechno, co je kolem. Proud zasáhl Mymovo smrtelné centrum a odrazil ho zpět. Ale on si nechal svou neviditelnost. Protože je Vtělení, je proti jedu imunní. Uchopil o hlavu kratší démonku a použil ji jako štít, směřoval s ní na druhou.

Démoni si strašení nevšímají, ale pohled na bezhlavou společnici, cílevědomě se vrhající na ni, způsobil, že zůstala hledět. Pak se vrhla po poplašném signálu, aby přivolala pomoc.

Mym tu bezhlavou nechal být a skočil po této. Nemohla ho vidět, ale teď ho ucítila a vytrvale bojovala, škrábala ho svými drápy a kousala zuby. Špičáky jsou právě tak nebezpečné u ženy jako u muže, ale jeho před zraněním chránil plášť. Dostal ji na zem a držel ji tam. „Ohniví lidé!“ křičel z plna hrdla. „Sem ke mně!“

V momentě se přihrnuly zatracené duše a rychle roztrhaly na kousky i celou, i poraněnou démonku. Další sektor je volný.

Znovu vysedli na divoké vraníky a jeli do dalšího kraje.

Tak dlouho nebylo žádné poplašné zařízení v Pekle — ale to poslední bylo blízko.

Pokračovali k další strážnici. Tato měla démonního muže a ženu. Mym s Ligeiou se k nim přiblížili spolu, ale před tím, než se dostali dost blízko na to, aby mohli jednat, muž udělal něco nečekaného.“ Hej, neviděl jsem vás na stole?“ naléhal. „Byli jste —“

Mym zaútočil. Podařilo se mu odrovnat muže, ale ne dřív, než žena zmáčkla poplašné znamení. Pak Mym vyřídil i ji a zatracené duše obsadily strážnici.

Škoda však byla způsobena. Alarm začal znít, takže jsou teď démoni v pozoru. Tři sektory v rukou vzbouřenců nestačí. Podle Mymova úsudku potřebují pět. Pět může zúžit síly démonů, aby se nemohli bránit, čtyři mají naději, ale tři jsou neuspokojivé.

„Ale možná, kdybychom zaútočili tam, kde se to nečeká,“ navrhnul Mym.

Vstoupili do oblasti věčného sněhu. Démoni ví, že se budou příště pokoušet o protější strážnici. Proto si naplánovali jít si namísto toho pro strážnici zapomnění.

A tak musí přejít přes řeku Acheron, řeku Soužení. Ohrada stoupala přímo nahoru ke břehu a dolů do řeky a bránila koním vstoupit do vody. Nebyl zde žádný mělký brod, tekutina byla hluboká a ošklivá. Mym si je jistý, že by to na koně bylo moc žalu, kdyby tam vstoupili. Různé nástrahy Pekla jsou účinné. Ale musí tu být cesta přes řeku, konec konců není této šířky.

Putovali dolů po proudu a našli oblast, kde byly ve vodě kameny, přes něž byla voda mělká. Koně po nich šlapali, procvičovali si nelidskou rovnováhu, až se dostali k protějšímu břehu. Pak po něm přešli přes oblast ohrady — a zjistili, že je to

ostrov. Ještě nezdolali řeku Soužení.

Obcházeli ostrov, pokoušeli se nalézt cestu k přechodu zbytku. Došli až ke staré vysušené stavbě. Měla věž s křížem.

„Kostel!“ zvolala Ligeia udiveně. „Co dělá toto v Pekle?“

Mym samozřejmě není křesťan. „Domnívám se, že zde jsou předměty jakéhokoli druhu. Jestli se kostelu stalo, že byl — jak vy to nazýváte, exkomunikován —“

„Myslím si, že ano,“ řekla nadějně. Otevřela dveře a vešla, Mym ji následoval, zvědavý na tuto neobvyklost.

Zevnitř vypadal prázdný — ale Mymova citlivost na mysli zpozorněla. „Něco tu je,“ oznámil.

Ligeia prošla centrální uličkou mezi sedadly a vnímala vzduch svýma rukama nad lavicemi. „Ano, něco tu je — nějaká přítomnost —“

„Strašidla — v Pekle?“ Dotkl se oblasti, kterou rozpoznala, a vyzkoušel ji. „Ne, ne přesně. Jsou to jen myšlenky. Jedna myšlenka na jednu osobu. Místo lidí nebo duchů jsou tu jen myšlenky.“

„Každá myšlenka namísto jednoho člověka,“ zopakovala Ligeia. „Zajímalo by mě proč? A proč zůstávají tady, tak samy a potichu?“

Mym vstoupil do jedné z nich. Byla na sebevraždu. „Myslím, že to jsou lidé, kteří spáchali sebevraždu,“ řekl. „Nejsou úplně zatraceni, ale Nebe je ve skutečnosti nepochválilo, takže jsou tady v Předpeklí.“

„Ale já jsem spáchala —“ promluvila.

„A byla jsi zatracena za své další zločiny — vražda ostatních lidí v letadle. Právem či neprávem. Jinak by ses ocitla tady.“

Přikývla na souhlas. „Ve skutečnosti to není špatné místo. Nebo špatná situace, být myšlenkou.“

„Ale nemůžeme zůstat,“ připomenul jí. „Máme jinou práci.“

„Ano…“ Naprosto neochotně ho následovala ven z kostela.

Našli spadlý strom, který spojoval břehy. Koně na něj vystoupili a udržujíc svou neobvyklou rovnováhu přešli na druhý konec. Zdolali řeku a také ohradu.

„Sebevraždy,“ zašeptala Ligeia, když odjížděli pryč. „V kostele na ostrově na řece Soužení. Domnívám se, že se to k sobě tak nějak hodí.“

„Jestliže k tomu měli důvod, nezdá se, že by je to poslalo do nekonečných muk," souhlasil Mym.

Vypadala s tím spokojená, ale zůstala zamyšlená po celou cestu.

Teď jsou v oblasti Zapomnění, obtékáni na druhé straně řekou Léthé. Démoni v této strážnici, opravdu stvořeni pro tuto oblast zapomněli být ostražití, takže je Mym odstranil bez problémů. Zatracené duše této oblasti obsadily strážnici. Čtyři zdolány, jedna je ještě čeká. Ta je ve zmrzlém kraji, obklopeném řekou Nářků, Kokytem. Neměli žádný problém přejít po jejím ledu — ale věděli, že tentokrát by neměli výhodu z překvapení.

„Jestli zvládneme tuto, máme vyhráno," řekl Mym. ‚jestli ne —"

„Miluji tě, Myme," zašeptala Ligeia. „Kdybych se nikdy nedostala z Pekla, stále budu lepší pro toto."

„Nenechám tě v Pekle," sliboval. Obejmuli se, každý při tom řídil svého divokého koně, a políbili se.

Poslední kontrolní místo už je opravdu očekávalo. Démoni byli rozmístěni podél ohrady na obou jejich stranách, stáli ve sněhu a každý držel plamenomet.

Zastavili se v dálce, kryti zasněženými stromy, a uvažovali. „Není možné, že bychom se tam dostali bez souboje," prohlásil Mym. „Kdybych se připlížil neviditelný, objevily by se ve sněhu moje stopy. V žádném případě nemohu přemoci několik stovek démonů"

Sněhovous, velitel sněžných buřičů, se přiblížil. „Máte zajištěny další čtyři sekce?"

„Ano," souhlasil Mym. „Ale bez této pochybuju, že bude povstání úspěšné."

„Ale my ho teď rozhodně provedeme," zavázal se muž. „Všechny duše v ostatních sekcích budou mučeny potom, co je démoni jednu po druhé porazí, a my také. Takže budeme usilovat o vítězství."

„Co máte na mysli?" otázal se Mym.

„Vrhnout se na ně přímo. Vím, že je to kruté, ale nás je víc než jich, a —"

„Tato strážnice je bráněna," skočil mu do řeči Mym. „Můžete vyřídit každého jiného démona, ale nemáte šanci se přiblížit k těmto,

a nedostanete se ke strážnici. Dnes budete plýtvat svými životy bez naděje na úspěch a v dalších dnech se připojíte k mučení, které na vás bude sesláno. Nemohu vás o to žádat.“

„Ale kdyby ses udělal neviditelným a obsadil strážnici, zatímco my odvrátíme pozornost démonů našim útokem —“ Mym se na něj uznale podíval. „Když jste se k tomuto úsilí rozhodli, určitě to tak myslíte,“ řekl.

„Uděláme všechno,“ slíbil Sněhovous.

„Pak tedy zaútočte,“ souhlasil Mym. Potřásli si rukama.

Zatracené duše v davu zaútočily. Démoni si na ně počkali, pak začali střílet svými plamenomety, když byli muži na dostřel. Ozvaly se výkřiky bolesti, jak byli zaraženi ohněm, ale ti za zasaženými obešli padlá těla a pokračovali v útoku. Tito byli také zasaženi plamenem — a pokračovala třetí řada. Jak padla každá řada, další byla vždy o kus blíž. Ačkoli byl souboj krutý, zanedlouho se zbylí muži prali přímo s démony a plamenomety už byly neúčinné.

„Kdybych mohl mít armádu jako tato, když jsem byl smrtelný princ…“ zašeptal Mym.

Ale má práci. Zneviditelnil se a utíkal přes podupaný a částečně roztátý sníh ke strážnici. Jeho stopy teď nebyly zřetelné, protože sníh už nebyl čistý.

Dostal se k ní. Byla ve vysoké věži, daleko nedobytnější než ty druhé, protože je to tady hlavní křižovatka. Tímto bodem půjdou hlavní posily tyrana Pekla. V jejich střílnách je spousta plamenometů, hadic a brokovnic, schopných odrazit jakýkoli útok na samotnou věž a zabránit průchodu jakékoli duši pod ní.

Mym je však neviditelný a je chráněný svým Pláštěm války. Přiblížil se k věži nepovšimnut uprostřed vřavy, chopil se spodního trámu věže a vyhoupl se. Brzy se ocitl ve výšce nad bojištěm.

Byl tam démon, v ruce držel zářící trojzubec. Ačkoli byl Mym neviditelný, démon se znepokojeně soustředil, dokonce se zdálo, že se dívá přímo na něho:

„Takže se znovu setkáváme, Marsi,“ řekl démon. „Připouštím, že jsem tě podceňoval. Ale mohu to teď napravit.“

To není žádný démon — to je sám Satan!

Satan byl se svými třemi nachystanými bodci ve výhodě. „Tvé

primitivní plány jsou samozřejmě proti mě neužitečné,“ povídal. „Vím, že bys to tu po čase převrátil. Nemohu tě ve skutečnosti zavraždit, ale mohu tě zbavit pověření na dost dlouho, aby to Mému miláčkovi umožnilo potlačit tuto neposlušnost, kterou jsi proti mě vyprovokoval. Potom můžeš stejně dobře mé svěřence opustit, protože už nikdy nebudeš mít příležitost působit tady zlo.“

Mym ví, že je ve velkém problému. Je tváří v tvář postaven Pánu zla v Pekle, neozbrojený. Osud jeho programu závisí na něm — ale jak přemoci jiné Vtělení na jeho vlastním písečku?

Vrátil se z neviditelnosti, protože už to nemá žádný význam. Kousl se do jazyka.

„Ó, ty toužíš po krvi?“ Otázal se Satan úlisně. „Pravděpodobně se ti mohu přizpůsobit.“ Vrazil po Mymovi chladnokrevně kopím.

Mym uskočil stranou a bodnutí ho minulo. Věděl, že ho Satan zamýšlí minout, jakožto postava ze zla, jíž je, dává přednost chvilkovému zahrávání si se svou obětí, než ji zničí.

Mym už však měl krev v ústech a přemáhal ho vztek berserka. Žádný člověk nemůže přemoct reflexy a moc berserka. Fakt, že je Mymův vztek ovládaný, na tom nic nemění.

„Není to zvláštní,“ podivil se Satan. „On je berserk. Možná to bude alespoň malá zábavička.“ Opět svým kopím vyrazil a Mym znovu uskočil stranou, ale kopí ho minulo velice těsně. „Možná bude i pár sekund schopen útoku.“

Satan ho provokuje, ale Mym byl proti takovýmto věcem imunní. Zatímco čekal, až bude vztek berserka úplný, prozkoumával okolí. Na jedné straně otevřené místnosti je police se zbraněmi a mezi nimi je meč.

Satan zaútočil zase, Mym se opět pohnul — avšak tentokrát s oslepující rychlostí, kterou může vykonat jen jeho druh. Přeskočil Satana k polici se zbraněmi. Pozvedl meč a vyrazil s ním k útoku. Všechno bylo tak rychlé, že by normální člověk neviděl nic víc, než rozmazanou skvrnu, dokud se v Mymově ruce neobjevil meč. Ale Satan zlehka narazil na meč kopím svého trojzubce, vznikly jiskry. „Jsi trochu pomalý, nemyslíš, Marsi?“ zeptal se. Znovu bodnul špicemi. Když Mym použil čepele meče, aby jim zabránil, objevil se další ohňostroj jisker — a čepel se roztavila. Satanova zbraň je

samozřejmě začarovaná, jenže normální ne.

„Moc špatné," ohodnotil to Satan s přehnanou lítostí. „To by se tvému Rudému meči nemohlo stát."

Samozřejmě, že by se to nestalo, meč války je neporušitelný a nepřemožitelný. Mym teď ocenil to, jak Satan mazaně naplánoval zbavit ho meče dřív, než ho donesl do Pekla. Kdyby Mym přišel ozbrojen, mohl by ho použít k rozsekání kterékoli pekelné bytosti včetně samotného Satana. Také by se nemusel plahočit po zadní trase Pekla, mohl by užít meče k dobytí strážnic přímo.

Gaia ho však varovala, že se s ním Satan nesetká na neutrálním poli. Satan zajistil, aby byl zbaven téměř veškeré své moci, a nalákal ho do Pekla — a on byl dost hloupý na to, aby to dovolil.

Mym skočil ke střílně, kde je umístěn plamenomet. Otočil ho na Satana a vystřelil.

Plamen Satana úplně pohltil a vyslal temná oblaka kouře. Ale Satan tam jen stál a smál se, neovlivněn, ačkoli dřevěná zeď za ním vzplanula a mohutně hořela.

„Očekáváš, že mě přemůže oheň, Marsi? Jsem vládcem Říše ohně!"

Stejně tak nebyl porušen ani trojzubec. Vyrazil ze slábnoucího plamene a přinutil Myma uskočit.

Otočil se a Satan se k němu přikradl. Mym si uvědomil, že se bitva venku zastavila. Zatracené duše i zbylí démoni sledovali souboj na věži. A co vymyslel? Nic kromě svého vlastního ponížení.

„Dobrá, nesmím zklamat své obdivovatele," prohlásil Satan. „Konec konců je to Moje vystoupení." A Mym věděl, že s dalším výpadem kopí bude mít co dělat.

Velká škoda, že nemůže vstoupit do Satana jako do jiných tvorů a vložit mu do hlavy nejničivější myšlenku. Ale samozřejmě Satan by nebyl něčím takovým otupen.

Jaká mu zbývá jiná vhodná cesta? Stojí před porážkou a Satan to ví.

Teď si vzpomněl na *Pět kruhů.* Během toho, jak byl zaměstnán zážitky v Pekle, se mu kniha vytratila z mysli, a to je možná to neštěstí. Jak Musaši varoval, je lehké sestoupit z Cesty. Co mu teď Cesta meče radí?

?
polovina stránky chybí
?

„Jenomže jakmile do tebe vstoupím, dozvím se přesně všechna tvá tajemství,“ vysvětloval Mym. „Budu znát všechny postranní cesty Pekla. Všechny tvé techniky. Všechny tvé trapnosti. Všechny tvé podvody. Nemůžeš mě zastavit, abych se všechno toto z tvé mysli nedozvěděl. Pak, když vystoupím, čemuž se také nemůžeš ubránit, využiju tyto informace, jakýmkoli způsobem se mi bude hodit.“ Usmál se. „Teď, když jsi s tímto srozuměn, se budeme prát, Satane? Staneme se jedním celistvým nepřítelem?“ Satan na něj hleděl. „Ty jsi četl tu knihu!“

„Je to dobrá kniha, Satane. Poradila mi, že přesné porozumění je stejně dobré jako moc. Dovol mi ti porozumět, aby mezi námi nebylo žádné další nedorozumění.“ Satan doslova zaskřípal zuby.

Mym přikročil. Satan ustoupil. Mym vyskočil — a Satan se rozplynul.

Mym využil jediné zbraně, o které si byl jist, že se jí Satan bojí — informace. Satan nebude tolerovat, aby byla známa pravda, žádný druh pravdy, ani v Pekle. Zvlášť ne v Pekle! Protože Satan je Otec lží a na svých lžích vystavěl celou svou říši. Jejich odhalení by nevyhnutelně vedlo k zániku tohoto spodního království. Jediný způsob, jak své lži může ochránit, je zabránit kontaktu s Mymem, což by nemohl udělat, kdyby tady zůstal, protože by se k němu mohl Mym přikrást a dosáhl by kontaktu.

Mym přešel na bojiště. „Věž je naše!“ křičel. „Satan je poražen!“

Zatracené duše jásaly radostí. Démoni zbledli. To znamená vítězství.

Zatracené duše se hrnuly kolem věže a přidaly se k nim i duše z bojů na ostatních strážnicích. Amazonky a ti, co se hrabali v bahně,

nosiči sněhu i dělníci ohně utvořili masivní oslavu. Brzy však vystřízlivěli.

„Vy víte," promluvila Diana, „že nejsme venku z Pekla. Máme z něj jen méně omezené území."

„Věděli jste, že neexistuje žádný únik z Pekla za pomoci násilí," připomněl jí Mym. Ale teď máme v rukou převod odpadlých — a to je skutečný zisk."

„To je pravda!" zvolal Sněhovous. „Málem jsem zapomněl! Výslechová porota!"

Ukázal se jeden démon, který se k nim blížil po dálnici. „To bude vyjednavač," řekl Mym.

Démon k němu přistoupil. Ukázalo se, že je to démonka. „Lila!" vykřikl Mym, jakmile ji poznal.

„Satan nabízí podmínky," hlásila. „Jsme rozumní," odpověděl Mym. „Všechno, co chceme, se dalo čekat. Vyslyšení duší na rozhraní, aby nemohly být odsouzeny a znova povolány, jak jejich zásluhy nedovolují, a začne se tady s Ligeiou."

„Ligeia bude vyslyšena," souhlasila Lila a podívala se na ni tak nějak vyzývavě. „Ty za to okamžitě vyklidíš Peklo."

„Ne tak rychle!" protestoval Mym. Každý den bude vyslyšeno tisíc lidí, dokud nebudou vyčerpány rezervy."

„Deset duší," smlouvala Lila.

„Sto."

„Sto," souhlasila. „Satan vypraví loď."

„Ne. Loď bude obsahovat duše z Očistce."

Povzdechla si. „A zbývající duše vyklidí strážnice a vrátí se ke své práci."

„A žádné odvety."

Zdálo se to příliš jednoduché. V čem je chyták? „A já budu mít volný přístup do Pekla, abych si mohl ověřit, že jsou podmínky ctěny."

„Ale až to budeš mít ověřeno, víckrát už nezasáhneš."

Mym se rozhlédl. „Připadá mi to tak správně," pronesl. „Až sem příště přijdu, ponesu si s sebou Rudý meč, pojedu na svém vraném oři. Budu vědět, s kým mám mluvit. Nemohu ulehčovat vaše normální břímě, ale vidím, že jsou tyto podmínky vstřícné." Protože

Satan už nedá Marsovi záminku, aby dělal problémy, jež jsou specialitou Vtělení války.

Ostatní přikývli. „Zvolíme si zástupce ze svých vlastních skupin," rozhodl Sněhovous. „A zvířata budou mít stejná práva. Upozorníme vás na jakékoli násilí."

Ligeia přistoupila. „Domnívám se, že teď už musíš jít," řekla.

Mym ji objal. „Věřím, že jsem tě osvobodil. Půjdeš do Nebe."

„Myslím, že bych byla raději s tebou, Myme."

Mym vzdychl. „A já bych tě měl radši u sebe, Li. Ale v Pekle tě nenechám, ani tě nemohu navštěvovat v Nebi. Přijmi svou přesnou odplatu, přežiju to."

„Možná bych mohla jít do Očistce a —" Mym ji políbil. „Vím, že jsi určena pro Nebe. Nezasahoval bych do toho, kdybych mohl."

„Jsem si jistá, že ne," souhlasila. „Sbohem, Myme." Ustoupila, aby se mohl rozloučit s ostatními.

Mym si udržel úsměv na tváři, ale uvnitř se teď cítil jako mrtvola. Samozřejmě, že ji chce pustit do Nebe! Ale přál si, aby mohla být její cesta nějak odložena o deset až dvacet dnů. Za těch několik dní, co se seznamovali, dověděli se o sobě tolik, kolik se mohou dva lidé o sobě vůbec dovědět, a ví, že ona je ta pro něj ta pravá. Jenom kdyby nezemřela dřív, než ji potkal!

Lila se na něj dívala. „*Já* nejdu do Nebe," zašeptala. „K čertu s tebou!" zabručel. Ale zajímalo by ho — je toto tak, jak to bude napořád? Jeho čerstvé vítězství nad Satanem se teď nezdálo příliš zázračné.

-17-
VÁLKA

S opouštěním Pekla nebyl žádný problém, Satan mu velice ochotně usnadnil odjezd. Věznice, do níž byla Ligeia uvržena, se snesla z nebe a Mym do ní vstoupil. Pomalu vzlétla a brzy se ocitla zpět ve zmrzlém paláci. Přistála přesně tam, kde před tím stála.

Mym z truhly vysedl, vyšel ven a shledal, že je nyní led prostupný. Přikročil ke svému bezvládnému tělu a vstoupil do něj.

Zjistil, že je studený a ztuhlý i přes svůj ochranný plášť. Zjevně to, co měl oblečené v Pekle, byl jen duchovní plášť. Vydrápal se na nohy a protáhl se. Podíval se zpět na postel, vzpomněl si na Ligeiu. Jen kdyby tu byl způsob…

Nemá význam se trápit. Rázně se otočil a prošel ledovými chodbami k vylámanému vchodu. Vyšel ven. Pak se dotkl Rudého meče a přál si být zpět na Hradě války.

Obyvatelstvo hradu ho zdravilo, jako by jeho nepřítomnost byla běžnou záležitostí, Mym však ví, že se smrtelný svět nezastavil na místě během několika minulých dní. Satan ho chtěl mít venku ze smrtelného obrazu, nadělal si problémy tím, že ho držel v Pekle tak dlouho, jak jen to bylo možné, a pravděpodobně zaplatil víc, než zamýšlel. Co provedl Satan na Zemi?

Ví o jednom způsobu, jak to zjistit. Otočil se k televizoru. Jeho zprávy se vždy týkaly Marse.

„Na Zemi vzniklo hotové peklo," řekl zpravodaj. „Nikdy nebylo období větších nepokojů, které nemají dost otevřené války. Záhadné zmizení Marse, Vtělení války, způsobilo všeobecný zmatek. Kdo přesně řídí toto násilí?"

Jistěže Satan. Ale co je jeho cílem? Vzrůstající násilí na světě určitě nezbaví Marse jeho moci. Spíš ji vystupňuje.

Satan se pokoušel s ním jednat před tím, než způsobil právě takový nepokoj, protože tím vzniknou problémy války, což obratem vytvoří takové podmínky, které vyvolají vzrůstající trápení mezi smrtelnými a víc jich změní ve zlé. Ale to může být všechno.

Mym má pocit, že Satan spadl do nepředstavitelného množství problémů tím, že ho odstranil z cesty. Sotva to mohlo stát za to, jen pro několik víc duší. Satan může ztratit stejné množství duší z vyslyšení, kolik získá z výtržností mezi smrtelnými.

Čím víc o tom Mym přemýšlí, tím míň tomu věří. Kdyby mohl přesně vypátrat podstatu zla, které Satan působí, což bylo příhodné, protože se spletl ve skutečném významu. Pořád je ve své funkci nový a předpokládá, že ten význam postrádá.

Ale je tu někdo, kdo mu bude moct dát odpověď. Dotkl se meče. „Chronos," zašeptal.

Zablýsklo se a objevilo se před ním Vtělení času. „Ano, Marsi, zachytil jsem tvé znamení."

„V tvé paměti je má budoucnost," vysvětloval Mym. „Potřebuji vědět, o co Satanovi jde, a domnívám se, že se to tam ukáže. Když mi řekneš —"

„Řeknu co? Moje paměť pojímá obrovské množství věcí."

„Co udělal Satan."

Chronos se zamračil. „Asi jsi špatně porozuměl mé povaze. Pamatuji si tvou budoucnost, to ano — ale pamatuji si ji, jen jak se stala, a ne jak se mohla stát. Takže, jak ty říkáš, Satan něco udělal, pak je to tak, jak si to pamatuji, a nevím, jak se to liší od toho, co cítíš, že to má tak být. Kdybys mohl být více specifický —"

Mym si vzpomněl, že by měla hrát klíčovou roli ve zmaření Satanova plánu Luna, a že se to Satan pokoušel obejít dřív, než se to stane. „Je Luna — ona zůstane v pořádku?"

„Proč, samozřejmě, ačkoli její zmizení bylo vážné."

„Její zmizení?"

„Doufala, že Satana porazí, ale to se samozřejmě stalo nemožným."

„Nemožným? Proč? Není činná v politice?"

„Ano, je, jenže to je teoretické."

„Teoretické? Proč? Neustanoví snad klíčové volby proti

Satanovi, až přijde čas?“

Chronos se smutně usmál. „Žádné volby nejsou vyhlášeny.“

To znělo dost podobně tomu, co hledal. „V jakém smyslu se stala záležitost s vyhlášením a volbami teoretická?“

„Ve skutečnosti se to stalo nedávno. Když bylo ustanoveno v Americe stanné právo a byla dočasně odstavena civilní vláda. Samozřejmě není nic tak trvalého jako dočasné —“

„Stanné právo? Na co?“

„Kvůli nepokojům. Jednoduše to bylo pro demokratickou vládu nemožné zdolat, takže se musela vlády ujmout armáda. Sám jsem se na to díval s obrovskou lítostí, musím však připustit, že ta druhá možnost by byla ještě horší. Byla by tu naprostá anarchie.“

„Jak je to dlouho — podle tebe — co vzniklo toto stanné právo?“ zeptal se Mym.

„Jenom týden. Ale bylo to už nevyhnutelné. Násilí ve světě bylo příliš veliké, aby bylo zvládnuto, tak jak to teď uvidím. Musíme se chopit menšího zla.“

„Děkuji ti, Chrone,“ řekl Mym. „Řekl jsi mi, co jsem potřeboval.“

„Vždy rád pomohu, Marsi,“ odpověděl Chronos. Otočil své přesýpací hodiny vzhůru nohama a rozplynul se.

Mym hleděl do země, měl pocit, že se mu točí hlava. Tedy on se staral o svou vlastní ztracenou lásku, zatímco svět se skutečně řítil do Pekla! Teď rozumí Satanovu plánu — zesílit násilí na světě na takový stupeň, že se civilní vlády odeberou do ústraní. Vojenské diktátorství je věc, kterou Satan může ztvarovat podle svých vlastních záměrů — a Luna samozřejmě nebude mít žádnou možnost uspořádat volby proti Stanovi tam, kde není žádná civilní vláda.

Dobrá, je schopen to zarazit. Může každou bitvu potlačit zvlášť dříve, než se stane, a nastolit relativní mír. Mym se dotkl meče. „Váleční pomocníci,“ zašeptal. Zjevili se ve svých zářivých pláštích. „Bohatá sklizeň!“ radoval se Dobytí a mnul si ruce.

„Ne,“ zarazil ho Mym. „Chystáme se to potlačit. Zajisti mi seznam nejzávažnějších situací, abych se do každé mohl dostat.“

Dobytí vytáhl roli a rozmotal ji. Vypadala nekonečně dlouhá.

Mym se na ni podíval. „Ale tady jich jsou tisíce!“ zvolal.

„Ano,“ souhlasil srdečně Dobytí. „A každou chvilku vznikají další. Nikdy jsme neměli tak bohatou sklizeň.“ Krveprolití, Hladomor a Epidemie přikývli.

Mym zavrtěl hlavou. Není možné, abych se do všech dostal včas a sám jim vzdoroval.“

„Proč se o to pokoušet?“ zeptal se Krveprolití. „Je to naše šance na největší slávu!“

Satanův plán se stával jasnější. Jen za pár dní rozselo Vtělení zla po Zemi tolik rozkolů, že je to teď v podstatě nemožné je zastavit. Kdyby byl Mars tady, mohl by si zasahování všimnout a odstranit ho, protože toto je jeho říše. Ale Satan ho zdržel v oblasti Pekla, tudíž získal vhodnou vládu na Zemi a skutečně jí využil. Není divu, že Mym zahlédl Satana v Pekle tak řídce, Satan měl spoustu práce někde jinde!

Mym se nesnažil odpovědět Krveprolití. „Mám jinou práci.“ Vyšel ven, přivolal Werra a vysedl na něj. „Dnes žádné dohlížení na boj,“ zavolal krátce a pobídl koně.

Jeli do příbytku Thanata. Mym mohl na Vtělení smrti zavolat, ale raději si nechal trochu času na přemýšlení během cesty. Jestliže už Satan rozvířil na světě tak obrovský zmatek, aby nemohl být zrušen dřív, než bude vyhlášeno stanné právo, co může dělat? Ale Čas mu vůbec nepomohl, stále ho nic nenapadalo.

Když se k sídlu Smrti přiblížil, dveře se otevřely. Thanatos se s ním přivítal. „Chronos nám včera říkal o tvém problému — a našem,“ oznámil Thanatos. „Jsme tady, abychom se ti pokusili pomoct.“

A byli. Byly tam Lachesis a Gaia — a Luna, přivezena do Očistce kvůli této události. Všechny ho vřele zdravily.

„Ale já jsem s Chronem mluvil teprve před hodinou!“ zvolal Mym. „Jak vám o tom mohl říct včera, zatímco já jsem byl stále v Pekle?“

„Zapomněl jsi na směr jeho života,“ podotkla Lachesis. „Mluvil s námi den po tom, co mluvil s tebou.“

Mym přikývl. Pořád zapomíná! „Možná může pokračovat zpět a říct mi to dokonce dřív, než půjdu do Pekla!“

„Je neochotný,“ promluvila Gaia. „Zdá se, že zde může dojít k

vážným shodám okolností, když zasahuje, aby změnil směr událostí, jež jsou v jeho minulosti. Příležitostně to udělá, raději však udržuje rozsah naprosto omezený, takže je závěr pevně určený.“

Mym si uvědomil, že by to byla vskutku hazardní práce, měnit minulé události. Lidé, pravděpodobně včetně několika Vtělení, by mohli být eliminováni. Zajisté by tu nemělo být náhodné zasahování.

„V každém případě,“ pronesla Lachesis, „to vypadá, že je to tvůj problém, Marsi. Satan to vždy každému novému Vtělení znesnadňuje a tomuto Vtělení je třeba, aby dalo najevo, že je schopno obstát vítězně. Pak už ví Satan lépe, jestli to může zkusit znovu. Kdyby tě Chronos zachránil z tvého problému, Satan by jen zkoušel další plán, dokud by neuspěl.“

„Ale v sázce je celý svět!“ protestoval Mym. „Všechno, co je vaše, bude také ztraceno!“

„To je důvod, proč je tak důležité, abys ty zvítězil,“ odpověděl Thanatos. „My musíme riskovat a nechat tě čelit Satanovi samotného, dokonce protože každý z nás musí, aby se ustanovilo, že nikdo z nás není slabým místem.“

„Ale já nechápu, jak mohu zvítězit!“ křičel Mym. „Myslel jsem, že jsem zvítězil v Pekle — jen abych se dověděl, že jsem prohrál ve smrtelné říši. A podle Chrona to porážka už je!“

„Ne tak určitě.“ odporovala Luna. „Chronos může zpravovat jen o aspektu historie, který prožil. Jestli se to změní, bude žít jiný život a ten bude stejně platný, jako byl ten první. Jeho realita je pravděpodobně malým způsobem pořád měněna činností nás ostatních, a on si toho není vědom.“

„Mně to zní jako paradox,“ oznámil Mym. „Chronos je proti paradoxu imunní,“ odvětil Thanatos. „Může to pro nás být těžké na pochopení, ale musíme to přijmout.“

„Takže já mohu změnit budoucnost — jen kdybych byl schopen vymyslet jak,“ řekl Mym. „Mohu odstranit Satanovo vítězství — nějak.“

„Tomu my musíme věřit,“ pronesla Lachesis.

„I přesto, že *není* žádný způsob!“

„Musí být způsob,“ řekl Thanatos. „Jinak by Satan neusiloval o to, aby tě zdržel co nejdéle v Pekle. Věděl, že je to pro něj bezpečné

jenom, pokud tam zůstaneš do té doby, dokud nebude jeho přeměna Země kompletní. Osvobodil ses příliš brzy, takže teď musí být v tvé moci zvítězit.“

„Zajisté to musíš zjistit,“ dodala Luna.

„Zajisté to musím zjistit,“ souhlasil mrzutě. „Osud světa je přenechán člověku, který je zmatený a koktá!“

Pak se najednou zarazil. „Já nekoktám!“

„Fantastické,“ zašeptala Gaia.

Ale v Pekle jsem nekoktal proto, protože — myslel jsem — jak je to možné?“ Pak si vzpomněl. „Zelená matko — něco jsi ze mě vzala a neřekla jsi, co to je. Vzala sis moje koktání!“

„Máme každý nad každým nějakou moc — jestli s tím souhlasíme,“ odpověděla Gaia. „Měla jsem pocit, že se bez toho obejdeš.“

„A já jsem si nikdy nevšimnul!“

Pokrčila rameny. „Určitě máš i jiné schopnosti, kterých sis nevšiml. Jedna z nich ještě může porazit Satana.“

Otřesený Mym odjel. Toto zdánlivě podružné předvedení moci Vtělení na něj učinilo daleko větší dojem, než jiné zázraky, jež viděl. Souhlasil s tím, aby si z něj Příroda něco vzala. Teď jiná Vtělení souhlasí, aby on ovlivnil jejich budoucnost. Musí to pro ně udělat!

Jen mu unikal způsob. Zabraný v myšlenky se vrátil do Hradu války, najedl se, zdravě se vyspal a znovu najedl, zůstal zavřený. Nepřišlo žádné vnuknutí. Minul jeden den, dva, tři a situace mezi smrtelnými sílila, jenže on zůstával bezmocný. Jednoduše neviděl žádný způsob, jak udělat to, co ví, že musí udělat.

Ocitl se opět na procházce zahradou. Tam, když došel k nejnižšímu konci, byla démonka.

„Tak tě zase ráda vidím, Marsi,“ přivítala ho a pomalu se protáhla. Měla na sobě jedny ze svých poloprůhledných šatů a její prsa se pohla úplně jako kapalina, když se její tělo zatřáslo.

„Vypadni odtud, děvko!“ vztekal se.

„No, no, Marsi,“ zašvitořila s úsměvem. „Toto je neutrální zóna, pamatuješ? Nešel bys sem, kdybys mě nechtěl vidět, teď jsi sem přišel!“

„Přišel jsem sem, abych vymyslel to, jak porazit tvého

odporného pána!“ vyhrkl.

„To není tak jednoduché udělat, Myme. Proč se raději neskloníš před nevyhnutelným a neodpočineš si? Od té doby, co jsi nevýhodně posloužil Satanovým úmyslům, můžeš stejně dobře přijmout svou odměnu.“

„Jakou odměnu?“ naléhal.

„Mě, samozřejmě.“ Opět se nápadně protáhla. „Já ti opravdu chci sloužit, Myme, a jsem v tom, co dělám, velice dobrá. Mám ti vrátit to, co jsem ti odepřela v Pekle?“

„Co máš na mysli?“ zeptal se, jistý, že bude této otázky litovat, ale neschopen ji přejít.

Rozplynula se a pomalu měnila formu. „Ohnivý muž, pamatuješ?“

„Ohnivá obluda v Pekle?“ zeptal se netečně.

„Už ses chystal dostat svou milovanou a já jsem žárlila, a tak jsem poslala obludu, aby to překazila. Teď je samozřejmě příliš pozdě. Už ji nikdy nemůžeš mít.“

„Ty —“ začal naprosto vyvedený z míry.

Její forma zpevněla. Vypadala přesně jako Ligeia. „Co je na ní, čemu já se nevyrovnám?“ zeptala se Ligeiným sladkým hlasem.

Mym zjistil, že má v ruce Rudý meč. Ale zarazil se, nezaútočil. Jak může zavraždit napodobeninu ženy, kterou miluje?

„Nepředpokládám, že bys mohl uvěřit zájmu jedné z mého druhu o tebe,“ prohlásila.

„Ano,“ procedil mezi zuby.

Vrátila se zpět do své předurčené přirozené formy. „Dokonce nejsem jedna ze zatracených. Jsem jen utvořená z etheru, existuji pouze na příkaz mého pána. Nemám jinou skutečnost než své poslání. Mým posláním je tě potěšit. Jestli v tomto neuspěji, nebudu už vůbec existovat. Na tobě je jen poučit mě o takových věcech, které bys žádal od ideální ženy, a já budu tyto věci dělat tak perfektně a tak dlouho, jak si budeš přát. Odmítneš mi mou jedinou šanci vyrovnat se tomuto místu potěšení.“

Dokonce i ve svém vzteku na ni byl Mym zaražen zdánlivou lítostí v jejích slovech. Jak může opravdu bezduchý tvor mluvit tímto způsobem? Ví, že je to bláznivé, ale shledal, že začíná její pozici

oceňovat.

Je bez ženy. Potřetí ztratil svou lásku. Pravděpodobně je čas na konkubínu, kterou není třeba milovat nebo jí nějak předstírat lásku.

„Ideální žena slouží svému muži absolutně," promluvil Mym. „Cokoli po ní žádá, ona vykoná bez řečí. Jakoukoli má na ni otázku, odpoví mu čestně a co nejschopněji může. Věrnost — to je vynikající vlastnost, kterou já vyžaduji,"

„Dám ti to," slíbila Lila.

„I před Satanem?"

Ustoupila dozadu, jakoby na ni zaútočil. „Ach, nesmrtelný smrtelníku, ty nevíš, co žádáš!"

„Myslím, že vím. Jakmile je to jasné, že mi nemůžeš dát, co si žádám, můžeš mě stejně tak nechat samotného."

„Ale pak neuspěji v tom, abych tě potěšila a trest —"

„Jsem obeznámen s trestem," řekl a připomněl si osud nádherných konkubín, které odmítl, když ho jeho otec držel jako vězně. Satan určitě nebude milosrdnější. Tato odporná úmrtí ho zraňovala. Zatvrdil se, že nebude touto zraněn.

Znovu v jejím oku zahlédl slzu. Tato lest opravdu neměla v tomto okamžiku význam, je určitě zkušená v napodobení jakéhokoli citu, kterého je schopna. „Jestli mám zemřít, pak je na mně, abych si vybrala, jakým způsobem," řekla. „Raději nechám svůj konečný čin, aby byl opravdovým vyjádřením mé soukromé vůle než lži. Pak s tím budu souhlasit."

To ho zarazilo. Očekával od ní, že odmítne porážku. Ale mohla by samozřejmě lhát, protože si nedělala žádné starosti s pravdou, jen s ovlivňováním.

Anebo *dělala?* Nikdy ji nepřistihl, že lže. Satan je Otec lží, to však neznamená, že všechna jeho stvoření jsou taky lháři. Možná že Lila, která je poslána ovládnout čestného muže, byla udělána čestnou a zůstane taková, dokud ji Satan nezmění.

Jenže je to pořád jen domněnka. Potřebuje důkaz jejího rozhodnutí. Ví o způsobu, jak ho získat — ale problém je v tom, že to bude vyžadovat také jeho rozhodnutí.

Ovšem, co záleží na jeho vztahu k jedné démonce ve srovnání s osudem světa? Bylo by od něj sobecké, dát přednost ženě s duší před

blahem světa.

„Dej mi tvou absolutní věrnost, a já tě přijmu za svou konkubínu," prohlásil. „Ale musíš to dokázat."

„Dokážu to," slíbila.

„Řekni mi, jak mohu zmařit Satanův plán a zachránit svět před jeho vládou."

„To je jednoduché," řekla. „Uspěš holocaust."

Mym povystrčil bradu. „Cože?"

„Gôtterdämmerung. Ragnarôg. Den záhuby. Třetí světová válka. Konečné střetnutí Boha se Zlem. Jakkoli se to v tvé mytologii nazývá."

„Ale to zničí lidstvo!"

„Ano."

„Zeptal jsem se tě, jak mám svět zachránit, a ty mi říkáš, jak ho mám zničit!" neovládl se a vykřikl.

„Zeptal ses mě, jak zachránit svět před Satanem. Řekla jsem ti jak."

Mym zhnuseně zavrtěl hlavou. „Měl bych vědět, že mi démonka nedá žádnou odpověď, kterou mohu použít!"

„Dala jsem ti pravdu," řekla. „Mohu ti to vysvětlit."

„Neotravuj!" zasyčel a otočil se.

„Ale ty jsi souhlasil, že mne přijmeš za konkubínu, když dokážu svou věrnost!" křičela. „Dokázala jsem ji! Ty nejsi čestný muž?"

Vrhl na ni pohled. „Měla bys vědět, že toto není vůbec žádná odpověď! Jen by to zaplavilo Posmrtný život všemi zbývajícími dušemi smrtelných v pár hloupých minutách. Dát odpověď, o které víš, že je neužitečná, není žádné znamení věrnosti!"

„Ale to je dobrá odpověď!" bránila se. „Proč nechceš slyšet moje vysvětlení?"

„Tak mi to tedy vysvětli," procedil Mym mezi zuby. Podvedla ho, ale podmínky jeho souhlasu po něm požadují tak moc, že si vyslechne její důvody.

Mluvila. Postupně pronikal do smyslu jejích slov. „Lilo, omlouvám se," vyřkl. „Teď, když tomu rozumím, chápu, že je to dobrá odpověď."

„Vem si mě teď, Myme," prosila. „Protože až se Satan dozví, co

jsem udělala, zničí mě.“

Opět pravda. Ukázala mu, jak zachránit svět, ale nemůže zachránit sebe. Vzdala se své existence kvůli pár hodinám jeho přijetí.

Objal ji. „Teď je příliš pozdě, Lilo, je mi moc líto, že jsem ti nedůvěřoval. Budeš mít mou vděčnost a vášeň, dokud budeš existovat.“

„To je vše, po čem toužím,“ řekla, a střetli se v ohnivém polibku.

Den před tím, než padla poslední civilní vláda na Zemi, Mym vyšel z Hradu války. Předvolal svá nižší Vtělení a všech pět vysedlo na koně. „Na Hodiny dne záhuby!“ zvolal Mym.

Na to Dobytí, Krveprolití, Hladomor a Epidemie hleděli tázavě. Ale jejich koně věděli cestu, protože Hodiny jsou jedním z artefaktů Marse. Jsou to přenosné hodiny, které označují nevyhnutelnost Konečné války, jež zničí lidstvo na Zemi.

Vystoupili před ně. Hodiny dne záhuby stály na své padesát metrů vysoké hoře a jejich obrovské ručičky ukazovaly za pět minut půlnoc. Toto v přeneseném významu věčnosti ukazuje blízkost této Války, není k ní daleko.

Mym seskočil a máchl Rudým mečem. „Ať je tam Válka,“ přikázal.

Z meče vyzařovala moc. Pohltila celý svět — a na celé zeměkouli napětí, které vedlo ke konfliktu a násilí, zesílilo. Národy, které uvažovaly o válce, ji teď vypověděly, armády, které měly začít s bojem, ho teď začaly. Individua, která se vzájemně zastrašovala, teď na sebe křikla a setkala se v souboji.

Protože toto je konečná moc Rudého meče. Nemůže utišit násilí, může ho jen zvýšit. Ale co je zvýšeno, nemůže ovlivnit žádná jiná moc. Jen přerušení jeho vlastní činnosti je schopno zrušit hroznou škodlivost jeho povahy. Jakmile bylo volně povoleno jeho násilí, bude rozšiřovat válkychtivé nadšení lidí, dokud nevybuchne v největším vzplanutí, které se kdy stalo — Den záhuby.

Čtyři podřízená Vtělení byla tak nějak vyšší a velkolepější, jak na ně dopadal účinek Rudého meče. Jejich barvy zářily a jejich oři dychtivě přešlapovali. Bílá kápě Dobytí vyzařovala sekundární záři,

červená kápě Krveprolití získala odstín proudící krve. Hladomor se stal natolik černým, že nebyl nic víc než tmavá skvrna. A celé tělo Epidemie se stalo hnědou masou hmyzu. Blížili se momentu svého největšího naplnění.

Mymovy Hodiny války taky zintenzivněly, celé okolí pokryl zlatý nádech. Dokonce jeho kůň, Werre, přijal nadpřirozenou záři síly.

Ručičky Hodin dne záhuby postupovaly směrem k půlnoci viditelnou rychlostí. Dvě minuty se staly devadesáti sekundami, pak šedesáti.

Zjevil se Satan. „Co to děláš, Marsi?“ naléhal Pán zla.

„Dokončuji to, co jsi začal, Satane,“ odpověděl Mym vyrovnaně. „Během mé nepřítomnosti jsi vyvolal nepokoje, přivádím je k vyvrcholení.“

„Ale to dosáhneš holocaustu!“

„Ano, bude to chvíle mé největší slávy,“ souhlasil Mym. Hodiny se přesunuly na třicet sekund.

„Počkej!“ křičel Satan. „Jsi si jistý, že to chceš udělat, Marsi?“

Mym snížil meč a Hodiny se zastavily dvacet pět sekund před půlnocí. „Máš nějaké pochybnosti, Satane?“

„Jen si přeju poznamenat toto, jakmile proběhne konečné pozemské zúčtování, nebudeš už mít práci, protože budou všichni smrtelní mrtví. Je to to, co si přeješ?“

„Proč, věřím v to, že to udělám,“ prohodil Mym. „Proč bych měl pokulhávat kousek po kousku, když mohu svůj záměr učinit v jednom slavném vzplanutí? Všechny smrtelné starosti zrušeny jedním mávnutím!“

Teď se objevila další Vtělení. Thanatos přijel na svém bílém oři Mortisovi, se svou ženou Lunou za sebou. Chronos přistál jako obvykle s přesýpacími hodinami v rukou, byl podivně otočený směrem pryč. Ne, ne podivně, je to jeho odchod, dbajíc na svůj pohyb pozpátku. Je schopen převrátit své vnímání, aby vstoupil do smrtelného času. Osud ve formě ohromného pavouka sestoupil po vlákně odnikud. A Gaia se zhmotnila z oblaku mlhy. Všichni ví, že toto je konečná zkouška.

„Ale ty ses vždycky snažil uchránit životy smrtelných,“

připomněl mu Satan. „Ulehčit útrapy přinášené válkou.“

„To bylo před tím, než jsem si uvědomil rozsah své moci,“ odvětil Mym. „Teď dám přednost vyzkoušet si ji v jejím plném rozsahu.“ Znovu pozvedl svůj meč.

Satan se rozhlédl po ostatních Vtěleních. „Vy to tolerujete?“ ptal se. „Vy, kteří jste si vždy hleděli toho, co je pro lidstvo dobré?“

„Každé Vtělení je na svém území nejvyšší,“ vysvětlovala Gaia. „Na tom, čemu dáváme přednost, nezáleží, to je Marsovo vystoupení.“

Satan pokrčil rameny. „Dobrá, jestliže nemá nikdo z vás zájem udělat to, co je dobré, je na Mně, abych to pro vás vykonal. Přijmu víc duší v jedné várce než kdykoli předtím.“

„A Bůh obdrží ještě více,“ poznamenal Mym. „Od té doby, co jsou války tohoto světa nakloněny pozitivně — tak jak by to nebylo po tom, co by tví lidé nastolili politickou moc ve světě smrtelných.“ Ručičky Hodin znovu nastoupily svou cestu k půlnoci.

„Ty bys zničil svět — jen abys Mi odepřel pár duší?“ podivil se Satan. „To je velmi krátkozraké.“

„Dobře, celá záležitost války je krátkozraká,“ souhlasil Mym. Vteřinová ručička minula padesátou sekundu.

„Počkej!“ zvolal Satan nervózně.

Ručička se zastavila. „Přeji si, abys mě pořád nevyrušoval svou nedůsledností,“ rozzlobil se Mym. „Jsem si jist, že chceme mít všichni tuto záležitost rychle za sebou.“

„Jestli teď svět skončí,“ řekl Satan, „Bůh zvítězí, protože váhy budou nakloněny jemu v Závěrečném zúčtování.“

„Fantastické,“ odsouhlasil Mym. „Od té doby, co nemám zájem na tvém vítězství, vypadá to jako ocenitelný čas pro mou hru. Pak mohu ze své funkce odejít a půjdu do Nebe ke své lásce, která tam na mne čeká. Teď, jestli už nemáš žádné připomínky —“

Kolem Satanova těla vzplály malé plamínky. Ví, že Mym našel klíč k vítězství. Pán zla si nemůže dovolit ukončit svět holocaustem, zatímco je celková rovnováha žijících duší ve prospěch Boha, jakkoli krajně. „Jak ses o tom dozvěděl?“

„Záleží na tom?“ otázal se Mym. „Jediné, co nás zajímá, je to, že je to pravda. Teď samozřejmě, jestli se rozhodneš vzdát svých

plánů na velení a stanné právo na zemi —“

„Lila!“ zvolal Satan. „Ta démonka Mě zradila!“

Objevila se Lila. „Už ti nesloužím, Satane,“ pronesla. Satan na ni hleděl a uvažoval. Pak se zdálo, že došel k osobnímu rozhodnutí. „Je tu něco, co by tě mohlo zajímat, Marsi,“ řekl. „Zmínil ses o připojení se k určité partii v Nebi. Věděl jsi, že tvá společnice z Pekla nešla do Nebe?“

„Nešla?“ zeptal se podivený Mym. „Ale já jsem věděl, že její váhy jsou nakloněny dobře! Vyslyšený —“

„Ona je dobrá — ale odmítla jít,“ vysvětloval Satan. „Z neznámého důvodu si přeje vrátit se do smrtelnosti, ačkoli to může vypadat, že měla máloco získat, a všechno riskuje.“

„Ale ona je už mrtvá!“ bránil se Mym. „Nemohla —“

„Mohla — s pomocí jednoho z tvých druhů,“ řekl Satan a pohlédl významně na Gaiu.

„To všechno je pravda,“ potvrdila Gaia. „Ta žena chtěla být s tebou, Marsi, a tak na vyslyšení požádala o smrtelné tělo. Je pár bezduchých těl, a tak jsem jí jedno zpřístupnila. Neuvědomila jsem si, že na to má vliv Satan. Myslím, že tě zamýšlela překvapit.“

„Já — nikdy jsem nesnil —“ koktal Mym ohromeně.

„A tady je,“ řekl Satan a dal znamení. Žena se objevila. Její vzhled nebyl Ligeiin, ale přiblížila se k Mymovi, jako by ho znala. Natáhl ruku a dotkl se jí a okamžitě věděl, že to je její duše. Teď tělo začalo přijímat některé stopy předchozího těla, jak to malovala její osobnost. Byla mladá a vstřícná a její láska k němu byla viditelná.

„Ale vypadá to, že si neuvědomila, že jsi udělal dohodu s démonkou,“ připomněl Satan.

Ligeia hleděla na Myma s bolestnou pochybností. Satan se svým zlověstným vhledem přinesl střetnutí, o kterém Mym nejméně toužil. Mít svou ztracenou lásku najednou zpátky — po tom, co uzavřel dohodu s démonkou! Co má teď dělat?

„Ale samozřejmě tvoje volba je jasná,“ pronesl Satan.

„Nevedel jsi, že se tvá opravdová láska k tobě vrátí, proto je jakákoli úmluva, na níž jste se s démonkou dohodli, vynulována a neplatná. Vezmu ji z tvých rukou.“ Zvedl jednu paži a ukázal prstem na Lilu.

„Ne," protestoval Mym.

Satan pozvedl obočí. „Ne? Přimlouváš se za tuto bezduchou děvku? To ti nenáleží, Marsi."

„Přijal jsem její pomoc," promlouval Mym těžce. „Souhlasil jsem, že ji přijmu za konkubínu. Nemohu své slovo vzít zpět."

„A tak zamítáš svou opravdovou lásku, která se vzdala svého místa v Nebi, jen aby byla s tebou?" Satan naznačil gesto nepochopení. „To bys neudělal, Marsi."

„Oč se tady dohaduješ?" naléhal Mym.

„Jediné, co žádám, je, abys dovolil světu zůstat, Marsi. Jak vidíš, kdyby teď byl zničený, tvá opět smrtelná dívka by provedla zbytečné gesto. Bude bez odkladu vrácena do Nebe a ty zůstaneš své démonce, protože já nevěřím, že bys byl určen pro Nebe po tom, co jsi takto hrozil smrtelné říši."

Zmínka o ztrátě Ligeie podruhé, po její fenomenální oběti, aby byla s ním, Myma vyděsila. Ale kdyby teď ustoupil, Satan by dokončil svůj záměr na Zemi.

„A ty se vůbec nepotřebuješ starat o tento kousek ničeho," říkal Satan, „vymažu ti ji z paměti a dám jí jiné určení. To ponechá tvou situaci čistou."

Stále je to druh podvodu vůči tvoru, který mu pomohl, uvědomil si Mym. Dal svoje slovo.

„Nechci po tobě nic víc než tvůj souhlas se zrušením tvého plánu proti smrtelné říši," pokračoval Mym. „Jinak ji zničím. Co se stane s touto ženou, patří náhodě."

Satan pokrčil rameny. „Máš můj souhlas," vyřkl. „Vyhrál jsi svou Konečnou zkoušku, Marsi."

Mym málem puknul. Vítězství — právě takové?

„A postarám se o tuto nepatrnou záležitost jako gesto přátelství pro tebe," slíbil Satan. Opět se otočil na Lilu.

Ligeia se najednou pohla a objala démonku. „Nech ji být!" křičela.

„Nestarej se," poručil jí Satan. „Je to pro tvé vlastní dobro. Mars nepotřebuje žádnou konkubínu, když má tebe."

„Nerozumíš ničemu ze způsobů princů," řekla Ligeia. „Mym dal svoje slovo. Ona splnila svoji úlohu."

Satan se podíval na Myma. „Dává ti to nějaký smysl, Marsi? Proč by měla žena, která tě miluje, chtít konkurenci démonky?“

Proč, vskutku! Mym neví, co si má myslet. Pohlédl na ostatní Vtělení, ale všichni mlčeli. Zdá se, že má učinit rozhodnutí.

Je tady na tom něco, čemu nerozumí. Je to, jako by toto bylo daleko důležitější než jen rozhodnutí o démonce, jejíž přítomnost se stala trapnou. Ale jaký je ten význam? Zvítězil, ne? Proč by se měl soustředit na takovou maličkost, jako je existence démonky, jejíž všechny části, které znal, nikdy neočekávaly, že přežijí tento okamžik?

Maličkost? Proč tedy Satan bral tuto věc tak vážně? *Dávej pozor dokonce i na maličkosti.* Tak radilo *Pět kruhů.*

Soustředil veškerou svou pozornost na tuto otázku — a pomalu mu to docházelo.

„Nebudeš mít Lilu,“ řekl Mym pevně.

Démonka na něho překvapeně pohlédla. Ligeia ji nepřestávala držet.

„Protože tvá přítelkyně má měkké srdce?“ zeptal se Satan. „To nezmění povahu démonky! Věř mi, bude pro tebe lepší, když zbavíš svůj dům výplodu Pekla.“

Otec lží mohl stěží říkat přímější pravdu! Proto ji Mym odmítal.

Mym se otočil k Hodinám. Pozvedl meč. Ručičky se rozběhly.

„To je šílené!“ protestoval Satan. „Riskuješ celý svět pro tento zatracený kus etheru?“

Vteřinové ručičce chybělo deset dílků do půlnoci. Teď už mohl být slyšet pokyn k naříkání nad světem, protože úzkost z blížícího se děsného konce zesílila. Připravené střely vyletěly ze svých zásobníků.

Satan se otočil na ostatní Vtělení. „Nevidíte, Mym se zbláznil!“ řval. „Všechno toto kvůli stvoření, které je zatraceno!“

Ale nikdo neodpovídal. Ostatní se poddali rozhodnutí Marse. Pět sekund, čtyři, tři. Nářek mohutněl.

Satan se rozplynul. Zmeškal.

Vteřinová ručička se zastavila jednu sekundu před půlnocí.

Lila hleděla na Myma. „Ale *proč?*“ otázala se. „Nejsi mi dlužen toto! Znáš mou podstatu a nemiluješ mě. Už jsi naplnil dohodu.“

Mym snížil meč. Ručičky Hodin dne záhuby se znovu daly do chodu — na druhou stranu. Vzdalovaly se pomalu půlnoci, pak se zrychlily, když síly, které způsobily násilí, vybledly. Minuly třicet sekund a zastavily se.

„Udělal jsem, co jsem pochopil, že musím udělat," odpověděl Mym.

„Moje paměť se změnila," prohodil Chronos. „Satan byl poražen. Brzy zapomenu tu variantu, kterou jsem znal dříve. Teď jsem ji neprožil."

„Ale ty už jsi měl svoje vítězství!" vytrvávala Lila. „A já jsem byla — jsem zavázána tobě."

„Ne," řekla Ligeia, „jako princezna vím, že princ potřebuje konkubíny, a je lepší je mít známé a oddané. Bude tě využívat, když budu indisponovaná. A ty jsi mu umožnila mě najít a pro něj přijít na způsob, jak sesadit Satana. Nemůžeme dovolit, abys za to byla zničena. Zcela nehledě na fakt, že svět prince je nenásilný, nemůže ustoupit nebo být poskvrněn, bez ohledu na to, co to stojí."

„Ale riskovat celý svět ve válce — jenom proto, že ses přimluvila —"

„Ne," nesouhlasil Mym.

Teď byla Ligeia překvapená. „Ne?"

„Miluji tě, Li," řekl Mym. „A jsem zavázán Lile. Ale neudělal jsem to ani kvůli jedné z vás, ani k podpoření svého světa."

„Ale pak to nedává smysl!" protestovala Ligeia. „Nejsem si jist, jestli jsem schopen to vysvětlit," zaváhal Mym. „Klíč, který jsem si uvědomil, je z knihy *Pět kruhů*. Naučila mě cestu Strategie. Poradila mi, že pokud se pokouším následovat Cestu a dovolím si jen maličko sestoupit, stane se to později větším odklonem a já Cestu ztratím. Cítil jsem, že je to speciálně pravda, když jednám se samotným Vtělením zla. Nesmím z Cesty ustoupit dokonce ani o nejnepatrnější krůček, jinak ztratím všechno. Ale je těžké to vysvětlit tomu, kdo tu knihu nestudoval."

„Věřím, že rozumím," řekla Luna. „Tato záležitost je větší než jakákoli jedna osoba nebo jakákoli jedna epizoda. Satan je zákeřný parazit, který si nikdy neodpočine, a nejnebezpečnější je ve své zdánlivé porážce, jak všichni dobře víme. Je to jeho specialita,

nabízet obrovskou odměnu za velice malý ústupek, protože jeho zdroje jsou nevyčerpatelné. Ale ten, kdo přijme první ústupek, udělal příklad, a ten pak musí přijmout další a další, dokud Satan nakonec přese všechno nevyhraje. Jenom pomocí zamítání jakéhokoli ústupku, bez ohledu na to, jak směšné se zdají důvody, může člověk proti zkaženým prostředkům Pána zla uspět. Mars ten první ústupek odmítl, a tak tedy Satanovi ukázal, že on není ten, koho může zkazit. Toto, víc než hrozba holocaustu, je opravdová váha jeho vítězství."

Mym se střetl s Luniným pohledem a přikývl. Ona *rozumí!* A teď *on* rozumí, jak se stalo, že zrovna ona může být v centru tohoto titanického souboje mezi Dobrem a Zlem. Když přijde čas udělat kritické rozhodnutí, Luna tam bude, bude rozumět a bude mít odvahu udělat to, co se musí udělat.

POZNÁMKA AUTORA

Část I: Odborná

Pamatujte si, že tato Poznámka je tak nějak oddělený vstup, který není třeba k ohodnocení románu číst. V životě má autorova světská existence sklon k ovlivnění fikcí, jež píše; ve fantazii může jeho fikce ovlivnit jeho světskou existenci. V mém případě to mohou být poplašné interakce i zpětné vazby. Protože věřím tomu, co už jsem poznamenal, nemám absolutně žádnou víru v nadpřirozeno; proto mě to ustavičně souží, jako by se to pokoušelo donutit mne změnit svůj postoj.

Tématem tohoto románu je válka se svými příbuznými aspekty násilí, neštěstí, promrhaného úsilí a obětování života. Nelíbí se mi válka; přirozeně mě fascinuje ve způsobu hada se svou obětí. Když jsem psal o Smrti, smrt narážela na můj život; když jsem psal o Času, byl mým problémem čas; když jsem psal o Osudu, cítil jsem se povinen vysvětlit, jak zcestně mě osud přivedl k této minulosti. Nyní píšu o Válce a samozřejmě teď budu popisovat způsob, jakým se násilí dotklo mého současného života.

Ale nejdřív zprávy techničtějšího rázu. Jestli jste náhodou ten, kdo už má dost poslouchání, jak ještě jiná nevinná duše byla „zcomputerizována“, a z toho její radosti a horrory, přeskočte tuto část a pokračujte Částí II Poznámky, protože tady je ještě víc toho samého jen horšího.

Byl jsem mezi posledními hlavními vytrvalci proti počítačové expanzi a byl jsem zajisté pyšný na to, že píšu své rukopisy perem na papír — někdy na druhou stranu počítačového papíru, který vyřadil uživatel počítače; čtěte, jakou rozkošnou ironií jste ochotni — píšu ručně na psacím stroji Olympia, a stále tak zdůrazňuji obrovské

množství zcomputerizovaných spisovatelů. Spisovatel fantastické stroje nedělá. Ale pak přestaly vyrábět dobré psací stroje a ten můj byl deset let starý, s deseti milióny slov v sobě, a potřeboval vyměnit. Takže jsem chtěj nechtěj zjišťoval situaci. Dozvěděl jsem se, že nevyrábějí Dvorak disky pro tiskové kolo psacích strojů a základní psací stroje jsou pro mě příliš omezené. A tak jsem se rozhodl celý vkročit do dvacátého století a zcomputerizovat se.

Samozřejmě že jsem měl výčitky. Měl jsem sklon věřit nejvíce tomu, co je nejméně komplikované, a počítač je sakra komplikovanější než papír a pero. Mohl bych spisovat na stroji? Jistě že bych mohl, protože jsem byl schopný složit fikci na psacím stroji o šestnáct let dřív, než mě má nedávno narozená dcera získala pro pero. (Byla hyperaktivní, a tak jsem musel být pořád pohyblivý, abych ji udržel před neplechami. Psací stroj nebyl pohyblivý. Ano, byl jsem ten, kdo se o ni staral; moje žena byla v těch dnech pryč, vydělávala na živobytí.) Koneckonců je to můj rozum, který vytvořil mou fikci, a záleží pramálo na způsobu, jakým je vyjádřena. Slovně, perem nebo strojem. Počítač je jiné stvoření než psací stroj, ale proč by se měly moje prsty starat o to, co se stane poté, co zmáčknou klávesnici? A tak jsem si to rozumně vysvětlil a doufal.

Byl tu jeden problém: pozměnit počítačovou klávesnici na klávesnici Dvorak, kterou jsem do té doby používal. Přestoupil jsem k psacímu stroji Dvorak dřív než počítačový průmysl, takže používám původní verzi, a ne zkříženou počítačovou, a připojil jsem samozřejmě své uvedené znaky nižší třídy, a tak jsem si svou verzi udělal pro sebe jedinečnou. Před několika lety, když jsem zkoumal situaci, shledal jsem, že žádný počítač není schopen nebo ochoten splnit mi toto přání, ačkoli by to měla být pro ně ta nejjednodušší věc. Musel jsem to tedy udělat sám. Stal jsem se hlavou 22, protože jsem nemohl platit specialistu, aby předělal můj počítač bez porušení patentu, a složitosti mého vlastního návrhu na přeměnění programu byly takové, že to za to nestálo.

V současnosti však začal obchod s počítači vzrůstat, takže jsou společnosti tak nějak více zainteresovány v přizpůsobení se potřebám kupujícího; a technologie pokročila. Společnosti jako Apple a Wang měly Dvorak jako vzor, ale ze složitých, ovšem platných důvodů

jsem si nezvolil možnost uzavřít obchod ani s jednou z nich. (Mohl bych říct desetkrát víc o počítačích, než tady říkám; řekněme však, jen že jsem v této věci dělal svou domácí práci stejně jako v jiných a rozhodnutí, která jsem učinil, nebyla lehkovážná.) Komerční program existoval tak, že mohl udělat všechny klíče programovatelné. To znamená, že jsem s tímto programem mohl změnit S na O, D na E, F na U a všechny další změny požadované mou klávesnicí. Byl bych hrozně rád řekl „F na U“; pak by byl můj problém vyřešen. Hledal jsem dál nejpřizpůsobivější a nejspolehlivější počítačový systém v obchodě, protože pracuji tvrdě a nemám rád, když mně překáží selhání zařízení.

Vynechám příběh o našem hledání a o záchvatech a o začátcích, jakmile jsem počítač dostal; zdá se, že téměř každý spisovatel, který už byl zcomputerizován, napsal na toto téma článek, a já vás tedy odkazuji na jakýkoli článek, abyste se tento příběh dověděli. Dotknu se jen pár aspektů, které mou zkušenost odlišují od normy. Vypadá to, že jsem neudělal nic z toho všeho normálním způsobem, což je jeden důvod, proč čtete tento materiál. (Rozumíme si jeden druhému, že ano, já a vy?) (Ta první vsunutá poznámka se netýká kritiků.)

Jako hardware jsme koupili DEC Rainbow 100+. To je velice poslušný domácí systém s dostatečnou pamětí (256 kilobyte), aby zvládla mé potřeby, s dostatečným skladným prostorem (10 Megabyte) pro pár románů a s nejlépe upravenou klávesnicí v obchodě. Jako software jsme dostali Smart Key, aby předefinoval klávesnici, takže by byla přesně taková, jakou jsem chtěl. A PTP — Profesionální textový procesor — pro slovní procedury. S dvaceti dvěma maličkými makry pro mé speciální potřeby.

Aha, chápu, objasním tuto poznámku. Velmi dobře : hardware je věc, kterou můžete vidět — klávesnice, monitor, disketová jednotka, tiskárna, šňůry, atd. Má mužský aspekt, můžete ho řídit lidskou silou, s obezřetností. Software je programování nebo instrukce, které se zadávají operacím hardwaru, takže tam jen nesedí a neignoruje vás. Má ženský aspekt; nemůžete s ním zacházet silou, protože kdybyste to udělali, zruší své předpoklady. Stálou součástí je to, co tvoří software, samozřejmě. Snil jsem o tom, že zaběhám počítač ve stálém zboží, které jsem si vyrobil sám. V tomto případě se to nazývá

pevné disky. Ano, jsou kulaté a pevné a můžete použít dva z nich současně a ne, opravdu se neprohýbají.

Makra jsou klíče naprogramované tak, aby dělaly zvláštní úkoly, které by jinak vyžadovaly velké množství stisků klávesnice. Například vložení materiálů na hard disk musím provést pěti stisky, aby nebylo všechno ztraceno, až vypne proud a zhasne systém, a dvakrát tolik stisků, chci-li označit svoje místo a po uložení ho znovu najít. Moje makro to zvládne jedním stisknutím tak, že mě vrátí na mé místo a na okraj mi napíše symbol » , takže vím, že už je to hotovo. Také protože jsem se přeorientoval ze svého pera, přinesl jsem si svoje šípečky s sebou: ---------->, aby určily nástup pokračování po uzávorkované poznámce (doslechli jste se o těchto závorkách v knize Na bílém koni — jeden čtenář mi napsal, že tento nápad vyřešil jeho problém s děsivou chorobou, Spisovatelskou blokádou); ------>, aby určily nástup hlavní uzávorkované poznámky po vsunutém vstupu (ano, ano, dělám poznámky v průběhu poznámek, tak jak se můj neuspořádaný na povrch vystupující proud vědomí žene rychlostí mé tvořivosti); a spodní vertikální šipka, která ukazuje, že je v textu dlouhý vstup, takže když to tisknu, mohu přeskočit dolů na další stránku nebo najít nastupující šipečku.

Tužka je v tomto ohledu mnohem přizpůsobivější než psací stroj, počítač je však schopen udržovat pohyb tužkou, což je fakt, který zachází tak daleko, jen aby mi to usnadnil. Tato vertikální šipka zahrnuje dvacet dva stisků, z nichž některé jsou víceklávesové — dva nebo tři prsty mačkají současně. Je to skutečné utrpení, soustředit na to ruku, ale jeden stisk makra to hravě zvládne.

Ale teď: abych ukázal, jak to funguje v praxi, *nebudu* v následujícím druhém a třetím odstavci vynechávat závorky a šipečky. Ne, nebudu tyto závorky nevynechávat právě kvůli vám; stalo se to přesně tak, jak je to předvedeno. Ale co jsem udělal úmyslně, je vložení tohoto vysvětlení před tím, (což je jedna z běžných věcí, jež počítač umí pro spisovatele udělat: vložit materiál bez přepisování původního textu) protože by jinak byly vstupy a šipky pěkně zamotané. Takže *tento* odstavec je falšovaný, ovšem ty následující ne. (Vždy jsem se pokoušel být ke svým čtenářům upřímný, dokonce i k těm, co za to nestojí.) Pár úvodních uzávorkovaných poznámek

bylo vepsáno ve vztahu k několika základním telefonátům, které rozhodně napadaly vydání této poznámky.

Ale byl tu jiný problém. Původní klávesnice měla tečky a čárky jak ve vyšším, tak i ve spodním znaku, tak jak je to u mnoha psacích strojů. Nějakou chytrou vlastnost v hardwaru napadlo ušetřit úsilí tím, že nechá opomenout ty klávesy, takže na obrazovku vyšla jen písmena na spodním znaku. Tedy když jste chtěli velkou tečku a velkou čárku, byl ve skutečnosti prezentován jen malý znak. Kdo by kdy poznal rozdíl?

{Poznámka vydavatele: Následující dva odstavce se pokoušejí o vytisknutí symbolů autora. Autor se nepokouší, ale píše je za okraj, což není umožnitelné v případě okrajů knihy. Je to čistě mechanický prostředek a nemá žádný jiný význam.)

| Dobrá, já jsem poznal rozdíl. Protože | [telefonát v 4:15, který oznamuje, že mají velký | problém s linkou a žádá mě, abych další den | nepoužíval telefon. Řekl jsem muži, že nemohu v jeho sdělení rozlišit, zda se jedná o platný požadavek či kanadský žertík, a že zavolám společnosti a otážu se. Prohodil fajn a měl zavolat za dvacet minut. Tak jsem zatelefonoval — a operátorka poznamenala, (VPS dodávka, tři balíky — ------> neslyšel jsem auto, ale zaslechl jsem štěkání psa) že nám slouží Spojené telefony a ne Jihozápadní zvonek, takže by nám o žádném místním problému linky nevolali. Souhlasila, že to zní jako kanadský žertík. Dost dobré; doufal jsem, že ho od toho ------> hocha uslyším znovu.] v mém změněném rozložení jsou ty klávesy tam, kde je mé W a V. Takže když jsem psal tato velká písmena, ve skutečnosti jsem je měl nedodělané. SDZ — Společnost digitálních zařízení — nevěděla o žádném řešení tohoto problému, ani Smart Key. Jak můžete zrušit opomenutí, když je vestavěno v klávesnici? (Později jsme pochopili, že vysvětlení může být jednodušší: Smart Key prostě převádí jeden symbol v druhý a nestará se o to, jak byl první symbol vytvořen. Protože velká čárka je stejná jako čárka ve spodním znaku, převádí je Smart Key obě stejným způsobem.)

Jsem hloupý a budižkničemu. Neřekl jsem nic na odpověď. Diskutoval jsem o tomto problému s mou ženou a ona podnikla nějaké průzkumy v příručkách počítače a zjistila, že je Rainbow

daleko vzdělanější, než se zdá. Je to počítač s patnácti různými klávesnicemi, takže je schopen sloužit potřebám zahraničních jazyků [5:15 po nakrmení koně, atd. Ten chlápek už zpátky nezavolal, jak jsem si myslel, že to dopadne. Podíval jsem se doma na vysílání interview ve Wildenbooks a shledal jsem, jak je má řeč nepřesná; jako spisovatel jsem mnohem lepší. Ale ten, co to vysílání řídí, také není nijak zvlášť dobrý. Když jsem řekl „nepřímo úměrný svým zásluhám," bylo to odvysíláno jako „nezkušeně ----------> dychtivý po sňatku."] Žádná z těchto zahraničních klávesnic nemohla být vložená na náš systém, jen kdyby prošla přesnou procedurou — a několik z nich mělo rozdílné symboly ve spodních a horních částech těchto dvou kláves.

Tak dobře. Proč ji nepřeměnit v zahraniční klávesnici a *tu* potom změnit na Dvorak na Smart Key? Vypadá to jednoduše, ale byl tu problém. (Ve všem je vždy problém!) Ty zahraniční klávesnice nemají všechna písmena stejná jako americká. Namísto toho mají věci jako + a „?" a „?" a ô. Jak jsme mohli uložit písmena do klávesnice, která je některé vůbec nemá? Ano, byl tu způsob; museli bychom převést naše písmena, zaměnit je se zahraničními *a pak je* přetvořit do Dvořáku. Má žena věřila, že to může zařídit. Je to náš rodinný počítačový expert, jednou na naše živobytí vydělávala jako počítačový programátor, ještě před tím, než existovaly domácí počítače. (Takovéto vzpomínky mají tendenci nutit nás připadat si nevědomě stalými.)

Byl tu však jiný problém. Některé ze zahraničních kláves byly uloženy do svých osobních programů a nemohly být změněny. Tedy mohli jsme získat naše velká W a V, ale o ostatní jsme úplně přišli. Tak jsem provedl některé výzkumy osobně, hloubal jsem nad představami těch patnácti klávesnic a objevil jsem tři, jejichž programování kláves nebylo na žádném rozhodujícím místě. Vybral jsem finskou klávesnici, jejíž speciální klávesy jsou v horních rozích uzávorkované v řadě čísel. Mohli jsme kolem nich pracovat, jakoby nebyly rozhodující. Museli jsme přemístit americké +/= klávesy na jiné místo, protože byly v horním pravém rohu a my jsme je potřebovali, a nechat finské klávesy ---------- na svém místě. Také tu byly dvě finské klávesnice: jedna pro způsob korespondence

a druhá na procedury dat. Ta s těmi znaky, které jsem potřeboval, byla Způsob procedury dat.

Pak jsem se dal do práce a sestavoval jsem změněný znak pro každé písmeno na klávesnici, jak velký, tak malý znak. Celkem devadesát šest změn — kolem poloviny všech na klávesnici. Trvalo mi to spoustu hodin. Pak se má žena odvážila přeprogramovat klávesy, provedla změny a hle! Měli jsme to, co byla pravděpodobně první úplná klávesnice Dvorak na Rainbow. Už jsem nemusel nikdy více strkat hlavu do zázemí funkcí kláves, abych našel, kam se mi poděla má velká písmena.

Takže teď píšu tuto Poznámku na Způsobu procedury dat finské klávesnice s jinými písmeny, přivezenými z americké klávesnice, přeměněné v mou speciální verzí rozložení klávesnice Dvorak. Přirozeně jsem poslal strojený dopis Smart Key o tom, jak to udělat podobně. Miluji, když já, hlupák, mohu říct odborníkům, jak dělat svou práci, což je vede k rozpakům — a když mám pravdu. (Ne, oni se neomluvili. Z nějakého důvodu, jenž nemohu zcela vyzkoumat, odborníci nevypadají, jako bych jim to ukázal já. Jsem zvědav, zda nám dají ocenění, když svou proceduru zrevidují a také svou příručku.Nedělejte si starosti; tuto samochvalnou Poznámku uvidí občané, kteří jsou důležití. Jmenovitě vy, čtenáři.) (Až na kritika, jenž velice brzy usnul při Poznámce. Ne, netřepte mu s loktem; nechte ho trpět. Jeho obličej je přimáčknut ke knize a tisk se opačně převádí na jeho líce. Půjde ho rozeznat podle páry vystupující z jeho kritiky této knihy.)

Ještě jedna jiná věc, dřív, než usne další čtenář. Zmínil jsem se o výpadcích proudu. My jich tu máme ohromné množství, protože bydlíme v hlubokém lese na úplném konci linky, doslova. Zrovna jsem mlátil do počítače psaním svých písmen — také jich mám ohromné množství — a když vypnul proud dvakrát do hodiny a vymazal mi to už podruhé, můj krevní tlak silně vzrostl. „Nemohu tímto způsobem pracovat!“ oznámil jsem své ženě, která mi ukazovala, jak pracují tlačítka. A tak jsme znechuceně skončili a šli si odpočinout do domu. Bouře sílila; zjevně za to byly odpovědné blikající blesky nahoře v dáli. A za další hodinu si toto blýskání našlo náš statek, blikalo přesně nad námi a seslalo podél linky ničící

pohromu. Spálila náš dobrý barevný televizor a hořák elektrického sporáku, shodila sprškу drobných jiskřiček na mou dceru Cheryl; a zničila časové hodiny na našem ohřívači vody (přes náš solární systém ohřívání vody přerostly stromy, proděravěl se, a tak jsme se museli vrátit k elektrice, ovšem přepínali jsme časové hodiny jen na dvě hodiny denně); a pár složek počítačového systému Atari, které používala moje dcera na hry a (před tím, než Rainbow a to blýskání zaútočilo) na procedury slov; a všechny žárovky, které v tu chvíli svítily. Na obrazovce Atari se objevily barevné skvrny a také na jiném televizoru, který ani nebyl zapnutý. Hnala se dvěstěstopovou rychlostí na mou práci a vyřadila mé rádio, které se dalo naladit na všechny vlny, napůl z provozu (teď mohou být naladěny jen nejbližší a nejhlasitější stanice.) Na velmi, velmi vzdáleném konci této linie byl můj nový, před třemi dny nainstalovaný Rainbow systém, evidentní cíl. A vlna se vytratila přesně v tom bodě. Tím, že svou energii nedbale vyplýtvala na postranní části, postrádala sílu na dokončení práce, kvůli které přišla. Počítač za deset tisíc dolarů nebyl zasažen. Myslím. Je pravda, že má tendenci pozměňovat nahranou velikost polí, vynucujíc si, aby byly větší, než ve skutečnosti jsou, což mi způsobuje problémy s určením délky románu. Domnívám se však, že je to vada softwaru.

Ale jediný důvod, proč byl tento systém vypnutý — protože by naprosto určitě nepřežil, kdyby byl puštěný — je to, že jsem se naštval na vymazání všeho, co jsem napsal dvakrát za hodinu.

Možná jsem pomalý žák, ale toto se mě dotklo. Ihned jsme objednali krabici NED — Nezasažitelnou energetickou dodávku. Nejen, že nás chrání před výpadky energie zajištěním deseti nebo více minutové rezervní energie, také nás ochraňuje před elektrickými vlnami. A také nás tato krabice mnohokrát zachránila. V současnosti vlastníme tři. S tím, že každá stojí 500 dolarů, nejsou levné, jenže myje potřebujeme.

Ve skutečnosti není moje počítačování tak zázračně izolováno, jak se zdá. Je tu přívrženecký a společenský aspekt. V říjnu 1984 jsem byl čestným hostem spolu s Richardem Adamsem (Koňský rod) na vědeckofantastické konferenci NECRONOMICON. Dostával jsem na tuto konferenci kolem jednoho pozvání měsíčně, a já jsem je

odmítal, protože jsem zaměstnaný psaním a nerad cestuji; Del Rey Books mě dostali na konferenci ABA v Dalasu v roce 1983 tím, že přemluvili celou mou rodinu, ovšem je nepravděpodobné, že by tento nápad fungoval znovu, ale myslím si, že to více méně pokryje mé mimostátní cestování za toto období. Rozhodně NECRONOMICON je v Tampě, kam jezdíváme často, a tak jsem souhlasil s návštěvou a přivedl jsem s sebou také své dcery, bylo jim třináct a šestnáct. Přirozeně se na konference nachytaly a později je navštěvovaly beze mě.

Dobrá, příznivec COH byl Bill Ritch, odborník na DR WHO, videorekordéry (VCR), počítače, atd. Bill je obrovský neškodný medvídek, který má rád lidi. Setkal jsem se s ním a povídal si o tomto a tamtom, zjevně mé dcery to dělaly také, protože o dva měsíce později, noc před vánocemi, se ukázal na návštěvu. Projížděl jen kolem na své cestě do Miami. Ale přišel sem dolů ze severu — jak se to říká, Atlanta, Georgia — a přirozeně s sebou přinesl studené počasí. Teplota se postupně snížila a když se chystal k odchodu, mrzlo. Měl v úmyslu jet přes noc ve svém nevytápěném autě.

V tomto momentě z nás naše rodičovské instinkty vytáhly to nejlepší a navrhli jsme mu zůstat přes noc a pokračovat v cestě až ráno. Skutečně to bylo moudré, protože teplota klesla až na rekordní hodnoty na Floridě: vůbec nejstudenější prosinec pro stát. Na našem parkovišti bylo ráno 15 stupňů F. Byli jsme v pohodlí, samozřejmě, protože máme dobrý krb. Jak se stalo, Bill měl s sebou VCR, vezl ho svým lidem v Miami. A tak ho zapojil do naší televize a pustil nám *Thriller* a *Blade Runner* a takové. Byla to naše první přímá zkušenost s VCR. Později nám k tomuto předmětu poslal Bill literaturu a my jsme si koupili Sony 2700 Betamax. Takže to byl Bill, kdo nás získal pro video, a určitě to okrášlilo nespočet večerů, které by jinak byly těžkopádnými TV večery. O něco později jsme dostali videokameru a používali jsme ji na nahrávání řečí, jež jsem míval v místních školách a tak. Poprvé jsem se mohl vidět tak, jak mě vidí ostatní, díval jsem se na sebe ve své vlastní televizi. Jsem takový kostnatý a můj hlas zní tak nějak nosově; věřte mi, vypadám náhodou lépe v Poznámce autora než osobně. (Povzdech.)

Později se Bill pravidelně ukazoval. Řekl jsem mu, jak jsem byl

neschopen přejít na počítače kvůli problému s klávesnicí, a on mi pověděl o Smart Key a Digitálních počítačích. Takže on je přímo odpovědný za způsob, jakým jsem obdržel své současné zařízení, které, jak se domnívám, je nejlepším finančně dostupným pro vážného spisovatele. Ne, slíbil jsem nezacházet do zavádějících detailů a prosím, nezaplavujte mě dopisy provolávajícími, že IBM nebo Kaypro jsou lepší; opozdil jsem se se svým přechodem na toto zařízení, ale věděl jsem, co chci, a mé potřeby se specializovaly. Počítačové společnosti mají velmi malé ponětí o potřebách romanopisců, což je důvod, proč je třeba sbírat a vybírat pečlivě. Dokonce i kritiky softwaru jsou k tomuto problému nevšímavé. Četl jsem jednu, která odsoudila program, jenž opomenul přepsání chyby. To je, když chcete opravit překlepnutí, můžete jednoduše přejít na chybu kdekoli v textu bez zamotání čehokoli jiného. To je užitečné pro chybující uživatele jako já — ale můžete to pohotově udělat s druhem programu, který kritika doporučila. Můj program může být pohotově změněn na rozdílné opomenutí, jestliže si to přeju.

Softwarový program ovlivňuje počítač způsobem, jakým ovlivňuje osobnost lidskou bytost. V úvahu se bere nejen to, co je uděláno, nýbrž *také jak* je to uděláno. Termín „přátelský uživatel“ není vtipem; jestliže na moment pomyslíte na počítač jako na velkého psa, program přátelský uživatel způsobí to, že ten pes zatřepe ocasem a nabídne vám packu, když se s ním setkáte, zatímco jiný typ programu by způsobil, že by ten pes sežral celou vaši levou půlku zadnice. Některé programy jsou řízeny nabídkou, některé příkazem. S tím prvním nemůžete dělat nic bez toho, že se prvně dostanete do menu, což je seznam vhodných úkolů, z kterých si máte vybrat. Což se může stát otravné, když jediné, co chcete, je opravit překlepnutí, které jste náhodou zahlédli v předešlé větě. S tím druhým to můžete udělat přímo tak, že napíšete správný kód — jenže to znamená, že si musíte pamatovat obrovské kvantum kódů. To je také otravné. Domnívám se, že nejlepšími programy jsou kompromisy s jednoduchými příkazy, podpořenými krátkými menu pro nejběžnější úkoly. Začal jsem s tím, co přišlo se systémem: DEC — osvědčený Výběrový 86 slovní procesor řízený nabídkou. Napsal jsem na něm svůj první román, což byl náhodou *Ale co se Zemí?*,

kterou jsem navrátil do původních podmínek po znovuvydání, spolu s dvacetidvěma tisíci slov komentáře povahy vydání, které obdržela před tím. Brzy jsem zjistil, co DEC neví o mezerách ve svém programu; kdokoli to potvrdil, nikdy třeba nezkusil použít dvoumezerového proložení nebo se nepokusil následovat napsané instrukce na to, jak přemístit těžce dopravený návrat. Ale ten samý přátelský uživatel DEC, který mi vymaloval obrazovku tmavě jantarově — to je tehdy, když vám to nenamáhá oči — mě přivedl na PTP textový procesor a já jsem sepsal (jak protikladné přepisování) svůj první román, *Zapnutý golem*, s tímto. Pak jsme přišli na nápad s finskou klávesnicí a já jsem napsal první vědeckofantastický román (jak protikladné fantasy) *Politik*, s tímto.

Teď slyším některé z vás vykřikovat, proč bych měl řešit text v procesovém programu, o kterém ještě nikdo nic neslyšel, namísto ve fungujících prvotřídních Word Star nebo Word Perfekt. Dobrá, je tady jiná věc, kterou průmysl pomalu chápal. Ideální slovní procesor není ten, který se pokouší dělat všechno pro všechny uživatele v procesu, jenž se stává monstrózně složitý a obtěžuje většinu uživatelů komplikovanými okrajovými vlastnostmi, které velice zřídka nebo vůbec nepoužijí. To je jako posílání Machova vozu do domu ženy kvůli jejím týdenním nákupům. Ideální je ten, jenž základy dělá pohotově, je lehký na porozumění a dovoluje individuu naprogramovat si své speciální funkce. PTP je nejjednodušší ze všech programů, na které jsem se soustředil, abych jim porozuměl a použil je, a jeho makra mi umožňují zavést právě přesně ty specializované funkce, jako jsou spodní šipky nebo mé bibliografické znaky, které chci — a ne nic jiného. Tedy je to jednoduché, vzdělané a zosobněné, tak jako já. Ano, připouštím, že jsou tu věci, které postrádají něco, co bych rád, takové jako „windows“ (které vám umožní přivolat jiné pole a dívat se na ně, zatímco to současné se ukazuje na paralelní obrazovce, takže si můžete ověřit, jestli jste neřekli v předchozí kapitole něco, co se chystáte říct v této) a schopnost adresovat plně mou 256K paměť (adresuje jen její polovinu). Stále často otravuji výrobce a domnívám se, že až přijde čas, vezme to na vědomí a polepší se. Ale v základu cítím, že zde mám zařízení, těžké, měkké a pevné, což by mohla být první volba

kohokoli nového příchozího, který by si to mohl dovolit, jen kdyby znal jeho vlastnosti. Staré časy jsou za námi; jakmile je člověk přinucen šest měsíců se snažit porozumět Word Star, nemá chuť ho zahodit a strávit dva dny poroučením PTP.

Mezitím zavolal Bill Ritch. Nějaký obchod v Atlante má poloviční slevu na Rainbow 100. Měli jsme zájem? Měli. Poslali jsme mu peníze a on koupil jeden Rainbow pro nás a jeden pro své vlastní projekty a my jsme v domě zavedli zdvojený systém, kde by se mohlo v zimě vytápět. Tedy čtvrtý román, *Rudý meč*, je prvním na tomto druhém systému. Tedy v průběhu devíti měsíců sblížení se s počítači jsem udělal tři a půl románu (ten první, to bylo přepracování), což je dobrá rychlost dokonce i na mě, a ano, teď jsem skrz naskrz oddán počítači. Ale vy můžete vidět, jak se blízce sváže s osobními spoji.

Jedna věc, o které jsem uvažoval pro tento román, byla změnit operační systém. Chápete, jsou tu roviny a roviny těchto věcí, dokonce i v softwaru. Počítačový systém se může přirovnat k autu s koly, motorem, dveřmi a tak. Software se může přirovnat k řízení, které přikazuje postup auta. Ale přirozeně tyto věci neděláte přímo; jsou tu série zapojení mezi vašima rukama a motorem a mezi motorem a koly. Takže já považuji slovní procesor za rozložení otáčejících se kol, řízeného spojování (nebo automatického spojování), zapalovacího klíče, tachometru a takových věcí, zatímco operační systém je přepojovací krabice pod, pohonný mechanismus, spojka a tak. Můžete mít podobné rozložení a ten samý typ motoru jako jiné auto, ale přímé vazby mohou být naprosto rozdílné a ten typ, který chcete pro ranní nedělní projížďku nemusí být vhodným závodním autem. Stejně tak je to s operačními systémy; jsou zdaleka neviditelné, ale jsou důležité a některé vhodně přesné záměry lepší než druhé.

Operační systém, jenž používám já, je CP/M, přirozeně zkratka podle starého námořníka v důchodu, který se jmenoval Kapitán Manažer. Kapitán M doplňuje svůj příjem pronajímáním svého domu, což je pěkná stará stavba s nějakými patnácti podlažími (tak, jak to tvrdí) a s obrovským sklepem. Každé patro obsahuje šest místností a budova je zaopatřená všemi výhodami. Protože Kapitán

nikdy neviděl výhody ve svém přizpůsobení se civilnímu životu, nazýval své chovance „Uživatelé“ a označoval je čísly. Takže Uživatel 1 obýval první patro, a když vstoupil do budovy, musel vejít do výtahu a zmáčknout kód UŽIVATEL 1, a hned tam byl. Stejně tak Uživatel 2 a ostatní, přesně podle toho, jak šla patra za sebou, až do posledního, které obýval Uživatel 15. Někteří z těchto obyvatel měli v podnájmu samostatné místnosti a k těm se dostali tak, že ve výtahu stiskli A, B, C, D, E, F, G nebo H, což jsou úpravy, jež Kapitán zakódoval ve svém domě. Teď se můžete domnívat, že to byl jen znervózňující nesmysl, ale ve skutečnosti to přináší strašně moc výhod nájemníkům, protože měl každý absolutní soukromí ve svém čísle a písmenu. Veškerý nábytek byl rozestavěn přesně, jak to chtěl on, a místnosti byly naprosto individualizovány. Bylo to, jako by zbytek budovy neexistoval. Ve výtahu byl ukazatel, který bylo možno převést na obrazovku stiskem tajného kódu nadepsaného UDRŽOVATEL a obrazovka ukázala kompletní inventář všeho v upravené místnosti na daném patře. V ostatních různých místnostech a patrech mohly být stovky jiných předmětů, ale tento ukazatel si jich nevšímal; ty měly své vlastní ukazatele.

Toto znamená, že Kapitán zajišťuje ideální situaci pro spisovatele, který má nespočet nápadů, přicházejících najednou, a chce si je všechny udržet přesné, bez žádného náhodného vymazání ani jednoho, ale také pro toho, kdo má dospívajícího potomka, jenž si přeje půjčit si stroj pro slovní proceduru domácího úkolu. Protože dům CP/M je můj počítač, organizovaný tímto systémem. Měl jsem noční můry o tom, jak moje dcera zapne počítač, dotkne se špatného knoflíku a vymaže mou práci za poslední týden. A tak jsem nás zaopatřil Domem, teď se sklep (Uživatel 0) skládá z uspořádaných softwarových programů včetně samotného Kapitána M, zatímco já mám patra 1 až 9 rezervována pro pracovní záměry a manželka a dcery mají po dvou patrech. Penny, jíž se líbí pohled z výšek, obývá horní dvě patra, například, a když používá počítač, stiskne Uživatel 14 nebo Uživatel 15 a dostane se do toho, co tam zanechala při minulých používáních počítače, její makra jsou připravená a všechna její pole uložená a čekají na ni. Zmáčkne-li tlačítko Makro 7, dostane cokoli, co tam vložila; když zmáčknu ten samý knoflík dole v

Uživateli 1, dostanu své spodní šipky. Na Uživateli 3 ta samá klávesa přivolá moji stať O autorovi. (Stať je vložená pasáž, která může být zařazena do dopisu nebo do jiného textu bez přepisování. To může být velice užitečné při odpovídání na tu samou otázku od různých přívrženců.) Byl bych na jejích patrech naprosto ztracen, protože její makra neznám a nerozumím, jakým způsobem dělá věci právě dospívající dívka. A ona by nemohla být doma na mých patrech, kdyby se do jednoho náhodou dostala. A my nestrkáme nos jeden druhému do pater; navštěvuji její patra jen na pozvání, takže má soukromí korespondence, a ona se samozřejmě nezajímá o *moji* korespondenci. Nikdo z nás nemůže ze svého patra ovlivnit patro někoho jiného, takže náhody jsou nemožné. Rodina s patnácti nebo dokonce s šestnácti uživateli může dát každému jedno patro a každý z nich si může programovat všech svých šest místností (pět sekcí na hard disku plus dva pevné diskové jezdce) různě, ty jim dovolují nekonečné množství variací. Ano, nekonečné, protože není žádná hranice pro množství pevných disků, které se mohou používat a měnit ve svých jezdcích, a paměti jsou uloženy na samostatných disketách. Kdyby moje dcera omylem vzala jednu z mých disket a použila UDRŽOVATEL, aby zjistila, co je na ní, neřekl by jí to, protože odpovídá jen na moje uživatelské číslo. Je to prostě takové, jako bychom měli několik počítačů, a je to nádherné. Dokonce máme i barevně označené přihrádky pro diskety: modrá pro Penny, zelená pro Cheryl, červená pro mou ženu a žluté pro mne. Domnívám se, že to, co popisuji, je rodinný počítačový systém v nejschopněji upravené variantě a všem se nám líbí, a návštěvníci (dokonce i Bill Ritch) jsou naším zřízením nadšeni. Bill si dokonce půjčil domů moji disketu obsahující makra, aby mohl získat šipečky a ostatní, ačkoli si nedokážu představit, co s nimi dělá. (Vybavil jsem si ho pobíhajícího po Atlantě a šťourajícího do lidí šipečkami…)

Ale Kapitán není jediný operační systém. Je tu i MS DOS, přirozeně zkratka pro tak nějak upejpavou dámu neurčitého věku a nemanželského stavu. MS DOS nedůvěřuje bytovým budovám, asi má odtud nějaký nepříjemný zážitek, ovšem libuje si v zahradničení. Takže její rozložení je ve formě zahrady s chodníčky vedoucími do různých oddělení. Vyberete si chodník, a ten vás zavede k dalšímu

ukazateli s několika dalšími chodníčky, z nichž každý vede do svého podřízeného ukazatele polí. Takže každý návštěvník zahrady může mít soukromí, se svou vlastní sbírkou květin a tak, ale s rozdílným mechanismem. Náš počítač je zařízen tak, že pojme i CP/M i MS DOS, tak jsem si myslel, že bych vyzkoušel ten druhý pro tento román. Ale zjistil jsem, že Kapitán a Dáma se zas tak dobře nesnášejí; kdybych chtěl oba najednou, musel bych rozlomit svůj hard disk na dvě poloviny, jednu pro každého, a ty by spolu těžko mluvily. A vypadá to, že Dáma nemá vlastnost UDRŽOVATEL, která má pole uvádí do písemného uspořádání a dovoluje mi měnit názvy, mazat pole nebo mě vezme rychle do každého pole bez toho, že by to rozházela, a umožňuje mi určitý proklad v každém poli nebo totální proklad užitý všemi. To jsou vlastnosti udržující dům, kterých využívám stále, pro každodenní práci je odděleno pole a může jich být šedesát na každý román. PTP má i verzi CP/M i verzi MS DOS a tak to dělá Smart Key, takže mohu mít rozloženu svou klávesnici, makra a ostatní s každým, ale Kapitánův typ organizace je přesně to, co mi připadá nejlepší. Takže se omlouvám těm, kteří znáte a máte v oblibě MS DOS, a říkám, že jsem si přál použít ji pro tento román. Možná někdy příště.

ČÁST II: Osobní

Ale dost (víc než dost!) počítačů; uvědomuji si, že to poměrně jemné soupeření mezi Kapitánem a Dámou není ten typ násilí, který chcete vidět v této Poznámce. Chcete přesně vědět, jak se mě násilí a válka dotkly, zatímco jsem psal *Rudý meč.* Dobře, začal jsem s touto knihou hned po přelomu roku, 2. v měsíci Jamboree podle kalendáře Obrů lidožroutů. Penny, kterou jsme naučili řídit před dvěma lety v *Přesýpacích hodinách,* teď jezdí do školy a bere s sebou dvě přítelkyně, protože mají vyučování tak brzy, že by to školním autobusem nestihly. Můžete si myslet, že na cestě nečíhají žádná nebezpečí, na tom dvanáctimílovém výletě přes řídce obydlenou oblast. Jednoho dne však nějaký nákladní automobil nechal přesně za ohybem kopce smotanou hromadu železa, se kterou se Penny srazila — prasknutí pneumatiky, telefon, když jsme se k ní dostali, abychom ji zachránili, objevili jsme jejího učitele, jak jí vyměňuje pneumatiku, a já jsem pak s jejím autem zajel do servisu. Protože jsem nikdy před tím nebyl v tomto autě, musel jsem vymyslet, jak ho řídit, což byla nepříjemná práce, protože má malé vlastnosti, které v mém autě neexistují. Můžete namítnout, že makra a opomenutí jsou všechny špatné. Ale to bylo před tím. Teď v Jamboree se ozval mnohem vážnější telefonát. Je to pravda; stala se nehoda a ona volala z nemocnice.

V této oblasti dělají pravidelně obyvatelé lesa to, čemu říkají kontrolované požáry, vypalují oblasti státních lesů v mírném období, aby nedošlo k nekontrolovaným požárům někdy jindy. Opatrnost je rozumná, ovšem občas postrádají normální rozum vypalovači. Tuto zimu bylo všeobecné sucho a došlo k množství nekontrolovaných požárů. Tentokrát začali vypalovat podél dálnice, po níž jezdí Penny do školy, a vítr zahnal oheň z pod kontroly. Míjeli jsme ho večer, když jsme se vraceli z archeologického setkání; oheň zesílil a rozšířil se o míli nebo více podél silnice a oblast se začínala podobat oblasti Pekla. (Náhodou jsem věděl, jak Peklo vypadá.) Příští ráno bylo mlhavé a oheň pořád doutnal. Varovali jsme Penny před jízdou touto oblastí. „Jestli je tam hustý kouř, nejezdi dolů příliš pomalu, auto za

tebou by do tebe mohlo narazit," řekl jsem. Ale pochybovali jsme o tom, že je to tak zlé, protože jsme neslyšeli žádné zprávy o kouři a cesta byla otevřená. Nicméně to *bylo* zlé a Penny, která jela do školy poprvé sama (ty dvě přítelkyně měly shodou okolností jinou práci), se ocitla polapena v hustém smogu. Celou noc, díky inverzi, se tento kouř akumuloval nad cestou. Penny, plně si vědoma mého varování, zpomalila jen na 25 mil/hod. — a narazila do nákladáku, jenž se pohyboval rychlostí chůze. Ten nákladák byl sotva poškozen, ale naše autíčko utrpělo škodu za 2600 dolarů. Odtáhli auto z cesty a Penny, vylekaná, ale ve skutečnosti nijak vážně poraněná díky použití bezpečnostního pásu (Učil jsem ji to, pamatujete; naučil jsem ji to správně. Kdokoli, kdo řídí nebo se veze v autě bez použití bezpečnostního pásu, je blázen; je mi jedno, nakolik moudře se může chovat v jiných ohledech.), vyšla ven, aby se pokusila signalizovat ostatním autům dřív, než se srazí. Její přítelkyně, která normálně jezdívala s ní, byla první, co dorazila; poznala Penny, tak zastavila, a pak začala manévrovat tak, aby se dostala z cesty. A přijelo čtvrté auto a přimáčklo přítelkynino auto na první náklaďák. Takže to tedy byla čtyřautová nehoda — a bylo jasné, že kdyby Penny nejela rychlostí, kterou měla, mohla být zezadu přiražená tímto čtvrtým autem, nebo zmáčknutá mezi obě. Podle toho, jak se to stalo, byla technicky na vině — ale živá. Člověk musí uvážit nejen zákon, ale také běžný smysl.

Ten kouř, tvrdili všichni, odpovídal toho rána za devět aut a o něco víc těch, která byla na okraji. Byla to nejhorší dopravní situace v historii celého kraje. Byla vyslána ambulance, a když narazila na ten kouř, musel jít jeden muž dopředu, aby jí ukázal cestu, a potom musel tento muž zpomalit, aby s ním vůz mohl držet krok. Policie prohlásila, že neviděli nikdy horší podmínky pro ježdění autem; že viditelnost byla nulová. *Teď* uzavřeli cestu, proč tak neudělali předtím, toť nezodpovězená otázka. Pennino jméno figurovalo ve zprávách tří novin. Naše auto bylo mimo oprávnění po celý zbytek měsíce. Teď se Penny bojí jezdit v mlze, pochopitelně; ten den, kdy jsem začal psát tuto Poznámku, jsme museli všichni opustit snídani a vyběhnout ven, abychom ji zachránili, protože se neodvažovala v mlze řídit. Některá rána bývá mlha pěkně hustá a my jí rozumíme. Je

to přece to, na co je rodina. Dostal jsem chorobný strach z řízení auta po mé nehodě v roce 1956 a ve skutečnosti pořád nerad řídím. Jednou ráno, když byla lehká mlha, Penny sebrala odvahu a prese všechno jela. Zazvonil telefon: „Táti, to je Penny, volám ti ze závěje.“ Cože; kde je teď polapena? „Závěj? *Jaká* závěj?“

„Mlžná závěj,“ odvětila. Dostala se dovnitř. Ach jo, a co skuteční viníci v tomto nepořádku, oddělení lesní a dálniční, kteří bezohledně vypalují a nikdy veřejnosti neřeknou o nebezpečí? Vypadá to, že jsou proti vině imunní, a naše pojišťovny platí.

To byl Jamboree: oheň a srážka. Ale tento román trvalo napsat dva měsíce, dokonce i s počítačem. Skutečně, já nejsem rychlý spisovatel; jsem pomalý. Průměr dva tisíce slov denně za dva měsíce pokryje román s dvě stě dvaceti tisíci slovy. V současnosti pracuji rychleji, než utrpím vyrušení. Takže jaké násilí se stalo ve FeBlueberry?

Byl jsem probuzen telefonem ve 3:40 ráno. Byl to soused — střední škola hořela na popel. Šly tam obě moje dcery. Když byl oheň uhašen, byla shořelá jen část školy, ale stačilo to na to, aby to vyloučilo její normální funkci. Takže dospívající a senioři museli mít vyučování někde jinde — a my jsme měli jednoho od každého. Nikdy nebylo známo, zda byl oheň přírodní, nebo uměle vyvolaný; vypadalo to, že vypukl výbuchem, ale jestli to byla bomba, nebo chybné topení, to už nebylo možno objasnit. Třídy budou ovlivněny po celý zbytek tohoto roku i příští rok, zatímco se bude škola přestavovat. Naneštěstí byla zničena knihovna se všemi svými knihami včetně několika mých. Tak jsme věnovali na fond knihovně tisíc dolarů; konec konců spisovateli přináleží, aby podporoval jak knihovnu, tak také školu, kterou navštěvují jeho děti. Obdržel jsem děkovnou poznámku od učitele při jiné příležitosti a naprosto určitě byla obálka popálená. Dobře, že jsem o té věci věděl, jinak bych se obával, že je z Pekla. A další zprávy: místní společnost požádala o povolení prozkoumat celý státní les, který je naproti našemu domu, kvůli možné těžbě vápence. Nyní je tento druh těžby velice moderní a zanechává krajinu podobnou krajině měsíční. Napravení je vtip; stromy a zvířata jsou pryč. Kdybychom tu zemi koupili, měli bychom zaručeno, že nás přírodní země neodmítne. Zdá se však, že

zatímco vlastní zemi stát, národní vláda drží těžební práva, což znamená, že může povolení k těžbě v této zemi udělit. (Slyšel jsem, že zisky mohou vzrůst až na milion dolarů na akr.) Aha, ale byl *tu* vápenec na těžení? Ano, opravdu; byl pod naší zemí. Měl se náš vlastní zakoupený pozemek stát ostrovem divočiny ve zpustošené zemi, která je jednou státní les? Jestli toto není válka, určitě se jí to velice podobá. Zevní pohled byl krutý. Ale potom, dříve než bitva nastala, objasnily se nové informace; státní les byl plánován jen pro veřejné užití, když byl dán stranou, takže nemohl být určen k soukromé těžbě. Satan byl blokován technologií — někdy v té době, kdy jsem psal poslední kapitolu.

Soustřeďme se nyní na osobnější pohled. Jak jsem se měl *já* po tyto dva měsíce psaní románu? Dobře, mohu psát dost dobře, aniž bych byl vyrušován ve svém volném čase jinými telefonáty, rukopisy a průzkumy na další projekty. Co je to za příběh?

Život šel dál svým krokem. Dělal jsem si poznámky o věcech, o kterých jsem se chtěl tady zmínit, ovšem rozsah toho všeho by tuto Poznámku udělal mnohem delší, než by měl kterýkoli čtenář trpělivost číst. Takže jen to nejdůležitější a stručně. Mým hlavním zájmem byl průzkum pro strhující román o situaci amerických indiánů v oblasti Floridy v době, kdy probíhal Hernado de Soto. Každou neděli jsme chodili do indiánské mohyly, která byla nedávno vykopána, a kde pracovala moje dcera Cheryl. Naše zapojení do této věci je intimní; až přijde čas, objeví se toho o tomto mnohem více. Prozatím stačí říct, že byly uskutečněny významné nálezy a že tato záležitost zabrala velkou spoustu času. Namočená v tomto se na přelomu roku celá naše rodina zúčastnila archeologického kanoistického výletu s tím, že Cheryl a já jsme sdíleli jednu kanoi. Bylo to něco jako noční můra. A tak jsem zvýraznil detaily a vložil je do tohoto románu. Ti, jež byli zvědaví, kde beru nápady, si mohou udělat příslušnou poznámku; čerpám daleko více z vlastního života, než si většina čtenářů uvědomuje.

Právě v té době mě začalo chronicky otravovat moje pravé rameno. Pohmoždil jsem si ho, když jsem se pro něco natahoval. Zkontrolujeme to s doktorem, až budeme mít čas, prozatím to však postupuje a dělá mi to starosti. Nemohu částečně pohnout oběma

koleny a nepotěšilo by mne, kdyby se to samé přihodilo mým ramenům. Pořád cvičím různé cviky zaměřené na tuto oblast, nyní je to však bolestivé a nemohu je dělat důkladně. Stále jich udělám třicet, operuji v omezené oblasti, jenže jakmile se rameno zhorší, mohu tento cvik odepsat. Od té doby, co jsem vždycky cítil, že konec mého tělocvičného programu bude znamenat začátek konce mého života, není to zrovna ta nejnepatrnější věc, na níž mi záleží. V současnosti udělám sedmdesát pět japonských cviků pod čtyři minuty, občas za 3:30, můj nejlepší čas je 3:03, udávající takt, který vyvolal v *Bledém oři* ledvinový kámen za víc než minutu. Nesnáším je dělat, ale mnohem víc by se mi nelíbilo toho nechat. Také běhám čím dál pomaleji, už nejsem schopen překonat 3 míle za 21 minut, nebo 22 a obvykle nejsem schopen překonat 23. Jsem ovlivněn řádkou od W.B. Yeatse: „Hodina uvadání lásky se na nás snáší.“ Mám rád svou fyzičku, pravděpodobně pozůstatek mého mládí, a já cítím hodinu jeho uvadání. Mám strach, že budu muset kvůli této neschopnosti skončit dokonce s ping-pongem. Dobrá, mám už přes padesát; boj s věkem a se smrtí je boj, jenž je každému souzeno prohrát. Já se však soustředím na významnou prohru, právě nyní!

Za jeden týden tohoto období jsem navštívil tři různé školní třídy. Nerad ztrácím čas, ale podporuji vzdělání, a tak jsem udělal ty přednášky, když mě o to požádali. Jedna byla pro Penninu středoškolskou hodinu angličtiny, Penny si vzala naši zbrusu novou videokameru a nahrála mě, jak už jsem se myslím zmínil v části I této Poznámky. Shodou okolností to bylo v domě jisté učitelky (to má za vinu ten požár školy) — té, která o mě zlostně řekla svým třídám, že „Piers Anthony nemá pravdu.“ Vztahuje se to k mé předchozí přednášce, na níž jsem vzrušeně prohlásil: „už nepotřebujeme znát slovní druhy kvůli tomu, abychom mluvili správně anglicky, stejně jako není třeba znát názvy svalů a šlach na nohou, abychom správně chodili. Byl jsem jednou anglickým učitelem, chápete, a vyřkl jsem námitku proti tomu, co se běžně vyučuje. Věřím, že by mělo být vynaloženo menší úsilí na nepodstatné věci jako slovní druhy a více ho věnovat na důležité, jako jak vyrovnat šekovou knížku nebo jak rozumět záležitostem hypotéky — na věci, které člověk může upotřebit v běžném životě. A

tak jsem své prohlášení zopakoval — tentokrát jsem za ně obdržel potlesk. Samozřejmě ta učitelka, která s mým postojem nesouhlasí, tam nebyla. Měl jsem problém ji pozdravit, když přišla. Jistěže se nemýlím. Další přednáška byla pro vybranou skupinu z jiné školy tohoto kraje, její návštěvníci byli studenti, kteří jsou mými obdivovately. Ale ta třetí, to byl souboj, to vystoupení před druhým stupněm. Nejmladší fanoušek, od něhož jsem dostal dopis, má osm let, tito měli všichni kolem sedmi a nikdo z nich žádnou z mých knih nečetl. Psali svoje vlastní knihy jako třídní projekt. Chtěl jsem se ujistit, že jsem nepřestřelil úroveň jejich zájmu, a tak jsem jim vyprávěl, jak lidožroutí dítě v Crevel Lye porazilo draka, a o příšeře pod postelí, a to byly věci, k nimž měli vztah. Pak provedli přijetí Autora z obnovami, které si připravili, takže se to stalo společenskou událostí. Myslím, že to byl úspěch. Pak je tu také videokazeta. Určitě to byl velice zajímavý zážitek. Ovšem takovéto věci zabírají čas, a to je jeden z důvodů, proč se mi nedařilo dokončit román za dva měsíce, jež jsem si vyhradil.

A v této době byla položena otázka pohybujícího se obrazu. V roce 1984 vzrostl zájem o serie Xanth a byl ustanoven honorář 300 000 dolarů za každý román přepracovaný na film, s možností použít všech devět svazků Xanthu. Byl tu však také zájem z Německa o obrazové zpracování prvních tří Xanthů za 500 000 dolarů. Co byla lepší sázka? Americká nabídka může jít po natočení prvního dílu do ztracena, takže není nevyhnutelně lepší, a také tu samozřejmě nebyla řeč o kvalitě toho případného filmu. Přemítali jsme a nakonec jsme vsadili na americký obchod a já jsem podepsal příslušný kontrakt. Běžel čas a nakonec se zdálo, že se volba nestane nesprávnou. Takže to ušlo.

Také to byl čas časopisu Sharon/ *Time* a hanopisu soupravy Westmoreland/ CBS, obě tak nějak nerozhodně postaveny, jak už války často bývají. Svoboda tisku — věřím v ni, ale byla zneužita a myslím si, že je lepší než vymezení být dělán pravidelně. A jemnější zmínkou to byl čas, kdy vybuchla na nové frontě válka mezi muži a ženami. Ann Landers provedla výzkum a zpravovala, že 72% jejich žen by bylo mnohem raději hýčkáno, než aby souložily. Následoval velký rozruch. Mike Ryoko podnikl vtipný protivýzkum a zvolil si

mužskou část. Já jsem měl samozřejmě dobromyslné řešení: nechat ženy obléci si nápis s čísly 72 nebo 28 tak, aby mohli muži lehce získat informaci, která by jim usnadnila rozhodnutí o rande, svatbě, a tak. Kterýkoli muž, jenž má raději mačlířky, si ho pravděpodobně také vybere. Náhle by klesl počet rozvodů. Nehledě na počet svateb. (A na pomyšlení, že mě nazývají sexistou!)

A Bantam Books vydali pětistránkový propagační přídatek v různých periodikách, který ukazoval reprodukce se seznamy bestselerů a svých knih. Jen Anthony se v něm objevil pětkrát za romány Del Rey *Na bledém oři* a *Ve skleněných hodinách*, první dva svazky této řady. Jsem si jist, že se ke mně Del Rey připojuje v poděkování Bantamu za svobodnou publicitu. V měsíci Jamboree jsem napsal rekordních 125 dopisů a ve FeBlueberry jsem musel přečíst a opatřit záložkou rukopis a knihu, poslané dvěma vydavateli, se kterými nespolupracuji, a další jsem očekával od dalšího, třetího vydavatele. Ne, toto je profesionální laskavost; dělám pro jiné spisovatele to, co pro mě dělali jiní spisovatelé, když jsem byl v nouzi, ačkoli jsem pomalý čtenář a trvá mi několik dnů, než zvládnu knihu. Ale co se týče dopisů: většina z nich to byly pohlednice, protože jsem se stal profesionálem v redukování svých odpovědí na tuto délku, ačkoli zůstává každá individuální. Většina ostatních spisovatelů, já chápu, se neotravuje odpovídáním na svou poštu; určitě bych ušetřil spoustu času, kdybych to nedělal. Jenže ti dopisovatelé žijí a cítí lidi kolem sebe a já cítím, že si zaslouží odpovědi, takže dokud mohu, odepisuji. Nemám žádnou sekretářku; vytloukávám je přímo všechny na svém psacím stroji. (Tiskárna počítače nezvládá pohlednice.) Díky velkoobchodu s pohlednicovým formátem jsem přišel na to, jak to zvládnout.

Jednoho dne jsem obdržel padesát dopisů: čtyřicet čtyři v balíku od Del Rey a šest odněkud jinud. Další den jsem napsal třicet pohlednic a příští dvacet pohlednic promíchaných s dopisy, a třetí den sedm s tím, že jsem si nechal ty nejsložitější na konec. Až potom jsem se vrátil k práci na *Meči.* Ale víte, netrpím Spisovatelskou blokádou, zatímco mnoho ostatních spisovatelů ano. Nemohu to nijak dokázat, je to však moje domněnka, že ti spisovatelé, kteří jsou zatvrzelí ke společenské odpovědnosti, takže neodpovídají na dopisy,

mají také sklon být zatvrzelí ke svým pracovním rozhodnutím, což znamená, že trpí Blokádou. Ti kteří berou všechna rozhodnutí vážně, včetně uvědomovat si pocity a práva druhých, pracují lépe při setkání s těmito rozhodnutími: korespondencí *i* knihami. Kdyby to byla pravda, znamená to poetickou spravedlnost. V každém případě věřím, že napíšu přibližně stejně hodně dopisů *a* stejné množství fikcí jako kdokoli všeobecně, a rád bych si myslel, že jsou dva spojeni. Nicméně jsou tu tací, kteří mne nazývají naivkou v takovýchto věcech.

A vy víte, že mohou být tyto dopisy velice zajímavé. Dovolte mi uvést pár příkladů, pozitivních i negativních. Jeden dopis z té hromady padesáti mě informoval, že po mně jedna fanynka pojmenovala své skvělé hříbátko: Piers Anthony Jacob. Píše, že je to ten nejkrásnější koník, běhající po světě. Zdá se, že je po mně. Požádal jsem vydavatele, jestli bychom nemohli jeho fotku otisknout na zadní obálku této knihy. Mohl by konec konců zvýraznit aspekt tohoto svazku. Jiný dopis, jenž jsem obdržel, když jsem psal tuto Poznámku, byl anonymní — žádné jméno ani adresa, takže jsem nemohl odepsat. Přijímám anonymní dopisy jako fér hru, takže ho tady odcituji: „Stává se naprosto jasné, že Vaše nekonečná, skrz naskrz nudná chvástavost, útoky, pojednání „ospravedlňující“ (skrz mnoho scén, kterými jste je zobrazil) násilí, pokoření (zde nedešifrovatelné slovo) a duši drásající sexuální napadaní žen jsou jen úzce (velmi!) zamaskované verze za ten samý druh napadení na dětech opačného pohlaví.“ Pokračuje to v podobném duchu, psychoanalyzuje mě a uzavírá, že se pokouším odčinit vinu za podobné věci, dělané mně jako dítěti, a končí: „Chcete *fakticky*, aby si vás celý svět zapamatoval jako Piers Anthony „Ubité dítě“?“ Není jmenován žádný můj román konkrétně; ti obeznámeni mou prací mají svobodu udělat si úsudek o přesnosti tohoto obvinění. Ano, odpovídám i na tento druh pošty, ačkoli nejsem tak zdvořilý jako k pozitívnejším fanouškům. Ovšem jak vidíte, moje pošta rozhodně není nudná.

Ve FeBlueberry to ochablo — jen třicet devět dopisů, knihy na opatření záložkou však toho, co tu způsobilo to ochabnutí, využily. Do konce měsíce stále zbývaly dva dny na dokončení úprav textu v

románu. Tato úprava textu obsahuje přečtení si celé knihy na obrazovce, vytisknutí si uzávorkovaných poznámek vztahujících se k dalším projektům, vymazání i poznámek v závorkách, i okrajových znaků (mám na to pro usnadnění zvláštní makra, taková, která lokalizují a prosvítí všechen materiál mezi příštím výpisem závorek, takže dříve, než to vymažu, mohu to zkontrolovat), opravení různých vlastních překlepů a pravopisných chyb (ano, mám program na opravu pravopisu, ale je to jednodušší, udělám-li si to sám), revize neuvědomělých vět a připojení nového materiálu, kde je třeba. Tato úprava textu nahrazuje drahé a nevyužité navržené výtisky, které jsem dělával, a zabere kolem čtvrtiny času. Takže vím, že bych to mohl zabalit někdy začátkem Marshe.

A prvního Marshe přišel balíček od Del Rey, jenž obsahoval osmdesát šest dopisů od fanoušků, které byly datovány ještě z Jamboree a Dismemberu. Mohlo mě napadnout, že jestliže používám obří měsíce, dostanu také obří poštu! Nezbývalo mi nic jiného, než si je přečíst (což samotné zabere kolem šesti hodin) a odpovědět na ně (šest dnů). Takže koncem sedmého jsem už odpovídal na osmdesátý sedmý z těchto osmdesáti šesti dopisů. (Zjevně se v tom balíčku začínaly množit.) Pak jsem se pustil do dopisů, které přišly odděleně. Když jsem psal tento odstavec, což je vsunuto do tohoto textu, měl jsem hotovo 102 dopisů, to bylo devátého. Tento román byl tedy o týden pozdržen. Myslím, že se postup chystá ochabnout, možná, doufám. Ale zavání to až moc jako válka.

Opět slyším někoho bručet: proč otravuju? Proč to nenazvu zdržením a vyrušováním z mé placené práce? Nebo aspoň proč neodpovídám jen na ty nejserióznější a ostatní nenechám být? Tak jo, slyším sirénní píseň očekávání. Chápu, že jen dva spisovatelé obecně odpovídají svým ohromným svazkům osobně; tím druhým je Isaac Asimov. Ovšem zase vím jen o dvou, jež nikdy netrpěli Spisovatelskou blokádou, a ten druhý je Isaac Asimov. Moje Protibloková teorie získává důvěru.

Soustřeďme se na některé z těchto dopisů individuálně. Třeba jsou některé nenahraditelné. Dva z té poslední hromady byly od lidí, kteří jsou dlouhodobě postiženi nehodou nebo chorobou, a používají mých knih k ulehčení jejich samoty a útrap. Zdá se, že ty mé mají

lepší účinek než většina knih jiných autorů. V minulosti jsem obdržel dopisy od jednoho mladíka, který mé knihy používal k oddělení své mysli od nepříjemností chemoterapie na rakovinu. Jiný v současné skupině je od onkologické (rakovinné) sestry, jež mi děkuje za to, že jsem bral vážně smrt v knize *Na bledém oři.* Nevšímat si těchto dopisů? Prostě to nelze, musí se na ně odpovědět.

Dobrá, nyní pár od jiných. Ty přece jen evokují překvapivé chvilky pro individuální osobnost. Je mezi nimi dáma, jež oznámila, že jsem jí ukradl *srdce.* Spravedlivě rozhorlená náctiletá, jež mi neposílá žádné slovní hříčky. (Chápejte, mnoho z nich odpovídá na *Crewel Lye,* právě publikovaný, jehož stručná Poznámka vysvětluje, že Xanth už není v obchodě kvůli slovním hříčkám. A tak se roztrhl pytel s fanoušky posílajících mi stránky plné vtipů.) Matka, která děkuje Xanthu za to, že se mu podařilo to, co nikomu jinému ne — chytil na čtení jejího učení neschopného syna. (Vychoval jsem u—n dceru, rozumím takovýmto věcem.) Dále studentka koedukované školy, jež byla na četbu Xanthu nalákaná svým chlapcem, nechala chlapce, ale nepřestala být zavázaná Anthonymu, a když byly mé knihy vyprodány, musela se pustit do Donaldsona, Eddingse, Moorocka a McCaffreye. (Tito ostatní spisovatelé si ani nemohou uvědomit, nakolik jsou za svůj úspěch mě…) Potom je tu muž, jenž vyrůstal zdánlivě nevědom si mých románů a pak nabízí inteligentní výmluvy na to, že mohu obrazu jiných kritik využít, nebo například člověk, jenž si mě přeje obrátit na Krista. (Přikláním se k odkazu těchto dobromyslných lidí k mému třídílnému svazku *Taroky,* jenž je možná krutý. Zádrhel je v tom, že nejsem agnostický z nevšímavosti, nýbrž z upřednostňování; domnívám se, že jsem udělal výzkumu ve víře víc než dost). Dále mladá žena, která začíná: „Mám devatenáct let — nechci být spisovatelkou. Chci být vydavatelka.“ (To mi vyrazilo dech! Ale proč ne? Vydávání je zlá práce, někdo ji však dělat musí.) Pak mi píše muž, jenž se setkal s mým univerzitním profesorem, a předává mi od něj pozdrav — spolu se zprávou, že je ten profesor mrtev. (Nevěděl jsem to, takže to pro mě byla rána. Ten profák byl můj důvěrník. Vzpomínám si na něj s nadpřirozenou jasností.) Potom žena, která dává tak nějak graficky do vztahu svůj zážitek napadení zamaskovaným mužem, jenž jí přiložil k hlavě

pistoli, a své myšlenky na smrt s knihou *Na bledém oři.* A ze současné pošty: „fandící“ dopis ve formě obdivování, které se otevírá, aby se odhalilo psaní. A pozvání na konferenci, jež jsem jako obvykle zamítl. Který z nich bych mohl nechat bez odpovědi?

Dobrá, proč neudělám přítrž opakovanému psaní? Odpovědět každému fanouškovi jednou a potom už ne? Jsou tu dvě důležité věci. Za prvé jsem zjistil, že druh univerzálního obráceného poměru je výhodný, takže po druhé napíše už jen kolem poloviny a tak to jde dál, takže má moje korespondence tendenci vymizet. To mi umožňuje ji stáhnout bez opravdového odtržení se od lidí a já mám tuto metodu raději. Za druhé, někteří z těchto fanoušků mají vynikající neochabující vklad informací a despotické omezení by nebylo šťastné. Za třetí (o mých potížích s počty jsem se už zmínil) jsou tu speciální případy.

V Jamboree jsem napsal kolem šestnácti dopisů jedné dívce, které se pohybovaly od pohlednic až po šestistránková poselství. Ano, je to velice speciální případ a popisuje stejně dobře jako jakákoliv zpráva o válce, konflikt mezi zlem a dobrem a potíže říci ty dvě věci odděleně. Byla to dospívající dívka se sklony k sebevraždě, která mi sdělila, že mě miluje. A já jsem zůstal s tím psaním padesát let starý s dvěma dcerami staršími než ona, takže záležitost měla hlavní problémy z neuvědomení.

Chápejte, ačkoli jsem nebyl nikdy „zbité dítě“, byl jsem znepokojené dítě s vynucovanými způsoby a pochopitelným strachem. Dalším mým dojmem je, že člověku nemusí být totálně bráněno, aby se stal spisovatelem, ale pomáhá to. Dnes mám život, jenž je téměř stejně pohodlný jako kterýkoli život, jehož bych dosáhl s povzbuzující ženou a dcerami, bydlo naprosto stoprocentní a úspěch v jednom druhu práce, ve kterém jsem chtěl vždy uspět. Já se neprosím mas o pochlebenství, ale vím, že bych mohl kdykoli, kdy se mi zachce navštívit konferenci fanoušků. Měl bych být bláznivě šťasten. Ale nejsem. Trpím chronickými depresemi a myslím na smrt každým dnem, možná každou hodinu. (Včera jsem pohřbil naši poslední slepici, měli jsme jich dvanáct, a jak postupoval čas, jedna po druhé umíraly. Poslední, která přežila, s námi byla rok a půl po smrti té předposlední. Nazývejte mě bláznem, chcete-li; udělal jsem

jí hrob, tak jak to dělám pro každé zvířátko, které zemře. Smrt má daleko větší dosah v mém životě než v životě kohokoli druhého.) Nemám sklon k sebevraždě a ani jsem nikdy neměl, ale každé ráno se ptám sám sebe, zda život stojí za to, a jsem nejistý. Jak dne přibývá, stávám se pozitívnejším a večer jsem už s životem pěkně spokojen. Od té doby, co pro tuto depresi neexistují žádné ekonomické nebo společenské důvody, a ta se opakuje den co den a pevně po celý rok, domnívám se, že to jsou výhody plynoucí z mé jemné cukrovky; moje cévy jsou přirozeně lehce hladové po energii a nespokojenost se přemístí do této deprese.

Problém je v tom, v podstatě rozumím dítěti, jemuž se zakazuje, díky paměti na své vlastní dětství. A také vím, jaká může být deprese. Moje deprese se vztahuje k depresi té dívky asi takovým způsobem, jakým se má dospělácká cukrovka vztahuje k nezkrotné mladistvé formě tohoto. Co mám já, je v pohodě; co má ona je vážné. Takže zatímco já jsem jen zvědavý, zda má život cenu, ona vážně pomýšlí na sebevraždu. Já, který jednoduše jsem, jaký jsem, jí nemohu prostě říct, aby neotravovala.

Z objektivního hlediska je situace naprosto jasná. Tato dívka — samozřejmě ji zde nebudu identifikovat, dejme jí však normální pseudonym. Pojmenuji ji po sebevražedkyni v tomto románu, Ligeia, ačkoli tu není žádná jiná podobnost, jak vím, mezi těmi dvěma. „Ligeia“ si nebyla vědoma, že by doma zažívala lásku, a toužila být součástí rodiny, kde existuje láska. To by se dalo tvrdit například o mé rodině. Chtěla milovat a být milována, což je pravděpodobně ta nejhlubší lidská potřeba. Nemohla si tuto lásku jednoduše vynucovat od jiných, mohla k ní však přispívat svým podílem. Tedy ona milovala mě, koho znala z mých románů a Poznámek, a jelikož jsem jí na dopisy odpovídal vážně, tak jak odpovídám všem ostatním. Jednal jsem s ní tak, jak bych jednal s dcerou a dítětem, částečně protože jsem si byl vědom, že není přesně ani jedno. Mí dospívající čtenáři to mohou shledat zmateným, věřím však, že tomu ti dospělí porozumí. Není to „dětinská“ záležitost; Ligeia po mně chtěla dobrého zacházení víc, než jsem si mohl dovolit dát na otcovské úrovni nebo na úrovni vztahu mezi mužem a ženou. Samozřejmě jsem jí to vysvětlil a ona to pochopitelně odmítla akceptovat. Tedy

octl jsem se v něčem, co je jako etická válka, a bylo opravdu obtížné, udělat rozdíl mezi dobrem a zlem.

Proč jsem si jednoduše neřekl, že se její zájem minul, a neodmítl jsem její dopisy? Dva důvody. Za prvé protože jsem se pokoušel následovat Zlaté pravidlo jednání s lidmi tak, jak bych chtěl, aby jednali ostatní se mnou, s férovostí a soucitem. Za druhé protože bylo možné, že by zemřela, kdybych ji z této cesty shodil. V tomto smyslu to bylo něco jako citová černá pošta, stalo se to něčím, na co já jsem háklivý. To neznamená, že je to překrytí myslí; znamená to jen, že dopisování si činu jednoho člověka může být starostí každého člověka, jak na společenské, tak na legální úrovni.

Naše korespondence započala, když napsala svůj první obdivný dopis. Stalo se to časem vážnější. Její dopisy přicházely v obálkách zdobených roztomilými motýlky, jednorožci, duhami, balónky a srdíčky, což znamenalo sladkou a šťastnou holčičku, jenže uvnitř byly zoufalé. Psala o podřezávání si žil na zápěstí v pokusu spáchat sebevraždu, o vylézání na topení a otevírání okna a podobných věcech. Mluvila o pocitu únavy a osamění, o předtuše zla. Cítila se v pasti, jako by byla v krabici s oběma stranami uzavřenými a bála se, že až zemře, bude stejně chycena v pasti, jakoby ve skořápce. Jediné, co jí umožní přežít, je láska. Láska, kterou jsem nemohl opětovat. Věřila, že se brzy zblázní a že není třeba dělat si starosti: její smrt by zastavila jen její tělo, protože cítila, že způsoby, na kterých záleží, už mrtvá je. Psala, že sebevražda by se mohla soustředit na polapení, ale to by pro ni jen urychlilo nevyhnutelné. Vyjádřila potíže vztahující se k citu, jenž se šíří z jejího srdce, namísto z její mysli. Viděla lásku jako záchranné lano, zatímco nenávist byla horší než cokoliv.

Další dopis byl rozmazaný, jakoby slzami. Měla dobrý den, jenž se pak obrátil ve zlý. Diskuse s kamarádem o lásce a sexu, politice, víře a pocitech — věcech, jež tato bystrá dívka velice ráda zkoumala — ji povzbudila. Pak tu byla druhá, zlá epizoda doma, která ji přivedla zpět do depresí. Psala, že potřebovala lásku tak moc, ta se jí však vyhýbala; nemohla čekat, až vymře docela. Skončila slovy „je mi taková zima“ a za tím se táhla křečovitá čára, jakoby náhle přerušená, dopis nebyl podepsán. Myslím, že je zjevné, že mé objektivní a soucitné postoje byly tady naprosto zmařeny. Měl jsem

hluboký soucit s Ligeiinými závazky, nemohl bych to však nazývat láskou. Pokoušel jsem se jí pomoct různými způsoby, umožňoval jsem jí styk s povzbudivou korespondencí, dokonce kontrolovanou autoritami, jenže ne s dostatečným úspěchem. Ligeia se z této situace nemohla dostat tímto způsobem. Viděl jsem ji, jak se potápí níž a níž ve víru, a nebyl jsem schopen ji z něho zachránit úspěšně pod přípustnými mezemi. Tak jsem jí napsal, se zlou předtuchou, že toto bude válka, kterou prohraju.

Odtud dopisy z Jamboree. Pokusil jsem se experimentovat: jako přídatek k menším či delším dopisům jsem jí poslal sérii jemných pohlednic, které na sobě nenesly nic, co by jiné oči nemohly nevidět. Jejich podstatou byla obří pohádka, přepsaná kapitolu po kapitole, všech čtrnáct, každá na jedné pohlednici. První pohádka se jmenuje „Ošklivý jednorožec“ a myslím, že stojí za to ji tady otisknout:

Kapitola první: Před dávnými lety žil jeden malý jednorožec. Byla to samička. Bydlela v ulitě.

Kapitola druhá: S touto ulitou nebylo něco v pořádku. Nikdo jiný ji neviděl.

Kapitola třetí: Jenže pro ni byla velice těžká, jako by na ni seděl slon.

Kapitola čtvrtá: Někdy se zdálo, že tato ulita z ní vysává všechno štěstí.

Kapitola pátá: Samozřejmě ona nebyla opravdový jednorožec, protože malí jednorožci nežijí v ulitách.

Kapitola šestá: Ve skutečnosti byla křídlorožec, což je létající jednorožec. Měla hnědou hřívu.

Kapitola sedmá: Křídlorožci žijí v ulitách, jelikož mají rádi soukromí. Jakmile se někdo přiblíží, uzavřou se.

Kapitola osmá: Samozřejmě to znamená, že nikdo nikdy křídlorožce neviděl, což je zlé.

Kapitola devátá: Protože křídlorožci jsou velice zvláštní tvorové, když vylezou ze své ulity.

Kapitola desátá: Ta malá jednorožka však nevěděla, že je křídlorožec. Chtěla zemřít.

Kapitola jedenáctá: To je kvůli kouzelnému tvoru, jenž způsobil, že se její kouzlo dostalo do velkého problému.

Kapitola dvanáctá: Nikdo jiný tomu nerozuměl, protože nikdo jiný neviděl ulitu.

Kapitola třináctá: Možná kromě jednoho starého kentaura — ale ten byl příliš daleko, aby pomohl.

Kapitola čtrnáctá: Doufal, že se malá jednorožkyně naučí létat dřív, než se naučí umírat.

Ligeia ty kapitoly milovala, na chvíli jí dodaly chuti do života, ale potom se k moci dostala znovu její deprese. Poslala mi dopis podepsaný její krví.

V jednom z jejích dopisů popsala sen, jenž se jí zdál, který zobrazoval hřbitov, na kterém byly namísto lidí myšlenky. Nezamýšlela to jako radu, mě se ovšem ta myšlenka líbila, a tak jsem ji vložil do tohoto románu, je to oceněníhodný nápad.

I z takových věcí se skládal můj život, když jsem psal tento román a tuto Poznámku. Moje nálada je normální, soukromě však v mé mysli mohutně bouří válka, smrt a nespravedlnost.

Možná vás zajímá, proč jsem užil přítomného času. To proto, protože kouzla, jež spojují mé romány s mým životem, zůstávají; tématem je Válka, a tak válka vstoupila do publikace této knihy. Vydavatel udělal připomínku na tuto neobvykle dlouhou Poznámku autora s postojem, že je to v záležitost fikce, ne nefikce, a doporučil vymazání Poznámky. Odmítl jsem. Nebyla to žádná okrajová záležitost. Byla vydána základní práva. Po vydavateli se nepožadovalo publikovat materiál, který považuje za nevhodný pro svůj výtisk — autor však musí dát k jakýmkoli významným změnám svolení. Cítím, že je tato Poznámka důležitá pro změřitelnou část mého vztahu s čtenáři, a mě na tomto vztahu záleží. Neustupovala žádná strana, zatímco román zůstal ležet, neschopen být publikován.

Můj agent, jenž se do toho vprostřed vložil, strávil spoustu času vyjednáváním zastavení boje, válka však pokračovala měsíce. Nakonec jsme přistoupili na kompromis. Podíl vydavatelova zájmu se soustředil na Ligeiu: Presentoval jsem dráždivé části jejích dvou dopisů. Vyjasnil jsem si to s ní přímo, ukázal jsem jí materiál a udělal opravy, o které žádala. Ale její slovo mělo vedlejší váhu; postrádala schopnost udělit oprávnění k zveřejnění tohoto materiálu.

To muselo přijít od rodičů. Ale ona udělala planou přítrž, že její rodiče neví o věcech, které mi sdělila, a nechtěla, aby se to dověděli. Bylo by to násilí na její důvěře, kdyby je měla žádat o takovéto svolení, protože by její tajná láska a její přání byly odhaleny. Tedy nemohl jsem získat svolení a riskoval bych právní stíhání za napadení lidského soukromí, kdybych ty dopisy vydal. Takže jsem s hlubokou lítostí zrevidoval onu část Poznámky. Dokonce vám ani nemohu říct, co se s Ligeiou stalo v průběhu roku, jelikož by to mohlo posloužit k její identifikaci. A tak jsem prohrál válku o část svého textu, ovšem vyhrál válku za jeho zbytek díky tak nějak heroickému rozsahu diskutovanému tady, a bitva o Ligeinu duši byla potlačena. Když píšu tuto revizi, jsem již v půli dalšího románu řady, toho, jenž se soustředí na přírodu. Ano, kouzlo pokračuje; Příroda se nechává důrazně cítit. Jak, popíšu v další Poznámce.

Poznámka překladatele: Autor používá v Poznámce pro měsíce své speciální názvy „obřího kalendáře“. Jsou to slovní hříčky.

Jamboree = Leden

FeBlueberry = Únor

Marsh = Březen